

இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டுக் கொங்கு வட்டரச்
சிறுகதைகளில் சமுதாய நோக்கும் இலக்கிய உணர்வும்

**SHORT STORIES OF KONGU REGION BASED ON THEIR SOCIAL ASPECTS
AND LITERARY TRENDS IN THE TWENTY FIRST CENTURY**

கள்ளிக்கோட்டைப் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

சுதா.மு

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
(Reg.No. CHASRAM003)

நெறியாளர்

முனைவர் த. கவிதா
பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை & ஆய்வுமையம்
அரசுக்கல்லூரி, சித்தூர்,
பாலக்காடு - 678 104

ஜனவரி - 2025

**SHORT STORIES OF KONGU REGION BASED ON THEIR SOCIAL
ASPECTS AND LITERARY TRENDS IN THE TWENTY FIRST
CENTURY**

இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டுக் கொங்கு வட்டாரச்
சிறுகதைகளில் சமுதாய நோக்கும் இலக்கிய உணர்வும்

**THESIS SUBMITTED TO THE UNIVERSITY OF CALICUT FOR THE
AWARD OF DOCTOR OF PHILOSOPHY DEGREE IN TAMIL**

BY

SUDHA.M

(Reg.No. CHASRAM003)

Guide

Dr. T. KAVITHA

Professor

DEPARTMENT OF TAMIL AND RESEARCH CENTRE

GOVT.COLLEGE CHITTUR, PALAKKAD 678 104

JANUARY – 2025

முனைவர். த. கவிதா
பேராசிரியர் & துறைத்தலைவர்
தமிழ்த்துறை,
அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,
கொழிஞ்சாம்பாறை, பாலக்காடு - 678554

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டுக் கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகளில் சமுதாய நோக்கும் இலக்கிய உணர்வும்” என்னும் தலைப்பில் சுதா.மு (பதிவெண். CHASRAM003) அவர்களால் கள்ளிக்கோட்டைப் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்கென சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இவ்வாய்வேடு எனது மேற்பார்வையின் கீழ் ஆய்வாளரது சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும் இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன்னர் வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம்: சித்தூர்

நெறியாளர்

29/11/25
முனைவர். த. கவிதா

Dr. T. KAVITHA
Professor & Head
Dept. of Tamil
Govt. Arts & Science College
Kozhinjampara, Palakkad - 678 554

சுதா.மு

(பதிவேண்: CHASRAM003)

முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்

தமிழ்த்துறை மற்றும் ஆய்வு மையம்

அரசுக் கல்லூரி, சித்தூர், பாலக்காடு - 678104

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டுக் கொங்கு வட்டரசு சிறுகதைகளில் சமுதாய நோக்கும் இலக்கிய உணர்வும்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள இவ்வாய்வேடு 2018-24 கால அளவில் கள்ளிக்கோட்டைப் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டம் பெறுதல் தொடர்பாக பாலக்காடு சித்தூர், அரசுக்கல்லூரி தமிழ்த்துறை & ஆய்வுமையத்தில் எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும் இந்த ஆய்வின் மீது இதற்கு முன் எந்தப் பட்டமும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் நான் உறுதியளிக்கிறேன்

இடம்: சித்தூர்

சுதா.மு
(ஆய்வாளர்)

உறுதிக்கையொப்பம்

29/1/25
நெறியாளர்

முனைவர் த.கவிதா

பேராசிரியர் & துறைத்தலைவர்,

அரசு கலை & அறிவியல் கல்லூரி

கொழிஞ்சாம்பாறை,

பாலக்காடு - 678554

துறைத்தலைவர்

முனைவர் க.முத்துஇலக்குமி

பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை & ஆய்வு மையம்

அரசுக் கல்லூரி, சித்தூர்

பாலக்காடு - 678104

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

உ. கு.பூ	-	உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை
த.கு.வ	-	தவளைகள் குதிக்கும் வயிறு
அப். ஒரு. கல்	-	அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும்
பெ.மு	-	பெருமாள் முருகன்
மா.ந	-	மா.நடராசன்
வா.மு.கோமு	-	வா.மு.கோமகன்
பக்	-	பக்கம்
பொ.ஆ	-	பொது ஆண்டு
மு.நூ	-	முகநூல்
குறள்	-	திருக்குறள்
தொல்.பொருள்	-	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
மேலது	-	மேலே குறிப்பிடப்பட்டது

நன்றியுரைத்தல்...

பயன்தூக்கார் செய்த உதவி நயன்தூக்கின்
நன்மை கடலின் பெரிது

“இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டுக் கொங்கு வட்டரசர் சிறுகதைகளில் சமுதாய நோக்கும் இலக்கிய உணர்வும்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய கள்ளிக்கோட்டைப் பல்கலைக்கழகப் பதிவாளர் அவர்களுக்கும் பாலக்காடு சித்தூர் அரசுக் கல்லூரி, தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் முனைவர்.

க. முத்துஇலக்குமி அவர்களுக்கும் என் அன்பு கலந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

இவ்வாய்வேட்டை உருவாக்குங்கால் என்னை உற்சாகப்படுத்தி, தக்க ஆலோசனைகளையும், விளக்கங்களையும் நல்கி, ஆய்வு தொடர்பான அத்துணை ஐயங்களுக்கும் தெளிவான விளக்கமளித்து ஆய்வினை நன்முறையில் செய்ய என்னை நெறிப்படுத்திய என் ஆய்வு நெறியாளர் பேராசிரியர் முனைவர். த. கவிதா அவர்களுக்கு என் உளமார்ந்த நன்றிகளை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வு தொடர்பான என் ஐயங்களைத் தீர்த்து வைக்கும் பொருட்டு தமது பொன்னான மணித்துளிகளைப் பகிர்ந்தளித்த முனைவர் க.முத்துஇலக்குமி அவர்களுக்கும் முனைவர் க.சிவமணி அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகளை உரித்தாக்குகிறேன். ஆய்வு தொடர்பான பல வினாக்களுக்கும் ஐயங்களுக்கும் கலந்துரையாடல் மூலம் பல கோணங்களில் ஆய்வினை அணுகுவதற்கு நூல்களை வழங்கியும், அவற்றைத் தேடுவதற்கான வழிமுறைகளைக் கூறியும் பேருதவி புரிந்த முனைவர் ந. மனோகரன் அவர்களுக்கும் முனைவர் க. கதிரவன் அவர்களுக்கும் முனைவர் சு.பாத்திமா அவர்களுக்கும் முனைவர் அ. விஜயன் அவர்களுக்கும் நூலகப் பொறுப்பாளரும் பேராசிரியருமான முனைவர் த.சுஜாதா அவர்களுக்கும் என் நன்றியினைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

சித்தூர் அரசுக் கல்லூரி தமிழ்த்துறை பேராசிரியப் பெருமக்கள் முனைவர் ப.முருகன், முனைவர் வை.தர்மலிங்கம், முனைவர் ர.ரதி, முனைவர் வே.இரவி, முனைவர் சல்மா மகஜபீன், முனைவர் உமா மகேஸ்வரி ஆகியோருக்கும் என்

மனமார்ந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகின்றேன். ஆய்வு நேரத்தில் எனக்கு பலவாற்றானும் பேருதவிகள் புரிந்த ஆய்வு நண்பர்களான சித்ரா மற்றும் முனைவர் சசிசுமார் தம்பதியினருக்கும், கலந்துரையாடல் மூலம் தங்களுடைய அறிவுகளைப் பகிர்ந்து கொண்ட ரமேஷ்குமார், விமலாராணி, உமா ஆகியோருக்கும் கௌரவ விரிவுரையாளர் முனைவர் பிரபாகரன் அவர்களுக்கும் மேலும் என்னுடன் ஆய்வு செய்யும் ஆய்வு நண்பர்கள் அத்துணை பேருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பல இன்னல்களுக்குமிடையில் எனதாய்வினை செம்மையாகச் செய்துமுடிக்க எனக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து பலவாற்றானும் எனக்குத் துணைநின்ற என் பெற்றோருக்கும், என் குடும்பத்தாருக்கும் எனதாய்வினை நான் செம்மையாக முடிக்கும் வரை எனக்காக பொறுமை காத்திருந்த என் அன்பு மகங்களான நிதேஷா, மோக்சிதாவுிற்கும் எனது அன்பினையும் நன்றிகளையும் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

பொருளடக்கம்

ஆயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1 - 7
ஆயல் ஒன்று	கொங்குச் சீர்தகைகளில் வேளாண் விழுமிப்பங்கள்	8 - 61
ஆயல் இரண்டு	பண்பாட்டு நோக்கில் கொங்குச் சீர்தகைகள்	62 - 136
ஆயல் மூன்று	உளவியல் நோக்கில் கொங்குச் சீர்தகைகள்	137 - 192
ஆயல் நான்கு	கொங்குச் சீர்தகைகளில் புனைவியல் கூறுகள்	193 - 259
	முடிவுரை	260 - 264
	துணைநூற்பட்டியல்	265 - 283
	பின்னிணைப்புகள்	

முன்னுரை

முன்னுரை

சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வடிவம் வெளிநாட்டினவரின் வரவால் நமக்குக் கிடைத்த ஓர் அழகான கலை வடிவம். அதனைத் திறனாய்வாளர்கள் கலை கலைக்காகவே என்ற கோட்பாட்டில் அடக்கிக் காட்டினர். இக்கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த இலக்கியங்களில் குறிப்பிட்ட சமூகம் மட்டுமே பாடுபொருளாக்கப்பட்டன. அதில் வெளிப்பட்ட மனிதர்கள் சமூகத்தாலும், பொருளாதாரத்தாலும், குணத்தாலும், உயர்ந்தவர்களாகக் காட்சியளித்தனர். புதுமைப்பித்தன் போன்றோரின் வரவுக்குப் பின்னர்தான் சிறுகதை இலக்கியம் வடிவத்தாலும், உள்ளடக்கத்தாலும் பல மாற்றங்களைப் பெறத் தொடங்கியது. படைப்பாளனின் பார்வையும் முற்போக்குச் சிந்தனையும் அத்தகு மாற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைந்தன. படைப்பாளிகள் என்பவர்கள் ஆகாயத்தில் பறப்பவர்கள் என்று எண்ணியிருந்த பழைய படைப்பாளிகளின் மரபை உடைத்து, படைப்பாளிகளும் மனிதர்களோடு மனிதர்களாக வாழ்க்கையை வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர்கள்தான் என்ற சிந்தனைப்போக்கோடு நடப்புச் சமூகத்தை இவர்கள் கூர்ந்து நோக்கினார்கள். அதன் விளைவாகத்தான் தங்கள் படைப்புகளில் சமுதாய நடைமுறைகளைக் காட்சிப்படுத்தத் தொடங்கினர்.

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக அமைவது அந்நாட்டின் கிராமப்பொருளாதாரமான வேளாண் தொழில்தான். இதனால்தான் இந்தியாவின் இதயத்துடிப்பு கிராமங்களில் இருக்கிறது என்று காந்தியடிகள் கூறினார். அவர் விதைத்த வித்து வட்டார இலக்கியங்களாக முகிழ்க்கத் தொடங்கின. எந்த ஒரு படைப்பும் தான் எழுந்த சமூகத்தின் மொழி மற்றும் நில அமைப்பு சார்ந்த வாழ்க்கை பின்புலத்தை அடித்தளமாகக் கொள்கின்றன. அவ்வகையில் 1930 ல் கொங்கு வட்டார மக்களின் வாழ்வியலை மையமாக வைத்து ஆர். சண்முக சுந்தரம் 'நாகம்மாள்' என்னும் புதினத்தைப் படைத்தார். இவர் கொங்கு வட்டாரப் படைப்பாளர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் வட்டார இலக்கியப் படைப்பாளர்களுக்கும் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார்.

இவரைத் தொடர்ந்து பல எழுத்தாளர்கள் வட்டார இலக்கியங்களைப் படைக்கத் தொடங்கினர். 1960 களுக்குப் பிறகு வட்டார எழுத்துக்கள் பல்கிப் பெருகத்

தொடங்கின. 90 களுக்குப் பின் சமூகம் பல மாற்றங்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தன. அத்தகைய மாற்றங்களினால் மக்கள் பல வகையான இன்னல்களுக்கு ஆளாயினர். இவர்களின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகள் படைப்புகள் வாயிலாகப் பதிவு செய்யப்பட்டன. இன்றைய சூழலில் சில ஒழுக்கக் கேடுகளுக்கு நியாயம் கற்பிக்கப்பட்ட நிலையில் விரும்பத்தகாத பல நிகழ்வுகளை எதிர்கொள்ள வேண்டிய தருணங்கள் உருவாகின்றன.

அண்மைக் காலங்களில் கொங்கு வட்டார மக்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்திருக்கும் படைப்பாளர்களுள் மா.நடராசன், க.சீ.சிவகுமார், என்.ஸ்ரீராம், பெருமாள் முருகன், வா.மு.கோமு ஆகியோர் இன்றியமையாத இடத்தைப் பிடித்திருக்கின்றனர். அவர்களுடைய சிறுகதைகளின் வழி அறியலாகும் கொங்கு மக்களின் சமூகப் பண்பாட்டு மாற்றங்கள், இதனால் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய உளவியல் சிக்கல்கள், வாசகர்களிடம் கதையினைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்காக படைப்பாளர்கள் கையாண்டுள்ள உத்தி முறைகள் ஆகியவற்றை ஆய்ந்து காணும் விதமாக இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டுக் கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகளில் சமுதாய நோக்கும் இலக்கிய உணர்வும்” என்பது இவ்வாய்வேட்டின் தலைப்பாக அமைகிறது.

ஆய்வு நோக்கம்

கொங்கு வட்டார மக்களின் பண்பாடு, சமுதாயச் சூழல்களால் கொங்குமக்களின் வாழ்விலும், பொருளாதாரத்திலும் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்கள், கதைமாந்தர்களின் ஆளுமைத்திறன், படைப்பாளர்களின் மொழி ஆளுமை ஆகியவற்றை கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகள் வழிநின்று விளக்குவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வின் கருதுகோள்

இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டுக் கொங்குச் சிறுகதைகளில் பெரும்பாலான கதைகளும் வேளாண் மக்களின் பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் மற்றும் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகளையே பதிவு செய்திருக்கின்றன என்னும் கருதுகோளின் அடிப்படையில் இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வுச் சிக்கல்

20 ம் நூற்றாண்டிற்கு முன் கொங்குச் சமூகத்தில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இருபதுகளுக்குப் பிறகான காலகட்டங்களிலும் அம்மாற்றங்களின் தாக்கமானது அம்மக்களின் வாழ்வியலை பெருமளவிற்குப் பாதித்தது. இவ்வாறாக அம்மக்களின் வாழ்வியலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், மாற்றத்தை ஏற்க இயலாமல் அவர்கள் எதிர்கொண்ட வாழ்வியல் போராட்டங்கள், உளவியல் சிக்கல்கள் ஆகியவற்றை கொங்குச் சிறுகதைகள் வாயிலாக விளக்குவதோடு எதிர்கால சமூக மேம்பாட்டிற்கான சிந்தனைகளை இப்படைப்புகள் வழிநின்று ஆராய்வது இவ்வாய்வின் சிக்கலாக அமைகின்றது.

ஆய்வு எல்லை

பொ.ஆ. 2000 முதல் 2018 வரையிலான காலகட்டங்களில் வெளிவந்த மா.நடராசன், க.சீ.சிவகுமார், வா.மு.கோமு, என்.ஸ்ரீராம், பெருமாள் முருகன் ஆகிய கொங்கு வட்டாரப் படைப்பாளர்களின் சிறுகதைகளை மட்டுமே ஆராய்வதென ஆய்வு எல்லை வரையறுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு மூலங்கள்

இவ்வாய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்பெறுகின்ற ஆய்வு மூலங்கள் இரண்டு வகையில் அமைகின்றன. அவை,

முதன்மைச் சான்றுகள்

1. மா.நடராசன் - 'மயிலைமாடு' (2016), 'அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும்' (2012)

- 2.க.சீ சிவகுமார் - 'கன்னிவாடி' (2000), 'உப்புக்கடலைக்குடிக்கும் பூனை' (2009)
3. என். ஸ்ரீராம் - 'தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள்' (2018) 'வெளிவாங்கும் காலம்' (2004)
- 4.பெருமாள் முருகன் - 'பெருமாள் முருகனின் சிறுகதைகள்' (2015), 'பீக்கதைகள்' (2006)
- 5.வா.மு.கோமு - 'தவளைகள் குதிக்கும் வயிறு' (2013), 'பிலோமி டீச்சர்' (2013), வா.மு கோமு சிறுகதைகள் - தொகுதி 1, தொகுதி 2

ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகள் முதன்மை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

துணைமைச் சான்றுகள்

கொங்கு வட்டாரம் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகளும், ஆய்வேடுகளும், இன்ன பிற ஆய்வு நூற்களும், இதழ்களும் துணைமைச் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

“கொங்கு வட்டார மக்களின் சமூகமும் வாழ்வியலும்” என்னும் பொருண்மையில் சுந்தரமூர்த்தி என்பவரால் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு, “கொங்கு வட்டாரப் புதினங்களில் சமுதாயப் பார்வை” என்னும் பொருண்மையில் சாந்தாமணி என்பவரால் பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு 2001-ல் அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு, “ஈரோடு மாவட்டக் கொங்கு வேளாளர்களின் வாழ்வியல் கூறுகள் சமூகப் பண்பாட்டியல் ஆய்வு” என்னும் பொருண்மையில் சுந்தரமூர்த்தி என்பவரால் 2002-ல் பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு “கொங்குப் புதினங்களில் பண்பாட்டுப் பதிவுகள்” என்னும் பொருண்மையில் செல்வகுமார் என்பவரால் 2011-ல் பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு ஆகியவை ஆய்வு முன்னோடிகளாகக் கொள்ளப்பட்டன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

1. விளக்கமுறை ஆய்வு
2. பகுப்பாய்வு முறை
3. உளவியல் அணுகுமுறை
4. பெண்ணிய அணுகுமுறை

முதலிய ஆய்வு அணுகுமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் கட்டமைப்பு

“இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டுக் கொங்குச் சிறுகதைகளில் சமுதாய நோக்கும் இலக்கிய உணர்வும்” என்னும் தலைப்பிலமைந்த இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை,

1. கொங்குச் சிறுகதைகளில் வேளாண் விழுமியங்கள்
2. பண்பாட்டு நோக்கில் கொங்குச் சிறுகதைகள்
3. உளவியல் நோக்கில் கொங்குச் சிறுகதைகள்
4. கொங்குச் சிறுகதைகளில் புனைவியல் கூறுகள்

“கொங்குச் சிறுகதைகளில் வேளாண் விழுமியங்கள்” என்னும் முதலாவது இயலில் கொங்கு வேளாண் மாந்தர்கள் எதிர் கொள்ளும் சிக்கல்கள் ஆய்வுக்குள்ளாகின்றன. வேளாண் வளங்கள் நிறைந்ததாகக் கூறப்படும் கொங்கு வட்டாரம் பருவமாற்றத்தினால் மானாவாரி நிலமாக மாறிவிட்ட நிலை. கொங்கு மக்களின் வாழ்வு வறட்சியின் காரணமாகப் பாதிக்கப்பட்ட சூழல். அதன் காரணமாகத் தற்கால வேளாண் மாந்தர்கள் வேளாண் தொழிலைத் தொடர முடியாமலும், புதிய தொழிலில் படர முடியாமலும் தவிக்கின்ற தன்மை ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

அவ்வாறு படைக்கப்பட்ட சிறுகதைகளில் காணலாகும் வேளாண் உற்பத்திப் பொருட்கள், வேளாண்மையும் கால்நடைகளும், வேளாண்மையைப் பாதிக்கும் காரணிகள், வேளாண் வழக்காறுகள், வேளாண் பொருளாதார மாற்றம், வேளாண் பொருளாதார மாற்றத்தின் விளைவு, நகரமயமாதல், வேளாண்மையின் இன்றைய நிலை ஆகியவை குறித்து இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

“பண்பாட்டு நோக்கில் கொங்குச் சிறுகதைகள்” என்னும் இரண்டாவது இயலில் வட்டார இலக்கியத்தின் பண்பும் பாகுபாடும், மொழிப் பண்பாடு, கொங்கு வட்டாரச் சொல்லாடல்கள், கொங்கு வட்டாரச் சமூக அமைப்பு, இனப்பாகுபாடு, ஆதிக்க சாதியினரும் அடக்குமுறைகளும், விளிம்புநிலை மக்கள், ஆதிக்க சாதியினரால் விளிம்புநிலை மக்கள் எதிர்கொள்ளும் அவலங்கள், பெண்கள் நிலை, பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், நாட்டுப்புற விளையாட்டுக்கள் புழங்கு பொருட்கள், பண்பாட்டு மாற்றங்கள், பண்பாட்டுச் சிதைவு போன்றவை ஆராயப்பட்டுள்ளன.

“உளவியல் நோக்கில் கொங்குச் சிறுகதைகள்” என்னும் மூன்றாவது இயலில் உளவியலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், உளவியல் பற்றிய வரையறைகள், ஃப்ராய்டியமும் உளப்பகுப்பாய்வும், உள்ளத்தின் பகுப்புகள், இலக்கியமும் உளவியலும், கொங்குச் சிறுகதைகளின் வழி வெளிப்படும் படைப்பாளி உளவியல், படைப்பாக்க உளவியல், இலக்கிய உளவியல், வாசகர் உளவியல், உளவியலின் பிரிவுகள், அவை கொங்குச் சிறுகதைகளில் ஏற்படுத்தியிருக்கும் தாக்கங்கள் ஆகியவை இவ்வியலில் பகுத்து ஆராயப்பட்டுள்ளன.

“கொங்குச் சிறுகதைகளில் புனைவியல் கூறுகள்” என்னும் நான்காவது இயலில் கொங்குச் சிறுகதைகளில் காணலாகும் கதைக்களம், கதைக்கரு, உத்திமுறைகள், மொழி நடை, வடிவம், பாத்திரப் படைப்புகள், பாத்திர வகைப்பாடுகள் ஆகியன ஆராயப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

நான்கு இயல்களில் ஆராயப்பட்டதின் முடிவுகளைத் தொகுத்து விளக்கும் பகுதியாக முடிவுரை அமைந்துள்ளது. முடிவுரையைத் தொடர்ந்து துணைநூற்பட்டியலும், பின்னிணைப்புகளும் தரப்பட்டுள்ளன. துணைநூற்பட்டியலில் தமிழ் நூல்கள், ஆங்கில நூல்கள், இணையதள முகவரிகள் எனப் பாகுபடுத்தப்பட்டு ஆய்விற்குத் துணைநின்ற சான்றாதாரங்கள் அகரவரிசையில் தரப்பட்டுள்ளன.

ஆய்விற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட படைப்பாசிரியர்களின் குறிப்புகளும், அவர்களுடனான நேர்காணலுக்கான வினா விடைகளும் பின்னிணைப்புகளாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

இயல் 1

கொங்குச் சிறுகதைகளில் வேளாண் விழுமியங்கள்

இயல் ஒன்று

கொங்குச் சிறுகதைகளில் வேளாண் விழுமியங்கள்

முன்னுரை

இலக்கியங்கள் ஏதாவது ஒரு நிலத்தையும் அந்நிலத்தில் வாழும் மக்களையும், அம்மக்களின் பண்பாட்டுக் கருவூலங்களையும் உரமாகக் கொண்டு படைக்கப்படுகின்றன. அவை சிறுகதை, புதினம், கவிதை எனப் பல வடிவங்களில் உருப்பெறுகின்றன. அவற்றில் சிறுகதைகள் என்பன ஒரு குறிப்பிட்ட மனநிலையினையோ உணர்வு நிலையினையோ அடிப்படையாகக் கொண்டு அழகான கற்பனைச் சித்திரங்களாகப் படைக்கப்படுவனவாகும். அச்சிறுகதைகள் மனித வாழ்வில் காணலாகும் அனைத்து நிகழ்வுகளையும் கருவாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன. பொருளாதார வளர்ச்சியினால் ஏற்பட்ட பெருமாற்றங்கள் மனித சமுதாயத்தின் பல்வேறு கூறுகளையும் தாக்கத் தொடங்கின. இத்தகைய தாக்கத்தினைப் படைப்பாளர்கள் தங்கள் படைப்புகள் வாயிலாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

தமிழ்நாட்டில் வேளாண் தொழில் என்பது இன்று பலவகைத் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகி நலிவடைந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளது. இன்றைய இலக்கியங்களில் அந்நிலை பதிவாகியுள்ளது. அவ்வகையில் கொங்கு வட்டாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட கதைகள் கவனத்திற்குள்ளாகின்றன. அவற்றில் கொங்கு நிலப் பகுதியில் வாழும் வேளாண்குடி மக்களின் வாழ்வியல் குறித்த பதிவுகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

வேளாண்மை

வேளாண்மை என்ற பொருளில் அமையும் "Agriculture" என்னும் ஆங்கில மொழிச்சொல் லத்தீன் மொழியிலிருந்து உருவானது. லத்தீன் மொழியிலுள்ள Ager என்பது 'field' என்ற வயல்வெளியைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது. வேளாண்மை அனைத்து வகையான பொருளாதார நடவடிக்கைக்கும் மையமாக அமைந்துள்ளது.

உழவுத் தொழிலே இன்றியமையாத தொழிலாகும். இதனையே “உழுவார் உலகத்திற்கு அச்சாணி” என வள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

வேளாண்மை என்றால் விருந்தோம்பல், விரும்பிச் செய்யும் உபச்சாரம் என்று பொருள்படும். தொடக்கத்தில் இப்பொருள் கொண்டு அமைந்த இச்சொல் பின்னர் விருந்தோம்பல் பண்பில் சிறந்து விளங்கிய உழவரின் பொருட்டு, உழவுத் தொழிலையும் குறித்ததாக நீட்சியடைந்தது.

வேளாண்மையின் தோற்றம்

நமது முன்னோர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வேளாண் தொழிலை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். வரலாற்றில் வேளாண்மையின் வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் வெவ்வேறு தட்ப வெப்பநிலைகள், பண்பாடுகள், தொழில் நுட்பங்கள் போன்றவற்றைச் சார்ந்து மாறுபட்டு இருந்துள்ளன.

“உலகில் வேளாண்மை தொடங்கி 10,000 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிவிட்டதாக மண்ணியல் - தாவரவியல் அறிஞர்கள் மதிப்பிட்டுள்ளார்கள். வேளாண்மை என்றால் தானாக விளைவது அல்ல. மனிதன் பாடுபட்டு நிலத்தை இரும்புக் கருவிகள் வருவதற்கு முன்பிருந்தே கற்கருவி, கம்புகொண்டு கொத்திப் பயிரிட்டதைக் கணக்கில் கொள்ளலாம்” (இயற்கை வேளாண்மை அன்றும் இன்றும், பக்; 1) பண்டைத் தமிழர்களின் வேளாண்மைக் காலத்தை மிகச்சரியாக அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாதெனினும் நாகரிகம் தோன்றிய காலத்திற்கு முந்தையது என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. உலகிலேயே வாழ்வதற்குத் தகுதியான நிலப்பகுதிகளைத் திணை மண்டலங்களாகப் பகுத்து அவற்றை இலக்கணப்படுத்தியவர்கள் தமிழர்களாவர்.

வேளாண்மை வளர்ச்சி

உணவை உற்பத்தி செய்வதும், அவற்றுடன் கால்நடைகளை வளர்ப்பதும் வேளாண்மை ஆகும். இந்திய வேளாண்மை, நீர்பாசனத்திற்காக பருவக்காற்றையே நம்பி உள்ளது. எனவே இந்திய வேளாண்மை “பருவக் காற்றின் சூதாட்டம்” என அழைக்கப்படுகிறது. இந்திய நாட்டின் மொத்த உற்பத்தியில் 29.4 விழுக்காடு

வேளாண்மை மூலம் கிடைக்கிறது. நாட்டின் மக்கட் தொகையில் 64 விழுக்காட்டுப் பணியாளர்கள் வேளாண்மைத் தொழிலை மட்டுமே நம்பி வாழ்கின்றனர். பருவக்காற்றையும், அதன் மழை அளவையும் நம்பியுள்ள வேளாண்மையில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் அதிகமாக உள்ளன. இந்தியாவில் நவீன முறையிலான வேளாண் தொழிலானது கிராமப் பகுதி மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை சிறிதளவு உயர்த்தியுள்ளது. ஒரு நாட்டில் வேளாண் தொழில் சிறப்பாக நடைபெறவில்லை என்றால் அந்த நாட்டின் பொருளாதாரம் மிகவும் பாதிக்கப்படும்.

வேளாண்மை வளர்ச்சியின் முக்கியத்துவம்

வேளாண்மை ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் அச்சாணி போன்றது. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை அது இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக உள்ளது. வேளாண்மை உரிய முறையில் சிறப்பாகச் செயல்படவில்லை என்றால் நாட்டின் ஆணிவேரையே அழித்துவிடும். தொழில்கள் முன்னேற்றம் பெற பல வழிகளில் துணைபுரிகிறது. இந்தியா போன்ற வளரும் நாடுகளில் வேளாண்மை என்பது ஓர் அடிப்படைத் தொழிலாகும்.

வேளாண்மையும் கொங்குவட்டாரமும்

கொங்கு வட்டாரம் வேளாண்மைத் தொழிலில் சிறந்து விளங்குகின்ற ஒரு பகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. கொங்கு நாட்டில் பெரும்பாலும் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம் முதலான நானிலச் சூழல்களும் நிலவி வருகின்றன. முற்காலத்தில் குறிஞ்சி நிலப் பகுதிகளில் தினை மற்றும் ஐவனநெல் என்னும் மலை நெல்லையும் பயிரிட்டார்கள். முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் வரகு, சாமை ஆகிய தானியங்களைப் பயிரிட்டார்கள். கொங்கு நாட்டுப் பகுதிகளில் பருத்தியும் அதிகமாக விளைந்ததால் பருத்தியை நூலாக நூற்று ஆடைகள் நெய்தார்கள். இன்றும் ஆடை விற்பனையில் கொங்குநாடு சிறந்து விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

“கொங்கு செழித்தால் எங்கும் செழிக்கும்” (கொங்கு வேளாண் குல வரலாறு, பக்;

7) என்ற பொன்மொழிக்கேற்ப கொங்குநாடு எல்லாவற்றிலும் சிறந்து விளங்குகிறது.

“கடவுள் மழையைப் படைத்தார் கொங்கு வேளாளர் மழையைப் படைத்தார்கள்”
(கொங்கு நாட்டுப்புறத் தொகுதி – 1, பக்;) என்னும் கருத்து கொங்கு மக்களிடையே
நிலவி வருகின்றது.

வேளாண்மை வளங்கள் நிறைந்ததாகக் கூறப்பட்ட கொங்கு வட்டாரம்
பருவமாற்றத்தினால் மானாவாரி பூமியாகிவிட்டது. கொங்கு வட்டார வேளாண்
மக்கள் கடும் உழைப்பாளிகள். அவர்களின் வாழ்வுநிலை வறட்சியின் காரணமாக
பாதிக்கப்பட்டது. அதன் பயனாகத் தற்கால வேளாண் மாந்தர்கள் வேளாண்
தொழிலைத் தொடர முடியாமலும் புதிய தொழிலில் படர முடியாமலும் தவிக்கின்றனர்.
இதனால் கிராமிய வாழ்க்கையில் மாற்றம், கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கைச் சிதைவு
போன்றவை நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

மேற்கண்டவாறான சிக்கல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட
சிறுகதைகளில்,

1. வேளாண் உற்பத்திப் பொருட்கள் (விளைபயிர்கள்)
2. வேளாண்மையும் கால்நடைகளும்
3. வேளாண்மையைப் பாதிக்கும் காரணிகள்
4. வேளாண் வழக்காறுகள்
5. வேளாண் பொருளாதார மாற்றம்
6. வேளாண் பொருளாதார மாற்றத்தின் விளைவு
7. நகரமயமாதல்
8. வேளாண்மையின் இன்றைய நிலை

என்பதான பொருண்மைகளில் ஆராய்வதற்கான களங்கள் காணக் கிடைக்கின்றன.

1. வேளாண் உற்பத்திப் பொருட்கள்

இந்தியா அதிக பரப்பளவினைக் கொண்ட நாடு. இயற்கை வளங்களும் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. தட்பவெப்பநிலை பல்வேறு இடங்களில் பல மாதிரியாக உள்ளது. பொதுவாக இயற்கை வேளாண்மையில் பயிர் சாகுபடி என்பது விளைநிலத்துக்கு ஏற்ற வகையிலேயே இருக்கும். விளைநிலங்கள் வண்டல்மண், கரிசல் மண், செம்மண், சரளைமண், பாலை மண் என பல வகைகளில் அமைந்துள்ளன.

கொங்கு வட்டாரம் செம்மண் சார்ந்த நிலப்பகுதியாகும். இந்த மண்வகை சிவப்பு நிறமாக இருப்பதால் செம்மண் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்த மண்ணில் சோளம், கரும்பு, பருத்தி, அரிசி, பருப்பு மற்றும் பழவகைகள் நன்றாக வளரும். கொங்கு மக்கள் முதன் முறையாகக் கையாண்ட தொழில் வேளாண்மை ஆகும். புதிய கற்காலத்தில் கால்நடைகளுக்கு உணவாகப் பயன்படும் என அறிந்து கால்நடை வளர்ப்போடு இணைந்த பயிர்த்தொழிலையும் மேற்கொண்டனர்.

மொழி வேறுபட்டு அமைவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் நிலம். நம் தமிழ்நாடு ஐந்து வகையான நில அமைப்பினைக் கொண்டது. பண்டைத் தமிழர்கள் தாம் வாழும் நிலப்பகுதிகளை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐவகை நிலங்களாகப் பிரித்தனர். இவற்றில் குறிஞ்சி நிலத்திலும், முல்லை நிலத்திலும் வறட்சி ஏற்பட்டால் பாலை நிலச்சூழலைச் சந்திக்க நேரிடும். கொங்குப் பகுதியில் கடல் சார்ந்த நிலப்பகுதியான நெய்தல் நிலம் தவிர பிற நானிலச்சூழல்களையும் பார்க்க முடிகின்றது. நிலம், பருவம் ஆகிய இரண்டிற்கும் ஏற்ப வேளாண்மை வேறுபடுகிறது. கொங்குப் பகுதியைப் பொறுத்தமட்டில் 1950 வரையிலும் 'நெல்' என்பது அதிசயமான பொருளாகத்தான் பார்க்கப்பட்டது.

இன்றைக்கு இருப்பது போல மேட்டூர் அணை, ஆழியார் அணை, பவானிசாகர் அணை என நிறைய அணைக்கட்டுகள் அன்றைக்குக் கிடையாது. இந்த அணைக்கட்டுகள் வந்த பின்னர்தான் இந்தப் பகுதிகளில் 'நன்செய்' என்று சொல்லக்கூடிய விவசாய நிலங்களெல்லாம் பெருமளவுக்கு வந்தன. இந்தப் பகுதிகள் முழுவதுமே காடும் காடு சார்ந்த இடமும் தான். ஆகவே இந்தப் பகுதியை முல்லை

நிலம் என்றே கூறலாம். முல்லை நிலத்தாரின் பிரதான தொழில் கால்நடை வளர்ப்பதாகும். 'ஆகெழு கொங்கர்' என்று சங்க இலக்கியமும் அந்நிலையைச் சுட்டியமைவதுண்டு. ஆடு மாடு மேய்ப்பதுதான் இவர்களின் பிரதானமான தொழிலாக இருந்திருக்கிறது. அதற்கேற்ற வகையிலான விவசாயமாக தானியங்கள்தான் பயிரிடப்பட்டிருக்கின்றன.

பழந்தமிழர் பயிர் வகைகளை நன்செய், புன்செய் என்ற இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்து வைத்துள்ளனர். நீர் அதிகம் தேவைப்படும் பயிர்களுக்கு 'நன்செய் பயிர்கள்' என்றும், மானாவாரி அல்லது குறைந்த நீர் தேவையுள்ள பயிர்களுக்கு 'புன்செய் பயிர்கள்' என்றும் பெயரிட்டழைத்தனர்.

“நீர்ப்பாசனம் உள்ள நன்செய் விவசாயம் இங்கு கிடையாது. 20- ஆம் நூற்றாண்டில் அணைக்கட்டுகள் எல்லாம் வருவதற்கு முன்பாகக் குறைந்தபட்ச நீராதாரம் கூட இருக்கவில்லை. அங்கு இரண்டு மூன்று மாவட்டங்களில் காவிரி ஓடினாலும் நீரைத் தேக்கி வைப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் எல்லாம் அப்போது கிடையாது. ஆகையால் பெரும்பாலும் 'புன்செய்' விவசாயம்தான். இன்றைக்கு ஆரோக்கியத்திற்குப் பரிந்துரைக்கப்படும் தினை, சாமை, வரகு, கம்பு, கேழ்வரகு போன்ற தானியங்கள்தான் அதிகமாகப் பயிரிடப்பட்டன” (இந்து தமிழ்திசை பத்திரிகை, 26 ஜனவரி 2021) என்ற கருத்துகளின் வாயிலாக கொங்குப் பகுதிகள் பெரும்பாலும் முல்லை நிலச் சூழலிலேயே இருந்தன என்று அறிந்து கொள்கின்றோம்.

“நன்செய் புன்செய் எனும் பாகுபாடு நாம் எங்ஙனம் நீர்பாசனம் செய்கின்றோமோ அந்த அடிப்படையிலேயே தீர்மானிக்கப்படுகின்றது” (கொங்கு நாடு - கி.பி.1400 வரை, பக்; 249).

1.1. நீர்ப்பாசனம்

நீர்ப்பாசனம் என்பது வேளாண்மையில், ஒழுங்கான இடைவெளிகளில் பயிர்களுக்குக் கட்டுப்படுத்திய அளவு நீரை வழங்கும் முறையாகும். நீர்ப்பாசனம் வேளாண்பயிர் வளர்க்கவும் நிலக்கட்டமைப்பைப் பேணவும் மழை பொய்த்த

காலங்களில் உலர்ப்பகுதிகளின் மண்வளம் பேணவும், மீள்பசுமையூட்டவும் பயன்படுகிறது. மேலும் பயிரிடும் போது பயிர்களைப் பனிப்படர்வில் இருந்து காக்கவும் இது பயன்படுகிறது. மேலும் களைகளின் வளர்ச்சியை மட்டுப்படுத்தவும், மண் கடினமாதலைத் தடுத்தல் போன்ற செயல்களுக்கும் உதவுகிறது.

நேரடி மழையை நம்பி வேளாண்மை செய்யும் முறையை மானாவாரிப் பயிரிடல் அல்லது மானாவாரி வேளாண்மை என்று அழைப்பர். ஏரி, குளம், கால்வாய் முதலான நீர்நிலைகளில் இருந்து வயலுக்கு எவ்வாறு பாய்ச்சப்படுகிறது என்பதைப் பொறுத்து பல்வேறு நீர்ப்பாசன நுட்பங்கள் வேறுபடுகின்றன.

இன்றைய சூழலில் அநேக இடங்களும் வறட்சியால் பாதிக்கப்படுகின்றன. வறட்சியை எதிர்கொண்டு பயிர்த்தொழிலைத் தொடரும் வகையில் பாசன வசதிகள் செய்யப்படுகின்றன. கொங்குப் பகுதியில் நீர்ப்பாசன வசதிகள் பெருகுவதற்கு முன்புள்ள காலங்களில் வறட்சியானது எவ்விதமான பாதிப்புகளை உருவாக்கியிருந்தது என்பதைப் பின்வரும் நாட்டுப்புறப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

“மானத்தெ நம்பியல்லோ ஐயா வருணதேவா

மக்களும் பொறந்துவிட்டோம்

பிள்ளை பெத்த வாசலிலே

பிள்ளையலம்பத் தண்ணியில்லே” (மேலது, பக்; 248)

என்னும் பாடலால் மழையின்மையால் ஏற்பட்ட வாழ்வியல் இன்னல்கள் தெரியவருகின்றது.

இன்று கொங்கு வேளாண் மக்கள் நொய்யலாறு, சிறுவாணியாறு, பெரியகுளம், ஆழியாறு போன்ற பல்வேறு நீர்நிலைகளிலிருந்து தண்ணீர் வசதியைப் பெறுகின்றனர்.

கொங்கு மண்டலத்தில் மூன்று வகையான நீர்ப்பாசன முறைகளைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

- i. சொட்டுநீர்ப் பாசனம்
- ii. தெளிப்பான் முறைப் பாசனம்
- iii. குழாய் நீர்ப்பாசனம்

i) சொட்டுநீர்ப் பாசனம்

சொட்டுநீர்ப் பாசனம் என்பது நம்மிடம் இருக்கும் தண்ணீரை அதிகமாக வீணாக்காமல் துளித்துளியாக பயிர்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சும் முறையாகும். இம்முறை கோயமுத்தூர் வேளாண்மை பல்கலைக்கழகத்தில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ii) தெளிப்பான் முறைப் பாசனம்

நீரை எல்லாப் பயிர்களுக்கும் சமமான முறையில் வேகமாகப் பாய்ச்சும் முறையே தெளிப்பான் முறைப் பாசனம் ஆகும்.

iii) குழாய்நீர்ப் பாசனம்

பொதுவாக வயல்வெளிகளில் இவ்வகையான நீர்ப்பாசனம் செய்யப்படுகிறது.

பயிர்களை உற்பத்தி செய்வதையும், கால்நடை வளர்ப்பையும் குறிக்கும் வேளாண்மை ஒரு முக்கியமான முதனிலைத் தொழிலாகும். இத்தொழிலில் மனிதன் இயற்கையிலிருந்து கிடைக்கும் பொருள்களைச் சேகரித்துப் பயன்படுத்திக் கொள்வதோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல், அவ்வியற்கையோடு ஒன்றிணைந்து பணியாற்றி உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து கொள்கிறான்.

வீட்டு விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள் மூலம் கிடைக்கும் உற்பத்தியைக் கொண்டு மனிதன் முன்னேறத் தொடங்கினான். நாகரிகங்களுக்கு வழிவகுத்திட்ட சிறப்பான மானிடவியல் வளர்ச்சியாக வேளாண்மை அமைந்தது. உணவுப் பெருக்கத்தை உருவாக்கிக் கொள்வது அடர்த்தியான மக்கள் தொகை மற்றும் நிலத்தொடர்புச் சமூகங்களை வளர்த்தெடுப்பது ஆகிய செயல்பாடுகள் வேளாண்மையால் சாத்தியமாயிற்று. கால்வாய்களை வெட்டுதல் மற்றும் பல்வேறு வகையிலான நீர்ப்பாசனங்கள் மூலம் பயிர் வளர்ப்பிற்கு ஏற்றாற்போல் நிலத்தின்

ஏற்புத் திறனை நீட்டிப்பது உள்ளிட்ட பல்வேறு விதமான சிறப்புக் கூறுகளுடன் கூடிய உத்திகளோடு வேளாண் தொழில் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறது.

1.2. வேளாண் விளைபயிர்கள்

கொங்குப் பகுதியில் மானாவாரி நிலங்களுக்கு ஏற்ற பயிர்கள் பயிரிடப்படுகின்றன. இவற்றை வாழ்வாதாரப் பயிர்கள், பணப்பயிர்கள் என இரண்டாகப் பாகுபடுத்தலாம்.

விற்பதற்காக உற்பத்தி செய்யப்படும் பயிர்களை வாழ்வாதாரப் பயிர்களிலிருந்து வேறுபடுத்துவதற்காகவே 'பணப்பயிர்' என்னும் சொல் பயன்படுகிறது. 'வாழ்வாதாரப் பயிர்' என்பது உற்பத்தியாளரின் குடும்ப உணவுத் தேவைகளை நிறைவு செய்யவும், அவர்களின் கால்நடைகளுக்கு உணவாகப் பயன்படுத்தவும் உற்பத்தி செய்யப்படும் பயிர்களைக் குறிக்கும்.

i) வாழ்வாதாரப் பயிர்கள்

இன்று வளரும் நாடுகளிலும் கிராமப்புறங்களிலும் வேளாண்மை சார்ந்த வாழ்வாதாரம் பெரும்பாலும் நடைமுறையில் உள்ளது. இது எந்த ஒரு தொழில் அல்லது விரிவான நடைமுறைகளையும் சார்ந்து இல்லாமல் மக்களின் வாழ்வாதாரத்திற்குப் போதுமான உணவைத் தருகிறது.

நெல் தானிய வகைகள், காய்கறிகள், பழங்கள் போன்றவை இதிலடங்கும். கொங்குப் பகுதியில் விளையும் இத்தகைய பயிர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் கொங்கு வட்டாரத்தைச் சார்ந்த படைப்புகளில் காணப்படுகின்றன. அவ்வகையில் மிளகாய், சோளம், நெல், முருங்கைக்காய், தக்காளி முதலானவற்றை எவ்வாறு பயிர்செய்கின்றனர் என்பதை கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகள் வழிநின்று காணலாம்.

❖ மிளகாய்

மிளகாய் விளைச்சலுக்கு உகந்த நிலப்பகுதிகள் கொங்கு வட்டாரத்தில் காணப்படுகின்றன. பச்சை மிளகாய், காய்ந்த மிளகாய் என்று சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு மிளகாய் விற்பனை நடைபெறுவதுண்டு. மானம்பாக்கி, சம்பா முதலான ரகங்கள் கொங்குப் பகுதியில் அதிகமாகப் பயிரிடப்படுகின்றன. நாற்றாங்காலில் மிளகாய்

விதைகளைத் தூவி நீர் தெளித்துவிடுவர். அரையடி உயரத்திற்கு நாற்று வளர்ந்த நிலையில் அந்நாற்றுக்களைப் பறித்து நடுவது வழக்கம். அதைப் பற்றிய குறிப்புகள் கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகளில் பதிவாகியுள்ளன.

“மிளகாய் நாத்து வேணும்னா எங்கேயும் போக வேண்டாம். நம்முளுதே தேனிச்சம்பா விட்டு வச்சிருக்கேன். வந்து எடுத்துட்டு வந்துருங்க” (கன்னிவாடி, பக்; 29) என்னும் பாத்திரக் கூற்று க.சீ.சிவகுமாரின் ‘மேகங்கள் தீர்ப்பதில்லை’ என்னும் கதையில் அமைந்துள்ளது. மிளகாய் சாகுபடி குறித்த தகவல் மட்டுமின்றி வேளாண் மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவிக் கொள்ளும் மனப்பாங்கில் அனுசரணையுடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்ற குறிப்பினையும் மேற்கண்ட கூற்று புலப்படுத்துகின்றது. ஒரு காலத்தில் மானாவாரிப் பயிர்களும் வேளாண் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தியிருந்தது என்பதைப் பின்வரும் பதிவு காட்டுகின்றது.

“வானம் வஞ்சிக்காத காலமாயிருந்தது அது. மஞ்சள் பூத்து கடலையோ, வெள்ளை பூத்து மிளகாயோ, வசந்தம் பூண்டிருந்த காலம்” (மேலது, பக்; 100) க.சீ.சிவகுமாரின் ‘திருவிழாவில் தொலைகிறவர்கள்’ என்னும் கதையில் இடம்பெறும் இப்பதிவுகள் வழி நிலக்கடலை, மிளகாய் முதலான பயிர்வகைகள் செழிப்பாக விளைச்சல் தந்த நிலையில் கொங்குப் பகுதிகள் வளமுடன் திகழ்ந்தன என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பழனி வட்டாரத்திற்குட்பட்ட ஒட்டன்சத்திம் பகுதிகளில் மிளகாய் போன்ற காய்கறிகளைப் பயிர்செய்து பயனடைந்தனர் என்பதை ஸ்ரீராமின் ‘காற்றுக்காலம்’ என்னும் கதை காட்டுகின்றது.

“மிளகாயை நம்பித்தான் நம்பிக்கையை வளர்த்தபடி இருந்தான். ஒட்டன்சத்திரத்திற்கு மிளகாய் சாக்கு பிடிப்பது மாதிரியான கனவு ஓய்வு நேரங்களை வியாபித்தபடி இருந்தது” (வெளிவாங்கும் காலம், பக்; 137) என்னும் இவ்வரிகள் மிளகாய் முதலான காய்கறிப் பயிர்களின் வருவாயை நம்பியே கொங்கு வட்டார வேளாண் மக்களின் அன்றாட வாழ்வு நகர்ந்து செல்கிறது என்பதனை உணர்த்துகிறது.

❖ முருங்கைக்காய்

முருங்கை நீர்வளம் குறைந்த நிலப்பகுதிகளிலும் செழிப்பாக வளர்ந்து விளைச்சலை நல்க வல்லது. தாராபுரம், மூலனூர், ஒட்டன்சத்திரம் போன்ற கொங்குப் பகுதிகளில் முருங்கை வேளாண்மை அதிகமாக நடைபெறுவதுண்டு. மேற்கண்ட பகுதிகளில் வாழும் வேளாண் மக்களின் இன்றியமையாத பொருளாதார ஆதாரமாக முருங்கை விளங்குகின்றது. இதனை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக க.சீ.சிவகுமார் இயற்றிய 'குரங்குப் பணியாரம்' என்னும் கதை அமைந்துள்ளது.

“கிளைகள் எங்கும் காம்புகள் வைத்து காய்களைச் சுரக்கின்ற மரங்கள், முன்பின் பேதம் இல்லாது எதிர்பாராத இடங்களில் காம்புகள் வைத்த மரங்கள், முருங்கை மரங்கள் நிறையக் காய்ப்பதாய் இருக்கிறது இப்போதைய தோட்டம்” (கன்னிவாடி, பக்; 31)

“கூட்டுப் புளிய மரங்களுக்குள்ள மகத்துவம் தோட்டத்து முருங்கைகளுக்கும் உண்டு. நதிகள் புறக்கணித்த அவர்களது மேகம் பார்த்த பூமியில் முருங்கை மரங்கள் ஆபுத்திரன் கைச்சுரப்பிகள்” (மேலது, பக்; 84) முதலிய இலக்கியக் காட்சிகள் மூலமாக முருங்கை மரங்களே இப்பகுதி மக்களுக்கு கடவுள் கொடுத்த வரமாக அமைவதை அறிகின்றோம். நீர்ப்பற்றாக்குறை இருப்பினும் கூட இவை காய்த்துக் கொண்டே இருக்கும் என்பதை மேற்கண்ட பதிவுகள் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

❖ சோளம்

சோளம் என்பது வறட்சியைத் தாங்கி வளரக் கூடிய சிறுதானிய வகையாகும். மக்கள் மற்றும் கால்நடைகளின் உணவுத் தேவைகளுக்காக கொங்கு மக்கள் சோளம் என்னும் தானியத்தைப் பயிரிடுவதுண்டு. சோளம் கொங்கு மக்களின் உணவு வகைகளில் இடம்பிடித்ததுடன் ஆடு, மாடு, கோழி முதலானவற்றிற்கும் உணவாகப் பயன்பட்டது. அதனுடன் சோளத்தட்டு கால்நடைகளின் சிறந்த உணவாக இடம்பெற்றது.

“அஞ்சாறு மாதத்திற்கு முன்னால் அப்படி மேய்ந்து கொண்டிருந்த அரசமரத் தோட்டத்து அருணாசலம் மாடு ஒன்று கந்தசாமி தோட்டத்துக்குள் வந்து சோளப்பயிரை மேய்ந்து கொண்டிருந்தது” (மயிலை மாடு, பக்; 75) என்னும் சிறுகதைப் பதிவு கவனிக்கத்தக்கது. அதாவது கால்நடைகளுக்கு விருப்ப உணவாக சோளப்பயிர் விளங்குவதை சிவகுமார் எழுதிய ‘கிளைவாய்க்கால்’ என்னும் கதை எடுத்துரைக்கின்றது.

❖ நெல்

மழை அதிகமாகப் பெய்த காலங்களில் கிணறுகளில் நீர்நிலைகள் நிரம்பி வழிவது வழக்கம். அத்தகைய காலங்களில் ஒரு போகமாக அதாவது வருடத்தில் ஒருமுறை நெல் விளைவிப்பது கொங்கு மக்களின் பழக்கம். ஆழியாறு, அமராவதி, காவேரி, பவானி முதலான ஆற்றங்கரையோரங்களில் உள்ள நஞ்சை நிலங்களில் வருடத்தில் மூன்றுமுறை (முப்போகம்) நெல் விளைச்சல் காணப்படும்.

“மழை மெல்ல வெட்டாப்பு விட்டது. சுற்றுவெளி முழுவதும் ‘ஓரம்பு’ எடுத்திருந்தது. கிணற்றில் தண்ணி ‘கடை’ போனது. சிலர் தோட்டத்தில் நெல் நட நாற்றுக் கூட விட்டனர். புஞ்சைக் காட்டில் நெல் நடுவதை வியப்பாகப் பேசினர் கரைவெளிப் பகுதியினர்” (வெளிவாங்கும் காலம், பக்; 130) என்னும் பதிவு வழி வறண்டு கிடந்த கிணறுகள் நிரம்பி வழியும்படி மழை பெய்த காலங்களில் கொங்கு மக்கள் நெல் சாகுபடியையும் மேற்கொண்டிருந்தனர் என்று அறிகின்றோம். இதனை சிவகுமாரின் ‘நெட்டுக்கட்டு வீடு’ என்னும் கதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

❖ தக்காளி

காய்கறி வேளாண் பயிர்களில் தக்காளிக்குத் தனியிடம் உண்டு. மழை அளவாகக் கிடைக்கும் கொங்கு வட்டாரங்களில் தக்காளி, மிளகாய் முதலான காய்கறிப் பயிர்களையும், கனகாம்பரம் முதலிய மலர் சாகுபடி முறையினையும் கொங்கு மக்கள் செய்து வருகின்றனர் என்பதைக் கீழ்க்காணும் சிறுகதைச் சான்று வழி அறியலாம்.

“பாறைக்காட்டு அய்யன் தோட்டத்துக்குக் காசாவாப் பொம்பளை ஆளுக பத்துப் பேருத்தக் கூட்டிக்கிட்டுப் போய், மொளகாய் பறிக்கிறது, கனகாம்பரம் பூப்பறிச்சுக் கூடையிலே அடுக்கி வைக்கிறது, தக்காளி பறிக்கிறதுன்னு பின்னோடும் புள்ளியா இருந்து ஏதோ ஒரு வேலையைச் செஞ்சிட்டு இருந்தாள் சரசாள்” (மயிலை மாடு, பக்; 40) என்னும் பதிவு மா.நடராசன் எழுதிய ‘பிறவாப்புளி’ என்ற கதையில் இடம்பெறுகின்றது. அப்பதிவு வழி கொங்கு மக்கள் ஏதேனும் ஒரு வேளாண்பயிரை நம்பியிராமல் பலவகைப் பயிர் வகைகளையும் பயிர் செய்து பொருளாதார வளம் பெறும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர் என்றறிய முடிகிறது.

ii) பணப்பயிர்கள்

இலாபம் ஈட்டுவதற்காக உற்பத்தி செய்யப்படும் பயிர் வகைகளே ‘பணப்பயிர்’ எனப்படுகிறது. ஏலம், காப்பி, பருத்தி, புகையிலை போன்ற செடிவகை சார்ந்த வேளாண்மை உற்பத்திகளே பணப்பயிர் வகைப்பாட்டுக்குள் அடங்கும். தென்னை, பனை போன்ற மரங்களும் இதிலடங்கும். கால்நடை வேளாண்மை சார்ந்த உற்பத்திகளை இச்சொல் குறிப்பதில்லை. கரும்பு இந்தியாவில் பயிரிடப்படும் பணப்பயிர்களில் முக்கியமான ஒன்றாகும்.

❖ தென்னை

சங்க காலத்தில் மருத மற்றும் நெய்தல் நிலப் பகுதிகளில் மட்டுமே தென்னை மரம் வளரும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தாலும், தற்போது கிணற்று நீர்ப்பாசனம், கால்வாய்ப் பாசன வசதியுள்ள கொங்குப் பகுதிகளிலும் தென்னை நன்கு வளரக் கூடியதாக இருக்கிறது. தென்னை மரத்தின் அனைத்து பாகங்களும் பயனுள்ளதாக இருப்பதால் வேளாண் மக்கள் இதனைப் பணம் காய்க்கும் மரமாகப் பார்க்கிறார்கள்.

கன்று நட்ட ஒரு வருடத்திற்கு ஒருநாள் விட்டு ஒரு நாளும், இரண்டாம் வருடத்திலிருந்து காய் காய்க்கும் வரை இரண்டு வாரத்திற்கு ஒருமுறையும் பின்னர் பத்து நாட்களுக்கு ஒருமுறையும் தண்ணீர் பாய்ச்சுதல் அவசியம். கோடை மற்றும் மழையற்ற காலங்களில் மண்ணில் ஈரப்பதத்தைப் பொறுத்து நீர் பாய்ச்சவும், தண்ணீர் வசதியுள்ள தென்னை விவசாயிகள் தென்னை மரத்தைச் சுற்றி வாய்க்கால் அமைத்து

தண்ணீர் பாய்ச்ச வேண்டும். இவ்வாறு தண்ணீர் பாய்ச்சுவதால் தென்னை மரத்திற்குத் தேவையான சத்துக்களை வேர்கள் கிடைக்கச் செய்யும். இதனை மா. நடராசன் எழுதிய 'கிளைவாய்க்கால்' என்னும் கதையில் இடம்பெறும் பதிவு தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“சிக்கனூத்து சின்னசாமி மடையில் பிஞ்சுகள் இல்லாத தென்னம்பாளை கிடக்கிறது. அந்தப்பாளை வாய்க்காலில் வரும் தூசுதும்புகள் எல்லாம் வாய்க்காலில் செல்ல முடியாமல் தடுத்துவிடும்” (மேலது, பக்;73) என்ற சிறுகதைக் காட்சி வழி தென்னம்பாளையில் பிஞ்சுகள் உதிர்ந்து விட்டதை அறிகின்றோம். நீர்ப்பாய்ச்சுவதற்கு வழியற்ற நிலையில் தென்னம்பாளைகளிலிருந்து பிஞ்சுகள் உதிர்ந்து விடுகின்ற சூழல் உருவாகும். அந்நிலையை மேற்கண்ட பதிவின் மூலம் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மேலும் பெருமாள் முருகன் எழுதிய 'உச்சிக்காற்று' என்னும் கதையில் தென்னையின் சிறப்பும், அதில் விளையும் காயின் ருசியும் கீழ்க்காணும் பதிவில் கூறப்பட்டுள்ளது.

“வளத்தித் தென்னை வயதானதாக இருந்தாலும் தேங்காய் நன்றாக இருக்கும். குரும்பை அளவுக்குத் தான் முற்றல் தேங்காயே, ஆனால் மட்டையும் ஓடும் லேசாகவும் பருப்பு மொத்தமாகவும் இருக்கும். அதன் தேங்காயை உடைக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் பருப்பைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு பாட்டி வியந்து சொல்வாள். ஒரு துண்டை எடுத்து வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டு 'அட்டா தேனைக் குடிச்சாப்ல இருக்குதடா' என்பாள். உண்மையோ இல்லையோ பாட்டி சொல்வதைக் கேட்டாலே அதைத் திண்ண வேண்டும் போல் இருக்கும்” (பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள், பக்; 76) இவ்வாறு எடுத்துரைப்பதன் வாயிலாக தேங்காய் சிறுத்துக் காணப்பட்டாலும், உள்ளே பருப்பு பருமனாகக் காணப்படும் நிலையை உணர்கின்றோம். சில மரங்களில் உள்ள தேங்காய்களில் மட்டை பருமனாகக் காணப்படும் நிலையில் உள்ளே பருப்பு சிறுத்துக் காணப்படும் நிலையும் உண்டு. இதனால் தேங்காய்களிலும் பல ரகங்கள் உண்டு என்று அறியலாம்.

❖ பனைமரம்

பண்டைய சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியாக விளங்கும் கொங்கு நாட்டில் பனைமரங்களுக்குப் பஞ்சமில்லை. பனை தமிழர் வாழ்வோடு தொன்று தொட்டே நெருங்கிய உறவுடைய மரம். நிலத்தடி நீரை சேமிக்கவும், அவற்றை வற்ற விடாது தவிர்க்கவும் பனை நடப்படுகிறது.

“அண்டமா நதி தீரத்தில் தீராப் பனைகள் விரவிக் கிடந்தன. பனைகளை நம்பி வந்த கூட்டம் தெற்கிலிருந்து வந்து குடியேறி வமிசங்கிளைத்தது” (கன்னிவாடி, பக்; 142) என்னும் க.சீ. சிவகுமாரின் இப்பதிவானது ‘கன்னிவாடி’ என்னும் கதையில் அமைந்துள்ளது. பனை மரங்களை நம்பி வாழ்ந்த குடும்பங்கள் செழிப்பாக இருந்தன என்பதனை இப்பதிவு உணர்த்துகிறது.

மா.நடராசனின் ‘பிரிந்து பறக்கும் காடைக் குருவிகள்’ என்னும் கதையில், பனைமரங்கள் எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றன என்பதை,

“காற்று லேசாக வீசுகிறது. வேப்பமரமும் பனைமரமும் அந்த இடத்தில் நின்று அவர்களை வேடிக்கை பார்ப்பது போல் வாழையப்பனுக்குப் பட்டது” (மயிலை மாடு, பக்; 67) என்னும் வரிகள் உணர்த்திற்று. மேலும், பனைமரம் ஏறி பதநீர் இறக்கும் தொழிலில் ஈடுபடும் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து வரும் சூழலில், பெருமாள் முருகன், ‘நுங்கு’ என்னும் கதையில், ஐந்து வயது சிறுவனாக இருக்கும் முருகேசுவிற்கு பனை ஏறக் கற்றுக் கொடுப்பதாகக் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

“பனை ஏறுவதில் இரண்டு விதங்களைக் காட்டினார். கால்கயிறு மட்டும் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஏறும் போது கால்கள் விரிந்து அகன்றால் பிடிப்பு நழுவிவிடும். நீள் வட்டத்தில் கயிறு பின்னி அதன்மேல் பனைநார் சுற்றிக் கட்டிய கால்கயிறு வைத்திருந்தார். இரண்டு பாதத்தையும் இணைத்து கால்கயிற்றை மாட்டிக் கொண்டு பனை ஏறினார்” (மாயம், பக்; 24) என்பதான இலக்கியக் காட்சிகள் சில குடும்பங்களின் வாழ்வாதாரமாக பனை விளங்கி வருவதைப் புலப்படுத்துகின்றன. பனையின் அனைத்துப் பகுதிகளும் மனிதர்களுக்குப் பயன்படுவன. என்பதைப் படைப்பாளிகள்

நுங்கு, பதனீர் முதலான பயன்பாடுகளைக் காட்டுவதன் மூலம் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றனர்.

❖ கரும்பு

“கொங்கு நாடு கரும்புக்குப் பேர் போனது. ஆதிகாலத்தில் தமிழ்நாட்டில் கரும்பு இல்லை. கொங்கு நாட்டுத் தகடுரை அரசாண்ட அதியமான் அரசர் பரம்பரையில் சங்க காலத்தைச் சார்ந்த அதியமான் ஒரு கரும்பை எங்கிருந்தோ கொண்டு வந்து தமிழகத்தில் நட்டான் என்று ஓளவையார் கூறுகிறார்” (புறநானூறு 99; 1- 4, 302; 20 - 21)

கரும்புக்கு ‘பழனவெதிர்’ என்று பெயருண்டு. ‘பழனம்’ என்ற சொல் விளைநிலமாகிய வயற்பகுதியினையும் , ‘வெதிரம்’ என்ற சொல் மூங்கிலையும் குறித்தமைவன. மூங்கிலைப் போலவே கரும்பு கணுக்களை உடையதாக இருப்பதாலும், கழனியாகிய வயற்பகுதிகளில் பயிர்செய்யப்படுவதாலும் பழனவெதிர் என்று கூறப்பட்டது. நீர்ப்பாசன வசதிமிக்க கொங்குப் பகுதிகளில் இன்றைக்கும் கரும்பு சாகுபடி நடைபெறுவதுண்டு. ஈரோடு மற்றும் உடுமலை வட்டாரங்களில் சர்க்கரை ஆலைகள் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. வெல்லம் தயாரித்தல் தொழிலும் கொங்குப் பகுதிகளில் நடைபெற்று வருகின்றன.

“காட்டிலும் தோட்டத்திலும் வேலை நிமிரமுடியாமல் நெறையா இருக்குது; கரும்பு வெட்டறதுக்கு ஆளுக வர்றாங்க; மொளகா பொறுக்க சனங்க வர்றாங்க” (மயிலைமாடு, பக்; 49) என்ற மா.ந. வின் ‘மாலை ஆகும் உதிரிப்பூக்கள்’ கதைக் கூற்று வழி கொங்கு வட்டார கரும்பு சாகுபடி குறித்து அறிந்து கொள்கின்றோம். பல நேரங்களில் கரும்பு சாகுபடி செய்த வேளாண் மக்கள் தக்கதான விலை கிடைக்காமல் வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்ற சூழ்நிலை உருவாவதுண்டு.

❖ வாழை

நீர் வரத்து குறைவான பகுதிகளில் வாழை சாகுபடி செய்ய முடியாது. இதனை, “வாழை பெருத்த ஊர்கள் அல்ல இவை. வானம் பார்த்த புஞ்சைக் காடுகள் தான்.

எங்கோ ஒன்றிரண்டு கிணறுகள் தினம் நான்கு செரவுகள் பாயுமளவு நீர் கொண்டிருக்கும். நீர் தயங்கியோடும். வாய்க்கால் ஓரங்களில் ஒன்றிரண்டு வாழைகளை ஆசைக்காக வைத்திருப்பார்கள். அவை பூவெடுப்பதும் பூவெடுத்து மணப்பதும் வீட்டுப் பெண் பருவம் எய்துவிட்ட மகிழ்ச்சி தரும்.” பெருமாள் முருகன் கதைகள், பக்; 246) என்று ‘புஞ்சை வாழை’ கதையில் இடம்பெறும் கருத்துகள் மூலம் வானம் பார்த்த மேட்டாங்காட்டு வேளாண் மக்களின் ஏக்கங்களையும், வலிகளையும் அறியமுடிகின்றது. இங்கு ஆசைக்காக மட்டுமே வாழை பயிர் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது என்று பெருமாள் முருகன் காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறாக கொங்குப் பகுதியில் விளையும் விளைபயிர்கள் பற்றிய குறிப்புகளை அவ்வட்டாரச் சிறுகதைகள் கதைப்போக்கில் சொல்லிச் செல்கின்றன.

❖ புகையிலை

கொங்குப் பகுதியில் பணப்பயிராகிய புகையிலையைப் பயிர் செய்வதுண்டு. நாற்றாங்கால்களில் புகையிலை விதைகளைத் தூவி நீர் பாய்ச்சுவர். நாற்றுகள் வளர்ந்ததும் பறித்து நடுவர்.

“ஊரில் அநேகக் கிணறுகள் வற்றியிருக்க எங்கள் தோட்டக் கிணற்றில் மட்டும் தினமும் இரண்டு தார் டிரம் அளவு தண்ணீர் ஊறியவாறு இருந்தது. அதைக்கொண்டு புகையிலை நாற்று விட்டோம் யாராவது வந்தால் நல்ல விலைக்கு விற்றுவிடலாம்” (கன்னிவாடி, பக்; 12)

க.சீ. சிவகுமாரின் ‘நாற்று’ என்னும் சிறுகதையில் இடம்பெற்றுள்ள இப்பதிவின் வழி கன்னிவாடி, பல்லடம் முதலான கொங்குப் பகுதிகளில் புகையிலை பயிர்செய்தனர் என்னும் செய்தி பெறப்படுகிறது.

2. வேளாண்மையும் கால்நடைகளும்

கொங்கு நாட்டைப் பொறுத்தவரை கால்நடை வளர்ப்புத் தொழில் இன்றியமையாத இடத்தைப் பிடித்திருந்தது. கால்நடை இனங்களில் முக்கிய இடம்பெறுவன மாடுகள். மாடுகளும், உழவுத்தொழிலும் பிரிக்கமுடியாத பந்தம்

கொண்டவை. நம் நாட்டில் மொத்தம் 42 வகை மாடுகள் உள்ளன. வேளாண்மைப் பணிகளுக்கும் பாரம் இழுக்கவும் மாடுகள் உதவுகின்றன.

கால்நடை வளர்ப்பு என்பது வரலாற்றிலும் வாழ்விலும் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றது. வேளாண்மைத் தொழிலின் துணைத் தொழிலாகக் கால்நடை வளர்ப்புத் தொழில் அமைகிறது. பண்டைத் தமிழர்கள் கால்நடைகளின் பயனை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். சமுதாயப் பொருளாதார வலிமையைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகளுள் ஒன்றாகக் கால்நடை எண்ணிக்கை அமைந்தது.

கால்நடை வளர்ப்போர் ஆயர், கோவலர், இடையர் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் முல்லை நிலத்துப் புல்வெளிகளில் கால்நடைகளை மேயவிட்டார்கள்.

“முல்லை வியன் புலம் பரப்பிக், கோவலர்,

குறும்பொறை மருங்கின் நறும்பூ அயரப்” (அகம், 14; 7 – 8)

என்னும் பாடல் பண்டைக்கால கோவலர் வாழ்வைச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது.

கொங்குப் பகுதி முல்லை நிலத்தைச் சார்ந்தது. ஆகையால் ஆடுமாடு மேய்ப்பதுதான் இவர்களது பிரதான தொழிலாக இருந்துள்ளது. சங்க இலக்கியங்கள் ‘ஆகெழு கொங்கர்’ என்றே இவர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன.

வேளாண் தொழிலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்த கிராம மக்கள் கால்நடைகளுக்கும் அதே அளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்தனர் இந்நிலையினை மா.நடராசன் ‘பிரிந்து பறக்கும் காடைக்குருவிகள்’ என்ற கதையின் மூலம் பதிவாக்கியிருக்கிறார்.

2.1. கால்நடைகளை வளர்க்கும் முறை

கொங்கு வட்டார மக்கள் கால்நடைகளைத் தங்கள் சொந்தப் பிள்ளைகளைப் போல அன்பு காட்டி வளர்க்கும் ஒரு போக்கினை நம்மால் காண முடிகிறது.

கால்நடைகளை வளர்க்கும் முறையினை மா.நடராசன் 'மயிலை மாடு' என்னும் கதையில் மந்திரியப்ப அய்யன் என்னும் பாத்திரத்தின் வாயிலாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

“எருதுகளையோ காளைகளையோ பொதுவாகப் பண்டம் பாடிகளை கை வெச்சு அடிக்கக்கூடாது. கால்லே உதைக்கப்படாது. நல்லா நீவிக் குடுக்கவேணும். தீவனந் தண்ணிக்குக் கொறை வெக்கப்படாது” (மயிலை மாடு, பக்;1) என்பது மந்திரியப்ப அய்யனது கால்நடை வளர்ப்பு குறித்த தார்மீக எண்ணமாகும். இதன் வழி கொங்கு மக்கள் கால்நடைகளைத் தங்கள் செல்வமாகக் கருதிவந்த தன்மை புலனாகின்றது.

“கன்று ஈனி ஒரு மாதம் தானிருக்கும். காளைக்கன்று என்பதால் வயிறு முட்டப் பால் குடிக்கவிட்டு வளர்த்தார்கள். வேலைக்குத் தோதாக இந்தக் கன்றை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சுழி சுத்தம். இன்னும் தலை குனிந்து ஒரு புல்லைக் கடித்துப் பார்க்கவில்லை கன்று. பால் குடிக்கும் தினவில் மண்ணை ருசிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. மண் தின்னவிடாமல் வாய்க்கூடை போட்டுக் காடு முழுக்க குதித்தோட விட்டிருந்தார்கள். பொழுது கிளம்பும் வேளையில் எகிறித் துள்ளி ஓடும் அதன் ஆர்ப்பாட்டம் தாங்க முடியவில்லை. துள்ளிக் குதித்தால் தான் கால்கள் வலுவாகும். 'கன்னுக்குட்டியா குதிரையா இது? இப்புடிப் புழுதி கௌப்புது' என்று கேட்டவர்களிடம் 'ஏப்ப சாப்பயாவா எங்கன்னுக்குட்டிய வளப்பன்?' என்றார் அவர்” (மாயம், பக்; 22) என்று கதை சொல்லிச் செல்வதன் வாயிலாக கொங்குப் பகுதியினர் கால்நடைகளைக் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்து வருகின்ற சூழ்நிலையைத் தெரிந்து கொள்கின்றோம்.

கால்நடைகளின் மேனியில் காணலாகும் சுழிகள் அவற்றை வளர்ப்பவரின் வாழ்க்கை நிலையில் மாறுதலை உருவாக்கும் என்ற நம்பிக்கை கொங்கு மக்களிடையே நிலவி வருகின்றது. முக்கண்ணன் சுழி, அசைவு சுழி, பொண்டெழுத்தான் சுழி, தாவணிச் சுழி, நீர்ச்சுழி, விலங்குச்சுழி முதலான சுழிகள் உள்ள கன்றுகளை வளர்த்தால் தீமை வரும் என்ற நம்பிக்கை கொங்கு மக்களிடையே

இருப்பதால் 'சுழி சுத்தம்' உள்ள கன்றுகளை வளர்க்க விரும்புவர் என்ற தகவலையும் மேற்கண்ட பதிவு உணர்த்தியமைகின்றது.

மண்ணைத் தின்னும் இளங்கன்றுகளை அப்பழக்கத்திலிருந்து விடுபட வைப்பதற்காக 'வாய்க்கூடை' கட்டிவிடும் வழக்கம் இருப்பதையும் அறிகின்றோம். இவ்வாறு கன்று வளர்ப்பு குறித்து பெருமாள் முருகன் 'மாப்பு குடுக்கோனுஞ் சாமி' என்னும் கதையில் பதிவாக்கியிருக்கிறார். மாடு வளர்ப்பது எந்த அளவுக்கு முக்கியமோ அதே போல ஆடு வளர்ப்பதும் வேளாண்மைக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். ஆடு வளர்ப்பென்பது விவசாயத்தோடு ஒன்றிய ஒரு செயல் முறையாகும்.

“ரெண்டு குறும்பாடு இருந்தா குடிவாழும்,

நாலு வெள்ளாடு இருந்தா குடிவாழும்” (மேலது, பக்; 28) என்னும் பழமொழி ஆடு வளர்த்தலின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குகிறது.

புன்செய் நிலத்திற்கேற்ற ஒருங்கிணைந்த பண்ணையத்தில் 1 ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் பயிர் சாகுபடியுடன் ஆடுவளர்ப்பு (20 பெட்டை; 1 கிடா) மேற்கொள்வதின் மூலம் 3 மடங்கு உற்பத்தித் திறன் நிகர லாபம் மற்றும் வேலை வாய்ப்பினை அதிகரித்துக் கொள்ளலாம். 20 ஆடுகளிலிருந்து ஒரு வருடத்திற்கு சுமார் 45 குட்டிகள் கிடைக்கும். மேலும் ஆட்டு எருவிலிருந்து 200 கிலோ தழைச்சத்து, 106 கிலோ மணிச்சத்து மற்றும் 91 கிலோ சாம்பல் சத்து கிடைக்கும். கூடுதலாக 40 முதல் 50 ஆயிரம் வரை லாபம் கிடைக்கும். நம் நாட்டில் ஆடுகள் பெரும்பாலும் மேய்ச்சல் நிலத்தை நம்பித்தான் வாழ்கின்றன.

வெள்ளாடு, செம்மறி ஆடு இவ்விரண்டும் வேளாண்மையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. 'நுங்கு' என்னும் கதையில் முருகேசன் என்னும் பாத்திரத்தின் வாயிலாக ஆடு வளர்ப்பு குறித்து பதிவு செய்திருக்கிறார் பெருமாள் முருகன்.

“முருகேசு ஆடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்தான். செம்மறிகளும் அதன் குட்டிகளுமாகச் சேர்ந்து முப்பது உருப்படி இருக்கும்” (மயிலை மாடு, பக்; 4)

முருகேசுவின் தந்தையை விட ஆடுமேய்ப்பதில் முருகேசு அதிக ஆர்வம் காட்டினான். வெளியூரில் படிக்கச் சென்றாலும் வீட்டிற்கு வந்ததும் பெரும்பாலும் ஆடுகளைப் பார்த்துக் கொள்வதிலேயே தன்னுடைய நேரத்தைப் போக்கினான்.

இவன் புத்தகங்களை வாசிப்பதோடு ஆடுகளின் குரலுக்கும் செவி கொடுப்பான்.

“மற்றவர்கள் ஆடுகள் எல்லாம் ஒவ்வொரு பட்டியாய் வந்து கொண்டிருக்கும். தடத்தில் ஒன்றிரண்டு பட்டிகளையாவது எதிர்கொண்டு ஆடுகளைப் பிரிந்து ஓட்ட வேண்டியதிருக்கும். அந்தப் பகுதிகளில் இருக்கும் பட்டிகளில் அவனுடையதுதான் பெரிது. மற்றவர்கள் பத்துப் பதினைந்து உருப்படிக்குள்தான் வைத்திருப்பார்கள்” (மாயம், பக்; 153)

முருகேசனைத் தவிர மேய்ப்பார்கள் அனைவரும் வயதானவர்களாக இருந்தனர். ஆனால் இளந்தலைமுறையில் இருக்கக்கூடிய அவன் மட்டும் ஆடுமேய்ப்பதில் ஆர்வம் காட்டுவதாகப் படைத்துக்காட்டியுள்ளார். இத்தகு பாத்திரப் படைப்பு வரும் இளந்தலைமுறையினருக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது.

2.2. வேளாண் மக்களுக்குக் கால்நடை மீதான பற்று

கால்நடைகள் மீது வேளாண் மக்கள் வைத்திருக்கும் அன்பு மிக அலாதியானதுதான். கொங்கு வட்டாரத்தில் கால்நடைகள் அதிகமாக இருக்கும் காலத்தில் ‘பட்டி நோம்பி’ கும்பிடுவது வழக்கமாக இருந்தது என்னும் செய்தியினை மா.ந.வின் ‘மயிலை மாடு’ என்ற கதையின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கொங்குப் பகுதிகளில் தை மாதத்தின் இரண்டாவது நாளில் கொண்டாடப்படும் மாட்டுப் பொங்கல் நிகழ்வினை ‘பட்டி நோம்பி’ என்று குறிப்பிடுவர். மேய்ச்சலுக்குச் சென்று வரும் கால்நடைகளை மாலை வேளைகளில் பெரிய பெரிய பட்டிகளுக்குள் ஓட்டிவிட்டு அடைத்து வைப்பது வழக்கம். மாட்டுப் பொங்கலன்று அப்பட்டிகளுக்கு அருகிலேயே கற்களைக் கூட்டி கால்நடைகளுக்கென்று பொங்கல் வைத்து அவற்றிற்கு நன்றிக்கடன் செலுத்துவர். இதன் காரணமாக மாட்டுப் பொங்கல் நிகழ்வை ‘பட்டி நோம்பி’ என்று கொங்கு மக்கள் சுட்டுவதுண்டு.

“மந்திரியப்ப அய்யன் மாடுகளைக் கழுவிவிடுவதும் கவலையில் பூட்டாமல் கொறங்காட்டுலே கொண்டுபோய் அண்ணாங்கால் தளையல் போடாமல் மேயவிடுவதும் அந்த அன்னைக்கு மாட்டிலே பாலே கறக்காமல் இளங்கன்னுகள் எல்லாம் ஊட்டித் துள்ளிக் குதித்து விளையாடுவதும், எல்லாக் காளைகளுக்கும் கொம்பு சீவிவிடுவதும், எருதுகளின் திமிலுக்கெல்லாம் திருநீறு வைத்துச் சந்தனம் பூசிவிடுவதுமான அத்தனை நேர்த்தியான வேலைகளையும் அவற்றின் மேல் கொண்டுள்ள பாந்தத்தையும் பார்த்து, மகிழ், பட்டி நோம்பி அன்னைக்குப் பெரியவங்க எல்லாம் மத்தியானமே வந்து அவருக்கு ஒத்தாசை செய்வார்கள்” (மயிலை மாடு, பக்; 4) என்ற பதிவு மாட்டுப் பொங்கல் நிகழ்வின் சில பகுதிகளை விளக்கியமைகின்றது.

இதே போல ‘ஆடு’ என்னும் கதையில் முருகேசு என்பவன் ஆடுகளின் மீது கொண்ட பற்றினால் ஆடுகளோடு பேசியபடியே பட்டியை சுத்தம் செய்யக்கூடிய நிலையினை அழகாக கீழ்வருமாறு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் பெருமாள் முருகன்.

“வீட்டுக்கு வந்ததும் மாட்டையும், கன்றையும் பிடித்துப் போய்க் காட்டுக்குள் ஏதாவது ஓரிடத்தில் கட்டிவிட்டு வந்து கட்டுத்தறியைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும். கழிதட்டுகளை ஓரமாக எடுத்துப் போட்டுவிட்டுச் சாணத்தை அள்ளிக் குப்பைக்குழிக்குள் கொண்டு போய்க்கொட்டுவான். இரண்டு அல்லது மூன்று ஓட்டுக்கூடை வரும். கெட்டிச் சாணமாக இருந்தால் வேலை சட்டென்று முடியும். பச்சையைத் தின்று மாடு எருவி வைத்திருந்தால் வாரி அள்ள நேரம் எடுக்கும். சாணக் கையைக் கழுவி முடித்துப் பட்டிக்கு ஓட வேண்டும். இருபது செம்மறி ஆடுகள் பட்டி. குட்டிகள் குதித்துக் கொண்டிருக்கும். குட்டிகளின் தொந்தரவுக்குப் பயந்து தாயாடுகள் படுத்தபடி அசை போட்டுக் கொண்டிருக்கும். அவனைக் கண்டால்தான் எழுந்திரிக்கும்” (பெ.மு.சிறுகதைகள், பக்.40) இக் கதைப் பதிவு வழி கால்நடை வளர்ப்போரின் வேலைச் சுமைகள் எத்தகையன என்று தெரிந்து கொள்கின்றோம்.

பெருமாள் முருகனின் ‘எருமைச் சீமாட்டி’ என்னும் கதையில், “கல்யாணமாகி வந்தபோது அம்மா தன்னோடு சீராகக் கொண்டு வந்தார். அப்போது ஒருவருசக் கன்றுக்குட்டி வயிறு மட்டும் தாழிபோலப் பெருத்திருக்கும். தீனியில் கெட்டி. எதைப்

போட்டாலும் தின்றுவிடும். இங்கே வந்து அம்மா பட்ட கஷ்டங்கள், சந்தோஷங்கள் எல்லாம் அதற்குத் தெரியும். அதன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு ஆசை ஆசையாய்ப் பேசுவார் அம்மா. 'இவ எரும இல்லடா...என்னயக் காப்பாத்த வந்த சீமாட்டி' என்பாள்" (மேலது, பக்.)

தான் வளர்க்கும் கால்நடைகளைத் தெய்வமாகவும், தாயாகவும், மகளாகவும், சகோதரியாகவும் நினைத்து அன்புகாட்டி வளர்த்து வருகின்றவர்களாக கொங்கு மக்கள் இருந்தனர் என்பதை மேற்கண்ட பாத்திரச் செயல்பாடுகள் காட்டுகின்றன.

3. வேளாண்மையை பாதிக்கும் காரணிகள்

வேளாண்மை என்பது ஒரு முக்கியமான முதனிலைத் தொழிலாகும். இத்தொழிலில் மனிதன் இயற்கையிலிருந்து கிடைக்கும் பொருள்களைச் சேகரித்துப் பயன்படுத்திக் கொள்வதோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல், அவ்வியற்கையோடு ஒன்றிணைந்து பணியாற்றி உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து வந்துள்ளான். வேளாண்மை வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் வெவ்வேறு தட்ப வெப்பநிலைகள், பண்பாடுகள், தொழில் நுட்பங்கள் போன்றவற்றைச் சார்ந்தும் மாறுபட்டும் இருந்துள்ளது. காலநிலை, நிலத்தோற்றம், மண்வளம், நீர்வளம் மற்றும் பணியாளர்கள் முதலிய காரணிகள் வேளாண் தொழில்களில் வேறுபாடுகளையும், பரவலையும் உருவாக்குகின்றன.

மக்கள் தொகை அடர்த்தி அவர்களின் கலாச்சாரம், அரசின் வேளாண் கொள்கைகள் ஆகியவை உலக அளவில் வேளாண் தொழில் முறையில் மிகவும் மாறுபட்ட சூழ்நிலைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. அவ்வாறே வெப்பநிலை, மழையளவு ஆகியவை வேளாண் தொழிலைப் பாதிக்கும் காரணிகளாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய பாதிப்புகளைக் கொங்கு வட்டாரப் படைப்பாளர்கள் தங்கள் சிறுகதைகளில் பதிவு செய்திருக்கின்றனர்.

மழையின்மையால் வேளாண் தொழிலை சிறப்பாகச் செய்ய முடியாத நிலை உருவாகி வருகின்றது. எனவே அத்தொழிலை நம்பி வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாத சூழல் உருவாகி விடுகின்றது. அதன் பயனாக வசந்தங்களை

இழந்து போன வேளாண் மக்கள் பலருண்டு. இங்ஙனம் சொந்த வீட்டையும், நிலத்தையும் விற்றுவிட்டு வெளியூருக்குச் செல்லும் ஒரு வேளாண் மாந்தனுடைய அவல நிலையினை 'அண்டமா நதிக்கரையின் ஊரில் ஒரு வீடு' என்னும் கதையில் க.சீ.சிவகுமார் பதிவாக்கியுள்ளார்.

“ஊரின் மேலாக உலவித்திரியும் மேகங்கள் இரக்கமற்றவை. மேகம் பார்த்த பூமியின் பரிதவிப்பைப் பழித்துக் காட்டிய வண்ணம் ரூபம் மாறித் திரிபவை. வீட்டு நிலைகளைப் பெயர்த்தும், ஓடுகளைப் பிரித்தும் விற்றுவிட்டு பாத்திர பண்டத்தோடு வண்டியேற 'பெய்யாத மழை' காரணமாயிருந்தது” (கன்னிவாடி. பக்.98) வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாத நிலையில் வேளாண் மக்கள் அன்றாட வாழ்வினை நடத்திச் செல்வதற்கு சிரமப்படுகின்றார்கள். துன்பங்களைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளாண் மக்கள் ஒவ்வொருவரின் மனத்திலும், “ஆதாரப் பசுமைகள் என்றென்றும் துலங்கும்படி இம்மழை பிரியம் விடாது பெய்துகொண்டே இருக்க வேண்டும்” (மேலது பக்.98) என்னும் ஆதங்கம் வெளிப்படுவது இயல்பே. அதனை தங்கம்மா என்ற பாத்திரத்தின் வாயிலாக க.சீ.சிவகுமார் 'மேகங்கள் தீர்ப்பதில்லை' எனும் கதையில் காட்டிச் செல்கின்றார்.

“காட்டையும் மழையையும் நம்பி ஆகப்போறதில்லைனா வெளியில கிளம்பிட வேண்டியதுதானே” (மேலது, பக்.100) என்ற பாத்திரக்கூற்றின் மூலம் மழையின்மையால் விவசாயம் மெல்ல மெல்ல அழிந்து வருவதையும், விவசாயிகள் புலம்பெயர்ந்து செல்லக்கூடிய அவலநிலை ஏற்படுவதையும் படைப்பாளி ஆதங்கத்துடன் வெளிப்படுத்துவதையும் கவனிக்க முடிகின்றது.

“காலமும் இயற்கையும் வக்கிரம் ஆகிப்போச்சு. மழை துளியும் இல்லாமல் போய் வறட்சி வந்தது. கிணறுகள் எல்லாம் ஆழம் போனது. அதையும் கடந்து ஒரு கட்டத்தில் போர் போட வேண்டி வந்தது. போரில்தான் தண்ணீர் கிடைத்தது” (மேலது, பக்.) என்ற காட்சிகள் பருவ மாற்றத்தால் வேளாண்மையில் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளையும், மாற்றங்களையும் எடுத்துரைக்கின்றன. அதிக மழை,

மழையின்மை, காற்றின் போக்கு ஆகியவை வேளாண் தொழிலைப் பாதிக்கும் காரணிகளாக அமைகின்றன.

3.1. பருவநிலை மாற்றமும் வேளாண் தொழில் பாதிப்பும்

வேளாண் விளைபொருள் உற்பத்தியில் முக்கிய பங்கு வகிப்பது பருவநிலையே. பருவநிலை மாற்றத்தின் காரணமாகவே அதிக அளவு மழையும், வறட்சியும் ஏற்படுகிறது. பருவநிலை மாற்றத்தினால் பருவமழை எப்போது பெய்யும், என்ன பயிரிடுவது என்ற குழப்பத்திற்கு வேளாண் மக்கள் உள்ளாகின்றனர். பருவநிலை மாற்றத்தின் காரணமாக மழை பெய்யக்கூடிய பருவத்தில் மழை பொய்த்துப் போவதும், மழை பெய்யக்கூடாத காலங்களில் மழை பெய்து வேளாண்மையை பாதிப்பதும் ஆகிய பாதிப்புகள் தற்போது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் வேளாண்மை சார்ந்த இதர தொழில்களும் நலிவடைகின்றன. நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியும் பாதிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய பாதிப்பினை எடுத்துக்காட்டும் விதமாக 'திருவிழாவில் தொலைகிறவர்கள்' என்னும் கதையில் வரும் கூற்று அமைந்துள்ளது.

“வானம் வஞ்சிக்காத காலமாயிருந்தது அது. மஞ்சள் பூத்துக் கடலையோ, வெள்ளை பூத்து மிளகாயோ வசந்தம் பூண்டிருந்த காலம். இவையெல்லாம் சூல் மறந்த மேகத்தால் எல்லாங் காஞ்சு கருவாடாச்சு இப்போ. விற்பொழித்த மாடும் வண்டியும் யாரைச் சுமக்குதோ இப்போது மாட்டுச்சுமை கழுத்தில், மனுஷன் சுமை மனசில் கந்துக்கடையும், விசைத்தறியும் மாற்றுத் தொழிலென ஆகிவிட்டது” (மேலது, பக்.100) என்னும் பாத்திரக்கூற்று வேளாண் மாந்தர்களது வாழ்வியல் போராட்டங்களை வலியுறுத்திக் காட்டுகின்றது. மனதிற்குகந்த வேளாண் தொழிலை விடுத்து இதர தொழில்களை நாட வேண்டிய தேவையைக் கதையினூடே அறிந்து கொள்கின்றோம். இத்தகு நிகழ்வுகள் சமூகக் கட்டமைப்பில் பல அதிர்வுகளை ஏற்படுத்திய நிலையில் பண்பாட்டு மாற்றங்களுக்கும் வழிவகுக்கின்றன.

க.சீ.சிவகுமாரின் மேற்கண்ட கதையில் இடம்பெறும் லட்சுமி என்னும் பாத்திரம் அவள் கணவனோடு மாட்டு வண்டியில் சென்று படம் பார்த்த நாட்களை நினைத்துக் கொள்கின்றாள். இந்நிலையில் தற்காலத்தின் நிலையினையும்

எண்ணிப்பார்ப்பதற்காகப் படைத்துக் காட்டிய சிறுகதைக் காட்சி வழி சமுதாயத்தில் காணலாகும் மாறுதல்களை உணர்ந்து கொள்கின்றோம்.

3.2. பருவ மாற்றத்தினால் பாதிக்கப்படும் கால்நடைகள்

பருவ மாற்றத்தினால் வேளாண் தொழிலுக்கு எந்தளவிற்கு பாதிப்பு ஏற்பட்டுள்ளதோ கால்நடைகளுக்கும் அதே மாதிரியான பாதிப்பு ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை,

“தண்ணீர் ஓடக்கூட மழை பெய்யவில்லை. திரும்பவும் காற்று எடுத்துவிட்டது. அறப்பொறுக்கல்கள் எல்லாம் வீணாய்ப் போயின. செம்மறியாடுகளுக்கு மேய்ச்சல் அற்றுப் போனது. ஆடுகள் பசிதாளாமல் குரல் கொடுத்த வண்ணமிருந்தன. பகலெல்லாம் அலைந்தபடியிருந்தது. குறுக்காட்டி மேய்ப்பது கஷ்டமாயிற்று” (என். ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், பக்.142) இவ்வாறாக, ‘காற்றுக்காலம்’ என்னும் கதையில் என்.ஸ்ரீராம் பதிவாக்கியிருக்கிறார். காய்ந்த புற்களுக்கும் வழியற்று கால்நடைகள் பசியால் வாடுவதான காட்சிப்படுத்தல்கள் கவனத்திற்குரியன. அத்தகு பதிவுகள் கொங்கு மண்டல மக்கட் சமுதாயத்தின் வாட்டங்களையும் உள்ளடக்கியிருக்கின்றன.

4. வேளாண் வழக்காறுகள்

கொங்கு வேளாண் மக்களிடையே தொன்றுதொட்டு நிலவிவரும் நம்பிக்கைகள் அவர்களிடையே வழக்கில் இருக்கும் விடுகதைகள், வேளாண்மை சார்ந்த வழக்குச் சொற்கள் ஆகியவை கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகளில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அவற்றைக் கீழ்வருமாறு காணலாம்.

4.1. கால்நடைகள் தொடர்பான நம்பிக்கைகள்

பொதுவாக எல்லா இடங்களிலும் பலவிதமான நம்பிக்கைகள் நிலவி வருகின்றன. அவற்றில் பலவும் இன்று வரையிலும் ஆற்றலோடு வாழ்ந்து வருவது வியப்பிற்குரியதாகும். பெரும்பாலான நம்பிக்கைகள் நாட்டுப்புற மக்களாலேயே

உருவாக்கப்பட்டு ஒரு தலைமுறையினரிடமிருந்து அடுத்த தலைமுறையினருக்கு வழங்கப்பட்டும் வருகின்றன.

“நம்பிக்கை என்பது மனித மனத்தின் விளைவாகும். இயற்கையால் படைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களுக்கும் மனிதனின் செயல்களுக்கும் தொடர்புண்டு என்ற உளவியல் அடிப்படையில் தோன்றியனவாகவே நம்பிக்கைகள் காட்சிதருகின்றன. இந்நம்பிக்கைகள் மனித சமுதாயத்தில் காலங்காலமாக நிலை கொள்வதற்கு மரபு ஒரு காரணமாக அமைகிறது” (தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், காந்தி.க, பக்.103) என்ற கருத்திற்கேற்ப, கொங்கு வேளாண் மக்களிடையே பலவகையான நம்பிக்கைகள் நிலவி வருகின்றன. அவற்றுள் கால்நடைகள் தொடர்பான நம்பிக்கைகளைக் கீழ்வருமாறு காணலாம்.

காளைகளும் மாடுகளும் பெருகி வர வேண்டும் என்பதற்காக பட்டி நோம்பி கும்பிடும் வழக்கம் கொங்கு மக்களிடையே இருந்து வருகின்றது என்பதை ‘மயிலை மாடு’ என்னும் கதை விளக்குகிறது.

கால்நடைகளைக் குளிப்பாட்டி, பொட்டு வைத்து கொம்பு சீவி, சாயம் பூசி, வேண்டிய சீரெல்லாம் செய்து முடித்த பிறகு தெப்பக்குளத்தின் முன்பக்கமும், பின்பக்கமும் மணல் பரப்பி ஏழு வெங்கக் கற்களை வைத்துக் கன்னிமார் பூஜை செய்வர். ‘தெப்பக்குளம்’ என்பது மாட்டுப் பொங்கலின் இன்றியமையாத ஒரு பகுதியாகும். பூசை நிகழிடத்தினைத் தேர்வு செய்தபிறகு அவ்விடத்தில் மாட்டுச் சாணத்தால் தெப்பக்குளம் உருவாக்குவர். அதை மலர்களால் அலங்கரிப்பர். அக்குளக்கரையின் தெற்குப் பகுதியில் குளத்தைப் பார்த்தவாறு இருக்கும் நிலையில் ஏழு வெங்கக்கற்களையும் ஒரு கண்ணாடியையும் வைப்பர். கூடவே ஒரு மஞ்சள் பிள்ளையாரும் ஒரு சாணப் பிள்ளையாரும் இடம்பெறுவதுண்டு. கன்னிமார்களுக்காக மடிப்புடவையும், காதோலை கருகமணியையும் சீர்ப்பொருளாக வைப்பதுண்டு. பொங்கல் மற்றும் நனைத்த பச்சரிசியை தலைவாழை இலையில் படைத்து பூசை செய்வர். பிறகு பொங்கலையும், பழத்தையும் கலந்து ‘வாய் கழுவு பட்டியாரே வாய் கழுவு! கை கழுவு பட்டியாரே கை கழுவு’ என்று கூடியிருந்தவர்கள் கோஷம் எழுப்பி மாட்டிற்கு ஊட்டிவிடுவர். தொடர்ந்து இருவர் முடக்கற்றான் கொடியை இரு பக்கமும்

பிடித்துக் கொள்ள மாடு அதை அற்றுக் கொண்டு முன்னேறிச் சென்று தெப்பக்குளத்தை மிதித்துச் செல்ல வேண்டும்.

“மொடக்கத்தாங் கொடியை இரண்டு பக்கமும் இரண்டு பேர் பிடித்துக் கொள்ள, குமாரசாமி மயிலை மாட்டின் தலைக்கயிற்றைப் பிடித்து முன்னே செல்ல, அந்தக் கொடியை அத்துக் கொண்டு தெப்பக்குளத்தை முன்னத்தங்காலால் மிதித்துக் கொண்டுவர வேண்டும். அப்படி மாடு மிரட்டினால்தான் பட்டி பெருகும். பால்பொங்கும் என்று அர்த்தம்” (மயிலை மாடு, பக்.6) என்ற சிறுகதைக் காட்சிகள் கொங்கு நாட்டில் மாட்டுப் பொங்கல் நிகழ்வுகள் எவ்வாறு நடைபெறும் என்பதைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

ஆச்சி மாடு வழங்கல்

பெண்களுக்குத் திருமணமான நிலையில் முதல் குழந்தைப் பேற்றிற்காகப் பெற்றோர் வீட்டுக்கு வருவர். குழந்தை பிறந்த பின் கணவன் வீட்டிற்கு தாயையும் சேர்த்தும் அனுப்பி வைக்கும் போது அவர்களுடன் குழந்தையின் பால் தேவைக்காக கறவை மாடு வாங்கி அனுப்பும் வழக்கம் கொங்கு மக்களிடம் உண்டு அச்செய்தி மா.நடராசன் எழுதிய ‘இயந்திரக் கோளாறு’ என்னும் கதையில் காணப்படுகிறது.

“கொழந்தைக்குப் பால் கறவைக்கு மாடு வாங்கி அனுப்பறது தானே நம்ம எனத்திலே சனத்திலே பெருமை... அதுதானே மொறையுங்கூட” (அப்.ஒரு.கல், பக்.66) என்னும் கூற்றின் மூலம் மேற்கண்ட செய்தி பெறப்படுகிறது.

கொங்கு மக்கள் கால்நடைகளைத் தங்கள் செல்வங்களாகக் கருதி வளர்ப்பது வழக்கம். பண்டைக் காலந்தொட்டே இவ்வழக்கம் தொடர்ந்து நிலவி வருகிறது. அதனோடு தொடர்புடைய பண்பாட்டுப் பழக்கமாக குழந்தைக்கு கறவை மாடு அனுப்புவது வழக்கமாகியுள்ளது. அவ்வழக்கினைக் குறிக்கும்போது ‘ஆச்சி மாடு அனுப்பறது’ என்று கொங்கு நாட்டார் கூறுவர்.

செழிப்பு சார் நம்பிக்கை

கால்நடைகளைத் தங்கள் செல்வமாகக் கருதும் கொங்கு மக்கள் அவற்றை விற்பதாக இருந்தால் கயிறு மாற்றிக் கொடுப்பது வழக்கம். அதாவது அவற்றின் கழுத்துக் கயிற்றினைப் பிடிக்கிறோடு இணைக்கும் திருகாணியோடு அவற்றை வாங்குபவரிடம் பிடித்துக் கொடுக்கக் கூடாது. அவ்வாறு கொடுத்தால் வம்சம் செழிக்காது என்னும் நம்பிக்கை அவர்களிடையே நிலவி வருகிறது அதனை பெருமாள் முருகனின் 'வெள்ளி மீன்' என்னும் கதை வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“ஊரை ஒட்டியிருந்த வீட்டுக்கு முன் வண்டியை நிறுத்தினான். கட்டுத்தரையில் யாரோ பால் கறந்து கொண்டிருக்கும் சத்தம். இருட்டில் முகம் தெரியவில்லை. நேராகப் போனவன், 'அம்மோவ் கெடாய்ப் புடிச்சிக்கறன்' என்றான். கட்டியிருந்த கிடாயை அவிழ்த்துக் கொண்டு வந்தான். பால் கறந்தபடியே இருந்தவள், அந்தத் திருவாணியக் கழட்டி வெச்சிட்டுப் போப்பா என்றாள். திருகாணியைக் கழற்றித் திண்ணையில் வைத்துவிட்டு 'வச்சிட்டனம்மோவ்' என்றான். திருகாணியோடு ஆட்டைக் கொடுத்தால் அதன் வம்சம் தக்காது” (பெ.மு.சிறுகதைகள், பக்.239) எனும் இவ்வரிகள் மேற்கண்ட கருத்தினை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

4.2. வேளாண்மை தொடர்பான நம்பிக்கைகள்

பரிகார பூஜை செய்தால் தண்ணீர்ப் பஞ்சமின்றி வேளாண்மை சிறக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருப்பதாக, 'காவு' என்னும் கதை விளக்குகிறது.

ஒரு மண்சட்டி, பதினொரு விளக்குகள், தேங்காய், பழம், சாம்பிராணி முதலிய பொருட்களுடன் பலி கொடுப்பதற்காக ஒரு ஆட்டுக்குட்டியும் பரிகார பூஜைக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அதில் மண்சட்டியின் மேல்பாதியை உடைத்து பூச்சட்டி போன்ற அடிப்பகுதியின் வெளிப்பக்கம் வெள்ளையடித்து அடுப்புக்காரி குழைத்து கருப்புக் கருப்பாய்ப் புள்ளிகள் இடப்பட்டிருந்தன. தென்னை மட்டையில் தீப்பந்தம் செய்தனர். கிடாய் வெட்டு தொடர்பான இப்பூஜை அமாவாசை தினத்தன்று

நள்ளிரவில் மட்டுமே நடத்த வேண்டுமென்பது அவர்களது நம்பிக்கை. கிடாய் வெட்டி முடித்ததும் ஒரு எலுமிச்சைக் கனியைத் துண்டுகளாக்கி நாலாப்பக்கமும் வீசுவர்.

இம்மாதிரியான அதிபூஜைகளை எல்லாம் அண்டை வீட்டாரும், அண்டைத் தோட்டத்தாரும் அறியாமல் நிகழ்த்துவதுதான் கொங்குப் பகுதியின் மரபு இவ்வாறாக வேளாண் தொழில் செழிப்பதற்காகச் செய்யப்படும் பரிகார பூஜைகள் காலங்காலமாக நிலைபெற்று வரும் நம்பிக்கையாக இருந்து வருகிறது என்பதை மா.நடராசனின் 'காவு' எனும் கதை விளக்குகிறது. மேலும் "செம்பூத்து கூவினா மழை வரும்" என்னும் நம்பிக்கை அம்மக்களிடையே காணப்படுவதை 'பிரிந்து பறக்கும் காடைக்குருவிகள்' என்னும் கதையில் காணமுடிகின்றது.

4.3. வேளாண்மை தொடர்பான விடுகதைகள்

விடுகதை என்பது விடை கண்டுபிடித்து விடுவிக்கப்பட வேண்டிய வினாவென்று கூறுவர். இது நேரடிப் பொருளிலிருந்து விலகி நிற்பது. விடுகதைகள் காலப் பழமை கொண்டவையாகும். அவை தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தே வாய்மொழியாக வழங்கி வந்துள்ளன. விடுகதை என்பது நாட்டுப்புற இலக்கிய வகைகளில் காலத்தால் முந்தியதும் அறிவு புகட்டுவதுமாகும். ஒருவர் விடுகதையைக் கூறிய நிலையில் மற்றவர் அதை விடுவிக்கும் பழக்கம் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் காணப்படுகிறது. விடுகதைப் போட்டிக்கான சூழ்நிலைகள் பல உள்ளன. அதற்கான காலம், இடம், விடுகதைப் போட்டியில் கலந்து கொள்ளுதற்குரியோர் பற்றிய பல்வேறு கருத்தாக்கங்கள் போன்றவை பண்பாட்டிற்குப் பண்பாடு வேறுபடுகின்றன. அவ்வகையில் கொங்கு வட்டாரத்தில் வேளாண்மை சார்ந்த விடுகதைகள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதை கொங்கு வட்டாரம் சார்ந்த படைப்புகள் புலப்படுத்துகின்றன.

க.சீ. சிவகுமாரின் 'நாற்று' என்னும் சிறுகதையில் விடுகதைகள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அக்கதையில் வரும் அம்மா தன் மகனிடம் வெடத்தலாம்பூ மற்றும் வெடத்தலாஞ் செடி பற்றி புதிர் போடுகிறாள்.

“எள்ளிலே பிறந்து எள்ளிலே வளர்ந்த

எண்ணெய்ச் செக்கான் மகனே

எள்ளுக்கும் சிறுதலை என்ன தலை” (கன்னிவாடி, பக்18) என்று புதிர் வினாத் தொடுப்பதன் மூலம் வாணியச் செட்டியார் இன மக்களின் குலத்தொழிலான எண்ணெய் வியாபாரம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. வாணியச் செட்டியார் இனத்தவர் எண்ணெய் ஆட்டுவதற்கு மரச்செக்குகளைப் பயன்படுத்தி வந்தனர். அக்காரணத்தால் ‘செக்கார்’ என்று அவர்களை அழைத்தனர்.

“பூவிலே பிறந்து பூவிலே வளர்ந்த

பூலோகம் ஆண்ட ராசன் மகனே – பூவிலே

இருவகைப்பூ என்ன பூ என்றாளாம்

தெரிலே சொல்லம்மா...” (மேலது)

விடுகதையில் பூவிலே பிறந்து பூவிலே வளர்ந்த’ என்று சொல்லுகையில் பல்வகை வசதிகளோடு வாழும் உயர்குடி மக்களின் வாழ்வியல் நிலை புலப்படுத்தப்படுகிறது. அதனுடன் வெடத்தலாஞ் செடியில் இளம்பூக்கள் மஞ்சளாகவும் முதல் நாளில் மலர்ந்த பழைய பூக்கள் இளஞ்சிவப்பாகவும் இருவகை நிறங்களில் காணப்படுகின்ற தன்மை கூறப்படுகிறது. மேற்கண்ட இரு புதிர்களுக்கும் வெடத்தலாச் செடியின் இலையும் பூக்களுமே விடையாக வருகிறது. இத்தகு விடுகதைகள் வாயிலாக கொங்கு மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த நிலையில் இயற்கையில் நிகழும் அனைத்து நிகழ்வுகளையும் நுணுகி நோக்குகின்ற அறிவுத் திறனை பெற்றிருந்தார்கள் என்பது புலப்படுகின்றது.

புகையிலைத் தோட்டத்தில் அறுவடை நிகழும் போது புகையிலைச் செடிகளை அறுத்துக் கற்றைக் கட்டுவார்கள். அந்நிகழ்வினை உள்ளடக்கிய விடுகதை ‘நாற்று’ சிறுகதையில் இடம்பெறுகின்றது.

“சந்திர சூரிய மாமா

சாஞ்சு கிடக்கிறாள் பாரு

அவ கிடக்குறா மூளி

அறுத்துக்கட்டற சாதி” (மேலது, பக்.8)

என்று கூறிவிட்டு, 'பாரு சின்னவிதை அதுக்கு ஆனா எவ்வளவு பெரிய இலை அதுல்' எனப் புதிரைத் தொடர்ந்து வியந்தாள் என்ற பதிவானது புகையிலைச் செடியில் இலைகள் பெரிய வடிவில் அகலமாக இருக்கும் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது. அதனுடன் கொங்குப் பகுதியில் வாழ்ந்த சில இனப் பெண்கள் கணவன் இறந்தால் இரண்டாவதாகத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கான உரிமை பெற்றிருந்தார்கள் என்னும் சமூகப் பண்பாட்டுச் சூழலைக் காட்டுகின்றது. அவ்விடுகதையில் இடம்பெறும் 'மூளி' என்னும் சொற் பயன்பாடானது விதவைகள் அணிகலன்கள் எதுவும் அணியாமல் இருந்தார்கள் என்ற சமூகக் கட்டுப்பாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றது. கொங்கு மக்கள் வேளாண் தொழிலின் மீது கொண்டிருந்த பற்றினை இத்தகு சிறுகதைப் பதிவுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இது போன்ற வேளாண்மை சார்ந்த விடுகதைகள் மூலம் கொங்கு வேளாண் மக்கள் வேளாண்மையோடு ஒன்றிய வாழ்வினை வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

4.4. வட்டார வழக்குச் சொற்கள்

மொழியானது மனிதன் வாழும் இடத்தைப் பொறுத்தே அமைகின்றது. அவன் வாழும் இயற்கைச் சூழல், போக்குவரத்து இவற்றின் காரணமாக ஒரே மொழி பேசும் குழுவினரிடையே மொழியை ஒலிப்பதில் வேறுபாடுகள் தோன்றுகின்றன. இதனால் ஒரு மொழியிலிருந்து கிளை மொழிகள் உருவாகின்றன. இத்தகைய கிளை மொழிகள் வட்டார வழக்கு என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

4.5. சிறுகதைகளில் வட்டார வழக்குச் சொற்கள்

1930 களில் மணிக்கொடி இதழில் தான் வட்டாரச் சிறுகதைகள் முகிழ்த்தன எனலாம். அதில் வட்டார மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு கதைகளைப் படைத்தவர்களில் முதன்மையானவர் புதுமைப்பித்தன் ஆவார். இவருடைய கதையில்தான் நெல்லை வட்டார வழக்கு மிகச் சிறப்பாகப் பதிவாகியுள்ளது. வட்டார

வழக்கு மட்டுமல்ல அப்பகுதியின் பண்பாடு, மக்களின் வாழ்க்கை முறை இவற்றையெல்லாம் மிகச் சிறப்பான முறையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

1937-இல் ஆர்.சண்முகசுந்தரம், மணிக்கொடி இதழில் சிறுகதைகள் எழுத ஆரம்பித்தார். அப்போது இந்த இதழில் எழுதிக்கொண்டிருந்த எழுத்தாளர்களுக்கும் வாசகர்களுக்கும் அதில் வாசகராக இருந்த பி.எஸ். ராமையாவுக்கும் சண்முகசுந்தரத்தின் கதையாடலில் புதுமை இருப்பதாகத் தோன்றியது. அவருடைய கதைகளில் ஒரு பகுதி பேச்சு வழக்காக அமைந்தது. அவர்களுக்கு அறிமுகமில்லாத மற்றொரு பகுதி கொங்கு நில அமைப்பினையும், வாழ்க்கை முறையினையும் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியது. எனவே, ஆர். சண்முகசுந்தரத்தை எழுதுவதற்கு ஊக்கப்படுத்தினார்கள். இவ்வாறாக வட்டாரச் சிறுகதைகள் தோன்றின. இவரையே வட்டாரச் சிறுகதைகளின் முன்னோடி எனலாம். இவரைத் தொடர்ந்து பலர் வட்டாரம் சார்ந்த படைப்புகளைப் படைத்து வருகின்றனர்.

கொங்குப் படைப்பாளர்கள் தமது கால்நடைகள் மற்றும் வேளாண்மை தொடர்பான கொங்கு வட்டாரச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர் அத்தகைய சொற்களைக் கீழ்வருமாறு காணலாம்.

i) கால்நடைகள் தொடர்பான வட்டார வழக்குச் சொற்கள்

- அண்ணாங்கால் - மாட்டின் வேகத்தை மட்டுப்படுத்துவதற்காக ஒரு கயிற்றைக் கழுத்தில் இருந்து அதன் காலோடு சேர்த்துக் கட்டிவிடுதல்
- பட்டி - ஆடுகளை அடைத்து வைக்குமிடம்
- பட்டி நோம்பி - மாட்டுப் பொங்கல்
- பட்டிப் படல் - மூங்கில் குச்சி அல்லது நொச்சிக் குச்சிகளைக் கொண்டு கட்டப்படும் சுவர் போன்ற அமைப்பு (பட்டியின் சுவர்)
- தொண்டுப் பட்டி - மாடு கன்றுகள் இருக்குமிடம்

- சாணிக் குத்தாரி - மாட்டுச்சாணம் குவித்து வைக்குமிடம்
- செம்பிளி ஆடு - செம்மறி ஆடு
- அதக்குதல் - மென்று கொண்டிருத்தல்
- கழிதட்டு - மாடு சோளத்தட்டின் சருகுகளை உரித்துத் தின்றுவிட்டு கெட்டியான அடிப்பகுதியினைத் தின்னாமல் கழித்துவிடும். அதற்கு 'கழிதட்டு' என்று பெயர்.
- மேவு - கால்நடைத் தீவனம்
- எருகீட்டு - கால்நடைகள் வயிற்றுக் கோளாறால் தண்ணீர் போல சாணத்தைப் பீய்ச்சி அடிக்கும் நிலை
- பண்டம் பாடி - கால்நடைகள்
- விரதல் மாடு - கன்று ஈனாத மாடு
- ஈத்து எடுத்த மாடு - கன்று ஈனும் நிலையிலுள்ள மாடு
- செனை மாடு - கருவுற்ற மாடு, சினை மாடு
- முன்னத்தாங்கால் - முன்பக்கக் கால்

ii) வேளாண்மை தொடர்பான வட்டார வழக்குச் சொற்கள்

- பண்ணாடி - தோட்டத்து முதலாளி, குடும்பத் தலைவன், வேளாண் தொழில்களை மேற்பார்வை செய்பவன்
- ஒழவு - உழவு
- தட்டுப்போர் - வைக்கோற்போர் இடுவது போல் சோளத்தட்டுகளையும் போர் இட்டுப்

பாதுகாப்பது வழக்கம். (சோளத்தட்டு

மழையில் நனையாமல் இருப்பதற்காக

அடுக்கிச் செவ்வக வடிவில் வைத்திருக்கும்

அமைப்பு)

- வெலாப் போடுதல் - ஒரு பாத்தியில் இருவர் களையெடுக்கும் போது ஒருவர் தனக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட பகுதியில் வேகவேகமாக களை வெட்டிய நிலையில் அடுத்தவர் சற்று பின்தங்கி நிற்பார். அவ்வாறு பின்தங்கியவருக்கு முதலாமவர் உதவாமல் அடுத்த பாத்திக்குக் களை எடுக்கச் சென்று விடுதல்.
- பாம்பேரிச் சுவர் - கிணற்றினைச் சுற்றிக் கட்டப்படும் சுவர்
- பாடுவாசி - இருக்க வேண்டிய இடத்தில் பயிர் அல்லது செடி இல்லாமல் பட்டுப் போதல்
- இட்டேறி - ஊருக்குள் இருந்து தோட்டங்களுக்குச் செல்லும் மண்பாதை
- செரகு - பாத்திகள் பல ஒரே வரிசையில் அமைத்து இருப்பது
- காந்தி முள் - நிலத்துடன் ஒட்டிப் படர்ந்திருக்கும் முட்செடி. நெருஞ்சி முள் போன்று கெட்டி இல்லாத மென்மையான முட்களைக் கொண்ட ஒருவகைத் தாவரம்.
- மசால் காடு - குதிரை மசால் என்ற தீவனப்பயிர் பயிரிடப்பட்ட நிலம். (கால்நடைகளுக்கான தீவனம்)
- பரம்பு ஓட்டுதல் - எருதுகள் அல்லது போத்துகளை 'நெரத்தி மரம்'

என்னும் உழு கருவியில் பூட்டிய நிலையில் நெல் வயலை மேடு பள்ளமின்றிச் சமன் செய்வர். அதற்கு 'பரம்பு ஓட்டுதல்' என்று பெயர்

- பாத்தி கட்டுதல் - நாற்றுகளை நடுவதற்காகவும், தண்ணீர் பாய்ச்சுவதற்காகவும் மண்ணை சீராக நீளவாக்கில் குவித்தல்
- மேட்டாங்காடு - வானம் பார்த்த பூமி
- கவலையோட்டுதல் - மின்சாரம் வருவதற்கு முன்பு கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் இறைக்கப் பயன்பட்டது. ஏற்றமிறைத்தல்
- சேந்துதல் - தண்ணீர் இறைத்தல்
- செம்பூத்து - செண்பகப் பறவை
- வெட்டாப்பு - மழை வெறித்து இருத்தல் (மழை பெய்து ஓய்ந்த காலநிலை)

5. வேளாண் பொருளாதாரம்

பொருளாதாரத்தின் நடைமுறை அம்சமே வேளாண்மைப் பொருளாதாரமாகும். இதில் வேளாண்மை தொடர்புடைய எல்லாச் சிக்கல்களுக்கும் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. வேளாண் மக்கள் எந்தப் பயிரை சாகுபடி செய்யலாம், என்ன விலையில் விற்கலாம் எந்த அளவு இலாபம் பெறலாம் என்பதற்கு வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்தில் அவ்வளவாக இடமில்லை. இவ்வாறு பற்றாக்குறையான வளங்களுடன் உற்பத்தி செய்தல், பதப்படுத்துதல் (Processing) மற்றும் நுகர்வு இவற்றிடையே பிரித்தளிப்பது பற்றிக் குறிப்பிடுவதால் வேளாண்மைப் பொருளியல் ஒரு சமூக அறிவியலாகின்றது.

“வேளாண்மையில் செல்வத்தைப் பெறுதல், செல்வத்தைப் பயன்படுத்துதல் இவற்றிடையே தோன்றும் தொடர்பு பற்றி ஆராய்வதே வேளாண் பொருளியல் என்று

ஹிப்பர்டு குறிப்பிட்டுள்ளார்”. (வேளாண்மை பொருளாதாரம், அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், பக்.3) இவரது கூற்றுப்படி, தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேளாண் மக்கள் கையாளும் முயற்சி அனைத்திலும் குறுக்கிடும் பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள் பற்றிய நடைமுறை அறிவியலே வேளாண் பொருளாதாரம் ஆகும்.

கொங்கு வட்டார வேளாண் மக்களின் வாழ்வுநிலை வறட்சியின் காரணமாக மாற்றமடைகிறது. அதனால் பழைய வேளாண் தொழிலைத் தொடர முடியாமலும், புதிய தொழிலில் படர முடியாமலும் தவிக்கின்றனர். இதனால் கிராமிய வாழ்க்கையில் மாற்றம், கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கைச் சிதைவு போன்றவை நிகழ்கின்றன. பொருளாதார மாற்றத்தினால் அவர்கள் வாழ்வில் பல மாற்றங்களும் இன்னல்களும் ஏற்படுகின்றன.

5.1. வேளாண் பொருளாதாரத்தில் வளம் மிகுந்த காலம்

வேளாண்மை தமிழரின் முதன்மையான தொழிலாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. “தமிழ்நாட்டில் மிகப்பெரும் தொழிலாக உழவே அன்று முதல் இன்றுவரை இருந்து வருகிறது. உழவு அதனால் விளையும் நெல் முதலான தானியங்கள், கரும்பு முதலான பொருள்கள் ஆகியவற்றைத் தமிழர் அறியும் முன்னரே மாடுகளையும், ஆடுகளையும் உடமைகளாகவும், செல்வமாகவும் கருதி வந்தனர் என்பதைப் பண்டைய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு மிகத் தெளிவாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது” (தமிழ்ச் சமுதாய வரலாறு, பக்;16)

வேளாண் தொழிலோடு இரண்டறக் கலந்த மனிதர்கள் நிலத்தோடும், உழவுக்குத் துணை நிற்கும் கால்நடைகளுடனும் ஆழமான நெருக்கத்தினைக் கொண்டிருந்தார்கள் இத்தகைய வேளாண் பண்பாட்டுக் கூறுகளை கொங்குச் சிறுகதைகளில் காணமுடிகின்றது.

‘மயிலை மாடு’ என்னும் சிறுகதையில் மா.நடராசன், 1970- களில் கொங்கு வட்டார வேளாண் சமுதாயத்தின் கால்நடை பராமரிப்பு குறித்து சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்றார். மந்திரியப்ப அய்யன் என்னும் முதன்மைப் பாத்திரத்தை மையமாக வைத்து கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார்.

“மந்திரியப்ப அய்யன் முறுக்கமா இருந்த காலத்திலே சவாரி வண்டிக் காளைகள் ரெண்டு ஜோடி, கறவை மாடு ஏளெட்டு உருப்படி வெச்சிருந்தாரே? (அவருகிட்ட பண்டம்பாடி வாங்கீட்டுப் போனா ஒலி வருமின்னு சொல்லி ஏவாரிகள் எசலி போட்டுட்டு எக்காத்தி வெச்சிட்டுப் பண்ணையக்காரனைக் கூப்பிட்டு வருவாங்களே!” (மயிலை மாடு, பக்.1) என்னும் கூற்றின் மூலம் கொங்குப் பகுதியில் 1970- களில் காளைகளும், கறவை மாடுகளும் பல்கிப் பெருகியிருந்தன என்பதைக் காட்டுகின்றார். அவ்வாறு ஏராளமான கால்நடைகளை வைத்திருப்பவர்களிடம் வாங்கிச்சென்றால் வளம் பெருகும் என்னும் நம்பிக்கை கொங்கு மக்களிடையே நிலவி வந்தது என்பதனையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. சிவகுமாரின் ‘திருவிழாவில் தொலைகிறவர்கள்’ என்னும் கதையில்,

“வானம் வஞ்சிக்காத காலமாயிருந்தது அது, மஞ்சள் பூத்து கடலையோ, வெள்ளை பூத்து மிளகாயோ வசந்தம் பூண்டிருந்த காலம்” (கன்னிவாடி, பக்.100) என்ற பதிவு கொங்கு நாட்டின் வேளாண் செழுமையை அடையாளம் காட்டுகின்றது. இத்தகைய பதிவுகளின் வழி கொங்கு மக்கள் வளமையான வாழ்வினையே வாழ்ந்திருந்தனர் என்பது புலனாகின்றது.

5.2. சொந்தமாக நிலம் வைத்திருப்பவனே பெரும் செல்வந்தன்

வேளாண்மைத் தொழிலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்த காலகட்டங்களில் சொந்தமாக நிலம் வைத்திருப்பவனைப் பெரும் செல்வந்தனாகக் கருதி வந்தனர். இக்கருத்தினை வெளிப்படுத்தும் மா.நடராசன் எழுதிய ‘காணியாளன்’ என்னும் கதையில் காணமுடிகிறது.

“என்னதான் கலெக்டர் வேலையில் வெளியூரில் இருந்தாலும், சொந்த ஊருக்குள்ளே போறபோது தோப்பு தொறவு, கெணறு தண்ணி, மாடு கன்னுக, சாளை சப்பரம், உள்ளூர் வெநாயகன் கோயில் நோம்பி சாட்டறது இதில் எல்லாம் பசவாவும் கெத்தாவும் இருந்தான் ஒரு குடியானவன் அப்படிங்கிற கவுரவத்துக்கும் அதிலும் ஒரு குணதமான காணியாளனுங்கிறதுக்கும் அர்த்தம்” (மயிலை மாடு, பக்.17) எனும்

இக்கருத்து வேலுச்சாமி என்னும் பாத்திரத்தின் மூலம் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கதையில் வரும் பள்ளி ஆசிரியருக்கு ஊருக்குள் ஒரு செல்வாக்கு இருக்கிறது எனில் அது அவரது படிப்புக்காகவோ பதவிக்காகவோ அல்ல என்பதை மிக அழகாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

“அந்த வாத்தியார் ஊர் கள்ளப்பாளையம். அப்பநாயக்கன்பட்டிக்குப் பக்கத்து ஊர். ஊருக்குள் அவருக்கு ஒரு தனிச் செல்வாக்கு, எல்லாமுக்கும் காசுதான் பேசுது! உரக்கடை, பூச்சி மருந்துக்கடை பெரிய அளவிலே வெச்சிருக்கிறாரு. பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியார் வேலை பாக்கிறதைவிட முக்கால்வாசி நேரம் உரக்கடை விவசாயம் தான் அவரு உசிர்” (மேலது, பக்.18) இத்தகைய சிறுகதைப் பாத்திரங்களின் வாயிலாக வேளாண்மையின் முக்கியத்துவத்தினை ஆசிரியர்கள் உணர்த்திச் செல்கின்றனர். வேளாண்மைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்த இந்த காலகட்டம் தான் வளம் மிகுந்த காலமாகப் பார்க்கப்படுகிறது.

6. வேளாண் பொருளாதார மாற்றம்

20- ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வரை வளமாக இருந்து வந்த உழவுத்தொழில், வளர்ந்துவரும் காலச்சூழலில் பல காரணங்களால் மாற்றம் கண்டுவிட்டது.

“2002- 04- ல் கடுமையான வறட்சியின் போது இந்த வட்டாரம் முழுவதும் ஏராளமான ஆழ்துளைக் கிணறுகள் தோண்டப்பட்டன. இதனால் நிலத்தடி நீருமட்டம் கீழே இறங்கிவிட்டதால் அனைத்து ஆழ்துளைக் கிணறுகளிலும் நீர்வளம் குறைந்து விட்டன. முதலில் 200 அடியிலேயே தண்ணீர் கிடைத்தது. அத்தகு சூழல் இப்போது இல்லை. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆழ்துளைக் கிணறுகளை விவசாயிகளும், சாயப்பட்டறை அதிபர்களும், கிராமப் பஞ்சாயத்துகளும் தோண்டியுள்ளனர். அதனால் 600 – 800 அடி ஆழம் தோண்டினால்தான் தண்ணீர் கிடைக்கிறது” (ஒரு கிராமமும் ஒரு நகரமும், எஸ்.நீலகண்டன், பக்.229) இக்கூற்றினை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் மா.நடராசனின் ‘பிரிந்து பறக்கும் காடைக் குருவிகள்’ என்னும் கதையில் கிணறுகளில் தண்ணீர் வற்றிவிட்ட காலங்களில் தண்ணீருக்காக ஆழ்குழாய் கிணறுகள் தோண்டப்பட்டன என்னும் செய்தி பதிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

“கிணற்றில் தண்ணீர் வற்றிவிட்டது. ஒரு கிணறு இருந்த தோட்டத்துக்குள் புல்லாங்குழலை நட்டுவைத்த மாதிரி ஏழெட்டு குழாய் கிணறுகள் தோண்டிவிட்டனர். ஒன்றைக் காட்டிலும் ஒன்று முந்நாறு அடி நானூறு அடி ஆழம் அதிகம். எல்லா குழாய்க்கிணறும் தண்ணீர் இல்லாமல் காய்ந்த பிறகு கடைசியாய்ப் போட்ட ஆழ்துளைக் கிணறு ஆயிரத்து நானூறு அடி. பெண்ணின் உடலில் ஊசியால் குத்திக் குத்தி வாய்வைத்து ரத்தத்தை உறிஞ்சுவது பொல பூமியை இன்று எல்லோரும் தண்ணீருக்காக ராட்சத மிஷினை வைத்துக் குடைந்து துளை போடுவது ரத்தினசாமிக்கு பிடிக்கவில்லைதான் என்ன செய்வது! தென்னை மரத்தையாவது காப்பாற்றியாக வேண்டுமல்லவா” (மயிலை மாடு, பக்.61) என்ற பதிவு ஆழ்துளைக் கிணறு தோண்டுவதன் தேவையை உணர்த்துகின்றது.

பருத்தி ஆலைகளும் நூற்பாலைகளும் சாயப்பட்டறைத் தொழிற்சாலைகளும் வந்துவிட்டதால் கூலி வேலைகளுக்கு ஆட்கள் கிடைப்பதில்லை. ஆட்கள் பற்றாக் குறையினாலும் தண்ணீர் வரத்து குறைந்துவிட்டதாலும் பிற பணப்பயிர்களை விளைவிப்பதில் சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. இதனால் வேளாண் பயிர்கள் பெருமளவில் தென்னை விவசாயத்தில் தங்கள் கவனத்தை செலுத்தி வருகின்றனர் என்பதை இக்கதை முன்வைக்கிறது. மேலும் 600- லிருந்து 700 அடி வரை தோண்டப்பட்டு வந்த ஆழ்துளைக் கிணறுகள், காலப்போக்கில் 1400 அடிவரை தோண்டக்கூடிய அபாயச்சூழலுக்கு வந்துவிட்டது என்று அறிய முடிகின்றது.

மா.நடராசன் எழுதிய ‘காணியாளன்’ என்னும் சிறுகதை ஆழ்குழாய் கிணறு தோண்டுவதன் தேவையை எடுத்துரைக்கும் மற்றொரு கதையாக அமைகின்றது. இக்கதையில் அப்பாச்சியப்பன் என்னும் பாத்திரம் தன் மகனிடம்,

“அப்பா வேலு! கீ காத்து தொடங்கிச்சோ இல்லியோ, ஒரு வாரத்துக்குள்ளே போர்க் கெணத்திலே தண்ணி பாதியாக் கொறஞ்சிப் போச்சு! இந்தக் கெடுவு இன்னொரு ‘போர்’ போட்டுத் தண்ணி புடிக்கலீன்னாத் தென்னை மரத்தைக் காப்பாத்த முடியாது! உங்கம்மா கழுத்திலே போட்டிருக்கிற தாலிக் கொடிய வெச்சு பேங்கிலே பணம் வாங்கிப் புதுப்போர் ஒண்ணு போடோணும்” (மேலது, பக்.19) என்று கூறுவதாக

அமைந்துள்ள இவ்வரிகள் மூலம் வேளாண் பயிர்களைக் காக்கும் பொருட்டு கடன் வாங்கி ஆழ்குழாய்க் கிணறு தோண்ட வேண்டிய பொருளாதார நெருக்கடிக்கு வேளாண் மக்கள் உள்ளாவதை அறிய முடிகின்றது. மேலும், அவ்வேளாண் மாந்தர் இயற்கை சார்ந்த அறிவியல் நுட்பங்களை அறிந்து வைத்திருந்தனர் என்னும் கருத்தும் பெறப்படுகிறது. வடகிழக்கு பருவக்காற்று தொடங்கும் காலத்தையும் அவ்வாறு தொடங்கிவிட்டால் கிணறுகளில் தண்ணீர் வற்றிப் போகும் என்ற அறிவியல் நுட்பத்தையும் கொங்கு மக்கள் உணர்ந்திருந்தனர் என்பதை இக்கதை உணர்த்துகிறது.

7. பொருளாதார மாற்றத்தின் விளைவு

வேளாண் தொழிலில் பொருளியல் ரீதியாக ஏற்பட்ட மாற்றம் பல வேளாண்குடிகளின் வாழ்வையே புரட்டிப் போட்டுவிட்டது. இதனால் பாதிக்கப்பட்ட வாழ்வினைக் குறித்து கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகள் பதிவாக்கியுள்ளன. அவ்வகையில் மா.ந- வின் 'மயிலை மாடு' என்னும் கதையில் இதுபோன்ற பதிவினை கீழ்க்கண்டவாறு காண முடிகிறது.

- ஊர் ஊராக அரசாங்கம் விவசாயத்துக்குக் கரண்ட் கொடுத்தது. மோட்டார் வெச்சுட்டாங்க. கவலை ஓட்டறது நின்னுப் போச்சு. (மேலது.பக். 36)
- ஏழெட்டு வருஷத்துக்கு முன்பெல்லாம், பண்டம்பாடிகளை நாலாப்பக்கமும் படல் வைத்து, தொண்டுப்பட்டி ஆக்கி காடு காக்க வெச்சாங்க. நாலு நாளைக்கு ஒருக்கா, படல்களை நகர்த்திக் கொண்டே இருப்பார்கள். மிதிக்கிற சாணியும் கோமயமும் காட்டுக்குள்ளேதான் எருவாகப் போகும். (இப்போ எல்லாம் 17க்கு 17 காம்ப்ளக்ஸ் உரமும் வந்துட்டதே!) (மேலது.பக். 36)
- பண்ணையத்து வேலைகளுக்கு ஆளும் கிடைப்பதில்லை. பணியன் கம்பெனி, மில்லு, குத்தகை வேலை அது இதுன்னு கூலி நாலிகள் போய்விடுகிறார்கள். மாடு, ஆடு மேய்க்கிறதுக்குச் சின்னப்பசங்க மின்னையாட்டம் கெடைக்கிறது இல்லே. மதிய உணவு போட்டு அரசாங்கம் சிறுவர்களைப் பள்ளிக்கு வரவைத்து விட்டார்கள். பூராந் தென்னை மரம் போட்டாச்சு! மயில்சாமி டிரேக்டர் வாங்கிவிட்டான். வறப்பு கட்டறதுக்கு ஒழவு ஓட்டறதுக்கு செமை

செமக்கறதுக்கு, கடையிலேயே போய் காம்ப்ளக்ஸ் உரம், யூரியா எடுத்துட்டு
வாரதுக்கு எல்லாமே டிரேக்டர் தானாச்சே! (மேலது.பக். 36)

- மாடே வேண்டியதில்லை. பால் சொஸைட்டியிலே வாங்கிக்கலாமே என்றுதான்
மயில்சாமியும் மனைவி பாப்பாளும் தீர்மானித்தார்கள். (மேலது.பக். 36)
- அப்பவெல்லாம் ஒரு இடம்விட்டு இடம் செல்ல வண்டிக் காளைகள்
இருந்திருக்கின்றன. மயில்சாமி ஊருக்கும் போறதுக்கு வாரதுக்கு, சோலி
தொந்தரவுக்கு எல்லாம் புல்லட் பைக் வாங்கிக் கொண்டான். (மேலது.பக். 37)
- பண்ணையத்திலே ஆளுங்களும் யாரும் இல்லை. எல்லாம் நூறுநாள் வேலைத்
திட்டத்துக்குப் போய் பழகிட்டாங்க. (மேலது.பக். 37)
- அதற்குத் தகுந்தாற்போல காலமும் இயற்கையும் வக்கிரம் ஆகிப்போச்சு. மழை
துளியும் இல்லாமல் போய், வறட்சி வந்தது. கிணறுகள் எல்லாம் ஆழம்
போனது. அதையும் கடந்து ஒரு கட்டத்தில் போர் போட வேண்டி வந்தது!
போரில்தான் தண்ணீர் கிடைத்தது. (மேலது.பக். 37) முதலிய பதிவுகள் இங்கு
கவனத்திற்குரியன.

இயற்கை உரங்களுக்கு மாற்றாக செயற்கை உரப் பயன்பாடு வழக்கத்திற்கு
வருதல், கால்நடை வண்டிப் போக்குவரத்துகள் நின்று போன நிலையில் மோட்டார்
வாகனப் பயன்பாட்டினை மக்கள் மேற்கொள்ளல், உழுவதற்கு உழவுந்திகள்
(டிரேக்டர்)பயன்படுத்தப்படுதல், நூறு நாள் வேலைத் திட்டத்தால் வேளாண் தொழில்
பாதிக்கப்படுதல், ஆழ்துளைக் கிணற்றுப் பயன்பாடு வந்ததினால் நிலத்தடி நீர் வற்றிப்
போதல் முதலான பல விரும்பத்தகாத மாற்றங்கள் வந்துவிட்டதை கொங்கு வட்டாரச்
சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றன.

‘அண்டமா நதிக்கரையின் ஊரில் ஒரு வீடு’ என்னும் கதையில், “ஆழ்கிணற்றின்
கீழே பெட்டுப் போட்டு மோட்டாரை இறக்கி வைக்கிற ஒவ்வொரு வேளையும் கிணறு
வெட்டுதலின் பிரயத்தனம் வேண்டியிருந்தது. ரொம்பநாள் ஓடாதிருந்து திடீரென
ஓடினால் ‘காயில்’ கருகுகிறது. வறண்ட பூமிக்கு வழங்கப்படுகிற மின்சாரமும்
வளமானதல்ல. தர்மதுரைகளே! விஞ்ஞானிகளே! எக்காலத்தும் கருகாத

தாமிரச்சுருள்களை யாரேனும் கண்டுபிடியுங்களேன்!” (கன்னிவாடி, பக்.44) என்னும் இக்கூற்று ஒரு விவசாயினுடைய கதறலாக இருக்கிறது. வேளாண்மையில், பொருளாதார ரீதியில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டாலும் கூட விவசாயத்திற்கு அவை மேலும் பாதிப்பையே ஏற்படுத்துகின்றன என்பதை இப்பதிவு உணர்த்துகிறது.

7.1. பொருளாதார மாற்றத்தினால் பாதிக்கப்படும் வேளாண் தொழில்கள்

பொருளாதார மாற்றங்களினால் பண்டைய வேளாண் தொழில்முறைகள் பல மாற்றங்களுக்கும் பாதிப்புகளுக்கும் உள்ளாயின. இதனால் அத்தொழிலையே விட்டுச் செல்வதான எண்ணம் பல விவசாயக்குடும்பங்களினிடையே நிலவுகின்றன. இதனை,

“ஒரு நாட் தவறாமல் ஐஞ்சாறு பொம்பள ஆளுகள், காசாவா நம்ம தோட்டத்திலே இருந்திட்டே இருப்பாங்க. அன்னைக்கு எல்லாம் ஒன்னே கால் ரூவாக் கூலி. ஆளாளுக்கு எசிலி போட்டுட்டுக் களை வெட்டினா, எங்க அம்மாளுங்கூடக் கூட வெட்ட முடியாதுங்க. எங்கம்மாளுக்கே வெலாப் போட்டிருவாங்க. அன்னைக்கு அப்படியொரு எதார்த்தமா வேலை செஞ்சாங்க. இன்னைக்கு களை வெட்டறதுக்கு ஆளுக் கூப்பிட்டா ஆளுக வாராங்கிறாங்களா? இந்தக் கெரகம் வெள்ளாமையும் பண்ணப்படாது... ஒண்ணும் பண்ணப்படாதுங்க...! தென்னை மரத்தைப் போட்டு உட்டுட்டு... சிவனேன்னு, இருக்கலாம்னா என்று, தான் எது செய்யப்போனாலும், எதிராகவே நடப்பதாகச் சொல்லி வேதனைப்பட்டான்” (அப்.ஒரு.கல், பக்.64)

இவ்வாறு வேளாண் தொழில் செய்வதற்கான ஆட்கள் குறைந்து கொண்டே வரக்கூடிய சூழலை சிவகுமார் ‘இயந்திரக் கோளாறு’ என்னும் கதையின் வாயிலாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார். இத்தகைய மாற்றம் சிறுதொழில் செய்யும் தொழிலாளிகள் வாழ்விலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதை, ‘வீராப்பு’ என்னும் கதையில் கீழ்வருமாறு காட்சிப்படுத்துகிறார் ஆசிரியர்.

“கலர்ஷீட் என்றும் ஜப்பான் ஷீட் என்றும் சொல்லப்பட்ட தகர அட்டை சந்தைக்கு வந்து பலரும் அதை விரும்பி வேய்ந்தார்கள். பனையோலை, தென்னங்கீற்று போட்டு வேய்கிற வழக்கத்தையே இந்தத் தகர அட்டை இல்லாமல்

செய்து கொண்டிருந்தது. சிமிட்டி அட்டை போடுவது போல அல்ல, இது மிகவும் எளிமையான வேலை என்று சொன்னார்கள்” (மாயம், பெருமாள் முருகன், 45)

இன்றைய சூழலில் பருத்தி ஆலைகளும், சாயப்பட்டறைகளும் பெருகிவிட்டதால் வேளாண் தொழிலை விட்டு பெரிய மில் கம்பெனிகளுக்கு வேலைக்குச் சென்று விடுகின்றனர். அவ்வகையில் கொங்கு வட்டாரத்தில் தறி ஓட்டும் வேலைக்குத் தற்காலங்களில் பெண்களும் செல்லுகின்றனர் என்பதை ‘காலம் உடன் வரும்’ என்னும் கதை மூலம் எடுத்துக்காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

“தறித்தொழில் இயந்திர நேர்த்தி அதிகம் கொண்டது. நுட்பங்களுக்கு மூளை செலவிடத் தேவையில்லை. ஆனால் பிசகாமல் ஒரே மனசாக நேரம் செலவிட்டாக வேண்டும். பாவு பிணைத்தல், ஓடி எடுத்தல், கோன் போடுதல் எல்லாம் மாதங்களில் ஒச்சம்மா கற்றுக் கொண்டாள். தறிதான் ஓட்டத் தெரியாது. தொழிலில் தறி ஓட்டுகிற பெண்களும் இருக்கிறார்கள்” (மேலது, பக்.97) வேளாண் தொழில் குறைந்து கொண்டே வரக்கூடிய சூழலில் பெண்கள், கடினமான வேலையாக இருந்தாலும் கூட கம்பெனிகளில் வேலைக்குச் செல்லக்கூடிய நிலையினை இவ்வரிகள் உணர்த்திற்று.

வேளாண் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களினால் வேளாண் பயிர் விளைச்சலில் பாதிப்புகள் வரத் தொடங்கின என்பதனை,

“சுத்துப்பட்டு முழுக்க காடு கரைகளையெல்லாம் நல்ல விலைக்கு விற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விற்றவர்கள் வங்கிகளில் கொண்டு சென்று பணத்தைப் போட்டுவிட்டு வட்டிக்கு வேறு தனியாய் விட்டு வசூலித்துக் கொண்டு காரில் வெள்ளையும் சொள்ளையுமாய் போகிறார்கள். முன்பு தென்னை மரங்களும், கத்திரி, வெண்டை, மிளகாய் பயிரான நிலங்கள் மறைந்து சரஸ்வதி நகர் என்று நின்று கொண்டிருக்கின்றன” (பிலோமி டீச்சர், பக்.53) இவ்வாறு வா.மு. கோமு பயிர்கள் விளைந்த நிலங்கள் இன்று வீட்டு மனைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுவிட்டன என்பதனை உணர்த்துகின்றார். இங்ஙனம் வேளாண் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களினால் பல பண்ணையாளர்களின் மதிப்பு குறையத் தொடங்கியது. உழவுந்துகள் உபயோகத்திற்கு வந்த பிறகு கால்நடைகளின் சுழி சுத்தம் பார்த்தல்,

எருதுகளை கவலைக்கும் ஏருக்கும் வண்டிக்கும் பழக்குதல், முன்னேர் ஓட்டுதல், பரம்படித்தல் போன்ற வேளாண் நுட்பங்கள் சிறப்பிழந்துவிட்டன எனலாம்.

7.2. பொருளாதார மாற்றத்தினால் பாதிப்புக்குள்ளாகும் வேளாண் குடும்பங்கள்

உழவுத் தொழிலில் ஏற்படும் பொருளாதார மாற்றத்தின் விளைவாக வேளாண் குடும்பங்கள் பல இன்னல்களுக்கு ஆளாகின்றன. அத்தகைய இன்னல்கள் பலவும் கொங்குச் சிறுகதைகளில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை தந்தை மகன் உறவுச்சிக்கல், கணவன் மனைவிக்கிடையேயான உறவுச்சிக்கல் என்னும் வகைமையில் பிரித்தறியலாம்.

7.2.1. தந்தை மகன் உறவுச்சிக்கல்

வளர்ந்து வரும் காலச்சூழலில் கூலி வேலைக்கு ஆட்கள் குறைந்துவிட்ட காரணத்தினாலும், தந்தையைப் போல தன்னால் கால்நடைகளைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கான நேரமின்மை காரணமாகவும், இவற்றையெல்லாம் விற்றுவிட தீருமானிக்கும் மகனுக்கும் தந்தைக்குமிடையே தோன்றும் சிக்கலை 'மயிலை மாடு' என்னும் கதை பேசுகிறது.

“மந்திரியப்ப அய்யனின் வீட்டில் பட்டி முழுவதும் காளைகளும் மாடுகளும் பெருகியிருந்தன. தை மாசம் தொடங்கிவிட்டால் பட்டி நோம்பி கும்பிடுவது வழக்கமாக இருந்தது. இவரது மகன் மயில்சாமி, அய்யனின் பேச்சைக் கேட்காமல், தன்னால் இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொள்ள முடியாது. அதற்கான நேரமும் இல்லை. அய்யனக்கோ வயசாகிவிட்டது எனக்கூறி, மயிலை மாட்டைத் தவிர உள்ள காளைகளையெல்லாம் வருடத்திற்கு ஒன்றாக முப்பதாயிரம் வீதம் விற்றுவிட்டான். இதனால் தந்தை மகன் உறவில் மனஸ்தாபம் ளற்பட்டது. இதனால் ஐயன் மனதில் ஏக்கமும் வருத்தமும் வருசத்துக்கு வருசம் தை பிறந்தாலே அதிகம் ஆகிவிடும்” (மயிலை மாடு, பக்.4) என்னும் பதிவு கவனத்திற்குரியது.

7.2.2. கணவன் மனைவி உறவுச்சிக்கல்

கிடைக்கின்ற வருமானத்தின் ஒரு பகுதியை வேறொரு பொருளுக்கு முதலீடு செய்ய நினைக்கும் மனைவிக்கும், ஈட்டிய வருமானத்தின் பெரும் பகுதியினை விவசாயத்திற்கென செலவிட நினைக்கும் கணவனுக்குமிடையேயான சிக்கலை 'காணியாளன்' கதை பேசுகிறது.

“தனக்குக் கிடைத்த பிராவிடெண்ட் ஃபண்ட் பணத்தின் முன் பணமாக அறுபதாயிரம் ரூபாய் எடுத்துக் கையில் வைத்திருந்தான் வேலுச்சாமி. அந்தப் பணத்தோடு அங்கியும் இங்கியும் கொஞ்சம் பொரட்டினாலும் தன் மகளுக்கு ஒரு மாங்காமாலை வாங்கலாமென்று ஆசைபட்டுக் கொண்டிருந்த தாமரைக்கு, போர் போடும் யோசனையை மாமனார் தன் கணவனிடம் கூறியபோது, தாமரை கோபத்துடன் கத்தத் தொடங்கினாள்”*(மேலது, பக்.16)

“மழையுமா இல்லை... ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் இல்லை... நம்ம கல்யாணம் மூச்சு கடையாப் போனாப்பிலே புடிச்சுச் சம்பளத்தை வாங்கி வாங்கி முச்சூடும் காட்டுக்கே போட்டுப் போட்டு என்னத்தைத்தான் சொகத்தைக் கண்டோம்? குனதமா ஒரு வீடு இருக்குதா? இல்லை ஊருக்குள்ளே சலீசாப் போறதுக்கு வாரதுக்கு ஊட்டுல ஒரு பைக் இல்லாட்டி ஸ்கூட்டராவது இருக்குதா? என்று கண்ணீர் சிந்தாத குறையாகச் சொல்லி நிறுத்தி ஒரு கணம் பெருமூச்சு விட்டவளாய், போதும் இன்னியோட தோட்டத்துக்குப் போடறேன், வெள்ளாமையில் எல்லாம் வேண்டாம்” (மேலது, பக்.19) என்பது போல அரைமணி நேரம் நடக்கும் போதும் நிற்கும் போதும் பேசிக் கொண்டே இருந்தாள்.

சம்பளம் வாங்கி வேளாண்மைத் தொழிலில் முதலீடு செய்யும் போது முதலுக்கேற்ற லாபம் கிடைக்காத சூழலில் குடும்ப உறவுகளுக்குள் சிக்கல் ஏற்படுகிறது.

தாமரை என்ற பாத்திரம் தன் கணவனிடம் கோபத்தோடு, “நம்ம பொழப்புக்கு மொறப்பு என்ன மொறப்பு? காட்டுல வெளையிற வெள்ளாமைய வித்துப் பணம்

பன்றதுக்கு வக்கு இல்லே! வெறுங்கையிலே மொழும் போட்டுட்டு வெக்கங்கெட்ட பொழப்பு பொழைக்கிறதுக்கு எங்காச்சும் போய் நாணுக்கலாம்” (மேலது, பக்.19) என்று கூறுகிறாள். இவ்வாறாக தாமரையின் பேச்சும் வாழ்க்கைப் போக்கும் நகரத்திற்குரிய சிந்தனையோடு அமைந்து குடுப்பத்தில் கணவனோடு இணைந்து போகமுடியாமல் தினமும் சண்டையிடுகின்றாள். அதற்கான காரணமாக அமைவது வேளாண் தொழிலில் உருவாகும் நஷ்டமே ஆகும்.

7.3. வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்படும் வேளாண் குடும்பங்கள்

பொருளாதார ரீதியிலான சிக்கல் இன்று பல குடும்பங்களிலும் ஏற்படுகிறது. வேளாண் மாந்தனின் வாழ்வுக்கு அடிப்படை ஆதாரமாகத் திகழ்வது நிலமாகும். அத்தகைய நிலத்தை வறுமையின் காரணமாக விற்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். நீரில்லாமலும் மழை இல்லாமலும் நிலத்தில் இட்ட முதலீட்டினைத் திரும்ப எடுக்க முடியாமலும் கடனாளியாகும் போது எப்படியேனும் நிலத்தை விற்கே ஆக வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழலை ‘பிறவாப்புளி’ என்னும் கதையின் வாயிலாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

பழனிச்சாமி என்னும் பாத்திரம், தன் அம்மா, அக்காள், தங்கை என குடும்பத்தையே கவனித்துக் கொள்ளும் சமைதாங்கியாக இருக்கிறான். அக்காளுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தான். திருமணமாகி இரண்டாவது குழந்தை பிறப்பதற்கு பிரசவத்துக்காக தாய் வீட்டுக்கு வந்தவள்தான். அதன் பிறகு திரும்ப அழைத்துச் செல்ல புகுந்த வீட்டினர் வரவே இல்லை.

“முதல் குழந்தை பிறந்து ஒரு வருசம் ஆவதற்கு முன்பே சங்கிலி ஒரு பவுணும் அரைஞாண் கயிறு வெள்ளியிலும் வாங்கிப் போட்டு அனுப்பினோம். கூடவே ஆச்சி மாடு காளைக் கண்ணோடு ஓட்டிவிட்டோம். ரண்டாவது கொழந்தை பொறந்த பொறகும் மொதக் குழந்தைக்காட்டவே சீருஞ் செலவும் செஞ்ச அனுப்ப முடியமா? சும்மா கூட்டிக்கிட்டு போறதுக்குப் புடிக்காம உட்டுட்டாங்க” (மேலது, பக்.19) இப்படிப்பட்ட சூழலில் தன் தங்கைக்கும் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டிய கடமை உணர்வும் அவனுக்கு இருக்கிறது. தோட்டத்தில் போட்ட வெள்ளாமையில்

எதிர்பார்த்த அளவிற்கு வருமானமும் வரவில்லை. ஆகவே பழனிச்சாமி உழவுந்து (டிரேக்டர்) ஓட்டும் வேலை செய்கிறான். அவனது ஒருநாள் கூலி இருநூறு ரூபாய். இதில் தன் தங்கையின் திருமணத்திற்காகவும் சேர்த்து வைக்கிறான். தங்கையின் திருமணம் காரணமாக நிலத்தை விற்க வேண்டிய நிலை உருவாகின்றது.

“அவன் தங்கை சரசாளுக்கு பல்லடத்திலிருந்து ஒரு மாப்பிள்ளைக்காரர் வந்தாங்க. நகை பதினைந்து பவுன் எதிர்பார்க்கிறாங்க. இன்னைக்கு பவுனு விக்கிற வெலைக்கு பதினைஞ்சு பவுனுன்னாலும் இரண்டறை லட்சம் வேணுமே! தோட்டத்தை வித்தாவது நகையப் போட்டு கல்யானத்தை முடிச்சிடலாம் என முடிவெடுத்தான் பழனிச்சாமி” (மேலது, பக்.41) என்னும் வரிகள் மூலம் வறுமையின் பிடியில் இருக்கும் வேளாண் குடும்பங்களின் அவலநிலையினை உணரமுடிகின்றது.

7.4. நூற்பாலைத் தொழிலினால் ஏற்படும் பாதிப்பு

“பஞ்சத்துகள் காற்றில் கலந்து நெஞ்சுக்குள் போய் ஒட்டி எளப்பு நோயை அழைத்து வந்துவிடும். அதைத் தவிர்க்கத்தான் கருப்பட்டி. நெஞ்சாங்குலையை அது சுத்தப்படுத்தி வைத்திருக்கும்” (பெ.மு.சிறுகதைகள், பக்.107) நூற்பாலைத் தொழிலினால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தினை ‘கோம்பைச் சுவர்’ என்னும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ள இவ்வரிகள் உணர்த்திச் செல்கின்றன. புதிதாக வரக்கூடிய மிஷின்களினாலும், ஆலைகளினாலும் மனித உயிர்கள் பாதிக்கப்படுவதை இக்கதை உணர்த்துகிறது.

8. நகரமயமாதல்

கிராமங்கள் இன்றைக்குத் தேய்ந்து நகரத்தை நோக்கி நகர்கின்றன. கிராமப்புற இளைஞர்கள் பலரும் நகரங்களுக்குப் பெயர்ந்து செல்கின்றனர். கிராமங்கள் படிப்படியாக நகர்ந்து எவ்வாறாக நகரமயமாகின்றன என்பதனை கொங்குச் சிறுகதைகள் புலப்படுத்துகின்றன.

“சில ஆண்டுகளுக்கு முன் விவசாயமும் பண்ணையும் சேரப் பார்த்துக்கொண்டு முதலாளி வீடு இங்கே தான் இருந்தார்கள். பண்ணை வருமானம் கூடி வரவும்

பிள்ளைகள் பெரிய படிப்பு படிக்கவும் வசதியாக நகர்ப்பகுதிக்குப் போய்விட்டார்கள். புறநகர்ப் பகுதியில் மூன்று மனை ஒருசேர வாங்கிப் பெரிய பங்களா கட்டிக் குடியிருக்கிறார்கள்” (மாயம், பக்.46)

வசதியான வாழ்க்கை வாழ்வதற்காகவும், பிள்ளைகளை ஆங்கிலப் பள்ளிகளில் படிக்க வைப்பதற்காகவும் கிராமங்களை விட்டு நகரத்திற்குச் செல்லும் மக்களும் இருக்கின்றனர் என்பதை ‘வீராப்பு’ எனும் கதை வாயிலாக மேற்கண்ட நிலையில் பதிவு செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

நகரத்தில் பணியாற்றுபவர்கள் கிராமத்துக்கு வந்தால், அவர்களது எண்ண ஓட்டம் எப்படி இருக்கும் என்பதை ‘காணியாளன்’ என்னும் கதையில் காணமுடிகின்றது.

“இந்தக் காட்டு அய்யனுடைய மருமகளுக்கு இந்தக்காட்டு பண்ணையம் கிண்ணையம் எல்லாம் புடிக்காது... நம்பப் படிச்சுப்போட்டு அழுக்குப் படாம சேலை கட்டிட்டு கோயமுத்தூரிலே ஏதோ நல்ல சம்பளத்துக்குப் போகுது... இந்தப் பட்டிக்காட்டுல வந்து இருக்கவோ கொள்ளவோ புடிக்காத பொம்பளை கோயமுத்தூரிலேயே பெரிய ஊடு கட்டிட்டு பையன் புள்ளைகளையெல்லாம் படிக்கவெச்ச வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி உடற ஆசையில் இருக்குது” (மயிலை மாடு, பக்.20,21) என்ற கதைக்கூற்று வழி நகர மாந்தர்களின் எண்ண ஓட்டங்களை ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

“வேலுச்சாமியின் தோட்டம்தான் அப்பநாயக்கன் பட்டியிலேயே மெயின் ரோட்டின் மேல், அதாவது சூலூர் வரும் வழியில் உள்ளது. அதனால்தான் நிலம் வாங்கி, சைட் பிரித்துப் போட்டு கவர்ச்சிகரமான விளம்பரம் செய்து கொள்ளை இலாபத்துக்கு விற்றுவிட முடியும் என்று தரகு வியாபார கும்பல் வேலுச்சாமியின் தந்தையிடம் விலைக்குக் கேட்டனர்” (மேலது, பக்.21)

கிராமப்புறங்களில் நிலங்களை விற்று இதுபோல கட்டடங்கள் எழுப்பி பணம் சம்பாதிக்கும் எண்ணம்தான் நகரமயமாதலுக்குக் காரணமாக அமைகின்றன என்பதை இக்கதைகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

8.1. நகரமயமாதலை விரும்பாத கிராமத்தார்

பழைய வேளாண் முறையிலிருந்து மாற்றமடைந்து நகரத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் கிராமங்களின் நிலையினை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத மனநிலையில் மா.நடராசன் இருப்பதை 'காணியாளன்' என்னும் கதையின் வழியாக அறிகின்றோம். பொன்முத்து என்னும் பாத்திரத்தின் வாயிலாக படைப்பாளியின் எதிர்ப்புணர்வைப் புரிந்து கொள்கின்றோம்.

“இதப்பாருப்பா! எங்க ஊருலியெல்லாம் காத்தாடிக்குக் காடு விக்கிறது, சைட் போட்டு ஊடு கட்டறது, மில் கட்டறது, பனியன் கம்பெனி வெக்கிறது, சாயப்பட்டறை வெக்கிறது இதுகளுக்கெல்லாம் எந்த கொம்பனும் மந்திரியும் வந்து பூமி வாங்க முடியாது! விக்கவும் மாட்டோம். வெள்ளாமை பன்றது, தோப்புப் போடறது! இந்த மாதிரி வேலைகளுக்கினா பூமிய விக்கிறது வாங்கிறது எல்லாம் பண்ணிக்கலாம்” (மேலது, பக்.23) என்று பொன்முத்து என்பவர் ஊராரின் சார்பாக மகாதேவனிடம் எடுத்துரைப்பதாக அமைந்த கூற்று வழி படைப்பாளியின் சமூக அக்கறையினை அறிய முடிகின்றது.

9. வேளாண்மையின் இன்றைய நிலை

'நெல்' விளைந்த கழனிதோறும் இன்று 'கல்' விளையும் காட்சியைத்தான் நாம் காண்கிறோம். தன்னிறைவு பெற்ற கிராமங்கள் இன்று பொட்டல் காடுகளாகிவிட்டன.

தொழில்நுட்ப வசதிகள் இன்று கிராமங்களிலும் பெருகிவிட்டன. வேளாண் தொழில் நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தி அதிக விளைச்சல் காண்கின்றனர். விதை, உரம், பூச்சிமருந்து, புதிய வேளாண் உபகரணங்கள் ஆகியவற்றை அறிமுகப்படுத்தி அதிக விளைச்சல் உற்பத்தி செய்ததில் நாம் பாரம்பரிய கிராமங்களை விட்டுவிட்டோம். முன்பு வேளாண் குடும்பங்களில் குறைந்தது ஏழெட்டு உறுப்பினர்களாவது வேளாண் தொழிலை கவனித்து வந்தார்கள். ஒரு வீட்டில் 10 முதல் 20 மாடுகள் வரை இருக்கும். மாட்டுச் சாணத்துடன் இலை தழைகளையும் கலந்து இயற்கை உரமாக்குவார்கள். வயல்வெளிகளைச் சுற்றி நிறைய மரங்கள் இருக்கும். புங்கை, வேப்பம் போன்ற மரங்களின் தழைகளை வயல்களில் இட்டுச் சேறடிப்பார்கள். மக்கிய நிலையில்

தழைகள் நல்ல இயற்கை உரமாக மாறும். அத்தகு இயற்கை உரங்களைப் பயன்படுத்துவதால் ஆரோக்கியமான வேளாண் பொருட்கள் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தன.

இன்றைய சூழலில் வேளாண் தொழில் என்பது கேள்விக்குறியாகிவிட்டது. அத்தொழிலைப் பெரியவர்கள் பார்த்துக் கொள்ளட்டும். நாம் வேறு ஏதாவது வேலை செய்து கடனடைத்து வாழ்வோம் என்ற நிலைக்கு இன்றைய தலைமுறையினர் தயாராகிவிட்டனர். இதனை,

“காட்டையும் மழையையும் நம்பி ஆகப்போறதில்லைன்னா வெளியில கிளம்பிட வேண்டியதுதானே” (கன்னிவாடி, பக்.30) என்னும் பாத்திரக் கூற்று வெளிப்படுத்துகின்றது. இப்பதிவு ‘மேகங்கள் தீர்ப்பதில்லை’ என்னும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

மேலும், ‘அண்டமா நதிக்கரையின் ஊரில் ஒரு வீடு’ என்னும் கதையில்,

“தோட்டத்தை விற்றது அடிமாட்டின்

தோல் விலைக்குத் தலை முழுகினால்

போதும் என்கிற நினைப்பும் துயரமும்

தந்துவிட்டிருந்தது தோட்டம்” (மேலது, பக்.45)

வேளாண் தொழிலை நம்பி கடன் வாங்கிவிட்டு வாங்கிய கடனை அடைக்க வழியின்றி நிலத்தையே விற்றுவிட்டுப் போகும் நிலையினை இப்பதிவு உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது. இன்றைய சூழலில் வேளாண்மையின் ஒரு பகுதியான கால்நடை வளர்ப்பும் குறைந்துவிட்டது என்பதை,

“இவர் காலத்தில் கொங்கம்பாளையத்தில் எல்லா குடும்பமுமே ஒரு பட்டி ஆடுகள் வைத்திருந்தன. எண்ணி மூன்று குடும்பம்தான் பேருக்குப் பத்து ஆடுகளோடும் இரண்டு எருமைக் கன்றுகளோடும் புல்லே இல்லாத வரக்காட்டில்

மேய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஊருக்குள் இருந்த இரண்டு பால் சொஸைட்டிகளும் இடிந்து கிடக்கின்றன” (பிலோமி டீச்சர், பக்.54)

இவ்வாறாக, கால்நடை வளர்ப்பு குறைந்துவரும் சூழலை ‘வாழ்வும் காமமும்’ கதையின் வாயிலாக ஆசிரியர் பதிவிட்டுள்ளார்.

வேளாண் நிலங்களை நாம் முழுவதுமாக இழந்துவிட்டால் ஏற்படக்கூடிய அவலநிலையினை ‘காணியாளன்’ என்னும் கதையில் பதிவாக்கியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

“இது “எங்க ஊரு விவசாயிகளோட சர்வாதிகாரம்ப்பா! இந்த சர்வாதிகாரம் தானப்பா பரந்து விரிஞ்ச அளவிலே இந்தியாப் பூராம் முச்சூடும், சப்புச்சோ வரவேணும்! வந்துட்டு இருக்குது. ஆட்சி, சட்டம், படிப்பு கிடிப்பு எல்லாம்லியுமே வேளாண் சர்வாதிகாரம் வந்தே தீரும்! அப்பிடி வந்துதுன்னாத்தான் பூமித்தாய் எல்லோருத்துக்கும் சோறு குடுப்பாள்! இல்லீன்னா, தரகர் கூட்டம், ஏவாரிகள், ஏஜெண்டுகள், பணக்காரர் எல்லாஞ் சேந்து மந்திரிமார்களுக்குப் பினாமி ஆகி, பூமியக் கூறு போட்டு வித்துப் போடுவானுக! இந்தியாவையே ஆயுத ஏவாரிகளுக்கு, வெள்ளையும், சொள்ளையுமா மேடை ஏறி ஓட்டுக் கேட்கிறாம்பாரு, வித்துப்போடுவானுக! இந்தக் காணியாளன் கதி என்னாகிறது? சோத்துக்கு எல்லாருமே எங்காச்சும் அமெரிக்கக் காரங்கிட்டமும் இங்கிலீஷ் காரங்கிட்டமும் வட்டல் ஏந்தீட்டுப் பிச்சைக்காரனாட்டம் போக வேண்டியதுதான்” மயிலை மாடு, பக்.23)

வேளாண் நிலங்களை இழந்துவிட்டால் இந்நாட்டில் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடும். நாம் சோற்றுக்காக வெள்ளைக்காரனிடம் கையேந்தும் அவலநிலைக்குத் தள்ளப்படுவோம் என்னும் ஆழமான கருத்தினை இக்கதை உணர்த்துகிறது. இத்தகு காட்சிப்படுத்தல்கள் வழி வேளாண் தொழில் பின்னடைவைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்ற யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தொகுப்புரை

- கொங்குச் சிறுகதைகள் வேளாண்மை குறித்த செய்திகளைக் கூறுவதன் மூலம் அங்குள்ள வேளாண் மக்களின் வாழ்வியல் சூழலை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. வேளாண் தொழில் மீது அவர்களுக்கு இருக்கும் ஆர்வத்தினை, அவர்கள் கூறும் விடுகதையின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.
- பண்ணையை ஒட்டிய உழைப்பாளர் முறை இப்போது உழைப்பாளர்களைக் கவர்வதாயில்லை. அதன் கௌரவம் குறைந்து போய்விட்டது. அதற்குக் கௌரவத்தைத் தந்து கொண்டிருந்த காளையகளைப் பழக்குதல், முன்னேர் ஓட்டுதல் போன்ற வேலைகள் அழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றன.
- பழைய நாட்களில் சிறப்புப் பெற்றிருந்த உழைப்புத் திறமைகளுக்கு இப்போது அதிக மதிப்பில்லை. இளைய தலைமுறையினரின் மாறுபட்ட வாழ்க்கைச் சூழல் மற்ற மூதாதையினரிடமிருந்து சற்று விலக்கிவிட்டது.
- பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளினால் பாசங்கள் பிரிந்து பாகப்பிரிவினைகளாக உருவெடுக்கின்றது.
- இயற்கையான காடுகளையும் பசுமையான வனப்பகுதிகளையும் மரங்களையும் அழித்துக் கொண்டு வரும் மனிதத் தவறுகளினால் வானம் வறண்டு விட்டது. மழையின்மையால் உழவுத் தொழிலை மட்டும் நம்பியுள்ளோர் வாழ்வில் ஏமாற்றங்களே நீடிக்கின்றன.
- 20ஆம் நூற்றாண்டின் அறிவியல் வளர்ச்சியால் மனித வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாற்றம் அதற்கு முந்தைய பல நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைக் காட்டிலும் பெரிது. நவீன தொழில் நுட்பத்தின் வீச்சு வாழ்க்கையை ஏறத்தாழ புரட்டிப் போட்டிருக்கிறது என்றே சொல்லலாம்.
- செம்மண் நிலப்பகுதியைக் கொண்ட கொங்கு மண்ணில் வேளாண் சூழலை மாற்றியவை பருத்தி ஆலைகளும், இயந்திர வார்ப்புத் தொழிற்சாலைகளுமாகும்.

- கொங்குவட்டாரத்தின் தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறையினால் வேளாண் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும், அதனால் மனித உறவுகளில் தோன்றும் சிக்கல்களையும் கொங்குச் சிறுகதைகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இயல் 2

பண்பாட்டு நோக்கில் கொங்குச் சிறுகதைகள்

இயல் இரண்டு

பண்பாட்டு நோக்கில் கொங்குச் சிறுகதைகள்

மனித இனம் இடத்தாலும் இனத்தாலும் மொழியாலும் சூழல்களாலும் வேறுபடுகின்றது. இத்தகைய மனித இனம் ஒரு சமுதாயமாகச் சேர்ந்து வாழ்கின்ற போது அந்தந்தச் சமுதாயத்திற்கேற்ப பழக்கவழக்கங்கள், மரபு முறைகள், கலைவடிவங்கள், தத்துவங்கள் ஆகிய வாழ்வியல் மரபுகள் தனித்தனியே உருப்பெறுகின்றன. இவை காலங்காலமாக அச்சமுதாயத்தைக் கட்டமைத்து வழி நடத்துகின்றன. அப்படிப்பட்ட சமுதாயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை மட்டும் வரையறுத்து முழுமையாக உள்ளடக்கிக் காட்டுவது வட்டாரமாகும். இயற்கைச் சூழலையும் மக்களின் வாழ்வியலையும் உள்ளது உள்ளவாறே படம் பிடித்துக் காட்டுவது வட்டார இலக்கியங்களின் சிறப்பாகும்.

ஒரு படைப்பாளன் தன் படைப்புகளில் அவன் வாழும் சூழலை ஒட்டிய பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பதிவு செய்வதன் மூலம் தன்னை வட்டார எழுத்தாளனாக அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறான். அவ்வகையில் கொங்குச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளும் கொங்கு மக்களுக்கே உரிய பண்பாட்டுக் கூறுகளை மிக நுட்பமாகப் பதிவு செய்து காட்டியிருக்கின்றனர்.

பண்பாடு – விளக்கம்

மனித இனத்தின் அடித்தளமாக விளங்குவது பண்பாடு. இன்றைய நடைமுறையில் பண்பாடு, நாகரிகம், கலாச்சாரம் என்னும் மூன்று சொற்களும் ஏறத்தாழ ஒரே பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. சமூகவியல் அறிஞர்களின் கருத்துப்படி, பண்பாடு என்பது வாழ்க்கைமுறை என்பதைக் குறிக்கிறது. ஒவ்வொரு மனித சமுதாயத்திற்கும் ஒரு பண்பாடு உண்டு. ஒரு சமுதாயத்தில் வாழ்கின்ற பெரும்பான்மை மக்களின் ஒருமித்த நடத்தைகளையும், எண்ணங்களையும் அது வெளிப்படுத்தும். “பண்பாடு என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு மக்கள் கூட்டம் தனது சமூக வரலாற்று வளர்ச்சியின் படியாகத் தோற்றுவித்துக் கொண்ட பௌதீகப் பொருள். ஆத்மார்த்தக் கருத்துக்கள், மத நடைமுறைகள், சமூகப் பெறுமானங்கள்

ஆகியவற்றினது தொகுதியே ஆகும். ஒரு கூட்டத்தினரின் பண்பாடு என்பது அக்கூட்டத்தினரின் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, உற்பத்தி முறைமை, உற்பத்தி உறவுகள், கல்வி, விஞ்ஞானம், இலக்கியம், கலைகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றின் தொகுதியாகும்” (தமிழ்ச் சமூகமும் பண்பாட்டின் மீள் கண்டுபிடிப்பும், கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, பக்; 5)

பண்பாட்டுக் கூறுகள்

பண்பாட்டின் சிறு அலகு பண்பாட்டுக்கூறு எனப்படும். ஒரு சமுதாயத்தில் அமைந்துள்ள நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், கலைகள், பழக்கவழக்கங்கள், மொழி, இலக்கியம், விழுமியங்கள் முதலியன அந்தச் சமுதாயத்தின் பண்பாட்டுக் கூறுகளாகும்.

வட்டார இலக்கியத்தின் பண்பும் பாகுபாடும்

சிறுகதைகள் தோன்றி நாற்பது, ஐம்பது ஆண்டுகள் வரை குறிப்பாக 1990 வரையிலும் வட்டார இலக்கியம் என்ற பாகுபாடு நிலவியது. புதிதாக ஒரு எழுத்தாளர் தோன்றினால் அவர் எந்த வட்டாரத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று அறியமுற்படுவர் அந்த வட்டாரத்தினுடைய பண்புகள் அவருடைய படைப்புகளில் எவ்வாறு இடம்பெற்றிருக்கிறது என்று அடையாளங்காண முயல்வர். இந்நிலை 1930 முதல் 1990 வரையிலான காலகட்டங்களில் நிகழ்ந்தது எனலாம். இந்த காலகட்டத்தையே வட்டார இலக்கிய காலகட்டம் என்று வரையறை செய்யப்படுகிறது. 90 களுக்குப் பிறகு ஆதிக்க சாதிகளுடைய கட்டுப்பாட்டில் இருப்பவையெல்லாம் பொது இலக்கியம் என்றும், கிராமம் குறித்து எழுதுபவையெல்லாம் வட்டார இலக்கியம் என்றும் பாகுபடுத்தப்பட்டது. பொதுவாக உலகளவில் வட்டார இலக்கியம் என்ற பாகுபாடு பெரும்பாலும் எல்லா மொழிகளிலும் இருந்திருக்கிறது. வங்காளம், கன்னடம், மலையாளம் போன்ற எல்லா மொழிகளிலும் வட்டாரப் பிரிவினை உண்டு. முக்கியமாக திராவிட மொழிகளில் அதிகமாகவே இருந்திருக்கிறது. ஏனெனில் திராவிட மொழிகள் இரட்டை வழக்குப் பெற்றவை. எழுத்து வழக்கு ஒன்றாகவும் பேச்சு வழக்கு வேறொன்றாகவும் இருக்கும். இந்த அடிப்படையில் வைத்துப் பார்க்கும்

பொழுது இயல்பிலேயே ஒவ்வொரு பகுதியிலும் வாழக்கூடிய மக்களின் மொழி அமைப்பில் வேறுபாடு தோன்றுகிறது எனலாம்.

ஆகவே வட்டார இலக்கியங்களில் முதன்மையாக இடம்பெறுவது மொழிப்பண்பாடாகும். மொழி, நிலம் இவற்றை வைத்துத்தான் குறிப்பிட்ட வட்டாரத்தின் பண்பாட்டினை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

மொழிப் பண்பாடு

ஓர் இனத்தின் பண்பாட்டுக் கூறுகளில் முக்கியமானது மொழி. எண்ணப் பரிமாற்றம் என்பதைத் தாண்டி ஆயிரமாண்டு கால வரலாற்றின் தொன்மைகளைச் சுமந்து வரும் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஆவணம்தான் மொழி. அந்த வகையில் வட்டார வழக்குகள் இன்னும் கூர்மை பெற்றுத் துலங்குபவையாகும். வட்டார வழக்குச் சொற்கள் அந்த மண்ணோடு இயைந்த வாழ்க்கை முறையை எடுத்துரைப்பனவாக உள்ளன. அவ்வகையில் கொங்குச் சிறுகதைகளில், கொங்கு பண்பாட்டுக் கூறுகள் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன. தற்கால நாகரிக வளர்ச்சியால் பண்பாட்டு மரபு மாறுபடாமல் இருக்க வேண்டும். அதற்கேற்றவாறான சொல்லாட்சிகள் நிலைபெறும் வகையில் மரபுச் சொற்கள் கொங்குப் படைப்புகளில் திறம்பட எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

கொங்கு வட்டாரச் சொல்லாடல்கள்

கொங்கு வட்டாரச் சொல்லாடல்கள் கொங்கு வழக்காற்றின் ஒரு பகுதியாகும். வட்டாரத்திற்கென்று தனித்து வழங்கப்பெறும் சொற்களில் தனித்துவம் மிக்க சொற்றொடர்களும் சில புழங்குபொருள் பற்றிய சொற்களும் அடங்கும். சொல்லாடல் என்பதைக் கருத்தாடல் அல்லது மொழிப் பதிவு என வழங்கலாம். கொங்கு வட்டார மக்கள் தங்கள் பகுதிக்கென்று தனித்த சொற்களைப் பயன்படுத்துவதுடன் அவற்றை அந்தந்த இடத்திற்கேற்பவும் வழங்கி வருகின்றனர். குறிப்பாக உணவு, உடை, மருந்து, தெய்வம் போன்ற பலவற்றைக் குறிப்பிடலாம். வட்டாரச் சொற்கள் மிகுதியும் பாத்திரங்களின் உரையாடல்களில் அமைகின்றன. சில இடங்களில் படைப்பாளர், ஒரு பொருள் பற்றியோ, பாத்திரம் பற்றியோ தனித்துக் கூறும்போது வட்டாரச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவ்வாறு அமையும் சொற்கள் ஒரு

வட்டாரத்திற்கே உரியனவாக அமைகின்றன. குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியில் வழங்கப்படும் சொற்கள் பிற வட்டாரங்களில் காணப்படுவதில்லை.

மா.நடராசனின் 'அடையாளத் தீ' என்னும் கதையில் "வெடுக்கினு யாரையும் கெடுவா முடுவானும் சொல்ல மாட்டான்" (அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும், மா.நடராசன், பக்; 5) என்னும் உரையாடலில் 'கெடுவா முடுவா' என்ற சொல் 'கெடுதலாகவோ', 'ஒழிப்பது போலவோ' என்னும் பொருள் புலப்பாடு அமைகின்றது. 'விரதல்' என்னும் கதையில், "புள்ளை பெரிய மனுஷி ஆகிட்டா தெரடிச் சீர் பண்ணோனுமோ வேண்டாமோ..." (அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும், மா.நடராசன், பக்; 5) என இடம்பெறும் சொல்லாடலில் 'தெரட்டிச் சீர்' என்னும் வழக்காறு கவனத்திற்கு உரியது. சிறுமியாக இருந்தவள் திரண்டு திருமண வாழ்விற்குத் தயாராகிவிட்டாள் என்றால் அதனை அனைவருக்கும் தெரிவிக்கும் விதத்தில் 'சீர்' செய்யப்படுகின்றது என்ற பொருட்புலப்பாட்டில் 'திரட்டிச் சீர்' என்னும் சொல் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. 'திரளுதல்' என்பதற்கு பக்குவப்படுதல், தயாராதல் என்ற பொருள்கள் பொருந்தியமையும். காய் பழமாகும் பருவத்திற்குத் தயாராகிவிட்டால் 'காய் தெரண்டிருச்சி' என்று கூறுவது கொங்கு நாட்டு வழக்கம். பொருள் பொதிந்த சொற்பயன்பாடுகள் கொங்குச் சிறுகதைகளில் இயல்பாக இடம்பெற்றுள்ளன.

"கோழி என்ன கோழி... ஒரு நா கோச்சக்கறி திம்பம்" (உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை, க.சீ.சி வகுமார், பக்; 246) சேவல் சண்டையில் எறியப்பெறும் தோல்விச் சேவலுக்கு 'கோச்சை' என்று பெயர். இப்பதிவு க.சீ.சிவகுமாரின் 'கட்டுச்சேவல் மனிதர்கள்' என்னும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது. 'கோழிச் சண்டை' என்ற சொல் நாளடைவில் சுருங்கிய நிலையில் 'கோச்சை' என்றாகியிருக்கலாம். அதுவே கோழிச் சண்டையில் தோல்வியுற்ற சேவலுக்கும் ஆகிவந்திருக்க வாய்ப்புண்டு.

பெருமாள் முருகனின் 'உள்ளத்தில் எழுதிய முகம்' என்னும் கதையில், "ஒருத்திக்கு எதுக்கு ரண்டு வட்டலு" (பெருமாள் முருகன் கதைகள், பெருமாள் முருகன், பக்; 36) என்னும் கூற்றில் இடம்பெற்றுள்ள 'வட்டலு' எனும் சொல் சாப்பிடும்

தட்டினைக் குறிக்கிறது. உணவுண்ணும் 'தட்டு' வட்ட வடிவில் இருப்பதால் 'வட்டல்' என்ற காரணப்பெயரால் குறிக்கிறார்கள்.

“கத்தி தீட்டும் நீளக்கட்டை ஓரமாக வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு அமர்ந்தவன் உருமாலைக்குள் கைவிட்டு பீடி, தீப்பெட்டியை வெளியில் எடுத்து பீடி ஒன்றை பற்றிக் கொண்டான்” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், வா.மு. கோமு, பக்; 34) என்ற பதிவில் இடம்பெறும் 'உருமாலை' என்ற சொல் 'தலைப்பாகை' என்னும் பொருளைக் குறிக்கும். 'உரு' என்றால் 'ஒளி' என்றும் 'மால்' என்பது உயரமான என்றும் பொருள்படும். 'உருமால்' கட்டுபவர்கள் பிறரிடமிருந்து தனித்துவமாகத் தெரிவார்கள். வா.மு.கோமுவின 'போதை ஏறிப்போச்சு' என்னும் கதையில் இச்சொல் இடம்பெற்றுள்ளது.

“ஏண்டா குப்பா...எம்பிட பேண்ட் சர்ட் நெறைய தொவச்சுக் கெடக்குது... இன்னைக்கி அப்பற மேக்கீது பொட்டி போடறியா?” (மேலது, பக்; 39) என்னும் கூற்றில் 'பொட்டி போடறியா' என்ற சொல் 'துணியை இஸ்திரி செய்தல்' என்னும் பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இங்கு 'தேய்ப்புப் பெட்டி' என்பது 'பொட்டி' என்றவாறு அறியப்படுகின்றது.

இதுபோன்று கொங்குப் பகுதியினரின் பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கும் விதத்திலான சொற்கள் ஒவ்வொரு கதைகளிலும் கையாளப்பட்டுள்ளன.

கொங்கு வட்டார மொழி

தமிழகத்திலுள்ள அனைத்து மாவட்டங்களிலும் பேச்சுமொழி வெவ்வேறு வகையில் அமைந்துள்ளது. இதனைத் தொல்காப்பியர் உலக வழக்கு என்பார். சுற்றுப்புறச் சூழல்களும், பழக்கவழக்கங்களுமே இத்தகைய வேறுபாட்டை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளாக அமைகின்றன. ஒருவர் சாதாரணமாகப் பேசும் சொற்களிலிருந்து அவர் உச்சரிக்கும் ஒலிப்பு முறையை வைத்தே எந்த வட்டாரத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும். கொங்கு நாட்டு வட்டாரச் சொல்லாட்சியில் பெரிதும் இடம்பெறுவது அவர்கள் மரியாதையோடு பிறரை மதித்துப் பேசும் பண்பேயாகும். பிறரோடு பேசும்போது 'நீங்க', 'நாங்க', 'வாங்க',

‘இருங்க’ என்று உச்சரித்துப் பேசி விருந்து செய்யும் மரபு மிகவும் போற்றத்தக்கதாகும். இம்மொழி நாகரிகமே அவர்களது பண்பாட்டை வேறுபடுத்தி உயர்த்திக் காட்டுவதாகும்.

“சின்னச்சாமீ... என்னயத் தெரிவீங்களா... ராமாயிங்க உங்க பண்ணயத்துல பத்து வருசமாக் கெடந்தேனுங்களே... அந்த ஊட்டுச் சோறு தின்ன ஒடம்புங்க இது... என்னயத் தெரிவீங்களா...” (பெருமாள் முருகன் கதைகள், பெருமாள் முருகன், பக்; 609) பெருமாள் முருகனின் ‘மேடு’ என்னும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ள இக்கூற்றின் மூலம் தான் வேலை பார்த்த வீட்டின் முதலாளி மகன், வயதில் சிறியவனாக இருப்பினும் கூட அவனுக்கு மரியாதை கொடுத்துப் பேசக்கூடிய ஒரு பண்பினைக் காணமுடிகிறது.

கணவன் அல்லது முதலாளியைப் ‘பண்ணாடி’ என்று கூறுவது கொங்கு நாட்டு மரபாகும். அங்ஙனமே வேளாண் நிலங்களை மேற்பார்வையிட்டுப் பாதுகாத்து வருபவரை ‘காட்டுப் பண்ணாடி’ என்று கூறுவர். இது குறித்த பதிவு மா.ந வின் ‘அடையாளத் தீ’ என்னும் கதையில் காணப்படுகிறது.

“பத்து வயது முதற்கொண்டே, மயில்சாமி தோட்டத்திலேயே ஆடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த பத்ரனுக்கு இப்போது இருபத்திரண்டு வயது ஆகிறது. அவனுடைய அப்பா சின்னக்கந்தன் தான் மயில்சாமி தோட்டத்தில் காட்டுப் பண்ணாடி” (அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும், மா.நடராசன், பக்; 4) இதில் ‘பண்’ என்ற சொல் ‘செப்பமடைதல்’ என்ற பொருளில் அமையும். வேளாண்மைக்கு ஏற்றவாறு செப்பனிடப்பட்டு பயிர்கள் விளைவிக்கப்படும் நிலம் ‘பண்ணை நிலம்’ என்றறியப்படும் பண்ணைக்கு உரியவர் பண்ணையார். பண்ணையாரைப் பிறர் அழைக்கும் போது ‘பண்ணாடி’ என்றழைப்பது வழக்கம். பண்ணாடி பண்ணையை ஆள்வது போல வீட்டையும் ஆள்வதால் மனைவிக்கு அவர் பண்ணாடியாகின்றார். அங்ஙனமே தோட்டத்து வேலைகளை மேற்பார்வையிட்டு பண்ணை வேலைகளை ஒழுங்கு செய்பவர் ‘காட்டுப் பண்ணாடி’யாகின்றார்.

தந்தையின் தந்தையை 'அப்பாரு' என்றும், தாயாரை 'அப்பத்தா' என்றும் உறவுமுறையில் வழங்குவர். இதனை என்.ஸ்ரீராமின் 'வெளிவாங்கும் காலம்' என்னும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ள பதிவு உறுதிபடுத்துகிறது.

“இவனோட அப்பா, அப்பாரு மட்டுமில்ல, என்னோட அப்பா, அப்பாரு உன்னோட அப்பா, அப்பாரு ஊர்ல எல்லா பெரிய மனுஷங்களைப் பத்தியும் வெசாரிச்சு முடிவுக்கு வருவோம். அதுவரைக்கும் நீங்க சண்டை கட்டிக்க வேணாம்” (ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், ச.முருகேச பாண்டியன், பக்;37) 'அப்பாரு' என்ற உறவுமுறைச் சொல் 'அப்பாரையன்' என்ற சொல்லின் சுருக்க வடிவமேயாகும். 'அய்யன்' என்ற சொல் தந்தையைக் குறித்தமையும், ஏறத்தாழ ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் கொங்கு மக்கள் 'அய்யா' என்றுதான் தந்தையை அழைப்பர். தற்போது 'அப்பா' என்றழைப்பது வழக்கமாகியுள்ளது. எனவே அப்பாவின் அய்யன் அப்பாரையனாகின்றார். நாளடைவில் அச்சொல் 'அப்பாரு' ஆகிவிட்டது. அவ்விதமே கொங்கு மக்கள் 'ஆத்தா' என்று அன்னைையைக் குறிப்பிடுவதுண்டு. அதனால் அப்பாவின் ஆத்தா அப்பத்தாவாகின்றார்.

உறவினர்களை 'ஓரம்பரைக்காரர்' என்று அழைப்பதும், உறவினரின் வீட்டுக்குப் போய் வந்தவர்கள் ஓரம்பரைக்குப் போயிட்டு வந்தனுங்க' என்று கூறுவதும் கொங்கு நாட்டு சொல்லாட்சியின் தனித்தன்மையாகும். 'உறவுமுறைக்காரர்' என்ற சொல் நாளடைவில் மருவியவாறு 'ஓரம்பரைக்காரர்' என்றாகியுள்ளது. 'உறவுமுறைக்கு' என்பது 'ஓரம்பரைக்கு' என்று சொல்லப்படுகின்றது.

நிலவியல் பின்னணியும் மற்றும் மக்கள் வாழ்வும்

கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகளின் வழி அவ்வட்டாரத்தின் நிலவியல் பின்னணியை அறிந்து கொள்கின்றோம். அதனுடன் அங்கு வாழும் பலவகைப்பட்ட மக்களையும், அவர்கள் வாழ்வினையும், கதைகளில் இடம்பெறும் வட்டார வழக்குச் சொற்கள் யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கின்றன.

கொங்கு நிலம் பற்றியும் அப்பகுதி மக்கள் பற்றியும் சங்க காலந்தொட்டு கல்வெட்டுக்களிலும், இலக்கியங்களிலும் குறிப்புகள் காணக்கிடைக்கின்றன. அகழாய்வுத் தரவுகளும் இப்பகுதியின் வாழ்வியல் தொன்மைக்குச் சான்றளிக்கின்றன. கொங்கு என்ற இடப்பெயர் மட்டுமன்றி தமிழ்நாட்டுக் கொங்கு மண்டலத்தின் வரலாற்று மரபு சார்ந்த நிலப் பிரிவுகளான ஆறை, கோவங்கம், கவைய, கவச, செம்ப, தணக்க, தலைய, அரைய, பழன, வாரக்க, முளசை, காங்கேய, தூர, அண்ட, மன்னி, மண, உருக்கா, வாழ்வந்தி, முதலிய பெயர்களை அப்படியே நினைவுறுத்தும் இடப்பெயர்களைச் சிந்துவெளி மற்றும் அதற்கு அப்பாலும் உள்ள வடமேற்கு புலங்களிலும் காணமுடிகிறது எனும் கருத்தினை வரலாற்றறிஞர்கள் உறுதிபடுத்துகின்றனர். (புலவர் குழந்தை, கொங்குநாடு, பக்;)

கொங்கு வேளாண் குடிகளின் சமூகவியல் வரலாற்றில் காணி ஊர்களுக்கு ஒரு சிறப்பிடம் உண்டு. களங்காணி, மானூர், பாப்பிணி, முளசி, தோளூர், பழனி, தூசி, ஆளியார், கொற்றை, கோக்கலி, கோட்டூர், கூகலூர், நவனி, திடுமல், மொஞ் – சனூர், பட்டாலி, கத்தேரி மற்றும் இன்னபிற காணியூர்ப் பெயர்களை முழுக்க ஒத்திருக்கும் இடப்பெயர்கள் சிந்துவெளிப் பகுதிகளில் இன்றும் பயன்பாட்டில் உள்ளன. இவை கொங்கு மக்களின் தொன்மையினை ஆராய்வதற்குரிய தரவுகளாக அமைகின்றன.

சமூக அமைப்பு

ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் வெவ்வேறு வகையான பண்பாடுகள் இருக்கின்றன. ஒரு சமுதாயத்தின் செயல்பாடுகளிலிருந்து அச்சமுதாயத்தின் பண்பாட்டை அறியலாம். மக்களின் எண்ணங்கள் அவர்களின் வாழ்க்கையில் பிரதிபலிக்கின்றன. அவை அம்மக்கள் சார்ந்த பண்பாடாக வெளிப்படுகிறது. ஒரு சிறந்த சமுதாயம் உருவாக அடிப்படையாக அமைவது அச்சமுதாயம் கொண்டுள்ள பண்பாடாகும். மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் பண்பாடு என்ற ஓர் அமைப்பு சிறந்து விளங்குவதால்தான் மக்கள் இணக்கமாக வாழ முடிகின்றது. அதன்வழி மக்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளை அறிய முடிகிறது.

தமிழர் சமூக அமைப்பு சாதிய படிநிலைகளைக் கொண்டது. “சமூகம் என்பது பல சமூக நிறுவனங்களையும் அவற்றிற்கிடையேயான உறவுகளையும் கொண்டு இயங்கக் கூடியது. உலகின் ஏனைய சமூக ஒழுங்கமைப்பில் மிகவும் சிக்கலான வலைப்பின்னலாக இருப்பது. ஒருவருடைய இருப்பிடம், கல்வி, தொழில், பொருள், பதவி, அந்தஸ்து, சமூக வயமாதல், ஏற்றத்தாழ்வு, அதிகாரம் என்று பலவற்றிலும் மிகப்பெரும் சக்தியாக இருந்து செயலாற்றக் கூடியதாகச் சாதி என்னும் நிகழ்வு விளங்குகிறது” (விளிம்புநிலை மக்கள், ஆ.தனஞ்செயன், பக்; 69)

கொங்குச் சமூக அமைப்பு

கொங்கு வட்டாரம் சாதியம் சார்ந்த ஒரு அமைப்பாகும். வேளிர் என்போர் தமிழ்நாட்டுப் பழைய குடிகளாவர். இவர்களே வேளாளர்கள் எனப்படுகின்றனர். கொங்கு வேளாளக் கவுண்டர்கள்தான் ‘வேளிர்’ எனப்பட்டனர். ‘கிழார்’ என்பவர்களும் இவர்களே. நிலங்களை வைத்திருக்கும் இவர்களே செல்வந்தர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர்.

புராதனச் சமுதாயம் – அடிமைச் சமுதாயம் – நிலவுடைமைச் சமுதாயம், முதலாளித்துவச் சமுதாயம் என நான்கு வகையான சமூக அமைப்புகள் வரலாற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. அச்சமூகங்களில் நிலவும் பண்பாடானது குறிப்பிட்ட சமூக அமைப்பில் வாழும் வர்க்கங்களைச் சார்ந்தே தன்னை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இச் சார்பின் விளைவாகப் பண்பாடு என்பதை முற்றிலும் பொதுமைப்படுத்திக் கூற முடியாது.

ஒட்டுமொத்த சமூகத்தில் பல்வேறு நிலைகளிலும் ஊடுருவி நிற்கும் பண்பாடானது அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடாகவும், அடிமைத் தளத்தின் வெளிப்பாடாகவும் அமையும். வர்க்க வேறுபாடுகளும், ஏற்றத் தாழ்வுகளும் மிகுதியாகக் கொண்டதே கொங்குச் சமுதாயம். இத்தகைய சமூக அமைப்பில் ‘ஆளுவோர் பண்பாடு – ஆளப்படுவோர் பண்பாடு’ என ஒன்றுக் கொன்று முரணான பண்பாடுகள் நிலைபெற்றிருப்பது தவிர்க்க முடியாததாகும்.

கொங்கு மண்ணைப் பொறுத்தவரை கொங்கு வேளாளர்களே அங்குள்ள பூர்வ குடிகளாக இருப்பதால் இவர்களே ஆதிக்க சக்திகளாக இருக்கின்றனர்.

இனப் பண்பாடு

பண்பாடு என்பது மனிதன் காலங்காலமாகப் பின்பற்றி வரக்கூடிய ஒன்றாகும். ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்கெனத் தன் இனத்திற்கென ஒரு பண்பாட்டினை வைத்துள்ளான். அதன்படி வாழ்ந்து வருகின்றான். பல சாதிகளுக்கிடையே காணப்படும் பொதுவான கூறுகளைப் பொதுப் பண்பாடு அல்லது முதன்மைப் பண்பாடு என அழைக்கலாம். அதேபோல அனைத்து சாதிகளும் தனக்கென வைத்திருக்கும் தனி அடையாளங்களை இனப் பண்பாடு என்றே கூறலாம். எனவே பண்பாடு என்பது மனித வாழ்வின் நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் போன்றவற்றின் முழுமையான தொகுப்பேயாகும் எனலாம்.

சோழ நாட்டின் இளவரசியை சேரனுக்கு மணமுடித்த போது, சோழ இளவரசியோடு சேர நாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்ட 5000 வேளாண் குடிகளே இன்றைய கொங்கு வேளாளச் சமூகம் என்ற குறிப்பு காணக்கிடைக்கின்றது. அவ்வாறு அவர்கள் வந்த காலத்தில் கொங்கு நாடு வேளாண் தொழிலுக்கு ஏற்றதல்லாத காடு சூழ்ந்த பகுதியாகக் கிடந்தது. சோழநாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் காடுகளைச் சீர்படுத்தி, புதர்களையும், பாறைகளையும் அகற்றி, பாத்திகள் பிடித்து, நீர்வழிகள் உருவாக்கி வேளாண் பூமிகளாக மாற்றினார்கள். தங்கள் பூமி மட்டுமல்லாது ஒவ்வொரு ஊருக்குமான நீராதாரமாக குளங்களையும் ஏரிகளையும் வாய்க்கால்களையும் உண்டாக்கினார்கள். காலப்போக்கில் பல்கிப் பெருகி கிளைத்து இனக்குழுக்களாக வளர்ந்தார்கள். தங்களுக்கென்ற பண்பாட்டினையும் வளர்த்தெடுத்தார்கள்.

பண்பாடு – பழக்கவழக்கங்கள்

ஒரு சமுதாயத்தில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை அமைப்பு முறையின் வெளிப்பாடே பண்பாடாகிறது. வாழ்க்கை அமைப்பு என்பது அச்சமுதாயத்தின் பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், மரபுகள், கலைகள், இலக்கியங்கள் முதலியவற்றால் அறியப்படுவது. வாழ்க்கையின் தேவைகள் காரணமாக மேற்கொள்ளப்படும்

செயல்கள் நாளடைவில் தொடர்ந்து செய்யப்படுவதால் அவை பழக்கங்களாக மாறிவிடுகின்றன. “மக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாகக் குழுவாகச் சேர்ந்து கற்ற நடத்தைமுறைகளும், பழக்கவழக்கங்களும், மரபுகளும் சேர்ந்த ஒரு தொகுதியே பண்பாடு என்பர்” (சின்னப்ப பாரதி நாவல்கள், முனைவர்.சாந்தா, பக்; 123)

‘தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்’ என்னும் பழமொழிக்கேற்ப ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட வட்டார மக்களுக்கும் குறிப்பிட்ட சில பழக்கவழக்கங்கள் உண்டு. அத்கைய பழக்கவழக்கங்களை கொங்குச் சிறுகதைகளில் காணமுடிகிறது. “பண்ணைக் கூட்டம் பண்ணை ரக்கிரி சாப்பிட மாட்டாங்க, செம்பூத்தாங்கூட்டம் செம்போத்துங்கற பறவையை தொரத்தி அடிக்க மாட்டாங்க... வெண்டுவங்கூட்டம் வெண்டைக்காய் சாப்பிட மாட்டாங்க...” (அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும், மா.நடராசன், பக்; 53,54) என்ற கூற்று வழி கொங்கு வேளாளர்களின் குலம் சார்ந்த நம்பிக்கைகளும் பண்பாட்டு உணர்வுகளும் புலப்படுகின்றன. இதனை ‘வெண்டைக்காய் வினை ஆகிறது’ என்னும் கதை விளக்குகிறது.

கொங்குப் பகுதிகளில் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கும் போது பசுக்களை சீராக அனுப்பி வைக்கும் வழக்கம் உள்ளது இதனை, பெருமாள் முருகனின் ‘எருமைச் சீமாட்டி’ என்னும் கதை பதிவு செய்திருக்கின்றது. சங்க காலத்திலிருந்தே கொங்கு மக்கள் கால்நடைகளைத் தங்கள் செல்வங்களாகக் கருதி பராமரித்து வரும் வழக்கம் கொண்டவர்கள். அதன் காரணமாகப் பெண் மக்களைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கும் போது திருமணப்பரிசாக பசுக்களை அனுப்பி வைக்கும் வழக்கத்தினை மேற்கொண்டுள்ளனர். அங்ஙனமே ஒரு பெண் தாய்மைப்பேற்றையடைந்த நிலையில் குழந்தையுடன் புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்லும்போது குழந்தையின் பால் தேவைக்காக கறவை மாடுகளை அனுப்பிவைப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.

“கல்யாணமாகி வந்தபோது அம்மா தன்னோடு கன்றுகுட்டியை சீராகக் கொண்டு வந்தார்” (பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள், பெருமாள் முருகன், பக்; 40) எனும் இப்பதிவில் திருமணப் பரிசாக பசுமாடு இடம்பெறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

திருமணம் முடிந்து சிறிது நாட்கள் கழித்து மறுசரடு மாற்றும் சீர் நிகழுவதுண்டு. இந்தச் சடங்கின் போது பெண்வீட்டார் மாப்பிள்ளையின் ஊருக்குச் செல்வர். மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் விருந்து உபசரிப்பிற்குப் பிறகு அந்த ஊர் விநாயகன் கோவிலுக்குச் செல்வர். அங்கு திருமண நிகழ்வின்போது பெண்ணின் கழுத்தில் கட்டிய தாலிச் சரட்டினை அவிழ்த்து விநாயகன் காலடியில் வைத்து விடுவர். அதன்பிறகு பூசையில் வைத்த புதுச் சரட்டினை அந்த ஊர்ப் பண்டாரத்தார் எடுத்துக் கொடுக்க , மணப்பெண்ணுக்கு அதை அணிவித்து விடுவர். இந்நிகழ்வினை “மறுசரடு போடறது” என்று கூறுவர். இதுபற்றிய சித்திரிப்பு மா.நடராசனின் ‘வெளியேறாத் தேசம்’ என்னும் கதையில் இடம்பெறுகின்றது.

நம்பிக்கைகள்

பொதுவாக எல்லா இடங்களிலும் பல நம்பிக்கைகள் நிலவி வருகின்றன. அவற்றில் பலவும் இன்று வரையிலும் ஆற்றலோடு வாழ்ந்து வருவது வியப்பிற்குரியதாகும். பெரும்பாலான நம்பிக்கைகள் நாட்டுப்புற மக்களாலேயே உருவாக்கப்பட்டும் ஒரு தலைமுறையினரிடமிருந்து அடுத்த தலைமுறையினருக்கு வழங்கப்பட்டும் வருகின்றன.

உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு பொருளும் மனித வாழ்வியலில் ஒருவிதத் தொடர்பை, தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியது என்று, மனிதன் எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றான். அவ்வெண்ணத்தின் அடிப்படையில் மனதில் பதிந்துள்ள கருத்தே நம்பிக்கையாகும். இந்நம்பிக்கைகள் மரபுவழியாகவோ, கல்வி மூலமாகவோ, பட்டறிவின் வாயிலாகவோ பெற்று அறிவின் அடிப்படையில் மனதில் உருவான கருத்துக்களாகும்.

ஒவ்வொரு இனமும் ஒரே வகையான நம்பிக்கையினைக் கொண்டிராது. பல்வேறு வகைப்பட்ட நம்பிக்கைகளைக் கொண்டுள்ளது. இவற்றுள் ஒரு பகுதி மூடநம்பிக்கைகளாகவோ அல்லது இன்றைய உலக நடைமுறைக்கு ஏற்புடையவை அற்றதாகவோ இருக்கலாம். எனவே உலகில் உள்ள இனங்கள் யாவும் தாம் கொண்டுள்ள நம்பிக்கைகளைத் தம் வாழ்வியல் ஓட்டத்தோடு மாற்றி வந்துள்ளன.

மனித வாழ்வில் மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஆற்றல் ஒன்றுள்ளது என்ற தொன்மை மக்களின் நம்பிக்கையே சமயம் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது.

அறிவியல் முழுமையாக வளர்ச்சியடைவதற்கு முன்பு, மனிதர்கள் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்த காலத்தில் இயற்கையின் சீற்றத்தில் இருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டிய சூழலில் இருந்தனர். அப்போது அவர்கள் தன்னைச் சுற்றியுள்ள இயற்கையையும் மீறிய ஆற்றல் இருக்கிறது என்று நம்பி அவ்வாற்றலின் துணையுடன் இயற்கையின் பலன்களைப் பெற முயற்சித்தனர். பின்னர் அவ்வாற்றலைக் கட்டுப்படுத்தி மேலாதிக்கம் செலுத்தும் வழிமுறைகளை மேற்கொண்டனர். இவ்வாறு கையகப்படுத்திய ஆற்றலைச் சில சூத்திரங்கள் அல்லது வாய்ப்பாடுகளாகச் சுருக்கி உச்சரிப்பதன் மூலம் பெறலாம் என்று நம்பினர். அதுவே மந்திரம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு அவர்களது சூத்திரமும், உடல்மொழியும் முறையாக அமையும்போது, அவர்கள் தொடர்பு கொள்ளப்போகும் சக்தி தனக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் என்று எண்ணினர். இதற்காக பலவிதமான சடங்குகளையும், கடுமையான உடல் வருத்தும் செயல்களையும் மேற்கொண்டனர். இதனடிப்படையில் எழுந்ததே நம்பிக்கைகளும் சடங்குமுறைகளும் ஆகும். நம்பிக்கைகளை, சமயம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள், தொழில் சார்ந்த நம்பிக்கைகள், திருமணம் தொடர்பான நம்பிக்கைகள் என்னும் பிரிவுகளில் வகைப்படுத்தலாம்.

சமயம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள்

தெய்வ வழிபாடுகள் முழுமையும் மக்களின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ந்தவை. அத்தகைய நம்பிக்கைகள் கொங்குச் சிறுகதைகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அதற்கான பதிவினை மா.நடராசனின் 'வெண்டைக்காய் வினை ஆகிறது' என்னும் கதையில் காணமுடிகிறது.

“கந்தசாமி பாளையத்திலே இருக்கிற எங்க கொலதெய்வம் சடையப்ப சாமிக்குப் பூசாரி வாய்கட்டித்தான் பூசை பண்ணவேணும். இல்லீனா பூசாரிக்கே கண்ணு தெரியாமல் போயிடும்” (அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும், பக்.51) என்னும் கூற்று

தெய்வம் தொடர்பான அவர்களது நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

கடவுள் வழிபாட்டிலும் கூட மருத்துவக் குணத்தைக் கண்டறிந்தவர்கள் நாட்டுப்புற மக்கள். அவ்வகையில் ஒருவரை பூரான் கடித்துவிட்டால் அமாவாசை நாட்களில் மட்டும் உடம்பெல்லாம் தடுப்பு ஏற்படும் என்று நம்பினர். அதனால் அன்றைய தினம் கோவிலுக்குச் சென்று வழிபாடு செய்தால் கடவுளின் அருளால் அவ்வாறு வராமல் தடுக்க முடியும் என்று எண்ணினர். இச்செய்தியினை வா.மு.கோமுவின 'பூரான்' என்னும் கதையின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. "அமாவாசை நாட்களில் பூராணைப் போன்றே கைகளிலும், கால்களிலும் தடிப்பு ஏற்படலாம் என்று பயந்து கோவிலுக்குச் சென்று சாமி கும்பிடும் பழக்கத்தையெல்லாம் கொஞ்சகாலம் வைத்திருந்தான்" (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், தொகுதி.2, பக்.130) திருநீறு பூசதலும், மந்திரித்தலும் பயத்தின் காரணமாக எழக்கூடிய தெய்வ நம்பிக்கையாகக் கருதப்படுகிறது.

"முத்துப்பாட்டருக்கு உறக்கமே வராத நிலையில் அதற்கான காரணம் அறியாமல் எங்கேனும் பயந்திருப்பாரோ என்றெண்ணி திருநீறு மந்திரித்தும் தாயத்துக் கட்டியும் பாடம் போட்டும் பார்த்துவிட்டார்" (பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள், பக்.105) பயத்தின் காரணமாக எழக்கூடிய நம்பிக்கையின் அடையாளமாக வெளிப்படக்கூடிய இப்பதிவு பெருமாள் முருகனின் 'கோம்பைச் சுவர்' என்னும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

குறிசொல்லுதல்

சங்ககாலந் தொட்டே குறிசொல்லுதல் என்பது நடைமுறையில் இருந்த ஒன்றாகும். கடவுளுக்கே குறிசொல்லியிருப்பதை சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. பொதுவாக குறி சொல்லும் முறை கிராமப் புறங்களில் மட்டுமே இருந்து வந்துள்ளது. கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகளில் குறிசொல்லுதல் குறித்த பதிவுகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

சிவகுமாரின் 'பேய்களின் ரேஷன் அட்டை' என்னும் கதையில் கோழிக்காரன் ஒருவன் கிடைக்கும் நேரங்களிலெல்லாம் கைரேகை பார்த்து குறிசொல்லுவதை வழக்கமாகக்கொண்டிருந்தார். "மாயவன் உங்களுக்கு ஏதாவது சொல்லணும்னு உத்தரவு கொடுத்திட்டான்" (உ.கு.பூ, பக்.127) என்கிறான். அப்போது தளர்வுற்றிருந்த தர்மராஜனுக்கு அவரது கூற்றும் வருங்கால வாக்குகள் குறித்த எதிர்பார்ப்பும் அவசியமாக இருந்தன. "இப்பத்திக்கு உங்க பொழப்பு தானத்துலதான் ஓடுது. கார்த்திகைக்கு மேல நல்லாதான் இருக்கும்" (மேலது, பக்.127) என்று கைரேகை பார்த்து குறிசொல்கிறான் கோழிக்காரன்.

சாமக்கோடாங்கி குறிசொல்லுதல்

சிவகுமாரின் 'புதிர் வீட்டு ஜன்னல்' என்னும் கதையில் சாமக்கோடாங்கி ஒருவன் இரவு நேரத்தில் ஒரு தெருவில் வந்து, "இங்க இருக்கிற ஆணுக்கு, பெண்ணுக்கு குடும்பத்தாருக்கு வாகனத்துல வழித்தடத்துல ஒச்சம் ஒண்ணு ஆகப்போகுது... ஒச்சம் ஒண்ணு ஆகப்போகுது..." (மேலது, பக்.213) என்கிறான். அதுவும் அமாவாசைக்குள் நடக்குமென்று ஒருவரை மட்டும் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறான். அவருக்கு கிலி ஏற்படவே அவன் கூறும் பரிசாரங்களனைத்தும் செய்கிறான்.

கிளிசோதிடம்

கிளிசோதிடம் பார்ப்பவர் நன்கு பழக்கப்படுத்தப்பட்ட கிளிக்கு பயிற்சி அளித்து ஒரு கூண்டிற்குள் அடைத்து வைத்திருப்பார். அக்கிளிக்கு முன்னால் சீட்டுக் கட்டுகள் போன்ற பல அட்டைக்கட்டுகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும். பஞ்சபாண்டவர்களில் ஒருவரான சகாதேவன் சோதிட சாத்திரத்தில் வல்லவர் என்று கருதப்படுவார். அவர் அருளியது என்று கூறப்படும் தொடுகுறி சாத்திரம் என்ற சோதிட நூலின் பக்கங்கள் ஒவ்வொரு கட்டின் பின் பக்கத்திலும் ஒட்டப்பட்டிருக்கும். மற்றொரு பக்கத்தில் ஏதாவதொரு தெய்வத்தின் படம் ஒட்டப்பட்டிருக்கும். ஜோதிடம் பார்க்க விரும்புவோர் அதற்கான கட்டணத்தைக் கொடுத்தால், சோதிடர் கிளியின் கூண்டைத் திறந்து விடுவார். கிளி ஒவ்வொரு கட்டாக எடுத்து கீழே போட்டுவிட்டு ஏதாவது ஒரு கட்டை

எடுத்து சோதிடர் கையில் கொடுத்துவிட்டு கூண்டுக்குள் போய்விடும். கிளி எடுத்த அட்டையில் கண்ட ஜோதிட விடயங்கள் சோதிடம் பார்க்க வந்தவருக்குப் படித்துக் காட்டப்படும். இதுவே கிளிசோதிடம் எனப்படும்.

சிவகுமாரின் 'எம்பயம்' என்னும் கதையில் கிளியை வைத்து சோதிடம் பார்க்கக்கூடிய ஒருவர் அறிமுகமாகின்றார். அவர் எதைக் கூறினாலும் நம்பக்கூடிய மக்கள் இருந்தார்கள் என்பதை கதை எடுத்துரைக்கின்றது. "முருகேசன்கற பேருக்கு ஒரு சீட்டு எடு ராஜா" (மேலது, பக்.118) என்கிறான். கிளி மெதுவாக வெளியே வந்து தேவையல்லாத சீட்டுகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு ஏழாம் எண்ணுள்ள சீட்டை எடுத்தது. அதில், வள்ளி தெய்வானை உடநின்ற முருகனின் படம் இருந்தது. அடுத்ததாக, தர்மராஜனுக்கு சீட்டு எடுப்பதற்காக கிளியை ஏவினான்.

"கிளியாட்டம் ஆனாலும் சீட்டாட்டம் ஆனாலும் யாரும் எதிர்பாராதவைதான் வந்து சேர்கின்றன. தர்மராஜனுக்கு வந்ததென்னவோ எருமை மேலமர் எமதர்மன் லேசாகச் சிரித்த முகத்துடன்தான் எமனின் படம் இருந்தது. கையில் சுருட்டிய பாசக்கயிற்றைக் கடந்து எமனின் சிரிப்பைத் தரிசிக்க எல்லோராலும் முடியாது. தர்மராஜனின் அடிவயிற்றுக் குடலின் மீது வீசிப்போட்ட பாசக்கயிறு விழுந்தது. கிளிஜோஷியனோ தன் பாட்டு மொழியால் கிலிக்கு வலுசேர்த்தான். வண்டி வாகனத்துலோ, வழித்தடத்துலோ, வலதுபக்க எடதுபக்கமோ, வாசப்படியிலோ ஐயா ஒரு கண்டமிருக்குதய்யா கண்டமிருக்குது..." (மேலது, பக்.119) என்கிறான். சமகாலங்களில் பறவைகளை வைத்து ஆருடம் கூறும் முறை குறைந்திருப்பினும் இத்தகைய சொற்கள் எத்தகைய ஆட்களாக இருப்பினும் அவர்களின் மனத்தில் உறுத்தலை ஏற்படுத்தவே செய்யும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. மனிதர்களின் உணர்வுகளில் இதுபோன்ற சில அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் சாதகமான சூழல்களை உருவாக்கிக் கொள்கின்ற நிலையினை மனித வாழ்வில் காணமுடிகின்றது. அதற்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாக மேற்கண்ட கதை நிகழ்வுகள் அமைகின்றன.

மூட நம்பிக்கைகள்

நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்பட்டு, அம்மக்கள் சமுதாயத்தால் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. மனிதனின் தன் உணர்வும், சமுதாய உணர்வுமே நம்பிக்கைகளை வளர்த்து வருகின்றன. நம்பிக்கைகள் காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து வரக்கூடியவை. காரண காரியத் தொடர்புகளுக்கு உட்பட்டுச் சான்றுகள் வாயிலாக நிறுவ முடிவதை நம்பிக்கை என்றும், சான்றுகளின் அடிப்படையிலோ, காரண காரியத் தொடர்பின் வாயிலாகவோ விளக்க முடியாதவற்றை மூடநம்பிக்கை என்றும் வகைப்படுத்துவர்.

பலிகொடுத்தல்

சங்க காலந்தொட்டே உயிர்ப் பலியிடல் என்பது ஒரு முக்கிய சடங்கியல் கூறாக இருந்து வந்துள்ளது. “அணங்கு, சூர், சூலி, கூற்று, காலன், பேய், பூதம் போன்ற உக்கிர சக்திகளிடமிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்காக அவற்றை அமைதிப்படுத்தி அவற்றின் சீற்றத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு பலியிடப்பட்டது. துடியான தெய்வத்தின் ஆற்றலை அண்டாது அணுகாது விலகி இருப்பதற்கான சடங்காக உயிர்ப் பலி செய்யப்பட்டது” (திராவிட மானிடவியல், பக்தவத்சல பாரதி, பக்; 176). இவ்வாறாக பயத்தின் காரணமாக எழுந்த உயிர்ப்பலியானது தற்கால கிராமப்புறங்களில் அதிகளவில் காணப்படுகிறது. கொங்குச் சிறுகதைகளிலும் இத்தகைய செய்திகளைக் காணமுடிகிறது.

புதிதாக வாகனம் வாங்கியவர் முதன்முறையாக வாகனத்தை வெளியே எடுத்துச் செல்லும் முன் கோழியை அறுத்து இரத்தக்குறி காட்டுவதுண்டு. அதாவது கோழியின் இரத்தத்தை வாகனத்தின் முன்பாக தெளித்துவிட்டு அதன்மீது சக்கரம் படுமாறு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்னும் நம்பிக்கை சிலரிடம் இருந்து வருகிறது. “மொத நாளே ரத்தக்காவு வாங்கிப்போட்டு சனியன். ஒன்னுமில்ல ஒரு கோழி அறுத்து டயருக்கெல்லாம் ரத்தங்காட்டிவிட்டு நாம வண்டிய எடுத்திருக்கோணும். நல்லவேளை வண்டிக்கு ஒன்னுமில்ல” (த.கு.வ, பக்16) என்பது போன்ற நம்பிக்கைகள் சில கிராமப்புறங்களில் இன்றளவும் நிலவி வருவதுண்டு இதனை வா.மு.கோமுவின

‘எக்ஸெல் சூப்பர்’ என்னும் கதை விவரிக்கிறது. நேர்த்திக்கடனாகவும் உயிர்ப்பலி கொடுப்பதை இக்கதைகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

ஒரு செயலை நிறைவேற்றிக் கொடுத்தமைக்காக மக்கள் தெய்வத்துக்குச் செலுத்தும் காணிக்கையே நேர்த்திக் கடனாகும். இவை பொருட்களாகவோ, பதிலியாகவோ, படையலாகவோ விலங்குகளாகவோ இருக்கலாம். இவை திருவிழாக்களின் போது செலுத்தப்படும்.

தன்னுடைய தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக பாவாத்தாள் என்னும் பாத்திரம் தான் வளர்க்கும் ஆடுகளைப் பலிகொடுக்கிறாள். “அவள் மகன் கன்னையன் மாமனார் வீட்டோடு இருந்தான். மருமகள் செல்லம்மா வீட்டுக்கு ஒரே பெண். கொஞ்சம் மேட்டுக்காடு இருந்ததால் அதைப் பார்த்துக் கொள்ளக் கன்னையனும் அங்கேயே போய்விட்டான். ஒத்தைக்கு ஒரு மகன் மாமனார் வீட்டோடு போனாலும் பாவாத்தா கவலைப்படவில்லை. இங்கிருக்கும் கையகல நிலத்தைப் பார்க்க அவள் ஒருத்தியே போதும் என்று நினைத்தாள். ஆனால் கன்னையனுக்கு மாமனார் வீட்டோடு என்னவோ பிரச்சனை உண்டாகிப் பித்துப்பிடித்தது போல ஒருவாரமாகப் பாவாத்தாளின் கொட்டாயில் விட்டம் பார்த்துப் படுத்திருந்த போது ‘கருப்பையா இது உனக்குத் தகுமா. உன்னத் தவர எனக்கு ஆரய்யா இருக்கறா. எம்பையனக் கரை சேத்தி உடய்யா’ என்று மாரில் அடித்துக்கொண்டு இறைஞ்சினாள். சொன்ன வாக்க காப்பாத்துவனய்யா, வற்ற ஐப்பசி பொங்கலுக்கே இந்தப் பால மரத்தடியில் செதறுமய்யா. தாகம் தீத்துக்கோ என்று அப்போதும் கிடா வெட்டும் உறுதி கொடுத்தாள்” (பெ.மு.சிறுகதைகள், பக்.181,182) இப்பதிவு பெருமாள் முருகனின் ‘உனக்கு என்ன வேணுமய்யா’ என்னும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது. “கடவுளின் சீற்றத்தைத் தணிக்கும் வகையில் அதனின்றி விலகியிருக்க உயிர்ப்பலி படைக்கப்படுவதால் அது ‘துடியான கடவுள்’ எனக் கற்பிதம் பெற்றது. இறைவன் அன்பான வடிவம். கருணையின் தோற்றம் கொண்டவன். அவனை நெருங்கிப் பொங்கலிட்டு படையலிடுதல் என்பது இறைவனை ‘அன்பான கடவுள்’ என்ற கற்பிதத்தைக் காட்டுகிறது. உயிர்ப்பலியும் இறைவனின் படையலை மனிதன் பிரசாதமாக உண்கின்ற தாவரப்படையலும் தொல் சமயத்தில் ஏற்பட்ட முக்கிய

படிமலர்ச்சி நிலைகளாகும்” (திராவிட மானிடவியல், பக்தவத்சல பாரதி, பக்; 176,177) என்று பக்தவத்சல பாரதி குறிப்பிடுவதைப்போல தொல் திராவிடத்தின் படிநிலை வளர்ச்சிகளின் தொடர்ச்சியாக எழுந்ததே உயிர்ப்பலியிடும் முறையாகும். இம்முறையை கொங்குச் சிறுகதைகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

உத்தரவுப் பூ கேட்டல்

ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு முன்பாக அந்தச் செயலின் வெற்றி தோல்வியை முன் கூட்டியே அறியும் பொருட்டு கடவுளை வணங்கி உத்தரவுப்பூ கேட்பர். மனதிற்குள் கடவுளை வேண்டியவாறு வெள்ளை மற்றும் சிவப்பு வண்ணப் பூக்களை காகிதத்தில் மடித்து தெய்வச்சிலையின் பாதத்தில் வைப்பர். பூசாரி பூசையை முடித்த நிலையில் அம்மலர்ப் பொட்டலங்களை ஒரு தட்டில் வைத்து எடுத்து வருவார். அவற்றில் ஒன்றை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்த நிலையில் வெற்றி தோல்வியை அறிந்து கொள்வர். இப்பழக்கம் கிராமத்தாரிடையே இன்றளவும் நிலவி வருகின்றது.

“கீதா இந்தமுறை கருவுற்ற மூன்றாவது மாதத்தில் குலதெய்வம் கோயிலுக்குச் சென்று வன்னி மரத்தில் ஊஞ்சல் கட்டி, கதனை வெடி வெடித்துவிட்டு ‘இந்த கெடுவு எனக்கு ஆம்பளைப் பையன் பொறந்தாச் சடையப்பனே! உன் பேரை வெச்சுக் குடுக்கிறேன். எனக்கு ஆம்பளைப் பையன் கெடைக்கும்னா வெள்ளைப் பூக்குடு... இல்லே, கெடைக்காதுன்னா செவப்புப் பூத்தந்து போடு சடையப்பா... என வேண்டிக் கொள்கிறாள்” (மயிலை மாடு, பக்.12) மா.நடராசனின் ‘அழுகை நெருப்பு’ என்னும் கதையில் இடம்பெறும் இப்பதிவின் மூலம் கொங்குப் பகுதியில் உத்தரவுப் பூ கேட்கும் வழக்கம் இருப்பதை அறிய முடிகின்றது. வெண்ணிற மலர் நன்மையை உணர்த்துவதாகவும் சிவப்பு நிற மலர் தீமையை உணர்த்துவதாகவும் நம்பப்படுகின்றது.

தொழில் சார்ந்த நம்பிக்கைகள்

கொங்கு வட்டாரம் வேளாண்மைத் தொழிலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் மண்ணாக இருக்கிறது. ஆகவே தொழில் சார்ந்த சில நம்பிக்கைகளும் அவர்களிடையே இருந்து வருகிறது. நள்ளிரவில் பூஜை செய்தால் வேளாண்மை

தழைக்கும் என்பதும், கால்நடைகளை விற்கும் போதும் வாங்கும் போதும் திருகாணியோடு (தலைக்கயிற்றையும் பிடிகயிற்றையும் இணைப்பதற்காக பயன்படும் இரும்புப் பொருள்) வாங்கக்கூடாது என்பதும் அம்மக்களிடையே நிலவும் நம்பிக்கையாகும்.

பிறப்பு தொடர்பான நம்பிக்கை

திருமணமாகி பலவருடங்களாக குழந்தையில்லாத ஒரு பெண் தன் கணவனின் துணையுடன் வந்து நள்ளிரவில் சுடுகாட்டில் பொங்கல் வைப்பதை ஒரு சிறுகதைப் பதிவு மூலம் அறிய முடிகின்றது. சுடுகாட்டில் பொங்கல் வைத்த பெண் அந்த நள்ளிரவில் கதறி அழ வேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது. 'பேய்களின் ரேஷன் அட்டை' என்னும் கதை மேற்கண்ட கருத்தினை காட்சிப்படுத்துகின்றது. "அங்க ஆவியா அலையறவங்க எத்தனபேரு இருப்பாங்க. அவங்கள்ல எத்தன நல்லவங்க இருப்பாங்க. அதுல யாராவது ஒருத்தரு... அவங்களுக்கு அந்தப் பொண்ணு அழறது கேக்காதா? அவங்க மனசு வச்சாப் போதும். குழந்தை கிடைச்சும்" (உ.கு.பூ, பக்.128) எனும் இவ்வரிகள் மூலம் அத்தகு நம்பிக்கையை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கொங்கு வட்டாரங்களில் குழந்தைப் பேறு என்பது இறைவன் கொடுத்த வரமாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. ஆனால் ஆணும் பெண்ணுமாக இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்தால் குடும்பத்திற்கு ஆகாது என்னும் நம்பிக்கை நிலவி வருகிறது. மா.நடராசனின் 'வெளியேறாத் தோசம்' என்னும் கதையில் அப்பதிவு இடம்பெறுகின்றது. "ரட்டக் கொழந்தை பொறந்தா ரண்டும் ஆம்பளப் ப்யனா இருக்கோணும், இல்லீன்னா ரண்டும் பொம்பளைப் புள்ளையா இருக்கோணும். ஒண்ணு ஆம்பளப் ப்யனாவும், ஒண்ணு பொம்பளப் புள்ளையாவும் இருந்தா, கொழந்தையோட அப்பாருக்கோ அப்பத்தாளுக்கோ ஆகாமப் போகிறது ஒரு தோஷம்... சாஸ்திரம் சொல்லுது என்று வட்டமலை ஜோசியரு ஒரு மாசத்திக்கு முன்புதான் ஒருநாள் வீட்டுக்கு வந்து சந்திரனுடைய ஜாதகத்தையும், சங்கீதாவின் ஜாதகக் குறிப்பையும் பார்த்துவிட்டுச் சொல்லிச் சென்றது நினைவுக்கு வந்தது" (மயிலை மாடு, பக்.34,35) என்ற கதையாடல் கருத்தத்தக்கது.

சகுணம் தொடர்பான நம்பிக்கைகள்

பழந்தமிழர் தங்கள் வாழ்வில் பின்பற்றிய நம்பிக்கைகள் பலவிதமானதாகக் காணப்படுகிறது. அவற்றை இன்றும் வழக்கொழியாமல் பாதுகாத்து பின்பற்றி வருகின்றனர். தங்கள் எண்ணத்திற்குத் தக்கபடி ஏற்படுகின்ற குறிப்பினுக்கு ஏற்றவாறான நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தனர். அக்குறிப்புகள் எதிர்வரும் நன்மையை உணர்த்துவனவாகவோ அல்லது தீமையை உணர்த்துவனவாகவோ அமையும் என்று கருதிவந்தனர். இத்தகைய நம்பிக்கையின் நிமித்தமாக வந்ததே சகுணம் பார்க்கும் முறையாகும். “நற்செயலையும், நற்பயனையும் அறிவிக்கும் குறியினை நன்னிமித்தம் என்றும், தீச்செயலையும், தீமையையும் அறிவிக்கும் குறியினைத் தீ நிமித்தம் என்றும் வகைப்படுத்தலாம். இதனையே நாட்டுப்புற வழக்கில் நல்ல சகுணம் என்றும், கெட்ட சகுணம் என்றும் கூறுவர். ஒரு செயலைத் தொடங்கும் போது நல்ல சகுணம் தோன்றினால் அச்செயல் நன்மையாக முடியும் என்றும், தீய சகுணம் தோன்றினால் அச்செயல் தோல்வியடையும் என்றும் நம்புகின்றனர்” (நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, சு.சக்திவேல், பக்;213)

கிராமப்புறங்களிலுள்ள சிறுவர்கள் பரீட்சைக்குச் செல்லும்போது எருக்கஞ் செடியின் மொட்டுகளை அடுக்கி வைத்து, விரலுகளால் நசுக்கிப் பார்ப்பர். அதன் ஒலியை வைத்து தனக்கு வெற்றியா தோல்வியா என்பதைக் கணித்துக் கொள்வர் என்பதனை,

“எருக்கலஞ்செடியைப் பார்த்ததும் சந்தோஷமானான். ஆளுசரத்துக்கு வெள்ளெருக்களை வளர்ந்திருந்தது. கையில் வளைத்துப் பிடித்து தளவில் இருந்த மொக்குகளில் ஒன்றை விரல்களால் நசுக்கினான். டப் என்றது. சந்தோஷமாய் இன்னொன்றை நசுக்க அதுவும் டப் என வெடித்தது. மூன்றாவது நசுக்குகையில் பிசுக்கென்று சப்தம் வரவும் இவன் முகம் சுண்டிப் போனது. இதிலேயும் சகுணம் சரியில்லை. மூன்றும் நல்ல சகுணம்தான். சரி ஆவது ஆகட்டும்” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், தொகுதி 1, பக்.41,42) என்று நடக்கத் தொடங்கினான். இப்பதிவு வா.மு.கோமுவின் ‘என்டா குப்பா வேட்டையா’ என்னும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

அங்ஙனமே வேறொரு பதிவில், வேட்டைக்குக் கிளம்பும்போது பாம்புகளைப் பார்த்தால் வேட்டை பலிக்காது என்று கொங்கு மக்கள் நம்புவது தெரியவருகின்றது.

“வேட்டைக்குக் கிளம்பினால் பாம்புகளைப் பார்த்தான். அன்று வேட்டை அவ்வளவு சவுகரியப்படாதுதான் முடிவாகிவிட்டது இவன் மனதில்” (மேலது, பக்.43) என்ற பதிவு கருத்தக்கது. நாய் ஊளையிட்டால் அந்நாயினை வளர்க்கும் வீட்டார்க்கு தீங்கு நேரும். ஆந்தையோ, கோட்டானோ அலருவதைக் கேட்டால் தீங்கு நேரும் முதலிய நம்பிக்கைகளை மா.நடராசன் போன்ற கொங்கு வட்டாரப் படைப்பாளிகள் பதிவு செய்திருக்கின்றார்கள்.

பல்லி சகுனம்

பல்லியின் ஒலியை சகுனமாகக் கொள்வது தொன்றுதொட்டு இருந்து வரும் மரபு. பல்லி ஒலி எழுப்பும் திசையை வைத்தே நன்மை தீமையைக் கணித்துக் கொள்ளும் வழக்கம் இன்றும் இருந்து வருகிறது. “கொட்டாயின் கிழக்கு மூலையில் அடுப்பு இருக்கிறது. அங்கிருந்து பல்லிக்குரல் அடிக்கடி ஒலிக்கும். எந்த இடத்திலிருந்து வருகிறது, எந்த நேரத்தில் வருகிறது என்பதைக் கொண்டு அதற்குப் பொருள் பிரிப்பார்” (பெ.மு.கதைகள், பக்.109) என்ற காட்சி பெருமாள் முருகனின் ‘கோம்பைச் சுவர்’ எனும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

வழிபாடுகள்

இயற்கையோடு இணைந்து தொடங்கிய மனித வாழ்வு பல்வேறு பரிமாணங்களைப் பெற்று வந்திருப்பதைப் போல், நம்பிக்கை அடிப்படையில் தோன்றிய வழிபாடும் வளர்ந்தே வந்துள்ளது. இயற்கை வழிபாடு தொடங்கி இறை வழிபாடு, தனிமனித வழிபாடு என்று பல்கிப் பெருகி வாழ்க்கையில் பிரிக்க முடியாதொரு கூறாக வழிபாடு நின்று நிலைத்துள்ளது.

நாட்டுப்புற தெய்வங்களின் மீதான நம்பிக்கைகளும் அவை தொடர்பான செயல்பாடுகளும் மக்களின் உணர்வோடு கலந்து காணப்படுகின்றன. நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் மக்களின் வழிபாடுகளும் மரபுகளும் அமைந்துள்ளன. தெய்வ வழிபாட்டினை பெருந்தெய்வ வழிபாடு, சிறுதெய்வ வழிபாடு

என்ற இரு நிலையில் வகைப்படுத்துவதுண்டு. வழிபாட்டு முறைகளில் சிறுதெய்வ வழிபாட்டு முறைகள் இன்றியமையாதனவாகும். கிராமப்புற மக்களின் பண்பாட்டுடனும் பழக்கவழக்கங்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவைகளாக சிறுதெய்வங்கள் இருந்து வருகின்றன. சிறுதெய்வங்களை ஊர்த்தெய்வம், எல்லைத்தெய்வம் (காவல் தெய்வம்), குலதெய்வம் என்று வகைப்படுத்துவர். இந்த தெய்வங்கள் தான் தங்களைக் காத்து வருவதாக கிராமப்புற மக்கள் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். இத்தெய்வங்களுக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்தும் வகையில் விழாக்களும் வழிபாடுகளும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

கொங்கு வட்டாரத்தின் சிறுதெய்வங்கள்

நாட்டுப்புற தெய்வங்களைத்தான் சிறு தெய்வங்கள் என அழைக்கிறோம். பிராமணரல்லாத எல்லாச் சாதியினரும் சிறுதெய்வ வழிபாட்டை உடையவர்கள். பிராமணப் பூசை இன்மையால் இவை இயல்பாகவே இரத்தப்பலி பெறும் தெய்வங்களாகின்றன. சிறுதெய்வ கோயில்கள் சிறியவை. சில இடங்களில் அவை கட்டடமின்றி அமைதலும் உண்டு. இன்னும் சில இடங்களில் மரங்களும் புதருமே தெய்வமாகக் கருதி வழிபடப்பெறுகின்றன. இதனையே “ஆதியில் யக்ஷ வழிபாடென்பது இயற்கை ஆற்றலின் வழிபாடாகவே இருந்தது. மலை, ஆறு, மரம், குகை போன்றவற்றில் உறைந்துள்ள ஆற்றல்களை மக்கள் வழிபட்டார்கள். வேங்கை, கடம்பு, புன்னை, வேம்பு, பனை, ஆல் போன்ற மரங்களை வழிபட்டதென்பது மரவழிபாடாக மாறியது. ஆனால் உண்மையில் அம்மரங்களில் உறைந்திருந்த ஆற்றல்களையே மக்கள் வழிபட்டார்கள் என்பது மானிடவியலின் ஒப்பியல் தரவுகள் நமக்குக் கூறுகின்றன” (திராவிட மானிடவியல், பக்தவத்சல பாரதி, பக்;178) என்று பக்தவத்சல பாரதி குறிப்பிடுகிறார்.

பெண் தெய்வக் கோயில்கள் பெரும்பான்மை வடக்கு நோக்கியும், சிறுபான்மை கிழக்கு நோக்கியும் அமைவதுண்டு. வடக்கிலிருந்துதான் திருடர்களும், கொள்ளைக்காரர்களும் பெண்களை வெறும் காமப்பொருளாக்கும் மாபாவிடரும் வந்தனர். அதனால்தான் நம்மை வடவன்களிடமிருந்து பாதுகாக்கும் பொருட்டு நம் பண்பாட்டுத் தெய்வங்கள் யாவும் வடக்கு நோக்கியே காவல்காக்கத் தொடங்கின.

இதன் எச்சமே வடக்கிருந்து உயிர் நீக்கும் மரபும் தமிழர்களிடையே உருவானது என்னும் கருத்து மக்களிடையே நிலவி வருகிறது. ஆண் தெய்வக் கோயில்கள் கிழக்கு நோக்கியே அமைவது மரபாகும். சிறுதெய்வங்களின் பெயர்கள் பெருந்தெய்வங்களின் பெயர்களிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கின்றன.

காவல் தெய்வங்கள்

கொங்குப் பகுதியில் காவல் தெய்வங்களாகக் கருதப்படுவனவற்றில், கருப்பனார், வைத்தியனார் போன்ற கடவுள்கள் குறித்த பதிவு கொங்குச் சிறுகதைகளில் இடம்பெறுகின்றன. சிவகுமாரின் 'வெள்ளிக் கருக்க மேடு' என்னும் கதை காத்தசாமி பாளையம் என்ற ஊரினைப் பின்புலமாகக் கொண்டு புனையப்பட்ட கதையாகும்.

“காத்தசாமி ஊருக்கு கிழக்கு ஓரமாக ஒரு காட்டு வேலிக்கு மேற்குப் புறமாக இருக்கிறது. அதன் வழங்கு பெயர் 'வைத்தியனார்'. சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் ஊரின் சாவுகளைத் தடுத்து நிறுத்திய பெருமகனாராக அந்த தெய்வம் இருந்திருக்க வேண்டும்” (உ.கு.பூ, பக்.108,109) எனும் கூற்றின் மூலம் வைத்தியனார் என்கிற சிறுதெய்வம் அந்த ஊர் மக்களைக் காப்பாற்றி வந்ததால் ஊரின் பெயரையே காத்தசாமி பாளையம் என வழங்கி வருகின்றனர் என்று அறியமுடிகிறது. காவல் தெய்வங்களின் பெயரைத் தாங்கியவாறு சில ஊர்களின் பெயர்கள் அமைந்திருக்கின்றன என்பதற்கு இக்கதை சிறந்த சான்றாக அமைகின்றது.

சிவகுமாரின் 'நாற்று' என்னும் கதையில் செல்வத்தின் அம்மா தனது தேவைகள் நிறைவேற வேண்டுமென்று கடவுள்களை வணங்குகிறாள். “நாட்ராயா, நாச்சிமுத்தையா, கவுண்டரப்பராயா, கருப்பணசாமி, கோட்டக்கரை ஆயி... என முப்பத்திரண்டு உபதெய்வங்களை வணங்கி இறுதியாக, 'பட்டி ஆடு பெருகி, பட்ட கடன் கட்டி, பழைய சோறு மிஞ்சி, எங்க பாடு விடியணும் என வேண்டிக் கொள்வாள்” (கன்னிவாடி, பக்.10) கன்னிவாடிப் பகுதியில் வணங்கி வரும் சிறு தெய்வங்களின் பெயர்களைப் பட்டியலிடும் விதமாக இப்பாத்திரக் கூற்று அமைந்துள்ளது.

குலதெய்வ வழிபாடு

நம் முன்னோர்களால் தலைமுறை தலைமுறையாக வணங்கப்பட்டு வந்த தெய்வமே குலதெய்வம் எனப்படுகிறது. குலதெய்வ வழிபாடு என்பது பல தலைமுறைகளுக்கு முன் வாழ்ந்து மறைந்தவர்களாகவும் தங்களின் குல மக்களின் நன்மைக்காக உயிர்த்தியாகம் செய்தவர்களாகவும் இருப்பதுண்டு. அந்த குலத்தினரால் அவர்களுக்குச் செய்யும் நன்றிக் கடனாகவே குல தெய்வ வழிபாடுகள் நடத்தப்படுகின்றன. அவ்வகையில் கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகளில் குலதெய்வ வழிபாடு குறித்த செய்திகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

பெருமாள் முருகனின் 'உனக்கு என்ன வேணுமய்யா' என்ற கதையில் இடம்பெறும் பாத்திரங்களாகிய பாவாத்தாளும் சென்றாயனும் தமது குலதெய்வமாக இருக்கக்கூடிய கருப்பராய சாமியிடம் சென்று தாம் விரும்பியது நடக்க வேண்டும் என்று வேண்டுவதைப் பார்க்கின்றோம்.

“கிணற்றுக்குப் போய் நிறைகுடமாகச் சேந்திய நீரில் ஒரு சொம்பு எடுத்து அதில் மஞ்சளும், சிவப்பும் கலந்தாள். வேப்பிலையை உருவி உள்ளே போட்டாள். கிழக்கு முகமாக நின்று ஐயா. நீ நல்ல வார்த்தை சொல்லுவீன்னு வந்திருக்காங்க ஏமாத்திப்புடாதய்யா' என்று மனதுக்குள் சொல்லிச் செய்யலாமா வேண்டாமா வழிகாட்டு கருப்பனாரே என்று கீழே விழுந்து மீண்டும் கும்பிட்டான் சென்றாயன். உடலை முறுக்கி அசைத்தபடி பாவாத்தாளின் கையிலிருந்து நெகிழ்ந்த கயிற்றை இழுத்துக் கொண்டு தூர ஓடிற்று கிடா. இரண்டு பேரின் முகத்திலும் சந்தோஷம். காரியம் பலிக்கும் என்று குறிப்பு காட்டிவிட்டார் கருப்பனார்” (பெ.மு.கதைகள், பக.187) இவ்வாறாக நினைத்த காரியம் வெற்றியாக வேண்டுமெனில் கிடா கயிற்றோடு ஓடிவிட வேண்டும் என்று நம்புவது தெரிகின்றது. ஓடாமல் முடங்கிப் படுத்துவிட்டால் நினைத்த காரியமும் முடங்கிப் போகும் என்பது நம்பிக்கை. இத்தகைய நம்பிக்கை சில கொங்குப் பகுதி மக்ளிடையே நிலவி வருவதை இப்பதிவு வெளிப்படுத்துகிறது.

பெண் தெய்வங்கள்

நாட்டுப்புறப் பெண் தெய்வ வழிபாட்டின் தோற்றுவாய் குறித்து அறிந்து கொள்வதற்கு பல வாய்மொழிக் கதைகள் உதவிபுரிகின்றன. இத்தெய்வங்கள் மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்து தானாகவோ, ஊர் நன்மைக்காகவோ அல்லது குறிப்பிட்ட சிலரால் வன்கொலை செய்யப்பட்டோ உயிரிழந்தவர்களாவர். குறிப்பாகப் பெண்கள் பலரும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தாரால் கொல்லப்பட்ட நிலையில் தெய்வங்களாக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இத்தெய்வங்களை வழிபடாமல் போனால் நோய் தாக்குதல்களும் வறட்சியும் ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கை கொங்கு மக்களிடையே நிலவி வருவதுண்டு. நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டில் பெண் தெய்வ வழிபாடு அதிகமாக இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஊர்த் தெய்வங்கள், பொதுத் தெய்வங்கள், இன தெய்வங்கள், குல தெய்வங்கள், வீட்டுத் தெய்வங்கள், பத்தினித் தெய்வங்கள், காவல் தெய்வங்கள், எல்லைத் தெய்வங்கள் எனப் பல நிலைகளில் பெண் தெய்வ வழிபாடு வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. இப்பெண் தெய்வங்கள் 'அம்மன்' என்ற பொதுவான பெயரால் அழைக்கப்படுவது மரபு.

கொங்கு வட்டாரத்தில் வழிபடப்படும் பெண் தெய்வங்கள்

கொங்கு வட்டாரப் பெண் தெய்வ வழிபாட்டில் பெரியகாண்டியம்மன் வழிபாடு இன்றியமையாத இடத்தைப் பிடித்துள்ளது.

பெரியகாண்டியம்மன்

பெரியகாண்டியம்மன் கோவிலில் வருடந்தோறும் மாசி மாதம் சதய நட்சத்திரத்தில் கொடியேற்றி வைக்கப்பட்டு 10 நாட்கள் திருவிழா நடைபெறும். இத்திருவிழாவின் போது அண்ணன்மார் சாமி கதை உட்பட பல்வேறு கதைகள் நிகழ்த்தப்பெறும்.

சிவகுமாரின் 'சண்முகசித்தாறு' என்னும் கதையில் பெரியகாண்டியம்மன் கோயில் திருவிழா குறித்த செய்தி காணப்படுகிறது. பெருமாள் முருகனின் 'உச்சிக்காற்று' கதையில், "வளத்தித் தென்னை தங்களுக்குப் பிரிந்ததும் குமரேசன்

குதியாளம் போட்டான். அவன் மனசுக்குள் பெரியகாண்டியை நிறுத்தி வளத்தித் தென்ன எங்களுக்கு வரணும், என்று இடைவிடாமல் வேண்டிக் கொண்டதற்கு பலன் கிடைத்துவிட்டது” (கன்னிவாடி, பக்.48) என்றவாறு காணப்படும் பதிவு வாயிலாக பெரியகாண்டியம்மன் நினைத்ததை நடத்தித் தரும் தெய்வமாக கருதப்பட்டு வருவதை அறியலாம்.

மணலூர் செல்லாண்டியம்மன்

கொங்கு வேளாளர்களில் பெருவாரியான குலங்கள் வழிபடும் தெய்வம் செல்லாண்டியம்மனேயாகும். கொங்கு நாட்டில் எங்கெங்கும் குடிகொண்டு செல்லாண்டியம்மன் அருள்பாலித்தாலும் மூலக் கோயில் காவிரிக்கரையில் உள்ள மதுக்கரைச் செல்லாண்டியம்மனே ஆகும். மதுக்கரையிலிருந்து பிடிமண் எடுத்து மணலூரில் வைத்ததால் மணலூர் செல்லாண்டியம்மன் வழிபாடு திருப்பூர் மாவட்டம் கன்னிவாடியில் பிரசித்தமாயிற்று. கொங்கு வேளாளர்களில் ஒரு பிரிவினராகிய கண்ண குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இந்த அம்மனை குலதெய்வமாக ஏற்று வழிபட்டு வருகின்றார்கள்.

“ஈஸ்வரனை இழந்த ஊர் விஷ்ணுவுக்கெனவும் ஆகிவந்தது. ஸ்ரீங்கத்து ஆயனைத் தொழ வகைப்பாடறிந்த மக்கள் ‘கண்ணர்’ குலமாகினர். வாழிடமது ‘கண்ணர்பாடி’ ஆயிற்று. மதுக்கரைச் செல்லாண்டியம்மனின் அடையாளப் பிடிமண் மணலூரில்” (மேலது, பக்.140) இவ்வாறாக கண்ணர்பாடி மருவி கன்னிவாடி என வழங்கப்பட்டது என்று கன்னிவாடி பெயர் காரணம் குறித்து சிவகுமார் ‘கன்னிவாடி’ என்னும் கதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், அம்மன் வழிபாடு குறித்த பதிவும் இக்கதையில் காணப்படுகிறது.

“அம்மா உன் துணையோடு எங்கள் வாழ்வு தொடங்கிற்று. கண்ணீரில் எங்கள் வாழ்வு. மண்ணில் நாங்கள் நடக்கத் தொடங்கியதும் மாதங்கள் நகர்ந்தன. மானிடர் எத்தனையோ... அதில் நாங்களும் சேர்ந்தோம். மகன்களுக்கு உன் மீது எப்போதும் நம்பிக்கை உண்டு. கோயிலுக்கு வருவது போல் தோன்றுவதில்லை. எம் தாய் மணலூரில் இருக்கிறாள். அவளைப் பார்க்க வேண்டும். ஏழேழ் ஜென்மமும் உன்

துணை வேண்டும்” (மேலது, பக். 140) என்ற நிலையில் அமையும் வழிபாட்டு முறையானது தெய்வத்தின் மீது மனிதனுக்கு இருக்கும் அதீத நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றது. தெய்வ சக்தியை தன்னைப் பெற்ற தாயாக பாவித்துக் கொள்ளும் மனநிலையை மனிதர்கள் அடைகின்றார்கள்.

அருங்கரையம்மன்

கரூர் மாவட்டம் பெரிய திருமங்கலம் என்ற இடத்தில் உள்ளது அருங்கரை அம்மன் திருக்கோவில். தொடக்கத்தில் ‘நல்லதாய்’ என்று அழைக்கப்பட்ட அம்மன், ஆற்றங்கரையின் அருகே அமர்ந்திருப்பதால் ‘அருங்கரை அம்மன்’ என்றழைக்கப்படுகிறாள். இக்கோயிலுக்குள் பெண்கள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.

முன் காலத்தில் அமராவதி ஆற்றங்கரையில் வாழ்ந்து வந்த மீனவர்களில் ஒருவர் மீன்பிடிக்க வீசிய வலையில் மாட்டிக் கொண்ட பெட்டியில் ஒரு அம்மன் சிலையைக் கண்டனர். அதனை ஆற்றங்கரையில் வைத்து வழிபடலாயினர். பின்னர் மீனவர்கள் அப்பகுதியை விட்டுச் சென்ற பிறகு சிலை முழுவரும் மண்மேடாக மூடிக் கொண்டது. பிறகு அப்பகுதியில் மாடுமேய்க்கும் சிறுமி அம்மண்மேட்டின் மீது அமர்ந்த போது மாடு தானாக பால் சொரிந்தது. இரவு நீண்ட நேரமாகியும் சிறுமி வராததால் அவ்வூரிலிருக்கும் ஆண்கள் தேடிச் சென்றனர். அப்போது சிறுமி ‘நான் இங்கேதான் இருக்க விரும்புகிறேன். பல ஆண்டுகளாக நான் இங்குதான் வசித்து வருகிறேன். என்னைக் கண்ட இந்த நாளில் மட்டும் எனக்கு பூஜை செய்து வழிபடுங்கள்’ என்று கூறிவிட்டு ஜோதி வடிவமாகினாள். பின்னர் ஊர் மக்கள் அச்சிறுமியை அம்மனாகக் கருதி வழிபடலாயினர். பிற்காலத்தில் இங்கு கோயில் எழுப்பப்பட்டது. இவ்வாலயத்தில் கருவறை, விமானம், கோபுரம் என்று எதுவுமே கிடையாது. குடும்பம் சிறக்கவும், விவசாயம் செழிக்கவும், அம்மனிடம் வேண்டிக் கொள்ளும் பக்தர்கள், கோரிக்கை நிறைவேறியதும், அம்மனுக்கும், காவல் தெய்வங்களுக்கும் கிடா வெட்டியும், குதிரை பொம்மைகள் செய்து வைத்தும் நேர்த்திக் கடன் செலுத்துகிறார்கள்.

கோவிலுக்கு முன்பு காவல் தெய்வங்களாக நாடராயர், லாடமுனி, மதுரைவீரன், கருப்பசாமி, மகாமுனி போன்ற தெய்வங்கள் இருக்கின்றனர். இக்கோவிலுக்குள்

பெண்கள் செல்ல அனுமதிக்கப்படுவதில்லை எனும் குறிப்பு கொங்குச் சிறுகதைகளில் இடம்பெற்றுள்ளது. “முதல்ல சாமி கும்பிட்டுக்கலாம் என்றாள் செல்லம்மா. இருவரும் கோயிலின் முன்னடைக்குச் சென்றார்கள். ஆண்கள் இடப்புறமுள்ள வழியில் உள்ளே சென்று கும்பிட்டு மீண்டும் திரும்பி வந்தனர். பெண்கள் முக்கிய வழியை மறித்து நின்றவண்ணம் கைகூப்பியும் விழுந்தும் வணங்கிக் கொண்டிருந்தனர். நடையின் வாசல்படி தாண்டி அனுமதி இல்லை பெண்களுக்கு. உள்ளே சற்று மதிலின் பரப்புக்கு உட்பட்டு வெயில் காயும் தேவதைகள். பனிதூங்கும் தெய்வங்கள். கூரையில்லை, கோபுரமுமில்லை, சிற்ப லாவண்யங்கள் இல்லை. மக்களின் பக்திக் கற்களாயும் உருவம் கொண்டிருந்தன. பின்னும் சில மரங்களும் இருந்தன” (உ.கு.பூ, பக்.174) இப்பதிவு சிவகுமாரின் ‘பயம் வந்திட’ எனும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

திருவிழாக்கள்

மக்களின் பொருளாதார வசதிக் கேற்ப விழா அமையும். பல்வேறு காரணங்களால் பிரிந்து கிடக்கும் மக்களைப் பிணைப்பது விழாக்களே. உழைத்துக் களைத்த மனிதனுக்கான மகிழ்ச்சியான ஓய்வே விழா. கலையும் கலை அனுபவமும் வளர்வதில் விழாக்களுக்கு முக்கிய பங்குண்டு. “மழையற்ற வறட்சியை எதிர்கொள்வும், காலரா – அம்மை – காய்ச்சல் போன்ற கடுமையான நோய்களிலிருந்து தப்பிக்கவும் நிகழ்த்தும் இத்திருவிழாக்கள் மூலம் சமூகத்தின் கூட்டுமனம் புதுப்பிக்கப்படுகிறது. இதனால் வலுவான சமூக ஒன்றியம் ஏற்படுகிறது. கிராமத்தவர்களிடம் பூசல்களும் கசப்புணர்வுகளும் ஓரளவாவது குறைந்து அனைவரும் ஒன்றுபட்டுத் திருவிழாவை நடத்துவதால் கிராமத் திருவிழாக்கள் ‘ஒன்றுபட்ட திருவிழாவாக’ அமைகிறது” (திராவிட மானிடவியல், பக்தவத்சல பாரதி, பக்; 150) என்று திருவிழாவின் நோக்கம் குறித்து பக்தவத்சல பாரதி குறிப்பிடுகிறார். தமிழரின் விழாக்கள் பலவகையாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. இவ்விழா பண்பாட்டு மரபுகளையும், பாரம்பரிய அடையாளங்களையும் விளக்கும் வகையில் உள்ளன. இவ்விழாக்களை இயற்கை சார்ந்தவை, இனம் சார்ந்தவை, சமயம் சார்ந்தவை என வகைப்படுத்தலாம்.

இயற்கை சார்ந்தவை

மக்கள், பருவகால மாறுபாடுகளுக்கு ஏற்ப விழாக்களைக் கொண்டாடுவது இயற்கை சார்ந்த திருவிழாவாகும். “தமிழகச் சூழலில் அம்மன் திருவிழாக்கள் மழையற்ற வறட்சியையும், நோய் நொடிகள் மிகுந்த ஒரு நெருக்கடியான சூழலையும் சமாளிக்க நிகழ்த்தப்படும் ஒரு பண்பாட்டு நிகழ்வாகும்” (திராவிட மானிடவியல், பக்தவத்சல பாரதி, பக்' 150). மழையற்ற காலங்களில் மழை வேண்டி செய்யப்படும் விழாவாக சித்ரா பெளர்ணமி திருவிழா கொண்டாடப்படுகிறது என்னும் செய்தியை சிவகுமாரின் ‘அண்டமா நதிக்கரையில் ஒரு வீடு’ என்னும் கதையில் காணமுடிகிறது.

“மழையற்ற வருடங்களில் ஊர் மொத்தமும் துயரரேகை படிந்துவிட்டது. சூரியனை மறைத்துக் காட்டும் மேகநிழல்கள், பிணந்தின்னிக் கழுகுகளின் நிழல்கள் போல நோம்புச் சாட்டின்றி மாரியாத்தாள் வெம்புகிறாள். வடவெல்லை வஞ்சியம்மன் காணும் சித்ரா பெளர்ணமி சோடையற்றுப் போகிறது” (கன்னிவாடி, பக்.44) அந்த ஆண்டு மழைபெய்யாமல் பூமி வறண்டுவிட்ட காரணத்தால் சித்திரை மாதம் நடைபெற வேண்டிய திருவிழாவில் உற்சாகமின்மை காணப்படுவதை இப்பதிவு உணர்த்திற்று.

கொங்கு நாட்டுத் திருவிழாக்கள்

சிறுசிறு கிராமங்களை உள்ளடக்கியது கொங்குநாடு ஆகும். கொங்கு நாட்டுத் திருவிழாக்களில் நாட்டுப்புறக் கூறுகள் பெரிதும் காணப்படுவதற்குச் சிற்றூர்களால் சூழப்பட்ட கொங்கு நாட்டின் சமூக அமைப்பு முறையே காரணமாகும். மாரியம்மன், அங்காளம்மன், வஞ்சியம்மன், பத்ரகாளியம்மன் ஆகிய தாய்த்தெய்வ திருவிழாக்களும், அண்ணன்மார்கள் விழா, தைப்பொங்கல், தைப்பூசம், பங்குனி உத்திரம் முதலிய திருவிழாக்களும் கொங்கு நாட்டு மக்களால் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன.

தெருவிலோ, கடையிலோ மக்கள் கூட்டம் அதிகமாக இருப்பின் திருவிழாக்கோலம் என்று கூறக்கூடிய ஒரு வழக்கம் மக்களிடையே நிலவி வருகிறது. ஊர்த் திருவிழாவின் போது வெளியூரில் வாழ்ந்து வரும் சொந்த பந்தங்கள் அனைவரும் வந்துவிடுவர். திருவிழா நடைபெறும் போது, அந்த ஊரின் அலங்கரிப்புகளும், நடைபெறும் நிகழ்வுகளும் கொங்குச் சிறுகதைகளில் பதிவாக்கப்பட்டுள்ளன.

அவ்வகையில், சிவகுமாரின் 'வெள்ளிக்கருக்க மேடு' கதையில் கூறப்பட்டுள்ள நிகழ்வுகள் நினைவு கூறத்தக்கன.

“இரவு கறுமை பூண்டதில் கோடை வெப்பம் கொஞ்சம் தணிந்திருந்தது. மாரியம்மனாகட்டும், வைத்தியனாராகட்டும் விசேஷத்தின் போது கலை நிகழ்ச்சிகள் நடப்பது தலைவாசலில் தான். காலையில் சீலோ சைக்கிள் ரேஸ், கரண்டிக் கம்பியைக் கவ்விக் கொண்டு பெண்கள் ஓடுதல் ஆகியன அங்கே முடிந்திருந்தன. மத்தியானத்துக்கு மேல் மஞ்சள் தண்ணீர் இறைத்து முறைக்காரர்களின் மேல் கறையையும், அக்கறையையும் ஒருசேரக் கவிழ்க்கிற நிகழ்ச்சிகள். அதே தலைவாசல் திடலில் இரவுக் கரகாட்டம். பெரியகுளத்திலிருந்து ஆடுவதற்கும், தஞ்சாவூரிலிருந்து ஊதுவதற்கும் ஆட்கள் வந்திருந்தார்கள்” (உ.கு.பூ, பக்.109)

மேலும் 'பயம் வந்திட' என்னும் கதையில் வருடத்திற்கு ஒருமுறை நடைபெறும் குலதெய்வம் கோயில் திருவிழாவிற்குச் செல்லத் துடிக்கும் செல்லம்மா தன் கணவனிடம் ஏதேதோ கூறி சம்மதம் வாங்கிக் கொண்டு தன் மகளை உடனழைத்துச் செல்லும் காட்சியை சிவகுமார் அழகாகப் பதிவாக்கியிருக்கிறார்.

“அருங்கரை அம்மன் கோயில் திருவிழா என்றதும் செல்லம்மாவுக்கு உடனே போக வேண்டும் என்றிருந்தது. அவளுக்கு அது தந்தை வழிக் குலசாமி வேறு. இந்த இரவும் மறுநாள் பகலும் கோயிலும் அதன் வளாகமும் கோலாகலமாக இருக்கும்” (மேலது, பக்.169)இதுபோன்ற திருவிழாக்களின் போது நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளில் பட்டிமன்றமும் ஒன்றாகும் எனும் பதிவினை கொங்குச் சிறுகதைகள் வழியாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

“செல்லம்மாவும் நந்தினியும் சாப்பாட்டுப் பந்தலை நோக்கி நடந்தார்கள். 'வரவேற்புக்குழு', 'அன்னதானக்குழு' என பேட்ஜ் அணிந்தவர்கள் உணவளித்து உபசரித்தார்கள். சாப்பிட்டு முடித்ததும் செல்லம்மா, 'சாமி கும்பிட்டாச்சு... சாமி சாப்பாடும் சாப்பிட்டாச்சு... போலாமா?' என்றாள். நந்தினி, உறுதியாக பட்டிமன்றம்

கேட்டுவிட்டுத்தான் போகணும் என்று சொல்லிவிட்டாள்” (மேலது, பக்.175) எனும் இப்பதிவு திருவிழா நிகழ்வுகளைக் காட்சிப்படுத்தும் விதமாக அமைந்துள்ளது.

பட்டி நோன்பு

உழவுத் தொழிலை பரம்பரைத் தொழிலாகக் கருதி வாழ்பவர்கள் கொங்கு மக்கள். உழவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருப்பவை ஆடுகளும் மாடுகளுமே ஆகும். அவர்களுக்குப் பணம் தேவைப்படும் போதெல்லாம் ஆடுகளை விற்பார்கள். ஆடுமாடுகளை பட்டிக்குள் விட்டுப் பாதுகாப்பார்கள். அவற்றின் கழிவுகள் நிலத்திற்கு நல்ல உரமாகும். மாடுகள் உழுவதற்கும், நீர் இறைப்பந்தற்கும் உதவுகின்றன. ஆகவே கொங்கு மக்கள் இவ்விரண்டையும் தங்களது உயிரைவிட மேலானதாகவும், தெய்வமாகவும் வணங்கி வழிபாடு செய்கின்றனர். தமிழர் திருநாளாகிய பொங்கல் பண்டிகை தை மாதம் முதல் நாள் தொடங்கி மூன்று நாட்களுக்கு நடைபெறுவது வழக்கமாகும். தை மாதத்தின் இரண்டாவது நாளில் அனைவருமே தங்களை வாழவைத்த ஆடுகளுக்கும் மாடுகளுக்கும் பட்டிப் பொங்கல் வைப்பர்.

பட்டிப் பொங்கல்

தை மாதம் இரண்டாம் நாள் விழாவை ‘மாட்டுப் பொங்கல்’ என்றும் ‘பட்டிப் பொங்கல்’ என்றும் அழைப்பர். அன்று மாடுகளை உழுதல் கிணற்றில் நீர் இறைத்தல் முதலிய வேலைகளில் ஈடுபடுத்தாமல் மாடுகளுக்கு ஓய்வளிப்பர். அவற்றிற்கான விழா என்பதால் வயிறு நிறைய மேயவிடுவர். மாலையில் நன்கு குளிப்பாட்டி, காவிக்கல்லைப் பொடி செய்து விளக்கெண்ணெய் அல்லது நீர் விட்டுக் கலக்கி கொம்புகளுக்குப் பூசி விடுவர். அன்று காலையில் கால்நடைகளைக் குளிப்பாட்டி அவை அடைக்கப்பட்டிருக்கும் இடமாகிய பட்டியைக் கிடைமாற்றிப் புதிய இடத்தில் எடுத்து வைப்பர். மாலையில் பெண்கள் வீடுகளைச் சாணத்தால் மெழுகி சுத்தம் செய்வர். பொங்கலுக்குத் தேவையான பொருட்களைக் கூடையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு ஊரிலுள்ள விநாயகப் பெருமானை வழிபட்டவாறு பொங்கல் வைக்கச் செய்வர். நல்லமுறையில் பொங்கல் பொங்க வேண்டுமென வேண்டிய நிலையில் பட்டியில் பொங்கல் வைக்கத் தொடங்குவர். அங்கு ஏற்கனவே அடுப்பையும் எள்ளுக் குச்சியையும் ஆண்கள் தயார் நிலையில் வைத்திருப்பர். பொழுது சாயும் நேரம்

இரண்டு புதுப் பாணைகளில் பொங்கல் வைப்பர். எவ்வளவு நேரம் விறகு வைத்து எரித்தும் பொங்கல் பொங்கவில்லையெனில் ஏதோ குற்றம் செய்துவிட்டதாக எண்ணி இனி எந்தத் தவறும் நேராது எனக்கூறி வேறொரு புதுப்பாணையில் பொங்கல் வைப்பர்.

ஆண்கள் தங்களது பட்டியின் தென்மேற்கைச் சுத்தம் செய்து சாணி தெளிப்பர். நடுவில் ஒரு சிறு குழி பறித்து அதில் பசுமாட்டுச் சாணத்தைக் கரைத்து அதில் நவதாணியங்களை இட்டுக் கலக்குவர். இதைத் தெப்பக்குளம் என்பர். சாணம் மற்றும் மஞ்சளில் பிள்ளையார் பிடித்து அதன் தலையில் அருகம்புல்லைச் செருகுவர். அதன்பின் கரும்பு, மஞ்சள், முடக்கத்தான் கொடி, ஊஞ்சல் தடி மூன்று, புதுக்கயிறு ஆகியவற்றைப் பட்டிப் படலில் சாத்துவர். தெப்பக்குளத்தின் முன்புறம் ஆமணக்கு இலையை இரண்டிரண்டாக நுனியைக் கிள்ளி, அங்கிருக்கும் ஆட்களின் அடிப்படையில் ஒற்றைப் படையில் வருமாறு படையல் வைப்பர். இதில் பொங்கல் சோறு, கரும்பட்டி, வெண்ணெய், பழம் ஆகியவற்றை வைப்பர். அதில் ஒரு படையலில் சிறிது பொங்கல் வைத்து அதில் செம்மறியாட்டுக் குட்டியின் காதை அறுத்து அதில் வரும் இரத்தத்தை அப்படையலில் இடுவர்.

தேங்காய் உடைத்து வைத்து, ஊதுபத்தி, சாம்பிராணி மணம் கமழ கற்பூர ஆரத்தி காட்டிய நிலையில் பட்டி அம்மனை வழிபடுவர். ஆடுகளுக்கும் மாடுகளுக்கும் சாம்பிராணிப் புகை காட்டுவர். பிறகு ஒரு பாணையில் அரிசி அளைந்த கழுநீர் ஊற்றி வைப்பர். அக்கழுநீர்ப் பாணையில் அவரை, வேம்பு, பூழைப்பூ ஆகியவை அடங்கிய கட்டு செருகப்பட்டிருக்கும். அச்சட்டியை ஒருவரும், இரத்தப் பள்ளயத்தை ஒருவருமாக எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு மாடு ஆடுகளின் வாயில் வைப்பர். பின்னும் ஆசனம் என்னும் சட்டியை வைத்திருப்பவர் கழுநீரில் நனைத்த தழையையுடைய கொத்தை எடுத்து 'வாபூசனம்' என்றும் சொல்லிக் கொண்டு வருவார்.

இது முடிந்ததும் விரதம் இருந்து ஆடு மேய்த்த பெண் முதலில் விரதம் முடிக்க அனைவரும் அதன்பின் பள்ளயத்தைச் சாப்பிட்டு முடிப்பர். பின், பொங்கல் பாணை, பழம், தேங்காய், கரும்புகள் அடங்கிய கூடை ஆகியவற்றை ஆளுக்கொன்றாக எடுத்துக் கொண்டு வாய் பேசாமல் பட்டியை மூன்று முறை வலமாகச் சுற்றி வந்து

வெளியில் வரும்போது குடும்பப் பெரியவர் ஒரு கையில் அரிக்கேன் விளக்கை ஏந்திய நிலையில் வழிகாட்ட அனைவரும் வீடு வந்து சேருவர். அவர் மறுகையில் இரத்தப் பள்ளயத்தையும், கொள்ளிக் கட்டையையும் ஏந்தி வருவதுண்டு. ஊருக்குள் நுழைவதற்கு முன்பு அவற்றை எறிந்துவிடுவர். அப்போது அந்த இரத்தப் பள்ளயத்தை ஏதோ ஒன்று கீழே விழாமல் எடுத்துச் செல்வதாக நம்புவதுண்டு. பின்னர் அனைவரும் வீடு வந்து சேர்வர்.

மா.நடராசனின் 'மயிலை மாடு' என்னும் கதையில் பட்டி நோம்பி பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. "பட்டி நோம்பி அன்னைக்கு ஊரே மாட்டுக்கார மந்திரி அய்யன் தொண்டுப்பட்டியிலேதான் பொங்க வெக்க வந்திருக்கும்! வருசா வருசம் அப்படித்தான்" (மயிலை மாடு, பக்.1)

"ஆளுக்கொரு மாட்டைக் கழுவி விடுவதும், கவலையில் பூட்டாமல் கொறங்காட்டுலே கொண்டுபோய் அண்ணாங்கால் தளையல் போடாமல் மேயவிடுவதும் அந்த அன்னைக்கு மாட்டிலே பாலே கறக்காமல் இளங்கன்றுகள் எல்லாம் ஊட்டித் துள்ளிக் குதித்து விளையாடுவதும், எல்லாக் காளைகளுக்கும் கொம்பு சீவிவிடுவதும், சாயம் பூசுவதும், எருமைகளுக்குக் காவிக்கல்லு இழச்சத் தண்ணியில் கரைத்துப் பூசிவிடுவதும், எருதுகளின் திமிலுக்கெல்லாம் திருநீறு வைத்து சந்தனம் பூசிவிடுவதுமான அத்தனை நேர்த்தியான வேலைகளையும் அவற்றின் மேல் கொண்டுள்ள பாந்தத்தையும் பார்த்து மகிழ, பட்டி நோம்பு அன்னைக்குப் பெரியவங்க எல்லாம் மத்தியானமே வந்து அவருக்கு ஒத்தாசை செய்வார்கள்" (மேலது, பக்.4)

இவ்வாறாக உழவர்களின் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் பட்டிநோம்பி அன்று நடைபெறும் கால்நடை பராமரிப்பு குறித்த செய்திகள் கதைவழி புலப்படுகின்றன.

நாட்டுப்புற ஆடல்கள்

நாட்டுப்புறத் திருவிழாக்கள், குலதெய்வத் திருவிழாக்கள், திருமண சீர்ச் சடங்குகளிலும் ஆட்டக்கலைகள் இடம்பெறுகின்றன. இவை தன்னிலை அற்றவை. தாமாகத் தோன்றியவை. கொங்கு மக்களில் பெரும்பாலானோர் வேளாண் தொழிலை

மேற்கொண்டவர்களாதலால் அதனோடு தொடர்புடைய வளமைச் சடங்கு ஆட்டங்கள் நிகழ்கின்றன.

அண்ணன்மார் கதை

அண்ணன்மார் வழிபாடு கொங்கு நாட்டில் செல்வாக்கு பெற்ற வழிபாடாக விளங்கி வருகின்றது. கதைப்பாடலுடனும், போர் நடனத்துடனும் அண்ணன்மார் விழா பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றன. பழனி வட்டாரத்தில் இவ்விழா பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை கொண்டாடப்படுகின்றது. பல கிராம மக்கள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து இவ்விழாவினைக் கொண்டாடுகின்றனர். அண்ணன்மார் விழாக்காலங்களில் அண்ணன்மாரசாமி கதை நாட்டுப்புற பாடகர்களால் உடுக்கையடித்துப் பாடப்படுகிறது. இவ்விழாவின் போது போர் நடனம் ஆடிக் கொண்டிருக்கும் பக்தர்கள் அருள் வந்து துள்ளிக் கீழே விழுந்து விடுகின்றனர். இச்செயலினைப் “படுகளம் விழுதல்” என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்விழா பற்றிய குறிப்பு கொங்குச் சிறுகதைகளில் காணப்படுகிறது. அவ்வகையில் ஸ்ரீராமின் ‘உடுக்கை விரல்’ என்ற கதையில், ‘அண்ணன்மார் கூத்து’ என்னும் நிகழ்வு காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“அண்ணன்மார் சாமிகள் பாண்டவர்களோட மறுபிறப்பா பூலோகத்தில் பொறந்திருக்காங்கன்னு ஐதீகம். அவுங்க, உசரோட தெய்வமாகி தேவலோகம் போனவங்க. அவுங்க வரலாற்றை நாம் ஆம்பள பொம்பள வேஷம்னு மாறிமாறி ஆடிப்பாடிக் கூத்துக்கட்டுறோம். பார்க்கிற சனத்துக்கு நாம கூத்துக்காரங்களா தெரியக்கூடாது. கதைத் தெய்வங்களா தெரியணும். கையெடுத்துக் கும்பிடணும்” (என்.ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், பக்.113) அண்ணன்மார் சாமி கூத்துக் கட்டும் கலைஞர்கள் முழு ஈடுபாட்டுடன் இறங்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் விதமாக இக்கூற்று அமைந்துள்ளது.

அண்ணன்மார் கூத்தின் போது ‘படி விளையாண்டு’ படுகளம் வீழ்பவர்களை எழுப்ப, அண்ணனை விட்டால் வேறு கூத்துக்காரர்கள் இல்லை என்கிற நிலை. மூன்றாம் நாள் படுகளம் விழச்செய்து எழுப்பும் சூழல் ஆகியவை. ஒரு கூத்தாடிக்கு கடினமான தருணங்களாக அமைகின்றன.

படுகளம் விழுந்தவர்களுக்கான உயிர் எழுப்பும் பாடல்

“நீங்க பட்ட படுகளத்து வாசலிலே... எழுப்ப வரம் வாங்கி வந்தேன்! செத்தவர்கள் எல்லோர்க்கும் செம்பூசி சிறு குடு வாங்கி வந்தேன்...” (மேலது, பக்.116)என்று கூறி சிவ மந்திரத் தீர்த்தத்தை படுகளம் வீழ்ந்தவர்கள் மீது தெளிப்பர். தீர்த்தம் பட்டதும் படுகளம் விழுந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக எழுந்து விடுவர்.

அண்ணன்மார் சாமி கதையில் பாடகன் உடுக்கையடித்துக் கொண்டு பாடுவதும் இதைக் கேட்டு மக்கள் நெஞ்சருகி நிற்பதும் இந்த கூத்தின் மீது கொங்கு நாட்டு மக்களுக்கான ஈடுபாட்டைக் காட்டுகின்றது. அதனால்தான் கொங்கு நாட்டு மண்ணில் இக்கதைப்பாடல் இன்றளவும் உயிர்ப்புடன் இருந்துவருகிறது எனலாம். “அண்ணன்மார் பாட்டுக்காரரின் திறமை அவர் எத்தனை பேரைத் தன் பாடல் திறமையின் மூலம் படுகளம் விழப்பண்ணுகிறார் என்பதைப் பொறுத்தே தீர்மானிக்கப்படுகிறது” (கொங்கு நாட்டு வரலாறும் அண்ணன்மார் வழிபாடும், ப. கிருஷ்ணசாமி, பக்; 111) என்கிறார் பேரா. ப. கிருஷ்ணசாமி.

தெருக்கூத்து

சித்திரவல்லி நாடகம் (ஒட்ட நாடகம்)

ஒட்டர் என்ற சாதியினரால் நிகழ்த்தப்படும் கலை என்பதால் ஒட்ட நாடகம் எனப்படுகிறது. இக்கலை ஒட்டக்கூத்து எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. இக்கூத்தானது சேலம், ஈரோடு, தருமபுரி ஆகிய மாவட்டங்களில் மாரியம்மன் கோவில் விழாக்களில் நிகழ்த்தப்படுகிறது. ஒட்ட நாடகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளும் இசைப்பாட்டுகளாலேயே நிகழ்கிறது. கூத்தாக மட்டுமே நடிக்கப்பட்டு வந்த இந்நாடகமானது இன்றைக்கு ‘சித்திரவல்லி நாடகம்’ என்ற பெயரில் நிகழ்த்தப்படுகிறது. நகர்ப்புறத் தாக்கம் இல்லாத இடங்களில் கூத்தாகவும், நகரங்களில் நாடகமாகவும் இன்றும் நடத்தப்பட்டு வருகிறது.

இந்நாடகம் குறித்து சிவகுமார் ‘சண்முக சித்தாறு’ என்னும் கதையில் பதிவாக்கியிருக்கிறார். “சாயங்காலம் வழக்கத்துக்கு முன்பே ஆடுகளை பட்டிக்கு

ஓட்டினான். வீட்டுக்குச் சென்று கொடைக்கு வந்திருந்த உறவினர்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்தான். இரவின் வருகையை எதிர்பார்த்து மனதுக்குள் ஆவலின் ஆலாபனைகள் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. இரவு பெரியகாண்டியம்மன் கோயில் நோக்கிச் சென்றான். சாமிகளின் முன்னால் சுடர்களும் நறும்புகையும் மிதந்து கொண்டிருந்தன. கோயிலுக்கு இடதுபுறமாக வடக்குப் பார்த்து நாடக மேடை தயாராயிருந்தது. நேற்று இல்லாத கிடுகுகள் செவ்வக வடிவம் கொண்டாய்ந்து கூத்துப்புலமாகி நின்றன. 'சித்திரவல்லி' நாடகத்துக்கான ஆயத்தங்கள். பெட்ரோமாக்கஸ் மற்றும் தீப்பந்த வெண்மஞ்சள் வெளிச்சங்கள் பரவியிருந்தன. பஞ்சம் பிழைக்கப்போன இடங்களில் சித்திரவல்லிக்குப் பிற ஆண்களாலும் கணவன் சாமிச்செட்டிக்குப் பிற பெண்களாலும் காமந்தர இடையூறுகள் வந்து நீங்கும் கதையே சித்திரவல்லி" (கன்னிவாடி, பக்.47,48) என்று சித்திரவல்லி நாடக மேடை குறித்தும், நாடகம் குறித்தும் இக்கதையின் மூலமாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அம்மன் கோயில் திருவிழாவின் போதே இம்மாதிரியான கூத்துக்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

பவளக்கொடி நாடகம்

மகாபாரதத்தில் பாண்டவர்களில் ஒருவனான அர்ச்சுணனுக்கு ஏற்கனவே சுபத்திரை, அல்லி என அநேக மனைவிகள் இருக்க, அவனுக்கு பவளக்கொடி மீதும் ஆசை. இதைத் தெரிந்து கொண்ட அல்லி, கணவன் மீது கடுங்கோபம் கொண்டு, அவனைக் கொல்ல அலைகிறாள். கண்ணனின் ஆதரவுடன் அல்லியின் கோபத்தைத் தணித்து பவளக்கொடிக்கு அர்ச்சுனன் மாலையிடுவதுதான் கதை.

கொங்குப் பகுதியில் நிகழ்த்தப்பெறும் திருவிழாக்களில் 'பவளக்கொடி நாடகம்' இடம்பெறுவதுண்டு. சிவகுமார் எழுதிய 'சண்முக சித்தாறு' என்னும் கதை அந்நாடகம் பற்றிய குறிப்பினை வெளிப்படுத்துகின்றது. 'பவளக்கொடி நாடகம் பார்க்க புதிதாய்க்கட்டி முடித்திருந்த வேப்பமரக் கல்லுக்கடியில் அமர்ந்தான்' என்ற குறிப்பு வாயிலாக கிராமப்புறங்களில் 'பவளக்கொடி நாடகம்' இன்றும் உயிர்ப்புடன் விளங்குகின்றது என்று அறியலாம்.

கொங்கு நாட்டுப்புற விளையாட்டுக்கள்

ரேக்ளா பந்தயம்

தமிழர்களின் பண்பாட்டு விழாவான பொங்கல் பண்டிகையில் மகிழ்ச்சியை அதிகரித்து குதூகலமாக்குவதில் விளையாட்டுகளின் பங்களிப்பு மிக அதிகம். அதிலும் நம் பழந்தமிழரின் வீரவிளையாட்டுகளுள் ஒன்றான மாட்டுவண்டிப் பந்தயம் (ரேக்ளா பந்தயம்) இன்றுவரை மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்து வருகிறது.

மாட்டுப் பொங்கல் மற்றும் காணும் பொங்கலின் போது பாரம்பரிய விளையாட்டுக்களானது ஊரெங்கும் நடைபெறும். மதுரைக்கு ஜல்லிக்கட்டு எப்படி பெருமை சேர்க்கிறதோ அதுபோல கொங்கு மண்டலத்திற்கு ரேக்ளா என்னும் மாட்டுவண்டிப் பந்தயம் பெருமை சேர்க்கின்றது. செய்யும் தொழிலையே தெய்வமாகக் கருதும் தமிழர்கள் ஆண்டு முழுவதும் உழைக்கும் மாடுகளை அன்றாடப் பணிகளிலிருந்து விடுவித்து 'ரேக்ளா பந்தயம்' முதலிய பொழுது போக்கு விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுத்தி மகிழ்ந்தனர். ஆரம்பத்தில் தங்கள் பயன்பாட்டுக்கு வைத்திருந்த மாட்டுவண்டிகளை விவசாய நிலப்பகுதிகளில் ஓடவிட்டு, முந்தி இலக்கை அடையும் வண்டிக்கு வெற்றி வாகை சூடி ஆரவாரித்தனர். மக்களுக்கு இதன் மீது ஏற்பட்ட அலாதிப் பிரியத்தால் தொடர்ந்து அடிக்கடி இப்போட்டியை நடத்தத் தொடங்கினர். குறிப்பாக மக்கள் ஒன்றுகூடும் திருவிழாக்களில், போட்டிகள் நடத்தித் தங்கள் விழாக்கால மகிழ்ச்சியை அதிகப்படுத்திக் கொண்டனர்.

கொங்குப் பகுதியில் ரேக்ளா பந்தயம் நடைபெற்று வந்தது குறித்த பதிவுகள் சிறுகதைகளிலும் காணப்படுகின்றன. "குருநல்லிப்பாளையம் என்று சொன்னால் யாருமே உடனே 'டேக்ளா வண்டி ரேசுக்காரக் கொழந்தைசாமிக் கவுண்டரைத் தெரியுமா? என்றுதான் கேட்பார்கள்! அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டவுடனே கேட்டவருக்கு ஏன்டா கேட்டோம் என்ற அளவுக்குக் கொழந்தைசாமிக் கவுண்டரைப் பற்றி சொல்ல ஆரம்பித்து விடுவர். அதுவும், 'ஏங்க கேக்கறீங்க போங்க? மதியத்துக்கு மதியம் டேக்ளா வண்டிச் சவாரி, கெணத்துக்கடவுலேயிருந்து தெக்கே புள்ளாச்சி (பொள்ளாச்சி) வெரைக்கும் நடக்கும். உயிரைக் கூடப் பந்தயமாகக் கட்டிட்டு ஓடுவாங்க! பக்கத்திலே இருக்கிற பதினெட்டுக் கிராமம் மட்டுமல்ல சூலூர், பல்லடம்,

கெழக்கே காங்கயம் பட்டக்காரர், தெக்கே ஊத்துக்குளி சமீனுக எல்லாம் வந்து வண்டிப் பந்தயத்திலே கலந்துக்குவாங்க. இப்பிடித்தான் ஒரு செலக்கா, சூலார் சுப்பாராவ் சும்மா கின்னனு வந்தாங்க. காளைக குதிரை மாதிரி 'டிங்கு'னு இருந்தது. கொழந்தைசாமிக் கவுண்டர் அன்னைக்குப் பார்த்து அவிக வண்டிய ஓட்டுனாங்க! சூலார் சுப்பாராவும் அவிக காளைய ஓட்டுனாங்களாமா! கெணத்துக் கெடுவுக்குத் தென்புறம் சூளீஸ்வரம்பட்டிப் பிரிவுக்குத் தென்புறம் சுப்பாராவ் வண்டி கொழந்தைசாமிக் கவுண்டர் வண்டிய வெலகி மிந்திச்சாமா! தன் வண்டியில் வலத்தாங் கொஞ்சம் சொணங்கியிருக்குது! வாலைப் பிடிச்ச மேலே தூக்கி ஒரு எக்கு எக்கியிருக்கிறாங்க போங்க! லாடத்துக் காலு வண்டிச்சக்கரத்திலே அடிச்சிருக்குது! அப்பிடித் தீப்பறந்ததுங்களாமா! ஆனாலும் அந்தக் காளை உசிரைக் குடுத்துட்டு ஓடியுங்கூட, சூலார் சிப்பாராவ் காளை மிந்தி ஓடி ஜெயிச்சுட்டுதாமாங்க! கொழந்தைசாமிக் கவுண்டர் தோத்துட்டாங்க! அவத்தைக்கே அவிக சூரிக் கத்திய எடுத்து வலத்தானோட வாலை ஆறுத்து போட்டாங்க போங்க! அப்பிடி ஒரு ரோசக்காரரு போங்க!" (அப்.ஒரு.கல், பக்.11,12)

மா.நடராசனின் 'விரதல்' என்னும் கதையிலமைந்த இக்கூற்று ரேக்ளா பந்தயக் காட்சியினைக் கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துவதோடு, இப்பந்தயத்தின் வெற்றியும், தோல்வியும் கௌரவத்தை நிலைநாட்டும் ஒரு போட்டியாக அமைந்திருப்பதைக் காட்டும் விதமாக அமைந்துள்ளது.

ஒரு காலகட்டத்தில் கொங்குப் பகுதியான கிணத்துக்கடவு, கோவை பகுதிகளில் நடைபெற்று வந்த ரேக்ளா பந்தயம் தற்காலங்களில் அப்பகுதியில் நடைபெறுவது அரிதாகிவிட்டது. எனினும் பொள்ளாச்சி, பழனி, வெள்ளக்கோவில், ஒட்டன்சத்திரம், வாளையார் ஆகிய பகுதிகளில் ஆண்டுதோறும் நடைபெற்று வருகிறது.

சடங்குகள்

வாழ்க்கைச் சூழல் அல்லது அச்சத்தின் அடிப்படையில் தோன்றியவை சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும். நாடோடிகளாக ஊர் சுற்றித் திரியும் மக்கள் வாழ்வில் கூடச் சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. பழமைச் சிறப்புடைய

வட்டாரங்களில் வாழும் மக்கள் வாழ்வில் சடங்குகள் சம்பிரதாயங்கள் மேலோங்கியிருப்பதைக் காணலாம்.

திருமண நிகழ்ச்சியின் போதும், இறப்பு நிகழ்வின் போதும், நல்லது கெட்டது எதுவாக இருப்பினும் அச்சுமூலக்கேற்ப செயல்படும் மக்களின் இயல்பே வட்டாப் பாங்கை வரவழைக்கிறது. “சடங்குகளுக்கும் சம்பிரதாயங்களுக்கும் கொங்கு மக்கள் கொடுக்கும் மதிப்பும், மரியாதையும் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவை. வறுமை தாண்டவமாடும் சூழலில் கூட கடன் வாங்கியாவது சடங்குகளை முறையாகச் செய்வார்களே ஒழிய ஒருபோதும் மற்றவர்க்கு விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள். செய்ய வேண்டிய சடங்குகளைச் செய்யாமல் விடுவதற்கும், செய்யக்கூடாத சடங்குகளைச் செய்வதற்கும் ஒருபோதும் இடம்தராத இயல்பு கொங்கு மக்களிடம் உண்டு. சீர் சடங்கைச் செய்வது தம்முடைய இன்றியமையாத கடமை என்று கருதினர்”⁶² (சின்னப்ப பாரதி நாவல்கள், முனைவர். சாந்தா, பக்; 129)

தெரட்டிச்சீர்

கொங்கு வட்டாரத்தில் பெண்கள் பூப்பெய்தவுடன் ‘தெரட்டிச்சீர்’ செய்வர். அருமைக்காரரை அழைத்துவந்து, பெண்ணின் கையில் வேப்பிலை, மைகோதி கொடுத்து ஒருபுறமாக அமரவைப்பர். தாய்மாமன் பச்சை ஓலையில் குடிசை கட்ட, பெண்ணை அங்கு விளக்கேற்றி வைக்கச் சொல்வர். உண்பதற்கு தினைமாவும், கம்புமாவும் நெய்யுடன் சேர்த்து பழமும் தருவர். மூன்றாம் நாள் மூன்றாந் தெரட்டிச் சீரும், பின் நல்ல நாளிலே பெரிய தெரட்டிச் சீரும் செய்வர்.

தெரட்டிச் சீரில் தாய்மாமன் பங்கு இன்றியமையாதது. வளமைச் சடங்குகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் இந்நிகழ்வில் பட்டுப்புடவைகள், சீர்வரிசைகள் என மேளதாளங்களுடன் பெரும் கொண்டாட்டமாக விளங்கும். இதனை, ‘தீட்டு கழிக்கும் சடங்கு’ என்றும் கூறுவர். இதில் பிட்டு செய்து சுற்றி தீட்டுக்கழிப்பது முக்கியமான வழக்கமாக இருந்து வருகிறது. கொங்கு நாட்டிற்கே உரிய தனிப்பட்டதொரு மரபு விழாவாகவே இது இருந்து வருகிறது.

“ராமாத்தாள் வயசுக்கு வந்தவுடனே தெரட்டிச் சீர் செய்தார்கள். அது ஒரு பெரிய நிகழ்ச்சியாகவும், விழாவாகவும் கொண்டாடினார்கள். ஆயிரம் பேருக்கு மத்தியானம் தெரட்டிச் சீரில் விருந்து போட்டார்கள்” (அப்.ஒரு.கல், பக்.12) தெரட்டிச் சீரின் போது ஆயிரம் பேருக்கு விருந்து வைக்கும் அளவிற்கு பெரிய விழாவாகவே கொங்கு மக்கள் இதனைக் கொண்டாடி வருகின்றனர் என்பதனைக் கூறும் இப்பதிவானது மா. நடராசனின் ‘விரதல்’ எனும் கதையில் அமைந்துள்ளது.

உப்புமாற்றுதல் சீர்

திருமணம் என்பது ஒருவர் வாழ்வில் நடைபெறும் மிக முக்கியமான நிகழ்வாகும். தொன்மையான கொங்கு வேளாளர் சமூகத்தின் திருமணச் சீர்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்தது என்றும் மிகப்பழமையான பண்பாட்டுக்கு உரியது என்றும் மாணிடவியல் ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். மணவீட்டார் இருவரும் தங்கள் ஊருக்கு அருகில் உள்ள நகரத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள மளிகைக் கடையில் குங்குமம் வாங்கி இட்டுக்கொண்டு தாம்பூலம் தரித்துக் கொள்வர். பின்னர் இருவேறு கடைகளில் தனித்தனியே மணவீட்டார் இருவரும் உப்பினை வாங்கிக் கொண்டு மாற்றிக் கொள்வர். உப்பு மங்கலப் பொருள் என்பதால் திருமணப் பொருள்களில் உப்பு முதலிடம் பெறுகின்றது. உப்பு அளவோடு இருந்தால்தான் உணவு சுவையாக இருக்கும். அதுபோல மணவீட்டார் இருவரும் அளவோடு உறவு வைத்தலே சிறப்பு என்பதே உப்பு மாற்றுதலின் உள்ளார்ந்த கருத்தாகும். இக்கருத்தினை கீழ்வரும் கதைப்பதிவு காட்சிப்படுத்துகின்றது.

“அன்று காலையில் அந்த ஊர் வழக்கப்படி மாப்பிள்ளைப் பையன் வீட்டுக்காரர் பெண் வீட்டுக்கு வந்து விட்டனர். பின்னர் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கூடையில் உப்பு போட்டுக் கொண்டு விநாயகன் கோயிலுக்குச் சென்று சாமி முன் இரண்டு வீட்டார்களின் உப்புக் கூடைகளை வைத்துப் பண்டாரம் பூசை செய்தார். பூசை முடிந்த பிறகு அவர்கள் உப்பை இவர்களும், இவர்கள் உப்பை அவர்களும் மூன்று முறை மாற்றி மாற்றி எடுத்துக் கொண்டனர்” (மேலது, பக்.50) எனும் இப்பதிவு

மா.நடராசனின் 'வெண்டைக்காய் வினை ஆகிறது' என்னும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

உருமால் கட்டுச்சீர்

திருமணமாகவிருக்கும் மாப்பிள்ளைக்கு அவர் தாய்மாமன் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று பூமாலை இட்டு தலையில் உருமால் கட்டி சீர் செய்வது வழக்கம். இதுவே உருமால் கட்டுச்சீர் என்றழைக்கப்படுகிறது. தற்காலங்களில் இச்சீரானது தாய் மாமன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லாமல் மண்டபங்களிலேயே சீர் செய்வதை வழக்கமாக்கி வருகின்றனர்.

இணைச்சீர்

இணைச்சீர் என்பது மாப்பிள்ளையும் அவரது சகோதரியும் இணைந்து செய்யும் சடங்கு ஆகும். அதாவது மாப்பிள்ளை அவரது தாய், சகோதரி ஆகியோர் இடையிலான உறவுகளுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் வகையில் நடைபெறும் பல சடங்குகளின் தொகுப்பு ஆகும். மாப்பிள்ளையின் சகோதரி சகோதரனுக்குப் பிறக்கப் போகும் பெண்பிள்ளையைத் தன் மகனுக்கு மணம் முடிக்க ஒப்புதல் அளிக்கும்படி கோருவது இச்சடங்கின் உள்ளீடாக அமைகின்றது. உறவுமுறை அடுத்த தலைமுறைக்கும் கடத்தப்படுவதில் இச்சடங்கு அக்கறை கொள்கிறது.

மணமேடையில் குவித்து வைக்கப்பட்ட பச்சரிசியின் முன் மணமகன் அமர, சகோதரி வலப்பக்கமாக நிற்பார். மணப்பெண்ணின் தாலி, திருமணப்புடவையுடன் இணைக்கப்பட்டு, பழங்கள், பரிசுப் பொருட்களுடன் ஒரு முறத்தில் வைக்கப்படும். அதனை சகோதரி தலையில் சுமந்து கொண்டு மணமேடையைச் சுற்றி வர வேண்டும். தொடர்ந்து முறத்தில் உள்ள பொருட்கள் மணமகனிடம் வழங்கப்படும். ஒரு கூடைக்குள் மணமகனின் பாதங்கள் இருக்குமாறு நிற்க வைக்கப்படுகிறார். முறத்தில் வைக்கப்பட்ட பழங்களை வெற்றிலை பாக்குடன் மணமகன் தன் சகோதரிக்கு வழங்க வேண்டும். சகோதரி வாங்கிய பழங்களைத் தன் மடியில் வைத்துக் கொள்வார். தொடர்ந்து திருமணப்புடவை சகோதரியின் கரங்களுக்கும் மணமகனின் வலது கக்கத்துக்கும் இடையே இழுத்துப் பிடிக்கப்படும். மணமகன் தன் கைகளைக் குவித்துப் பச்சரிசியின் மீது வைப்பார். அப்பொழுது நாவிதர் சடங்குப் பாடல்களைப் பாடுவார்.

தொடர்ந்து மணமகனும் சகோதரியும் அரிசியைச் சுற்றி வருகிறார்கள். மணமகளின் சகோதரி மணமாகாதவராக இருப்பினும் இச்சடங்கினைச் செய்யலாம். இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் சகோதரியின் குடும்பம் விருத்தியாகும் எனும் நம்பிக்கை அம்மக்களிடையே நிலவி வருகிறது.

மா.ந.வின் 'பொளியில் ஒரு வேப்பமரம்' என்னும் கதையில், "பங்குனி மாதம் மூன்றாம் தேதி பல்லடம் வைஸ் திருமண மண்டபத்தில் அப்பாக்குட்டி, ரேவதி திருமணம் அமைச்சர் தலைமையில் நடக்கிறது. அன்றுதான் கந்தப்பனுக்கும் மயிலானுக்கும் விடுதலை! இரு வீட்டார் அழைப்பும் இருவருக்கும் சிறைக்குள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இவர்களுடைய விடுதலை நாளுக்காக வேண்டியே திருமணத்தைத் தள்ளி வைத்து நல்ல நாளாக அந்த நாள் இருந்ததால் அன்று இரவு உருமால் கட்டுச்சீர் மற்றும் இணைச்சீர் வைத்துக் கொண்டனர்" (மேலது, பக்.86) எனும் குறிப்பு காணக்கிடைக்கிறது.

உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள்

ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் சமூகத்தின் அசைவியக்கங்களை உணர அவர்தம் உணவுப் பழக்கவழக்கங்களைக் கூர்ந்து நோக்க வேண்டும். உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள் ஒரு சமூகம் வாழும் பருவச் சூழ்நிலை, வாழ்நிலத்தின் விளைபொருட்கள், சமூகப் படிநிலைகள், உற்பத்தி முறை, பொருளாதார நிலை முதலியவற்றைப் பொறுத்து அமையும்.

உண்ணும் செயலைப் பல்வேறு நிலைகளில் காட்டும் வினைச் சொற்கள் கொங்கு மண்ணில் இன்றும் வழங்குகின்றன. அவை உண்ணுதல், தின்னுதல், சாப்பிடல், அருந்துதல், குடித்தல், பருகுதல், உறிஞ்சுதல், துய்த்தல், நக்குதல், நுங்குதல், மாந்துதல், மெல்லல், விழுங்குதல் என்பனவாகும். கம்பு, தினை, சாமை அரிசி, வீட்டில் இடித்து அரைத்த மசாலாக்கள், பயறு மற்றும் பருப்பு வகைகள், நல்லெண்ணெய், விளக்கெண்ணெய், தோட்டத்தில் பறித்த காய்கறிகள், உருக்கிய நெய், கட்டித் தயிர் ஆகியன கொங்கு நாட்டு சமையலில் அதிகம் இடம்பெறுகின்றன. கொங்கு நாட்டில் பெரும்பாலான உணவு வகைகள் கம்பு, தினை, சாமை, சோளம் போன்ற

தானியங்களைப் பயன்படுத்தி சமைத்த கூழ், சோறு, தோசை, அடை, இட்லி, பொங்கல் என்பனவாகும். கொங்கு நாட்டுக் கோழிக் குழம்புக்கு கொடிய ஜலதோஷத்தையும் விரட்டும் சக்தி உண்டு என்பர்.

நாட்டுக் கோழி, ஆட்டிறைச்சி, மீன், இறால் முதலிய அசைவ உணவு வகைகளும் கொங்கு நாட்டு மக்களால் விரும்பி உண்ணப்படுகின்றன. இத்தகைய உணவுப் பழக்கங்களை கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகள் செவ்வனே எடுத்தியம்புகின்றன. வறுமையில் வாடக்கூடிய குடும்பத்தில் பிறந்தவன் குமரேசன். பாட்டியின் அரவணைப்பில் வாழ்ந்து வருகின்றான். பாட்டி கிராமத்தினர் வழங்கும் உணவு வகைகளைப் பெற்று தன் வீட்டுக் குழந்தைகளின் பசியாற்றுவது வழக்கம்.

“பெரும்பாலும் கம்மஞ் சோற்று உருண்டைகள் சாற்றோடு கலந்து கிடக்கும். களியைத் தனிச் சட்டியில் வாங்கியிருப்பாள். உருண்டைகள் மிஞ்சினால் தண்ணீரில் போட்டு வைப்பாள். ஊறிய களியைக் கரைத்துக் குடித்துவிட்டுப் பகலெல்லாம் பெருவேம்பின் அடியில் சுகமாகப் படுத்திருப்பாள்” (பெ.மு.கதைகள், பக்.46) கொங்கு மக்கள் கம்பினால் சமைத்த கூழினை உணவாகக் கொள்வர் என்பதை விளக்கும் இப்பதிவு பெருமாள் முருகனின் ‘வறுகறி’ என்னும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது. மேலும் இக்கதையில் இடம்பெற்றுள்ள வேறொரு பதிவின் மூலம், வேட்டையாடிய இறைச்சி உணவினை உண்ணக்கூடிய சிலரும் இருக்கின்றனர் என்று அறிகின்றோம்.

“அந்தியில் மட்டுமே ஏரிக்குள் அடுப்பு புகையும், பெண்களின் வருமானம் சோற்றுக்குப் போதும். சாறு காய்ச்ச ஆண்கள் எப்படியும் கறியைத் தயார் செய்துவிடுவார்கள். நாள் முழுக்க ஆண்களுக்கு அதுதான் வேலை. பகலெல்லாம் புதர்களையும், வங்குகளையும் அணைந்து கிடப்பார்கள். வெள்ளாமைக் காலத்தில் இரவுகளிலும் அவர்களின் வேட்டைத் தொடரும். எலி, பெருக்கான், முயல், உடும்பு என ஏதாவது ஒன்று தினமும் மாட்டிக் கொள்ளும். காடை, கௌதாரிகளைக் கண்ணி வைத்துப் பிடிப்பார்கள். அந்த ஊரில் தென்னைகளும் இருந்தன. அவற்றில் அணில்கள் ஏறிக் குறம்பைகளைக் கடித்து உறிஞ்சித் துப்பும். தென்னைக்காரர்கள் தேடிவந்து அணில்களைப் பிடிக்கச் சொல்வார்கள். கிட்டி வைத்தால் ஓரிரு நாட்களில்

அணில்களின் எண்ணிக்கை குறைந்துவிடும். அணில்கறி நெய்வடியும் ருசி” (மேலது, பக்.47) என்ற காட்சி வழி வேட்டைச் சமூகத்தினரும் கொங்கு மண்ணில் இருக்கின்றனர் என்பதனை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பழைய சோறும் வெங்காயமும் வைத்து சாப்பிடக்கூடிய முறை தமிழர்களின் பாரம்பரிய உணவுப் பழக்கங்களில் முக்கியமானதாகும். இதனை, “பழைய சோறு கெடக்குது, வந்து குடிச்சுட்டு போவியாமா? என்றபடி வீட்டுக்குள் செல்ல இவனும் வீட்டினுள் நுழைந்தான். பழைய குண்டா ஒன்றில் கரைத்து திண்ணையில் குந்தவைத்திருந்த இவனிடம் வந்தாள். இவன் போசியை வாங்கிக் கொண்டு ‘கடிச்சிக்க ஒரு வெங்காயமாவது குடுங்க என்றான்” (வா.மு.கோமு.சிறுகதைகள், தொகுதி.1, பக்.40) இத்தகு கதை நிகழ்வினை வா.மு.கோமுவின் ‘ஏன்டா குப்பா வேட்டையா’ எனும் கதையின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பஞ்சம் மிகுந்த காலங்களில் உண்ணக்கூடிய உணவாக நெலையாவரை இருந்தது என்பதனை, “அந்தச் சமயத்துலதான் நம்ம ஊர்ப்பக்கம் பெரிய்ய பஞ்சம் வந்திருச்சு, மனுஷங்க எல்லாம் நெலையாவரைக் காயைப் பறிச்சு ஆட்டி தோசை சுட்டுத் திங்கறளவுக்குப் பஞ்சம் தலைவிரிச்சு ஆடிச்சு” (என்.ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், பக். 83) என்ற பதிவு ஸ்ரீராமின் ‘உருவாரம்’ என்னும் கதையில் அமைந்துள்ளது.

கொங்கு மக்கள் அவரவர் தோட்டங்களில் விளைந்த காய்கறிகளையும் விளைநிலங்களில் விளைந்த தானியங்களையும் உணவாகக் கொள்கின்றனர் என்பதனை மேற்கண்ட கதைப்பதிவுகள் சுட்டியமைகின்றன.

மருத்துவம்

“நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்” என்பது தமிழரின் பட்டறிவால் உருவான பழமொழியாகும். நோய்களைப் பற்றியும் நோய் தீர்க்கும் முறைகள் பற்றியும் தமிழர் பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்பே நன்குணர்ந்திருந்தனர் என்பதற்கு இலக்கியங்களும், கல்வெட்டுக்களும் சான்று பகர்கின்றன. நாட்டுப்புற மருத்துவம்

மிகத் தொன்மையானதாகும். மனித இனம் தோன்றிய அன்றே இம்மருத்துவமும் தோன்றிவிட்டது என்றே கூறலாம். ஆதிகாலந்தொட்டே ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மனித சமூகம் தனக்கென ஒரு தனித்த மருத்துவ முறையைக் கைக்கொண்டு அதனை ஒரு சமூக நிறுவனமாகக் கருதி நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றது. நாட்டுப்புற மருத்துவம் காலந்தோறும் தன்னிலையில் வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளது. இவற்றை இயற்கை மருத்துவம், கைமருத்துவம், பொது மருத்துவம் என்று வகைப்படுத்துவர். கொங்குச் சிறுகதைகளில் இடம்பெற்ற மருத்துவ முறைகள் கீழ்வருமாறு வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இயற்கை மருத்துவம்

நாட்டுப்புற மருத்துவம் என்பது நாட்டுப்புற மக்களிடம் காணப்படும் நம்பிக்கை சார்ந்த இயற்கை மருத்துவமாகும். ஆதிகால மனிதனின் மருத்துவ அறிவுக்கு இயற்கை மருத்துவமே சான்றாக விளங்குகிறது. இயற்கைப் பொருட்களைக் கொண்டு மருந்துகள் தயாரித்து உட்கொள்வதன் மூலமும் பூசிக் கொள்வதன் மூலமும் நோய்களைக் குணப்படுத்தும் முறையே இயற்கை மருத்துவத்தின் சிறப்பம்சமாகக் காணப்படுகின்றது.

உணவே மருந்து

உணவே மருந்து என்னும் கூற்றுக்கேற்ப உண்ணக் கூடிய உணவுகளில் பலவகைப்பட்ட நன்மைகள் கிடைக்கின்றன. கொங்குப் பகுதியைப் பொறுத்தவரை அங்கு விளையக்கூடிய தானியங்கள், காய்கறிகள் போன்றவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் சத்துக்கள் உடலின் ஆரோக்கியத்திற்குப் பாலமாக அமைகிறது. தினை, கம்பு, சாமை போன்ற தானியங்களில் புரதம், நார்ச்சத்து, கால்சியம், இரும்புச் சத்து, வைட்டமின்கள் போன்ற ஊட்டச்சத்துக்கள் அதிகம் இருப்பதால் உடலின் ஆரோக்கியத்தைக் கூட்டுகிறது. கீரை வகைகள், பழங்கள் இவற்றை உண்பதால் ஆரோக்கியமும் நோய் எதிர்ப்பு சக்தியும் உருவாகின்றன.

விஷக்கடி மருத்துவம்

இயற்கை சூழ்ந்த பகுதிகளில் தங்களின் வாழிடத்தையும் வேளாண் முறைகளையும் கொண்டவர்கள் நாட்டுப்புற மக்கள். இவர்கள் வாழும் பகுதிகளில் விஷம் கொண்ட பூச்சிகளும் ஊர்வனவும் உயிர் வாழும். இத்தகைய விஷப்பூச்சிகளின் தாக்குதலிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள அவற்றிற்கான மருந்துகளை நாட்டுப்புற மக்கள் அறிந்து வைத்துள்ளனர்.

பூரான் கடிக்கான மருத்துவம்

கீழ்க்காணும் கதைச்சான்று பூரான் கடிக்கான மருத்துவ முறையினை விளக்கியமைகின்றது. “அம்மா கரப்பான் பூச்சிக்கே பயந்து கண்களை மூடிக்கொள்ளும்தான் என்றாலும், நல்லதம்பியைக் கடித்த பூராணைக் கண்டு முதலில் பயந்து கத்தியவள் சீமாற்றை எடுத்து வந்து அதை கீழே தள்ளி கொண்டு கொண்டு போய் குப்பையில் வீசிவிட்டு வந்தாள். பக்கத்து வீட்டு பாட்டி சொன்னதால் மஞ்சளைக் கொஞ்சம் டம்ளரில் தண்ணீரில் கலந்து சங்கடையில் நல்லதம்பிக்கு வார்த்தாள். மஞ்சள் பூச்சியின் விஷத்தை அகற்றிவிடுமாம்” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், தொகுதி. 2, பக் 130)

மஞ்சளில் குர்குமின் என்னும் இரசாயனப் பொருள் இருப்பதால் இது பலவகையான பாக்டீரியாக்களின் தாக்குதலை முறியடிக்க உதவுகிறது. மஞ்சளில் விட்டமின் ஏ, தியாமின் (பி1) ரிபோஃப்ளேவின் (பி2), விட்டமின் சி மற்றும் கால்சியம், பாஸ்பரஸ், இரும்பு, சோடியம் மற்றும் பொட்டாசியம் உள்ளிட்டவை அடங்கியிருப்பதால் பல நன்மைகள் கிடைக்கின்றன. விஷத்தை முறியடிக்கும் தன்மை இருப்பதால் பூரான் கடிக்கு மருந்தாக மஞ்சள் பயன்படுகிறது.

பாம்பு கடிக்கான மருத்துவம்

வா.மு. கோமுவின் ‘பூரான்’ கதையில் பாம்பு கடிக்கான மருத்துவக் குறிப்பும் காணப்படுகிறது. “அந்த மாதிரி பாம்புகள் திங்களுர் ஏரியாவிலேயே இல்லையென்றும் அங்கு சுற்றுவன எல்லாமே பயந்த சுபாவத்தோடு காட்டில் திரியும் எலிகளைத் தின்று வாழ்பவை என்றும் விளங்கியது. போக எந்தப் பாம்பு கடித்தாலும் பாம்புப்பாடம்

போட்டுக் கொண்டால் ஒன்றும் ஆகாது என்றும் சொன்னாள். உங்கோயாளுக்கு இருபத்தியேழுமுறை பாம்புப்பாடம் போட்டு மொளகாயை கடிச்சுத் திங்க வெச்சிருக்கோம்! என்றது. விஷம் ஏறியிருந்தால் பாடம் போடும் அப்பாரு அதைக்கண்டு கொள்ள மிளகாயை முதலில் கடிக்கக் கொடுக்குமாம். மிளகாய் காரமில்லை என்று கடிபட்ட ஆள் சொன்னால் விஷம் ஏறிவிட்டது என்று பாடத்தை கடுசாகப் போடுவாராம். காரம் தெரிகிறது என்றாலும் கூட்டி வந்தவர்களின் நிம்மதிக்காகப் பாடம் போட்டு அனுப்புவார்” (மேலது பக்.130) இவ்வாறாக பாம்புக் கடிக்கு பாடம் போடும் நாட்டுப்புற வழக்கம் அப்பகுதி மக்களிடையே இருந்து வருகின்றது என்பதனை இப்பதிவு விளக்குகிறது.

பொது மருத்துவம்

எல்லா வயதினருக்கும் உரிய கை மருத்துவ முறைகளே பொது மருத்துவம் எனப்படுகிறது. நோய்கள் தோன்றுவதற்கான காரணங்கள் பலவாகும். அவை சீரற்ற உணவுமுறை, தட்ப வெப்பநிலை மாற்றம், நீர் மாசுபாடு, அதிக உழைப்பு, தூக்கமின்மை போன்றனவாகும்.

நாட்டுக்கோழி சமைத்து சாறு எடுத்து உண்பதால் ஜலதோஷம் குணமாகும் என்பது கொங்கு மக்களின் நம்பிக்கையாக உள்ளது. மேலும், கால்வலிக்கு கீரி, உடும்பு போன்றவை மருந்தாகும் என்பதனை, “வேட்டைக்கான்னே கேட்டுப் போட்டாரே! கேட்டது வாத்தியார். பார்ப்போமென ‘என்னங்க’ என்றான். கீரி கெடச்சா கொண்டு வாடா... இல்லன்னா உடும்பு கெடச்சாலும் கால்ல தெனமும் வலி உசுரு போவுது. கெடச்சதும் சாயங்காலம் ஊடு வந்துரு, வறுத்து அங்கேயே ஊத்திட்டு சாப்பிடலாம் என்றார்” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், தொகுதி.1, பக்.41) விலங்குகளையும் மருந்துக்காக வேட்டையாடுகின்றனர் என்னும் செய்தியினை விளக்கும் இப்பதிவானது வா.மு.கோமுவின் ‘ஏன்டா குப்பா வேட்டையா’ என்னும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

பலவகை மருந்து முறைகள் பயன்பாட்டில் இருப்பினும் கொங்குச் சிறுகதைகளில் மருத்துவ முறைகள் பற்றிய குறிப்புகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன.

கல்வி

இன்றைய காலகட்டத்தில் ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு கல்வி என்பது சவாலான பணியாக மாறிவிட்டது. மனித வாழ்வில் உணவு, தண்ணீர், உடைகள் ஆகியன அடிப்படைத் தேவைகளாகக் கருதப்படுவதைப் போலவே முறையான கல்வியும் மதிப்பு மிக்க சொத்தாகக் கருதப்படுகிறது. கல்வி தன்னம்பிக்கையை வளர்ப்பது மட்டுமின்றி, ஆளுமையைக் கட்டியெழுப்புவதில் பங்கு வகிக்கிறது. பள்ளிக் கல்வி என்பது ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையிலும் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. கல்வியின் முக்கியத்துவம் உணர்ந்த ஆசிரியர்கள் சிலர் கிராமப்புறங்களில் கல்விச் சேவையாற்றுகின்றனர்.

பெருமாள் முருகனின் 'வறுகறி' என்னும் கதையில் கல்வியின் முக்கியத்துவம் வெளிப்படுகிறது. குமரேசன் என்பவன் சிறுகுழந்தையாக இருந்தபோது எலிக்குஞ்சு போல இருந்ததால் எல்லோரும் அவனை 'எலியான்' என்றே அழைத்து வந்தனர். முதன் முதலாக வாத்தியார்தான் அவனை இந்த பெயரால் அழைத்தார். அவனை அடித்தால் ஓடிப்போய் விடுவான் என்பதாலும் பள்ளியில் படிக்கும் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை குறைந்து விடும் என்பதாலும் எந்தக் குழந்தைகளையும் அடிக்க மாட்டார். செல்லமாகப் பார்த்துக் கொள்வார். கிராமப்புறங்களுக்கு கல்வி மிகவும் அவசியமானது என்பதனை உணர்ந்த சேவை மனப்பான்மை கொண்ட ஆசிரியர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இப்பாத்திரத்தை ஆசிரியர் படைத்துக் காட்டியுள்ளார் எனலாம்.

பழமொழியும் பண்பாடும்

அன்றாட வாழ்விலும், பலரது வாய்மொழியிலும் இடம்பெற்று உயிர்ப்புடன் விளங்குவது பழமொழி. அது ஒரு நாட்டின் உண்மையான வாழ்க்கை நெறி, நாகரிகம், பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சிந்தனைவளம் ஆகிய பண்பாட்டுக் கூறுகளை வெளிப்படுத்துகின்றது பழமொழி. தாம் நினைத்த கருத்தினைப் பிறருக்கு

எளிமையாகப் புரியும்படி சொல்வதற்குப் பழமொழி பயன்படுகின்றது. அது நுண்மையாகவும், தெளிவாகவும், இனிமையாகவும், சுருக்கமாகவும் சொல்லப்படுவது. தொல்காப்பியர் 'முதுமொழி' என்று பழமொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்

“நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியும் உடைமையும்

மென்மையும் என்றிவை விளங்கத்தோன்றிக்

குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்

ஏது நுதலிய முதுமொழி என்ப” (தொல். பொருள், நூற்; 478)

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே, தமிழ் மக்களிடம் பழமொழிகள் வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளன என்பது இதனால் புலனாகும்.

ஒரு செயலைச் செய்யும் வகை அறியாது திகைத்து நிற்கும் போது, செய்ய வேண்டியதைச் சுட்டிக்காட்டி அறிவுரை கூறுவதுபோல் அமைந்திருப்பது பழமொழி. நாட்டுப்புற வழக்காறுகளில் ஒன்றான பழமொழிகள் பல்வேறு கிராமப் பகுதிகளிலும் இன்றும் பேசப்பட்டு வருகின்றன.

▪ **கையில் வெண்ணெயிருக்க நெய்க்கு அலைவானேன்**

தேவையான பொருளை கையில் வைத்துக் கொண்டு அதைத் தேடி வெளியில் அலைவதெதற்கு என்னும் பொருள் வெளிப்படும் இப்பழமொழியானது, சிவகுமாரின் 'உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை' என்னும் கதையில் இடம்பெறுகின்றது. தேனரசன் என்பவனுக்கு தலையெழுத்து என்பதே சிக்கலாகி விட தேனரசன் என்பதை எவ்வாறெல்லாம் மாற்றலாம் என எண்ணுகையில் “கையில் வெண்ணெய் வைத்துக் கொண்டு நெய்க்கு அலைந்தது போலவும் கனியிருக்கக் காய் கவர்ந்தது போலவும், துரை தேனரசன் இருக்க து. தேனரசன் எதற்கு?” (உ.கு.பூ, பக்.22) என்று அப்பெயரையே வழக்கமாக்கிக் கொள்கிறான். அச்சூழலை வெளிப்படுத்துவதற்காக மேற்காணும் பழமொழியைக் கையாண்டுள்ளார் ஆசிரியர்.

▪ **ஆடு நனைகிறது என்று ஓநாய் அழுகிறதாம்”**

துன்பத்திற்குக் காரணமானவர்களே துன்பப்படுபவர்களைக் கண்டு வருத்தம் கொள்வதற்கு இப்பழமொழி பயன்படுத்தப்படுகிறது. இப்பழமொழியை வட்டாரப் பழமொழியாக மாற்றி சிவகுமார் 'அழகே உன்னை ஆராதிக்கிறேன்' கதையில் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். "ஆட்டுக்குத் தலைவலி எனில் ஓநாய் அழுமா என்ன?" (மேலது, பக்.151) வினோத்குமார் என்ற இளைஞன் தன்னைச் சுற்றி என்ன நடந்தாலும் கவலை கொள்ள மாட்டான். ஆனால் கல்லூரிக்குச் செல்லும் பெண்களை வேடிக்கை பார்ப்பது மட்டுமே அவனது பொழுது போக்கு. ஒருநாள் மாலை நேரம் அந்தப் பெண்கள் வீடு செல்லக் கூடிய பேருந்து வராததால் இவன் வருத்தம் கொள்கிறான். இவனுடைய நண்பன் இவனைப் பார்த்து அந்தப் பெண்களுக்குப் பேருந்து வரவில்லையென்று இவன் எதற்கு தேவையற்ற வருத்தம் கொள்கிறான் என்று எண்ணிப் பார்க்கும் நிலையில் இப்பழமொழி எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

கொங்கு மக்களிடையே வேளாண்மை சார்ந்த பழமொழிகளும் பயன்பாட்டில் இருக்கின்றன. கொங்கு மக்கள் வேளாண் தொழிலில் நஷ்டம் ஏற்படக்கூடிய நிலை உருவாகுமானால் தங்களைத் தாங்களே தேற்றிக் கொள்வதற்காக பழமொழிகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார்கள். "பொங்கும் காலம் என ஒன்றிருந்தால்

மங்கும் காலம் என ஒன்றிருக்கும்

காய்கள் குறைந்து விலை கிராக்கியான நாளில் இவ்விவசாயிகளே உற்பத்தி செய்துதர வேண்டுமாகையால் ஏதோ ஒரு ரேட்டுக்கு வியாபாரிகள் வாங்கித்தான் ஆக வேண்டும்" (கன்னிவாடி, பக்.35) எனும் இப்பதிவு சிவகுமாரின் 'குரங்குப் பணியாரம்' என்னும் கதையில் அமைந்துள்ளது.

"சொல்லடி பட்டாலும் கண்ணடி படப்பிடாது" என்னும் பழமொழி நம்பிக்கை

சார்ந்ததாக அமைந்துள்ளது.

குழந்தைகள் முதல் பெரியவர்கள் வரை அனைவருமே வாழ்க்கையில் ஒரு முறையாவது திருஷ்டி பாதிப்புக்கு உள்ளாவார்கள் என்பது கொங்கு மக்களின் நம்பிக்கை. இதனால் உண்டாகும் பாதிப்பு அதிகம் என்பதால்தான் பெரியவர்கள் அனுபவப் பூர்வமாகவே கண் அடி படக்கூடாது என்று திருஷ்டி சுத்திப் போடுவார்கள்.

கதிர்வேலனின் குடும்பத்தின் மீது அந்த ஊரார் பொறாமை கொண்டிருப்பதை அறிந்த வயதானவர்கள் கூறுவதாக இப்பழமொழி வா.மு.கோமுவின 'வுட் யூ லைக் டீ ஈட் ஃப்ரூட்' எனும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

“கதிர்வேலுக்கு ஒரு கெட்ட வழக்கமும் கிடையாது. டீக் குடிப்பது கூட கெட்ட வழக்கம் என்று சொல்பவன். உலகத்தில் கொடுத்து வைத்த மகராசி என்றால் அது புவனேசுவரியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். தாங்கு தாங்கென தாங்கும் கணவனை அல்லவா கைப்பிடித்து கள்ளியம்புதூருக்கு பிழைக்க வந்திருக்கிறாள். போதாதிற்கு மணியாட்டம் மீனாக்குட்டி! ஊர்க்கண்ணை அவள் மீதும், கதிர்வேலன் மீதும் தான் பட்டிருந்தது. சொல்லடி பட்டாலும் கண்ணடி படப்பிடாது என்று கள்ளியம்புதூரில் கிழடுகள் சொல்லித்திரிவார்கள் ஊருக்குள்” (வா.மு.கோமு.சிறுகதைகள், தொகுதி.2, பக்.116) என்னும் பதிவு வழி மேற்கண்ட பழமொழியின் பண்பாட்டை அறிகின்றோம். இதே கதையில்,

▪ ‘ஆசை ஆறு மாசம் மோகம் முப்பது மாசம்’ எனும் பழமொழி

இடம்பெற்றுள்ளது. பொதுவாக இப்பழமொழியினைத் திருமண வாழ்க்கையோடு பொருத்திக் கூறுவது வழக்கம். “ஆசை ஆறு மாசம் மோகம் முப்பது மாசம் என்ற சொல்வடையை போன மாசம் சொன்ன பொன்னுரங்கம் போனவாரம்தான் ஆறடி குழிக்குள் போய் படுத்துக் கொண்டார் உயிரைத்துறந்து” (மேலது, பக்117) என்ற பாத்திரக் கூற்று குறிப்பிடத்தக்கது.

சகோதர உறவை பலப்படுத்தும் நிலையில் அமைந்துள்ள, “தம்பி உடையான் படைக்கு அஞ்சான்” என்ற பழமொழி கொங்குப் பண்பாட்டில் உள்ளது என்பதற்கு கொங்குச் சிறுகதைகள் சான்று பகர்கின்றன.

“கலியாணப் பத்திரிக்கையே குடுக்காதவன் கூட எனக்கென்ன பேச்சு மாமா? அட அண்ணன்காரன் ஒரு பொண்ணை விரும்பிட்டானே, அவனுக்கு ஏதாச்சிம் உதவி பண்ணுவோம்னு நெனச்சானா அவன்? தம்பி உடையான் படைக்கு அஞ்சான்னு சும்மாநாச்சிக்கிம் சொல்லியிருப்பாங்க போல! அப்பன் கூட சேர்ந்துட்டு எசிலி

போட்டுட்டு என்னை ஏதோ கொலை பண்ணவனாட்ட பேசிட்டான் மாமா” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், தொகுதி.2, பக்.126) இவ்வாறு வா.மு.கோமுவின் ‘நெரிசல் மிகுந்த வீடு’ என்னும் கதையில் இப்பழமொழியின் பயன்பாடு சற்று மாறுபட்ட கோணத்தில் அமைந்துள்ளது.

மா.ந.வின் ‘ஈத்து எடுத்த செவலைமாடு’ என்னும் கதையின் நாயகியான வள்ளியாத்தாள் ஒவ்வொரு தடவையும் அவள் தாய் தந்தையரைப் பார்க்க வரும்போதெல்லாம், “இனி மாடெல்லாம் மேய்க்க முடியாதுங்க உங்களாலே!கால் மடிச்சுக் குச்சிட்டுப் பால் கறக்க முடியுமா கையூனி காலூனி எந்திக்கிறதுக்குள்ள மாடு நகர்ந்து காலத் தூக்கினாப் போச்சு. கைகால முதிச்சிக் கெடையில் உழுந்திட்டா ஆரு பாப்பா. வேண்டாம் உடுங்க... இந்த செவலை மாட்டைக் கறக்கிற வெறைக்கும் கறங்க... அப்புறம் நான் புடிச்சுக்கிட்டு போயிடுறேன்” (அப்.ஒரு.கல், பக்.25) என்று கூற அவள் எண்ணம் நிறைவேறுகிறது. இந்தச் சூழலை விவரிக்க “அடிமேல் அடிவைத்தால் அம்மிக்கல்லே நகரும்” என்ற பழமொழி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது அனைத்து மக்களாலும் பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

மா.ந. வின் ‘பொளியில் ஒரு வேப்பமரம்’ என்னும் கதையில் “அக்களும் மக்களும் ஒன்னு; அடுத்தவன் வாயில மண்ணு” என்னும் பழமொழி இடம்பெற்றுள்ளது. கந்தப்பன், மயிலான் ஆகிய இருவரும் தங்கள் முதலாளிகளுக்காகச் சண்டையிட்டு நான்கு ஆண்டுகள் சிறைத் தண்டனை அனுபவிக்கின்றார்கள். பிறகு விடுதலையாகி வெளியில்வருகின்றார்கள். அக்கால இடைவெளியில் முதலாளிகள் இருவரும் சம்பந்திகளாகிவிட்டனர். இதை அறிந்த கந்தப்பன் வருத்தமடைகின்றான். “தோட்டத்துக்காரனாக ரண்டு பேரும் சம்பந்தி ஆகி ஒன்னு சேர்ந்திட்டாங்க! நம்ம வாயில மண்ணு போட்டுட்டாங்க.’அக்களும் மக்களும் ஒன்னு; அடுத்தவன் வாயில மண்ணு’ என்ற பழமொழியை கந்தப்பன் மயிலானுக்குச் சொல்லித் தன் மனதில் இருக்கும் கோபத்தைக் காட்டிக் கொண்டான் (மேலது, பக்.87) இப்பழமொழி அனுபவ

அறிவை உணர்த்துவதற்காகவும், கந்தப்பனின் மன உணர்வினை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“அழுவற ஊட்டுல இருந்தாலும் ஒழுவற ஊட்டுல இருக்கக்கூடாது” என்னும் பழமொழி பெருமாள் முருகனின் ‘கோம்பைச் சுவர்’ என்னும் கதையில் காணப்படுகின்றது. குடிசை வீடாக இருப்பினும் ஒழுகாத வீட்டில் சிறப்பாக வாழ வேண்டும் என்பதை எடுத்துரைக்கும் பழமொழி இது. “ஐம்பது அறுபது வருசமாக இந்தக் காடு மேடுகளில் கஷ்டப்பட்டும் ஓலைக் கொட்டாய்தான் நிரந்தரமாக இருக்கிறது. அதுவும் அவருடைய அப்பா காலத்தது. மூன்று நான்கு வருசத்திற்கு ஒருமுறை ஓலையை மாற்றி வேய்வதற்கே முடிவதில்லை. ஒழுகும் பக்கத்தில் ஓலையைச் செருகியும் கூரை மேல் சாக்கைப் போட்டு மூடியும் மழை நாட்களைச் சமாளிக்கப் பார்ப்பார். மழைத்துளி ஊசிச் சரம் போலக் கூரையைத் துளைத்துக் கொண்டிறங்கும். காலம் பூரா இந்த ஓட்டக் கொட்டாயில் கெடக்க எனக்கு விதி. ‘அழுவற ஊட்டுல இருந்தாலும் இருக்கலாம், ஒழுவற ஊட்டுல இருக்கக்கூடாது’ன்னு சொலவாந்தரம் சொல்றது சும்மாவா” (பெ.மு.சிறுகதைகள், பக்.108) என்னும் கூற்று இப்பழமொழியின் பொருண்மையை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

“ஆனவனுக்கு புத்தி சொன்னா அறிவும் நெனவும் இருக்கும் ஈனனுக்கு புத்தி சொன்னா இருக்கறதையும் தொலைச்சுட்டுத்தான் உக்காந்துக்கோணும்” என்னும் பழமொழி கொங்கு வட்டாரத்திற்கேயுரிய பழமொழியாக அமைந்துள்ளது. ஒருவருக்கு புத்தி சொல்லி கேட்கவில்லையெனில் இந்த பழமொழியைப் பயன்படுத்துவர். இவை மட்டுமன்றி வேறு பல பழமொழிகளும் கொங்குச் சிறுகதைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. வண்ணாம் பண்ணாடி ஆவப் போறதுமில்ல கழுதை ஒழவுக்கு போப்போறதுமில்ல.

- மச்சினன் இல்லாத வீடு மணமில்லாத வீடு
- பிச்சையெடுக்குதாம் பெருமாளு, அதையிம் புடுங்குதாம் அனுமாரு
- அப்புனுக்கே ஒட்டுக் கோமணமாம். மகனுக்கு பட்டுக் கோமணம் வேணுமாம்.
- ஆகாத பொண்டாட்டி கைபட்டா குத்தம் கால்பட்டா குத்தம்

- நாயி வாலை நிமித்த முடியுமா?
- மொசப் புடிக்குற நாயி மூஞ்சப்பாத்தா தெரியாதா?
- வேலியில போற ஓணானை எடுத்து வேட்டிக்குள்ளாற விட்டுட்டு குத்துது கொடையுதுன்னு சொல்லி என்ன செய்ய.

என்று கொங்கு வட்டாரத்திற்கேயுரிய பழமொழிகள் பலவும் கொங்குச் சிறுகதைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. அப்பழமொழிகள் வழி கொங்கு மக்களின் தொழில் முறைகள், உறவுகளுக்கிடையில் காணலாகும் பண்பாட்டுச் சூழல்கள், இராமாயணக் கதைப்பாடல்கள் என்று பலவற்றையும் உய்த்துணர முடிகின்றது.

புழங்குபொருள் பண்பாடு

“மானுடச் சமூகங்கள் எல்லாம் தாம் வாழும் சுற்றுச் சூழலுக்கும் காலத்திற்கும் ஏற்ப வாழ்ந்தாக வேண்டும். இந்தப் படிமுறையில் தத்தம் சொந்த நோக்கத்திற்கேற்ப இயற்கை வளங்களைப் பண்பாட்டுப் படைப்புகளாகவும் மாற்றிக் கொள்வதையே புழங்குபொருள்சார் பண்பாடு என்கிறோம்”⁸³ (நாட்டார் வழக்காற்றியல், பக்; 357)

சிறுதொழில்

தென்னந்தடுக்குகளும் பனையோலைகளும் வீடுகள் வேய்வதற்கும் பந்தலிடுவதற்கும் பெருமளவில் பயன்படுகின்றன. படல்கள் அமைக்கவும், குளிப்பதற்கான மறைவிடம் உருவாக்கவும் அவற்றைப் பயன்படுத்துவதுண்டு. தென்னையோலைகளால் ‘தடுக்கு’ உருவாக்கிப் புழங்குபவர்கள் மிகக்குறைவே. எனவே அதனை சிறுதொழிலாகச் செய்து வருவாய் ஈட்டுபவர்களைப் பார்க்க முடிகின்றது.

தென்னை ஓலைகளாலும் பனையோலைகளாலும் குடிசைகள் வேய்வதைத் தொழிலாகக் கொண்ட மக்கள் கொங்கு வட்டாரத்தில் இருக்கின்றனர் என்பதை, “கருவேல மரங்கள், திருகு கள்ளிகள், சப்பாத்திக் கள்ளிகள், கிலுவை மரங்கள் என எங்கு பார்த்தாலும் சூழப்பட்ட அமைவினாள் அந்த ஊர் இருந்தது. ஊரினாள் இருந்த குடிசைகள் யாவும் தென்னையோலைகளாலும், பனையோலைகளாலும்

வேயப்பட்டிருந்தன. ஊரின் விரல்கள் தென்னை ஓலைகளைப் பின்னிக் கொண்டேயிருந்தன. ஊரின் கால்கள் சுற்றுப்புறமெங்கிலும் தோப்புகளிலிருந்து தென்னை ஓலைகளைத் தூக்கி வந்து ஊர் நடுவே குவித்த வண்ணமிருந்தன”⁸⁴ (வாழ்.கோழ சிறுகதைகள், தொகுதி II, பக்.35) என்ற கதைக் காட்சி வழி தென்னந் தடுக்குகள் உருவாக்குவதை ஒரு தொழிலாகக் கொண்ட மக்கள் கொங்குப் பகுதியில் வாழ்கின்றனர் என்று அறிகின்றோம். இதனை ‘வாழ்வின் சூரியனைத் தொலைத்தவன்’ என்னும் சிறுகதை மூலம் அறியமுடிகின்றது.

உணவு சார்ந்த புழங்குபொருள்

எக்காலத்திலும் எல்லா மக்களாலும் சிறப்பு உண்கலமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு பயன்படுத்தப்பட்டு வருவது வாழை இலையாகும். திருமணம் மற்றும் சிறப்பு விருந்தின்போது வாழையிலையில் உணவு வழங்கும் மரபு காணப்படுகிறது. இதனை,

“அனைவரும் எழுந்து சாப்பிட வரிசையாகச் சென்று பந்தியில் அமர்ந்தனர். சோமசுந்தரம் ஜிப்பா அய்யனின் வலது பக்கமும், முத்துசாமி இடதுபக்கமும் அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஆறுமுகம் அங்கும் இங்கும் நடந்து யார் இலையில் எது இல்லையோ அதைப் பார்த்துப் பரிமாறச் சொன்னார். (அப். ஒரு.கல், பக்.52)” என்னும் பதிவு தெளிவுபடுத்துகிறது. இயற்கையில் கிடைக்கும் மற்றொரு பொருள் மூங்கில். இதனையும் கலன் போன்று பயன்படுத்தி உள்ளனர்.

பழந்தமிழர்கள் தங்களின் தேவைக்காக பல்வேறு விதமான தொழில்களைக் கற்றுக்கொண்டனர். அதே போன்று மண்ணின் பயன்பாட்டை அறிந்து அதனைப் பயன்படுத்தித் தேவையான மண்பாண்டங்களையும் செய்துள்ளனர் என்பதற்கு கொங்குச் சிறுகதைகள் சான்று பகர்கின்றன.

சமூகப் பண்பாட்டில் பெண்கள்

சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் ஜாதி, மதங்களின் அடிப்படையிலேயே நடைபெறுகிறது. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான சடங்குமுறைகள்

இருக்கின்றன. அத்தகைய சடங்குகளில் இருந்து வெளிவர நினைப்பவர்கள் ஒரு சிலரே. அவ்வகையில் 'நீல நட்சத்திரப் பொட்டு' என்னும் கதையில், சரோஜினி என்பவள் ரகுமானைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறாள். சரோஜினியைப் பெண் பார்க்கும் சடங்கு நடைபெறுகிறது.

பாத்திமாவின் அம்மாவும் சித்தியும் சரோஜினியின் முகத்திலிருக்கும் பொட்டும், திருநீறும் கண்டு அதிர்ச்சியடைகின்றனர். ரகுமானின் சித்தி நதீரா சென்று திருநீறை அழிக்கிறாள். சரோஜினி ஒன்றும் சொல்லாமல் நிற்கிறாள். அடுத்ததாக அவளது பொட்டையும், குங்குமக் குறியினையும் அழிக்க விழைகிறாள். "சரோஜினியைப் பொருத்தவரை அந்தப் பொட்டு என்பது சுமங்கலி என்பதன் அடையாளமாகவே அடிமனதில் பதிய வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்" (அப்.ஒரு.கல், பக்.33) என்ற பதிவு பண்பாட்டுச் சுவடுகளை எளிதில் மாற்ற இயலாது என்பதைப் புலப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

கைம்பெண்

கணவனை இழந்த பெண்கள் வெள்ளைச் சீலை அணிய வேண்டும் வேறு அலங்காரங்கள் எதுவும் செய்யக்கூடாது என்னும் வரையறையினை இச்சமூகம் பெண்கள் மீது திணித்துள்ளது. கொங்கு வட்டாரத்தில் இத்தகைய கட்டுப்பாடு அதிகமாகவே இருந்து வந்தது. இதனை, "மாரியம்மன் கோயிலில் ஊரின் இதர கோயில்களில், கல்யாண வீடுகளில், நேற்றிருந்த ஒருவன் வாழ்ந்த தெருவில் இப்படிப் பல இடங்களில் ரச்சாளைப் பார்த்திருக்கிறேன். பாட்டி என்றழைக்கப்படும் விதமாகத் தோற்றம் பெற்றிருந்த ரச்சாளின் மீது 'வெள்ளைச் சேலைக் கிழவிகள் மீது தோன்றக்கூடிய உதாசீனமும் பிரியமும் ஒருசேர ஏற்பட்ட வண்ணமிருந்தன" (உ.கு.பூ, பக். 97) இக்கூற்று க.சீ.சிவகுமாரின் 'குருசேவ் குழந்தையாக இருந்தபோது...' கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

பண்பாட்டு மாற்றங்கள்

மாற்றம் என்பது மானிடத் தத்துவம் 'மாற்றம் என்பது மாறாத ஒன்று' என்பன மக்களிடத்தில் பழமொழிகளாகப் பதிந்துவிட்டன. மக்களின் வாழ்க்கை, பொருள்களின்

தன்மை என்று அனைத்துமே முன்பு இருந்தது போல இப்போது இல்லை என்றே கூறலாம். ஒரு படைப்பாளன் என்பவன் பண்பாட்டு மாற்றங்களை நுட்பமாகக் கவனித்துப் பதிவு செய்யக்கூடியவன். நவீனப் பண்பாடு என்பது நாகரிகத்திற்குத் தொடர்புடையதாகவே கருதப்படுகிறது. புதிய பண்பாட்டுக் கருவிகளின் வரவு வாழ்வில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி நவீனப்படுத்துகிறது.

நேற்றைய தினம் போல நாளை தினம் அமைய வேண்டும் என்றில்லை. அப்படியே இருந்தாலும் கூட அது நாகரிகத்தால் மாறிப்போய் விடக்கூடும். நவ நாகரிக வளர்ச்சி எனும் ஓர் போர்வை தமிழர் தம்முடைய அடையாளங்களை மறக்கவும், மறைத்தும் கொண்டிருக்கிறது. அன்று வயலிலே பாடிக்கொண்டே விதை விதைத்த உழவன் விதையோடு பண்பாடு என்ற வேரையும் சேர்த்தே நட்டான். இன்றைய கால மாற்றத்தினால் உழவுத் தொழிலைக் கைவிட்டு நகர வாழ்க்கைக்கு மாறிவருகின்றனர். இதனால் பாரம்பரியமாகப் பின்பற்றி வரும் பழக்கவழக்கங்களிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டு வருகிறது. இத்தகைய மாற்றங்களை கொங்குச் சிறுகதைகளில் பதிவாக்கியிருக்கின்றனர்.

“மாடு கன்னுக ஆட்டுக்குட்டின்னு எல்லாம் பாக்கிறதில்லே... அவிகளே இருக்கிறதை எல்லாம் வித்துப் போட்டாங்க... பாலுக்குப் பதிலாச் செர்லாக் அது இதுன்னு குடுத்துக் கொழந்தைகளை இந்தக் காலத்துலேயெல்லாம் எலும்பு வலுவில்லாம வளர்த்திறாங்க. மின்னே எல்லாம் ஒவ்வொருத்தரு காட்டுக்கோளையும் பொலி இருக்கும். கறவை மாட்டைப் பொலியிலே தழையிர அறுகம்பில்லிலே மேய்ப்பாங்க... வாய்க்கால் இருக்கும்... தண்ணி வாய்க்கால்லே போகும்... இப்போ சொட்டு நீர்... எல்லாம் டியூப் வழியாத்தண்ணி சொட்டு சொட்டாப் பாய்க்கிறாங்க...ஒழுவோட்டறதுக்கு டிரேக்டர்... மம்முட்டிக்குப் பதிலாக டிஸ்க் போட்டு வெட்டறாங்க... கருதடிக்கிறதுக்கு மிசின், மருந்தடிக்குறதுக்கு மிசின்... பில்லு வெட்டுறதுக்கு ஆளு அம்பு வேண்டியதில்லே, களைக்கொல்லி மருந்தடிச்சாப் போதும் என்று எல்லாம் உயிரற்ற உணர்ச்சியற்ற இயந்திரங்களுக்கு விவசாயிகளும் மாறிவிட்டதைச் சொல்லி அவர்களும் இயந்திரங்களாகவே வாழ்கின்றனர்... நாமும் அதற்குள்தான் வாழ்ந்தாக வேண்டிய நிர்பந்தம்” (அப்.ஒரு.கல், பக்.67) என்று கந்தசாமி

என்னும் பாத்திரம் வாயிலாக மா.நடராசன் 'இயந்திரக் கோளாறு' என்னும் கதையில் பதிவாக்கியிருக்கிறார்.

சமூகப் பண்பாட்டு மாற்றம்

கொங்குச் சமூகம் தங்களுக்கென தனித்த சில பண்பாடுகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் கொண்டு திகழ்கின்றது. அப்பாரம்பரிய பண்பாடுகள் சமகாலங்களில் பல காரணங்களினால் சில மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகின்றன. அத்தகைய மாற்றங்களை சிறுகதைகள் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பெருமாள் முருகனின் 'உள்ளத்தில் எழுதிய முகம்' கதையில், "அவளுடைய ஊரிலிருந்து சென்று நகரத்துக் கல்லூரி ஒன்றில் இளங்கலை சேர்ந்திருந்த காலம். அரசுநல விடுதியில் இடம் கிடைத்திருந்தது. அப்பனையும் அம்மாளையும் சிரமப்படுத்தாமல் படிக்க முடிந்தது. கையகல நிலத்தில் கீறிக்கொண்டு விவசாயம் செய்யும் அவர்கள் ஐந்து பிள்ளைகளை வளர்க்கப்பட்டபாடு பெரிது. நான்கைந்து வெள்ளாடுகளும் எருமைக்கன்றுகளும் தான் வயிற்றை நனைத்தன. 'விவசாயப் பெருங்குடி' என்று அவ்வப்போது பெருமை பீற்றிக் கொள்வார் அப்பன். நகரத்திற்கு வந்தபின் அவளுக்கு அந்தப் பெருமையில் துளியும் அர்த்தம் இல்லை என்றாகியது" (பெ.மு.சிறுகதைகள், பக்.31,32) கிராமங்களிலிருந்து நகரத்திற்குச் செல்லும் இளைய தலைமுறையினருக்கு வேளாண் தொழில் என்பது ஒரு பொருட்டல்ல. அத்தொழிலை மறந்த நிலையில் தாங்கள் ஆபத்தான எதிர்காலத்தை நோக்கிச் செல்கிறோம் என்பதை அறியாதவர்களாக அவர்கள் இருக்கின்றனர் என்பதையே இப்பதிவு உணர்த்துகிறது.

தொழில்துறை மாற்றம்

தொழில்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றமே கிராமிய வாழ்வினைப் புரட்டிப் போட்டது எனலாம். ஓலையால் வேயப்பட்ட கூரைகள் நிறைந்த கிராமங்களில் தற்போது ஓட்டு வீடுகள் காணப்படுகின்றன. "ஓலைக் கொட்டாயின் கீழ்மூலையில் கயிற்றுக் கட்டிலைப் போட்டுப் படுப்பது அவர் வழக்கம். வெயில், காற்று, எதுவென்றாலும் அதுதான் அவர் இடம். அவர் குழந்தையாக இருந்தபோது அம்மா கட்டிலைப் போட்டு அவரை அணைத்துப் படுத்திருந்த இடம் அது என்பார்" (மேலது,

பக்.104) தொழில்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் வீடு கட்டுமானத்திலும் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளது.

“அவன் தலையெடுத்து இப்போது செங்கல் சுவர் வைத்து வீடு கட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். வில்லை ஓடு போடப் போகிறானாம். கை ஓடு போட்டு இப்போது யார் வேய்கிறார்கள்? எல்லாம் வில்லை ஓடுதான். வேலையும் வெகு சலபம். ரீப்பர் கட்டையில் ஓடு மாட்டத் தெரிந்தால் போதும். ஒரு ஓடு உடைந்துவிட்டால் கூட யாரும் சலபமாகக் கழற்றி மாட்டிவிடலாம்” (மேலது, பக்.107) என்ற பதிவு கட்டுமானத் தொழிலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைக் காட்டுகின்றது.

“மாமா ஊருளே இப்போப் பாருங்களே! யாராச்சும் தோட்டத்துக்கோ, சந்தைக்கோ நடந்து போறதப் பாத்திருக்கிறீங்களா... உங்க வயசுக்காரர்கள்தான் முக்காவாசிப்பேரு நடந்தே போறாங்க... நான் சின்னப்பையனா இருக்கிறபோது முப்பது வருசத்துக்குப் பின்னடியெல்லாம் ஊருக்கு ஒரு மொபெட்டு ரண்டு மொபெட்டுதான் இருந்தது. அதுக்கும் பொறகு ஒரு பத்து வருசங் கழிச்சி மொபெட்டு வெச்சிருந்தவியெல்லாம் புல்லட் பைக் வாங்கினாங்க. மத்தவிக முக்காவாசிப் பேரு டிவிஎஸ் ஃபிப்டின்னு மொபெட் வாங்கினாங்க... இன்னைக்குப் புல்லட் காரரெல்லாம் கார் வாங்கீட்டாங்க... அதான் பேங்குகள் எல்லாம் எசிலிபோட்டுட்டு ஓடி ஓடிக் கடன் குடுக்குறதாச்சு... வாங்கிக்கிறாங்க. அதுலீம் பாருங்க, டவுன்ல இருக்கிறவிக எல்லாம்... ஒரு சின்ன வேலையிலே இருந்தாங்கூடப் போதும் மாசத் தவணையிலே கடன் கட்டிட்டு காரே வாங்கிக்கிறாங்க... நடக்கிற வேலையே கெடையாது... சக்கரை நோவு, இருதய நோவு அது இதுன்னு வருது. பேப்பர்லேயே, நடங்... நடங்க... நடைப்பயிற்சியே சக்கரை நோவுக்கு இருதய நோவுக்கெல்லாம் மருந்துன்னு விளம்பரம் போட்டுட்டு இருக்கிறாங்க... எல்லாம் காலம் அப்பிடி ஆகிப் போச்சுங்க மாமா... நாமும் அதுக்குத் தக்கனமாறித்தான் ஆகோணும்” (அப்.ஒரு.கல், பக்.68) என்ற பாத்திரக்கூற்று உலக நடைமுறை குறித்து சிந்திக்க வைக்கின்றது.

தொழில்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களினால் உணவுப் பொருட்களிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதனால் வேலை செய்வதற்கு சோம்பேறியாகிய மனிதன்

இன்று பலவித நோய் தொற்றுகளுக்கு ஆளாகிவிட்டாள் என்பதை மா.நடராசனின் 'இயந்திரக் கோளாறு' கதையில் இடம்பெறும் மேற்காணும் பதிவு தெளிவுபடுத்துகிறது.

பண்பாட்டு மாற்றத்தில் பெண்கள்

கணவனை இழந்த பெண்கள் வெள்ளைச் சேலைதான் கட்ட வேண்டும். அலங்காரங்கள் செய்து கொள்ளக்கூடாது என்பது காலங்காலமாகப் பெண்களுக்கே உரித்தான பண்பாடாக இருந்து வருகிறது. ஆனால் சமகாலங்களில் இத்தகைய நிலைகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி வருகின்றனர்.

மா.நடராசனின் 'விரதல்' என்னும் கதையில் இத்தகைய மாற்றங்களை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத ராமாத்தாளின் புலம்பலில், "காலங் கலி காலமப்பா! முண்டைப்பெராணிகள் எல்லாமே வெள்ளைச் சேலை கட்டறதில்லே. காவிச்சீலை கட்டிக்கிறாங்க. நாகரிகம் பெருத்துப் போச்சு! எப்படி அம்மணி மழை பேயும்? காலிலே மிஞ்சியக் கழட்டிக்கிறாங்க! உன்னம் பத்து வருசம் போனால், கால்லே கழுத்திலே எல்லாம் நகை நட்டப் போட்டுக்கிடுவாங்க! என்று பேசியிருக்கிறாள். ஆனால் சில ஆண்டுகள் கழித்தபிறகு வெள்ளைச் சேலையே கட்டறதில்லை. காரணம் ஊருக்குள் எல்லாராட்டம் நாமளும் மாறிக்கிறதுதானே நல்லா இருக்கும்? எதுக்கு நாம முட்டும் வெள்ளைச் சீலை கட்டிட்டு. அழுக்கு ஆனா ஆகாதுக்கு மின்னாடியே கரையேனு ஆகிறது!" (மேலது, பக்.14) இவ்வாறாக பெண்களின் மீது சுமத்தப்பட்ட மரபுகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பதை பாத்திர உரையாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

பெருமாள் முருகனின் 'கொறங்காடு' என்னும் கதையில், பூவாயி என்னும் பெண்மணியின் கணவனாகிய கண்ணன் இறந்து விடுகின்றான். இறந்த பின்பு தாலி அறுத்து சேலை கொடுக்கும் சடங்கு நடைபெறும் நாள் வருகின்றது. அப்போது பூவாயினுடைய அண்ணன், "சாங்கியமெல்லாம் ஒண்ணும் வேண்டாமுங்க. பூவா இத்தன வருசமா கட்டியிருந்தாபலயே செவப்புச் சீலயே கட்டிக்கிட்டும்... வெள்ளைச் சீலயெல்லாம் வேண்டாமுங்க" (பெ.மு.கதைகள், பக்.702) என்கிறான். இத்தகு பதிவால் சமூக சீர்திருத்தச் சிந்தனை கொண்ட சிலபேர் தவிர்க்க வேண்டிய சில விடயங்களை புறக்கணிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள் என்று அறிகின்றோம்.

உணவுப் பண்பாட்டு மாற்றம்

தற்கால கிராமப்புறங்களில் கம்மஞ்சோறு, களி, தினை என்று பாரம்பரியமான உணவுப் பொருட்கள் கைவிடப்பட்டு இட்லி, தோசை என்று விதவிதமான உணவுப் பொருட்களை உண்ண ஆரம்பித்து விட்டனர்.

“வேளைக்கு நான்கு உருண்டை கம்மஞ்சோறு என்றிருந்தது. இப்போது இரண்டாகக் குறைந்துவிட்டது” (பெ.மு சிறுகதைகள், பக். 104) என்ற இப்பதிவு பெருமாள் முருகனின் ‘கோம்பைச் சுவர்’ கதையில் அமைந்துள்ளது. இதன்வழி உணவுப் பண்பாட்டில் பழைய பழக்கவழக்கங்கள் மறைய ஆரம்பித்து விட்டன என்று அறிய முடிகின்றது.

பெண் கல்வி

பெண்களைப் படிக்க அனுப்பாத காலத்தைத் தாண்டி பெண்கள் கல்வி கற்பது மட்டுமல்லாமல் அதில் சாதனைகளும் படைத்து வருகின்றனர். மா.நடராசனின் ‘ஏட்டுச் சுரக்காய்’ என்னும் கதையில், சிந்தாமணி என்னும் பாத்திரம் மக்களையோ, சமுதாயத்தையோ, பெற்றோர்களையோ நம்புவதை விடப் புத்தகங்கள் கொடுக்கும் கருத்துக்களையே நம்புபவள்.

“தலித்தியம், பெண்ணியம் பற்றிய நூல்களும், ஏழெட்டு நாவல்களும் எழுதிக் குவித்து விட்டாள் இலக்கிய உலகில் வாழ்க்கையும் படைப்பும் ஒரே நேர்கோட்டில் அமைந்துள்ள பெண் எழுத்தாளர் சிந்தாமணி என்று தமிழ் உலகில் ஏகோபித்த பாராட்டுக்கள் பெற்று விட்டாள்” (மயிலை மாடு, பக்.56) கல்வியில் வளர்ச்சி பெற்று சாதனைப் படைத்து வரும் பெண்கள் இன்றளவில் பெருகி வருகின்றனர் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் பதிவாக இப்பதிவு அமைந்துள்ளது.

பண்பாட்டுச் சிதைவு

மனித சமூக உறவுகள் சிதைந்து, அதற்கு பதிலாக பண உறவுகள் முதன்மை அடைந்துள்ளன. அறிவு, முதுமை, சமூக ஆற்றல், அனுபவம், பெரியவர்கள் என்ற

வடிவில் நீடித்த சமூக அந்தஸ்தும், சமூகப் பண்பும் மறுக்கப்படுகின்றது. சமூகக் கண்ணோட்டம் சிதைந்து சுயநலம் முதன்மை பெறுகிறது.

இன்றைய நுகர்வுப் பண்பாட்டால் சிதைவுறும் கொங்குச் சமூகத்தை மா.நடராசனின் 'அற்றுப்போச்சு' என்னும் கதை பிரதிபலிக்கிறது. இரண்டு வேறுபட்ட தலைமுறைகளைச் சார்ந்தவர்களாக, சின்னம்மினி - சின்னச்சாமி, அருக்காணி - காளியப்பன் ஆகிய பாத்திரங்களைப் படைத்து பண்பாட்டுச் சிதைவை விளக்குகிறார். தனது மனைவி உயிருடன் இருக்கும் வரை தேநீர் கடைக்குக் கூட வராதவர் சின்னச்சாமி. அவரின் அன்பின் திருவுருவமாக இருந்த சின்னம்மினி மறைந்தவுடன், உறவின் அன்பிற்காக ஏங்கும் சின்னச்சாமி போன்றவர்கள் இன்றளவும் கொங்கு நாட்டு கிராமங்களில் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பிரதிபலிப்பதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது.

சுரண்டலும் ஆதிக்க மனப்பான்மையும் சாதிய ஒடுக்குமுறைகளையும் தம் அன்றாட வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் மக்களின் வாழ்வியலை மேலும் வேதனைக்குள்ளாக்கும் வகையில் இவர்தம் பழக்கவழக்கங்களும் அமைந்துவிடுகிறது. பல்வேறு தீய பழக்கவழக்கங்களும் தீய சிந்தனைகளும் இம்மக்களின் வாழ்வியலைப் பெரிதும் பாதிக்கும் காரணிகளாகின்றன.

1. சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகள்

2. வறுமை

ஆகியவை கிராமப்புறங்களில் வாழும் மக்கட் பண்பாட்டில் பல சிதைவுகளை உருவாக்கியுள்ளன.

தெருக்களில் குழந்தைகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து விளையாடுவது என்பது பண்பாடு சார்ந்த செயலாகும். ஆனால் குழந்தைகளிடமும் சாதியத்தைத் திணிப்பது என்பது பண்பாட்டுச் சிதைவுக்கான காரணியாக மாறுகின்றது. வா.மு.கோமுவின 'இனி ஒண்ணையும் மறைச்சு வைக்க முடியாது' எனும் கதையில் இத்தகைய ஒரு பதிவினைக் காணமுடிகிறது.

“ஒருவாட்டி சரஸாவைக் கூட்டிட்டு வந்து தேங்காத் தொட்டி வெச்சு ஈரமண்ணுல இட்லி சுட்டு வெளையாடிட்டு இருந்தப்ப எங்கப்பன் வந்ததும் என்னைப் போட்டு மொத்து மொத்துனு அன்னைக்கு சாமத்துல எனக்கு கூதக் காச்சலே வந்துச்சு!” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், பக்.44) இத்தகைய சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குழந்தைகளிடம் கொண்டு சேர்க்கும் இதுபோன்ற காரணிகள் சமுதாய பண்பாட்டுச் சிதைவுக்கு வழிகோலுகின்றன எனலாம்.

சங்ககாலந் தொட்டு காதலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துவந்த தமிழர் பண்பாட்டில் சாதியத்திற்கு முதன்மை கொடுப்பதால் பல காதல்கள் மறுக்கப்படுகின்றன.

சிவகுமாரின் ‘காதல் படகில் கொஞ்ச தூரம்’ எனும் கதையில், ஜகதீஸ்வரன், ரம்யா இருவரும் ஒரே கல்லூரியில் படிப்பவர்கள். இருவருக்குள்ளும் காதல் மலர்கிறது. இதனை அறிந்த ரம்யாவின் அண்ணன் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கிறான். ஜகதீஸின் அம்மா அவனிடம் அந்தப் பெண்ணை மறந்துவிடு. நமக்குக் கொடுத்துவைக்கவில்லை என்று கூறுகிறாள். “நம்ம குடும்பத்துக்கு ரம்யா வர முடியாதபடிக்கு ஜாதி குறுக்கால வந்துருச்சேன்னு வருத்தப்படறாங்களாம்” (உ.கு.பூ, பக்.190) காதலுக்கு சாதி தடையாக இருப்பதை இப்பதிவு உணர்த்திற்று. மேலும்,

“சமுதாயக் கட்டினை ஆணிகளாகக் கொண்ட சாதிச் சிலுவையில் மரித்த நம் காதலுக்கு, இறுதி ஒப்பாரியை வாய்மொழியாகச் சொல்ல, வா பெண்ணே வா! உனது பழைய ஓலைகளோடு காத்திருக்கிறேன்” என்னும் அவலக் கூற்று இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. (மேலது, பக்.191) சாதியம் என்பதை உடைத்தெறிய முடியாத சூழல்கள், சமுதாயப் பண்பாட்டின் சிதைவிற்கு வழிகோலுகிறது என்பதையே இப்பதிவுகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

கொங்கு நாட்டில் பஞ்சம் பிழைக்கவும் நாடோடிகளாகவும் வந்த மக்களையும் அரவணைத்து அவர்களுக்கென்று வசிக்க இடம், உணவு, உடை, பாதுகாப்பு எல்லாம் தந்து தங்கள் வீட்டு விசேஷங்களிலும் பங்கெடுக்கும் வண்ணம் அவர்களுக்கும் சில

சடங்குப் பொறுப்புகளைக் கொடுத்தார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பணியையும் ஒதுக்கித் தந்தார்கள். அவர்களில் முதன்மையானவர்கள் வண்ணார், நாவிதர், பண்டாரம், குயவர், சாணார், தோட்டி, மாதாரி முதலானோர் ஆவர்.

காலப்போக்கில் இவர்களுக்கிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகள் அதிகரித்து நிலவுடமையாளர்கள் ஆதிக்க சக்தியாகவும் அவர்களிடம் வேலை செய்பவர்கள் கீழ்நிலையிலும், அடக்குமுறைக்கு உட்பட்டவர்களாகவும் மாறத்தொடங்கினர்.

ஆதிக்கசாதியினரும் அடக்குமுறைகளும்

ஆதிக்க சாதியினர் அடித்தள மக்கள் மீது வன்முறையைப் பயன்படுத்தித் தங்கள் மேலாண்மையை நிலைநாட்டுவர். சமூகத்தில் மேட்டிமையோர், விளிம்புநிலை மக்கள் என்ற இரு பிரிவுகள் நிலவி வருகின்றன. அவற்றுள் மேலாண்மை செலுத்துவோராக மேட்டிமைக்குழு விளங்கினாலும், அது எல்லா நிலைகளிலும் தன்னை நேரடியாக வெளிக்காட்டிக் கொண்டு தன் மேலாண்மையை நிலைநாட்டுவதில்லை.

மா.நடராசனின் 'அடையாளத் தீ' கதையில், மயில்சாமி என்பவர் தன்னைவிட வசதியில் பெரிய ஆள் ஊருக்குள் கிடையாது என்றெண்ணியிருந்தார். அவரது அனுமதியின் பேரில் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சார்ந்த சிதம்பரம் என்பவர் இனிப்பகம் (பேக்கரி) நடத்தி வந்தார். வியாபாரம் நல்விதமாக நடந்து நல்ல இலாபம் கிடைத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவனது வளர்ச்சியினை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத மயில்சாமி மின்துறையைச் சேர்ந்த ஊழியர் ஒருவரிடம் சொல்லி இரவோடு இரவாக மின்கசிவினை ஏற்படுத்தி இனிப்பகத்தினை எரித்துவிடுகிறார். சிதம்பரமும் தீக்கிரையாகிறான். இதனை,

“காலையில் எப்போதும் போல விடிந்துவிட்டது என்று நேரத்தில் எழுந்துகொண்டே புஷ்பலீலா ரிஷியைப் பார்க்கும் ஆர்வத்தில் பொடக்காலிக்கு வந்து பேக்கரிப் பக்கம் பார்த்தாள். மணி ஆறு ஆகவில்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் பேக்கரி இருந்த இடத்தில் தீக்கங்குதான். பிணம் எரிந்த சுடுகாடு போலக் கனன்று கொண்டிருந்தது. தீயின் அடையாளம் மயில்சாமிக்கும் லைன்மேனுக்கும் மட்டும்தான் தெரியும்!” (அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும்,

மா.நடராசன், பக்; 9) எனும் இப்பதிவானது ஆதிக்கசக்தியின் வன்முறை உணர்வினை எடுத்துரைக்கும் விதமாக அமைந்துள்ளது.

பெருமாள் முருகனின் 'மாப்பு குடுக்கோனுஞ் சாமீ' என்னும் கதையில் ராசு என்பவன் செங்கான் காட்டுக் கிணற்றில் நீச்சல் அடித்துவிட்டான் என்பதற்காக அவனது கையையும் காலையும் கட்டிவைத்து அடிக்கிறார்கள். அதன்பின் அவன் ஊரைவிட்டே ஓடிப்போகிறான். ஒருமாதம் கழித்து செங்கான் வீட்டில் மாடு ஒன்று இறந்துவிடுகிறது. இதற்குக் காரணம் ராசுவாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென நினைத்துத் தன் இனத்தைச் சேர்ந்த ஆட்கள், இளைஞர்கள் என அத்துணை பேர்களின் கையிலும் தடியினைக் கொடுத்தனுப்புகிறான். அவர்கள் குடிசைகள் நிறைந்த ராசுவின் தெருப்பகுதிக்குள் சென்று பெண்கள், குழந்தைகள், கால்நடைகள், கோழிகள், பூனைகள், வீட்டுப் பாத்திரப் பண்டங்கள் என்று எதையும் விட்டு வைக்காமல் அடித்து நொறுக்குகின்றனர்.

“தடிகளின் வெறி அடங்கியபாடில்லை. கைக்குச் சிக்கிய ஆண்களின் உடல் முழுவதும் அவை தடிப்புகளாய் இறங்கின. இரத்த வீச்சம் எங்கும் எழுந்து தடிகளின் கைகள் ஓய்ந்த போது ஓலம் மட்டுமே எழுந்தது. ஒவ்வொரு தடியின் முன்னும் கைகள் பிணைக்கப்பட்ட ஓர் உருவம். சில தடிகள் தங்கள் சாமர்த்தியம் காரணமாக இரண்டு உருவங்களை முன்னிறுத்தியிருந்தன. ‘அய்யோ...சாமீ...’ என்பதைத் தவிர உருவங்களின் வாய்களில் வார்த்தை எதுவும் வரவில்லை. ‘நடங்கடா’ என்று உறுமிய தடிகள் நெட்டித் தள்ளின. வளவின் நுழைவுப் பகுதி வரை ஓடியும், நடந்தும், ஊர்ந்தும் வந்த பெண்கள் தடிகளின் உறுமலுக்குப் பயந்து அப்படியே நின்றுவிட்டனர். கைகள் பிணைக்கப்பட்ட உருவங்கள் கூனிக் குறுகி நடந்தன. சில உருவங்கள் கோவணத்தோடு இருந்தன. சில உருவங்கள் முழு மொட்டைகட்டை. நெட்டித் தள்ளிச் செல்லும் தடிகளை முட்களுக்குள்ளும் மறைந்திருந்த கண்கள் அச்சத்தோடு பார்த்தன. என்ன காரணம் என்று ஒருவருக்கும் புரியவில்லை” (பெருமாள் முருகன் கதைகள், பெருமாள் முருகன், பக்; 120) இப்பதிவு சாதிய வன்கொடுமையின் உச்சத்தினைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

“வர்க்கப் போராட்டம் என்பது உடைமையாளர்களான முதலாளிகளுக்கும் உற்பத்தியில் ஈடுபடும் பாட்டாளிகளுக்கும் இடையே வேலைத் தளத்தில் நிகழும் யுத்தம் மட்டுமல்ல. அது பண்பாட்டிலும் சமயத்திலும் கூட வெளிப்படும். பண்பாடு, சமயம் தொடர்பான கண்ணோட்டம், தகவு, நம்பிக்கை போன்றவற்றிலும் சிக்கலைத் தோற்றுவித்து, மக்களின் சிந்தனையிலும், நடத்தையிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்” (ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், அடித்தள மக்கள் வரலாறு, பக்.37) என்னும் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது.

அடித்தள மக்களைத் தீண்டத்தகாதவர்களாக நடத்தக்கூடிய ஒரு போக்கினையும் கொங்குச் சிறுகதைகள் பதிவு செய்திருக்கின்றன. வா.மு.கோமுவின ‘நீங்க பன்றது அட்டுழியமுங்க சாமி’ என்னும் கதையின் மூலம் இதனை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

“லோகாம்பாள் டக்கடையில் பாய்லர் வைத்திருக்கும் இடத்தில் நீளமான திண்ணை இருந்தது. அதை திண்ணை என்று கூறிவிட முடியாதுதான். யாரும் ஏறி அமர்ந்து கொள்ளவும் முடியாது. அதை ஒட்டினாற்போல் மேற்கில் ஒரு செங்கல் அளவு தூண் நிற்கிறது. அந்த தூண் மேலே ஆஸ்பெட்டாஸ் சீட்டைத் தாங்கி நிற்பதாக அந்த தூணில் ஆணி அடித்து அதில் இரும்பால் செய்த டம்ளர் தாங்கி இருந்தது. அதில் எப்போதுமே நான்கைந்து கண்ணாடி டம்ளர்கள் இருக்கும். அது அனைத்தும் கடைக்கு வந்துபோகும் மாதாரிகளுக்குத்தான். அவர்களே அதை எடுத்து, ஊற்றும் டயை நீட்டி வாங்கிக் கொண்டு, குடித்து முடித்ததும் அதேபோல் லோகாம்பாள் தண்ணீரையும் ஊற்ற கழுவி சொருகி வைத்துவிட்டுப் போய்விடுவார்கள்” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள் தொகுதி-1, வா.மு.கோமு, பக்;59) இவ்வாறாக டக்கடையில் கூட கீழ்மைப்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரைத் தீண்டத்தகாதவர்களாக, நடத்தக்கூடிய அவலநிலையினை இக்கதையில் பதிவுசெய்திருக்கிறார் ஆசிரியர். மேலும் இக்கதையில் இடம்பெறும் மற்றொரு பதிவு, “உயர்சாதியில் பிறந்தவர்கள் மட்டும் வெளியூரில் சென்று தங்கிப் படிக்கிறார்கள். அந்தக் கல்லூரியில் உயர்சாதி ஆண்களும் பெண்களும் மட்டுமே படிக்கிறார்கள். லோகாம்பாளின் பையன்கள் படியூர் சென்று

காலேஜ் படிக்கிறார்கள். அந்தப் பள்ளியின் வாகனமே சின்னாளம்பட்டி வந்து படிப்பிக்க கூட்டிப் போகிறது. உள்ளூரின் காலேஜுக்குப் போய் படிக்கும் பையன்கள் இந்த இருவர்தான்.” (மேலது, பக்; 58) இவ்வாறு கீழ்மைபடுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான கல்வி அவ்வூரில் மறுக்கப்பட்டிருப்பதை கதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

விளிம்புநிலை மக்கள்

விளிம்பு என்பது வர்க்க அடிப்படையிலான வரையறை அல்ல. அது சாதி, பால், அரசியல், பொருளாதாரம் எனப் பல்வேறு கூறுகளால் கீழ்நிலைப்படுத்தப்பட்ட சக்திகளைக் குறிப்பது ஆகும். “விளிம்பு எப்போதும் ஒருபடித்தானவை அல்ல. மேலும் ஒற்றைக் கருத்தியல் கொண்டவையுமல்ல. ஒரு மையத்திற்கு விளிம்பாக இருக்கும் ஒன்று அதனினும் விளிம்புடன் ஒப்பிடும்போது அது மையமாக அமைகின்றது” (பெருமாள் முருகன் படைப்புகளில் விளிம்புநிலை மாந்தர், ம.தமிழ்ச்செல்வி, இணையம் கட்டுரை) விளிம்புநிலை மக்கள் ‘Marginalized people’ என்று ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

“விளிம்புநிலை மக்கள் என்று குறிப்பிடப்படும் நபர்கள் சமூகத்தில் எந்தவிதமான அங்கீகாரமும் இல்லாதவர்கள். தங்கள் உரிமைக்காகப் போராடுபவர்கள். தற்போது இருக்கின்றதைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதில் அந்த மக்கள் மிகுந்த கவனமாக இருக்கின்றனர்” (உங்கள் நூலகம், கீற்று, முத்துக்கமலம் ஆகஸ்ட்-2015, பக்; 91,92, E-ISSN-2424-1990)

குறைந்த வருவாய் உடைய பல தொழில்களைச் செய்யும் மக்கள், புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்கள், ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் ஆகியோர் விளிம்புநிலை மக்கள் ஆவர். இதனை “சமுதாய அடுக்கில் கீழ்நிலையில் – விளிம்பில் – ஓரத்தில் இருப்பவர்களையே அதாவது சாதி, சமயம், பால், இனம் என்ற எல்லாத் தளங்களிலும் ஒடுக்கப்பட்ட, புறக்கணிக்கப்பட்ட, தாழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட மக்கள், தேவதாசிகள், பாலியல் தொழிலாளிகள், அரவாணிகள், தொழுநோயாளிகள்,

அனாதைகள், ஆதரவற்றவர்கள், மாற்றுத்திறனாளிகள் முதலானவர்களே விளிம்புநிலை மனிதர்களாவர்” (என்.ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், ந.முருகேச பாண்டியன், பக்; 66)

விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கை தினம் செத்துப் பிறப்பது போன்றே அமைகின்றது. அன்றாடத் தேவையான உணவிற்குப் பெரும் உழைப்பினைக் கொடுத்தாலும் அதற்கான விலைதான் கிடைப்பதில்லை. தொழில் நிலையில் ஏற்படுகின்ற இடர்பாடுகள் அவர்களது மனநிலையைச் சிதைத்து குழப்பமான சூழலை உருவாக்குகின்றன. விளிம்புநிலை மக்கள் வாழ்க்கையில் ஆசைகள், கனவுகள் போன்றவை கானல்நீராய் அமைகின்றன. அவரவர் தொழிலை அவர்களது சந்ததியினரே பரம்பரையாகச் செய்ய வேண்டும் என்கிற நிலையும் இந்தியாவில் காணப்படுகிறது.

விளிம்புநிலை மக்கள் அன்றாடம் சந்திக்கும் துன்பங்களை கொங்குச் சிறுகதைகளில் பதிவு செய்திருக்கின்றனர். இக்கதைகள் வாழ்க்கைக்கும் கிராமத்து மனிதர்களுக்கும் இடையிலான உறவின் வெக்கையை அழுத்தமாகப் பதிவாக்கியுள்ளன.

விளிம்புநிலை மக்கள் எதிர்கொள்ளும் அவலங்கள்

கிராமம் என்பது அதியற்புதமானது. தூய்மையானது எனப் பொதுபுத்தியில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள புனைவுகளுக்கு மாற்றான உலகை ஸ்ரீராம் சித்திரித்துள்ளார். வலுவான சாதிய அடுக்கில் மேல்கீழ் கற்பித்து கிராமத்தினரை நிரந்தரமாகப் பாகுபடுத்தியிருக்கிற சூழலின் வெக்கை கிராமவெளியெங்கும் பரவியிருக்கிறது.

அரண்மனைக்காரர் உள்ளிட்ட கவுண்டர் வளவு ஆட்களால் இடுகாட்டில் புதைகுழி வெட்டுகிறவனாக மாற்றப்பட்ட சோமனின் வலியைப் பேசுகிற ‘நிழல் விளையாட்டு’ கதை சாதிய மேலாதிக்கத்தின் குறியீடு ஆகும். மேலும் ‘இரவோடு போயினர்’ என்னும் கதையில் விளிம்புநிலையினரான சலவைத் தொழிலாளி சாம்பசிவத்தின் மூத்த மகள் பெரிய மணியக்காரரின் மகனுடன் உடன்போக்கு நிகழ்த்துகிறாள். அதனால் சினம் கொண்ட சின்ன மணியக்காரர் சாம்பசிவத்தைக்

கிணற்றுக்குள் தலைகீழாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டு சித்திரவதை செய்கிறார். கிராமத்தினர் யாரும் அதைத் தடுக்கவில்லை. வேடிக்கை பார்க்கின்றனர். ஓடிப்போனவர்களை மீண்டும் கிராமத்திற்குள் அழைத்து வருகின்றனர். சித்திரவதையின் வீரியத்தை உணர்ந்த சாம்பசிவத்தின் மகள் அரளிவிதையை அரைத்துக் குடித்துத் தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். அப்பகுதி மக்களின் எதிர்வினை என்பது வெறும் மௌனம் மட்டுமே. எதுவும் நடக்காதது போல ஊர் மக்கள் செயல்படுகின்றனர்.

வயதுக்கு வந்த மகளுக்கு நடைபெற்ற தெரட்டி விழாவில் போதிய மாற்றுத்துணி தரவில்லை. இதனால், “வெளுக்கிற வண்ணாந்தானே நீ... மாத்தில்லாம இங்க என்ன புடுங்கறதுக்கா வரே... விசேஷ நாளும் அதுவுமா ரொம்ப ரொல்லு காமிச்சே... வெளுக்குற வண்ணான்னு பாக்காம வளச்சு முடுக்கீறுவனாமா... ஜாக்கிரதையா நடந்துக்க...” (மேலது, பக்; 74) என்று கேவலமாகத் திட்டுகிற மணியக்காரரின் பேச்சு, ஏற்கனவே வலியில் துடிக்கிற சாம்பசிவத்தை எங்கேயாவது போய்விடலாம் என முடிவெடுக்கத் தூண்டுகிறது. சலவைத் தொழில் செய்கிற தொழிலாளியை சக மனிதனாக நினைக்காத ஆதிக்க சாதியினரின் அதிகாரமும், திமிரும் கட்டற்றுப் பரவும்போது, கிராமம் என்ற சொல் அர்த்தமிழக்கிறது. விளிம்புநிலையினரைக் கிராமத்தின் ஆதிக்க சக்திகள் வாழவிடாமல் துரத்துகின்றன என்பதாகக் கதையாடல் விரிகிறது.

‘ஆறுமுகக் காவடி’ என்னும் கதையில் கீழ்மைப் படுத்தப்படும் சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் காவடியைத் தொட்டுத் தூக்கிவிட்டார். அதன் காரணமாக அக்காவடியைத் தூக்குவதற்கு கோயில் பூசாரி மறுத்து விடுகின்றார். இதனை, “தோட்டிப்பயல் தொட்டுத் தூக்கி ஆடின காவடிய இனி நாந்தொட்டு தூக்கியாடனுமாடா? நானென்ன ஈனசாதிக்குப் பொறந்த பூசாரின்னு நெனச்சீங்களா? நா இனி, இந்தக் காவடியைக் கையில் தொடமாட்டேன்” (மேலது பக்; 52) என்கிறார். இப்பாத்திரக் கூற்று ஆதிக்க சாதியினரின் அதிகாரத்தைக் காட்டும் விதமாக அமைந்துள்ளது.

வா.மு. கோமுவின் 'எச்சப் பன்னாட்டு இவுளுக்கெதுக்குங்க சாமி' என்னும் கதையில் இடம்பெறும், "எங்க சனமெல்லாம் அந்தக் கோயில உட்டுத் தள்ளி இருக்கிற பெரிய வேப்பமர அடியில்தான் நிக்குமுங்க. பூசாரி ஒரு பூசை கோயிலுக்குள்ளார நடந்தாலும் தின்னுரு தட்டத்த எடுத்துட்டு மரத்தடிக்கே வந்து தின்னீர எங்கையில் கொடுத்துட்டுப் போவாப்லங்க" (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், தொகுதி -1, பக்;105) என்னும் கூற்றின் மூலம் கடவுள் வழிபாட்டில் கூட இவர்கள் தீண்டத்தகாதவர்களாகவே கருதப்படுகின்றனர் என்று அறிய முடிகின்றது. காலங்கள் மாறினாலும் காலங்காலமாக விளிம்புநிலை மக்களின் மேல் திணிக்கப்பட்ட சில ஒடுக்குமுறைகள் இன்றளவும் தொடர்ந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றன என்பதற்கு இதுபோன்ற கதைகளே சான்றுகளாக அமைகின்றன.

பெண்களின் நிலை

சமூக அளவில் பெண்கள் பல்வேறு நிலைகளில் ஒடுக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். பெண்கள் ஆண்களுக்கு அடிமைகளாய் அடுப்படி சேவகிகளாய், அந்தப்புரத்தின் அலங்காரப் பதுமைகளாய், பிள்ளைகளைப் பெற்று பேணுகிறவர்களாய் இன்னும் பல வகைகளில் இரண்டாம்நிலை உயிரிகளாக நடத்தப்படுகின்றனர்.

ஸ்ரீராமின் கதைகளில் இடம்பெற்றுள்ள பெண்கள், சொற்களுக்கு இடையே ஒளிந்திருந்து புனைவாக வெளிப்படுகின்றனர். 'தாமரை நாச்சி' கதையில் மனப்பிறழ்வுக்குள்ளான தாமரை நாச்சியினால் ஏனைய மூன்று பெண்களின் திருமணம் தடைபடுகிறது. அவளுடைய தந்தையான மணியக்காரர் நஞ்சினைத் தந்து, மகளான நாச்சியைக் கொல்கிறார். அப்புறம் நாச்சியின் அம்மா அழுகிற சப்தம் இரவு முழுக்க கேட்கிறது. அம்மாவின் அழுகை ஒலியும் திடீரென சாமத்தில் நின்று போனது. எவ்விதமான பதற்றமுமின்றி தொடர்ச்சியாகக் குடும்பத்தில் கொலைகளைச் செய்கிற மணியக்காரர் இயல்பாக இருக்கிறார். பெண் என்பவள் சக உயிரி என்பது மறக்கப்படுகின்றது. அவள்மீது சுமத்தப்படுகிற வன்முறை காலந்தோறும் தொடர்கிறது. கதை சொல்லலில் எந்த இடத்திலும் தனது குரலைப் பதிவாக்கிடாமல் தாமரை நாச்சியையும், அவளது அம்மாவையும் தொன்மக் கதையாக்கி விடுகின்றார் ஆசிரியர். வாசிப்பில் உருக்கிவிடும் வலிகள் பெண்களின் துயரத்தை மட்டும்

பேசவில்லை. ஆண் மேலாதிக்கச் சமூக அமைப்பில் அவர்களுக்கான எல்லாவிதமான நியாயங்களும் இருக்கின்றன என்பதை வலியுறுத்தவும் செய்கின்றன. எனினும் பெண்மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள நெருக்கடிகள் காலந்தோறும் தொடர்கின்றன.

‘நெட்டுக்கட்டு வீடு’ என்னும் கதையில் திருமணமாகி ஒரு மாதத்திற்குள் கணவனை இழந்தவள் பழனாத்தாள். அவள் கோவில் திருவிழாவின் போது மாரியம்மனுக்கு என்று எடுத்து வைத்திருந்த புதுசாத்துத் துணியை கையால் எடுத்துக் கொடுத்தாள். அதை அபசகுணம் என்று கருதிய அவளது தந்தை அவள் கன்னத்தில் அறைந்தார். பின்கட்டுக்குப் போய், “அந்த முண்டைக்குத்தான் அறிவில்லீன்னா உங்களுக்கெல்லாம் எங்கடிபோச்சு அறிவு” (என்.ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், பக்.52) என்று அவள் மனம் புண்படும் படியான வார்த்தைகளால் வீட்டிலுள்ள பிற பெண்களையும் திட்டினார். இதனால் மனமுடைந்த பழனாத்தாள் தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள்.

ஆண்கள் தவறு செய்தாலும் கூட பெண்களை மட்டுமே குற்றப்படுத்தும் வழக்கம் இன்றளவும் இச்சமுதாயத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறது.

க.சீ.சிவகுமாரின் ‘கானலங் காதல்’ என்னும் கதையில், செல்வராஜ் என்பவன் நாகம்மாளின் மீது விருப்பம் கொள்கிறான். இருவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பழமுதிர் சோலைக்குச் செல்கின்றனர். உடன் அவளது தோழியும் சென்றிருந்தாள். வீட்டிற்கு வந்ததும் அத்தோழி நாகம்மாளின் வீட்டாரிடம் நடந்த நிகழ்வுகளைக் கூறிவிட்டாள். விஷயம் கேள்விப்பட்டவுடன் நாகம்மாளின் மச்சான்கள் அரிவாளுடன் செல்வராஜின் வீட்டிற்குச் சென்றனர். அவர்களின் சண்டை எல்லை மீறாமல் இருக்க, அவ்விடம் வந்த பெரியவர் ஒருவர், “ஏப்பா! ஊசி எடங்கொடுக்காம நூலு நுழையுமா” (உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை, க.சீ.சிவகுமார், பக்; 54) என ஆரம்பித்து ரத்தப்பலியை நிறுத்துகிற பாவனையில் கூட்டத்தைக் கொண்டு சென்றார். மறுவாரமே ‘அரிவாள் மச்சான்’ ஒருவனுக்கு நாகம்மாளைத் திருமணம் செய்து வைக்கின்றனர். அவளுடைய உணர்வுகளை எவரும் மதிக்கவில்லை என்பதை கதை நிகழ்வுகள் மறைமுகமாக எடுத்துரைக்கின்றன. இங்ஙனம் தந்தையதிகாரச் சமுதாயப் பின்புலத்தில் பண்பாடு

என்ற பெயரில் பெண்கள் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள வெறுப்புணர்வுகளையும், சுமைகளையும் கொங்குச் சிறுகதைகள் முன்வைக்கின்றன.

வறுமை

சமுதாயத்தில் தனி மனிதனால் நிகழ்த்தப்படும் தீமைகளுக்கும், தனிமனிதன் மீது நிகழ்த்தப்படும் தீமைகளுக்கும் அடித்தளமாய் விளங்குவது வறுமையே ஆகும். வறுமை மனிதனை சுயமாகச் சிந்திக்க அனுமதிப்பதில்லை. அது எதிர்கால வாழ்க்கையை வளமாக்க உதவுவதில்லை. வறுமை இல்லாத வாழ்வே இனிமை நிறைந்த வாழ்வாகும்.

வறுமைப் பிடியில் ஒரு குடும்பம் சிக்கித்தவிக்கிறது எனில் முதலில் பாதிப்புக்குள்ளாவது குழந்தைகளே. வறுமையின் சூழ்நிலை அவர்களது கனவைப் புறந்தள்ளி குழந்தைத் தொழிலாளராக மாற்றிவிடுகிறது. சிவகுமாரின் 'நாற்று' கதையில், செல்வம் என்னும் சிறுவன் படித்து வேலைக்குப் போனால்தான் குடும்பத்தின் வறுமை நீங்கும் என்ற சூழலில் புகையிலை நாற்று விற்று அதன் மூலம் கிடைக்கும் பணத்தில் பள்ளிக்குப் போய் வருகிறான். பன்னிரண்டாம் வகுப்பில் பொதுத்தேர்வில் இறுதித் தேர்வன்று நாற்று விற்றும் பணம் கிடைக்காமல் போய்விடுகிறது. பேருந்தில் செல்வதற்குப் போதிய பணமில்லாத காரணத்தால், பரீட்சை எழுதமுடியாமல் தோல்வியடைந்துவிடுகிறான்.

“எனது தாவரவியலின் தாவரப்பதன ஏடு மேலும் மேலும் பழசாகி இலைகள் பச்சையம் வற்ற, ஊடு நரம்புகள் புடைத்தெழுகின்றன. என் அம்மா! தாவரங்களுக்கும் பிரியமானவளே,

சந்திர சூரிய அம்மா, மகன் சாஞ்சு கிடக்கிறேன் பாரு...” (கன்னிவாடி, பக்.14)
என்னும் வரிகள் அச்சிறுவனின் மனக்குமுறலை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

மனித சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் தீமைகளுள் ஒன்று பாலியல் சீண்டல்கள். பாலியல் தொழிலை யாரும் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்வது கிடையாது. குடும்பத்தின் வறுமைச் சூழல் சில பெண்களை இந்நிலைக்குத் தள்ளுகிறது. வா.மு.கோமுரவின் 'சின்னப்பாப்பா பாலியல் தொழிலாளியின்குட்டி கதை'

எனும் கதையில் சின்னப்பாப்பாவின் குடும்ப வறுமை காரணமாக அவளது தாயே அவளை பாலியல் தொழிலுக்குள் தள்ளிவிடுகிறாள். அவளது தாய் இறந்த பிறகு அவர்களுக்குத் துணையாக இருந்தவனைத் திருமணம் செய்து கொள்கிறாள். மாற்றுத் திறனாளியான கணவனின் அனுமதியோடு அதே தொழிலைத் தொடர்கிறாள்.

“என்னோட வீட்டுக்காரர் ரூம்ல இருந்தாங்க மூனு பேரும். எனக்கு அவிங்களப் பாத்ததும் சிரிப்பு பொத்துட்டு வருது. நான் கடிச்சுக் காயம் பண்ணினவனைப் பார்த்து இன்னம் ஒரு முத்தம் குடுக்கவான்னு சாதையா கேட்டேன். ஐயோ போதும்ங்றான். உன்னை மாதிரியான ஒரு பொம்பளைய கட்டிட்டு விவரம் தெரிஞ்சுட்டுக் காசு பாக்கான் பாரு உன் ஊட்டுக்காரன். வெவரமான ஆளுடா சாமீன்னு ஒருத்தன் சொல்றான். ஊட்டுக்காரர் ‘மறுபடி எப்ப வேணாலும் கூப்புடுங்க தம்பிகளா நாங்க கௌம்புறோம்’ என்று கூறி என்னைக் கூட்டி வந்தார்” (த.கு.வ, பக். 185) வறுமையின் கோரப்பற்கள் ஒரு மனிதனுக்கு எப்படியாவது வாழ வேண்டும் என்ற சிந்தனையைத் தருகிறதேயன்றி, தனிமனித வாழ்வின் அகக்காரணிகளும், புறக்காரணிகளும் அவர்களை அதிக அளவில் பாதிப்பதில்லை.

தொகுப்புரை

- ❖ மக்களின் பழக்கங்கள், பண்பாடுகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றை அவர்கள் வாழும் நிலச்சூழல் நிர்ணயிக்கிறது. ஒரு வட்டாரத்திற்குரிய இயல்பை அவ்வட்டாரத்தைச் சார்ந்தவர்களால் மட்டுமே தெளிவாகவும் சரியாகவும் வெளிப்படுத்த முடியும்.
- ❖ ஒரு படைப்பாளனின் கடமைகளுள் முக்கியமான ஒன்று. தமக்கே உரிய பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பதிவு செய்வதாகும். அவ்வகையில் கொங்குச் சிறுகதைப் படைப்பாளர்கள் கொங்கு நாட்டின் பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கொங்கு வட்டார வழக்கில் மண்மணம் மாறாமல் பதிவு செய்திருக்கின்றனர்.
- ❖ தமிழர் பண்பாட்டின் தொன்மையை அறிந்து கொள்ள இலக்கியங்கள், கலைகள், வரலாறுகள், மட்டும் போதுமானவை ஆகாது. மக்கள் வாழ்வில் பிரிக்க முடியாத வழக்காறுகள், பழக்கவழக்கங்கள், வாய்மொழிப் பாடல்கள்,

நிகழ்த்துக் கலைகள், வழிபாடுகள், சடங்குகள் முதலியவற்றிலிருந்துதான் நமக்கான பண்பாட்டு வேர்களைப் பிரித்தறிய முடியும்.

- ❖ கொங்கு நாட்டில் முன்னோர் வழிபாடு முதன்மை வழிபாடாக அமைந்துள்ளது. மக்களின் கவலைகளுக்கும், நோய்களுக்கும் தெய்வங்களே சுமைதாங்கிகள். நேர்த்திக் கடனாக படையல்களும் பலிகளும் அமைகின்றன. வேண்டியது கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை சமூக உளவியல் சார்ந்தது. தெய்வ விழாக்கள் மூலம் உறவுகள் பயன் பெறுகின்றன. விருந்தும், கேளிக்கையும், கூத்தும் கொண்டாட்டமும் வழக்கமான வாழ்க்கைத் தொடரிலிருந்து சிறு விடுதலையையும், விருப்பப் பூர்த்திகளையும் நிறைவேற்றுகின்றன. சில பழக்கவழக்கங்கள் மக்களால் பின்பற்றப்பட்டு அது தொடர்ந்து கடைபிடிக்கப்பட்டு வரும் நிலையில் சமூகமயமாதலுக்கு உட்பட்டு மரபாக மாறி விடுகிறது. நாட்டுப்புற வழிபாட்டு மரபுகளும் இவ்வகையில் மனிதனுக்குப் பெரும் பேறாற்றுகின்றன.
- ❖ காலங்காலமாக வேளாண் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்த கொங்குச் சமுதாயம் இன்று தமது பண்பாட்டு வேர்களிலிருந்து முற்றிலும் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதை கொங்குச் சிறுகதைகள் வழி அறிய முடிகின்றது. பிழைப்புக்காகப் புலம் பெயரும் ஒரு பண்பாட்டு நெருக்கடியை 'அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும்' கதை கண்ணாடியாகப் பிரதிபலிக்கிறது.
- ❖ கொங்குப் பண்பாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றம், மரபு வழிகளிலிருந்து மாறிவரும் பண்பாட்டினைப் பிரதிபலிக்கின்றன. அதனால் ஏற்படக்கூடிய நன்மை தீமைகளையும் கதைகள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- ❖ கொங்கு மக்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகளை மேற்கண்ட மாற்றங்கள் சிதைத்து விடுமோ என்ற அச்சத்தோடும், சமுதாய பண்பாட்டினைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற உணர்வோடும் கொங்குச் சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

இயல் 3

உளவியல் நோக்கில் கொங்குச் சிறுகதைகள்

இயல் மூன்று

உளவியல் நோக்கில் கொங்குச் சிறுகதைகள்

இலக்கியம் என்பது வாழ்க்கையின் வெளிப்பாடாகும். மனித உள்ளமானது உடல், உணர்ச்சிகள், நடத்தைகள் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டமைகிறது. மனித மனத்தில் எழும் செயல்பாடுகளை மையமாகக் கொண்டே ஒரு படைப்பாளன் இலக்கியங்களைப் படைக்கிறான். ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளியின் படைப்பின் வழியாக அவனுடைய உள்ளக் கருத்துக்களை ஆராய்வதற்கு உளவியல் முறைத் திறனாய்வு பயன்படுகிறது. ஒவ்வொரு எழுத்தாளனின் படைப்புகளும் அவனது அகமன அனுபவங்களின் பிரதிபலிப்பாகும். மனித வாழ்வின் அனுபவங்களையும் மனித நடத்தையையும் வெளிப்படுத்தும் இலக்கியங்கள் காட்டுகின்ற பாத்திரங்களின் மன உணர்வுகளை உளவியலானது ஆழமாகவும் அழகாகவும் சித்திரிக்க முயலுகிறது. எனவே, உளவியல் நோக்கில் கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகளை ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

உளவியல் - விளக்கம்

உளவியல் தொன்மையான வரலாறு கொண்டது. ஆன்மாவைப் பற்றிய அறிவியலே உளவியல் என்ற வரையறையினைப் பலரும் ஏற்றிருந்தனர். தமிழ்ச் சொல்லகராதி 'உளவு' என்பதற்கு 'இரகசியம்', 'உட்காரியம்', 'உட்கிடை' என்றும் 'உளவு சொல்லல்' என்பதற்கு 'உள்ளவைகளை அறிந்து சொல்லல்' என்றும் விளக்கம் தருகின்றது. ஆங்கிலத்தில் 'சைக்காலஜி' (Psychology) என்னும் சொல் 'உளவியல்' என்கிற தமிழ்ச்சொல்லுக்கு நிகரானது. 'சைக்கி' (Psyche) 'லோகஸ்' (logus) என்ற இரண்டு சொற்களின் இணைவே 'சைக்காலஜி' என்று வழங்கப்படுகிறது. 'சைக்கி' எனும் சொல் ஆன்மாவையும், 'லோகஸ்' எனும் சொல் அறிவையும் குறிக்கும் கிரேக்கச் சொற்களாகும். "சைக்காலஜி' என்ற சொல்லை முதன் முதலாக ரூடோல்ஃப் ஜியோக்கல் (Rudolf Geokle) பயன்படுத்தினார்". (சந்தானம் எஸ், கல்வியின் உளவியல் அடிப்படைகள், பக்:2). எனவே இம்மூல கிரேக்கச் சொற்களினடிப்படையில் ஆக்ஸ்போர்டு ஆங்கில அகராதி உளவியலை மனித ஆன்மா

அல்லது உள்ளத்து தன்மை வினைகள், நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய ஒரு அறிவியல் என்று வரையறுக்கின்றது.

உளவியல் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

ஆதிகால மனிதன் தன் உடலையன்றி வேறொன்றையும் அறியான். நாட்கள் செல்லச் செல்ல உடம்பினுள் உறுபொருள் இருப்பதை உணர்ந்தான். அதுவே 'ஆவி' அல்லது 'ஆன்மா' என்றறிந்தான். கனவுகளும், மாறுபட்ட நடத்தைகளும், அசாதாரண செயல்பாடுகளும் அவனை அவ்வாறு நினைக்கத் தூண்டின. வேறுபட்ட பல இடங்களுக்குச் சென்று, பல அனுபவங்களைப் பெறுவதற்கு அதுபோன்ற உணர்ச்சி கனவுகளின் மூலம் தோன்றுகிறது. அப்பொழுது அந்த உணர்வு உடலுக்குரியதல்ல, உடலுக்குள்ளே உறையும் ஓர் ஆன்மாவின் செயல் என்று நினைக்கத் தொடங்கினான். ஒரு மனிதன் தன் இயல்பான நிலையிலிருந்து மாறுபட்டுச் செயல்படுகின்ற பொழுது அது ஆவியின் செயல் எனப் பழங்கால மனிதன் கருதினான். இத்தகைய ஆவியின் இயல்புகளை எடுத்துக் கூற உளவியல் தோன்றினாலும், பல நூற்றாண்டுகள் வரை தத்துவத்தின் ஒரு பகுதியாகவே அது இருந்து வந்தது.

உளவியலுக்கும் பிற அறிவியலைப் போல நீண்டதொரு வரலாறு உண்டு. கிரேக்க அறிஞர் அரிஸ்டாட்டில் காலத்திலிருந்து உளவியல் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. பல தத்துவ அறிஞர்கள், உடற் கூற்றியல் அறிஞர்கள், இயற்பியல் வல்லுனர்கள், உள மருத்துவர்கள் முதலியோரின் உழைப்பின் பயனாக இன்றைய உளவியல் துறை வளர்ச்சியடைந்துள்ளது எனலாம். தத்துவ அறிஞர்களாக இருந்து கொண்டே தேகார்ட்டேயும், சான்லாக்கும் உளவியலின் முன்னேற்றத்திற்குத் தொண்டு புரிந்தனர். அண்மைக் காலம் வரை நமது நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களிளெல்லாம் தத்துவத் துறையின் ஒரு பகுதியாக உளவியல் துறையை வைத்து, மாணவர்களுக்குக் கற்பித்து வந்தனர். முப்பது ஆண்டு காலமாகத்தான் உளவியல் துறை தனியாகச் செயல்பட்டு வருகிறது. நீண்ட காலமாக தனித்துறையாக இயங்காமைக்கான காரணங்கள் எவை என்று பார்க்கும் போது பரிசோதனை உளவியலை பயிற்றுவிக்க பயிற்சிமிக்க ஆசிரியர்கள் இல்லை என்று தெரியவந்தது. பரிசோதனை கூடத்திற்குத் தேவையான கருவிகள் வாங்குவதிலும் சிக்கல்கள் தோன்றின.

அறிவியல் அடிப்படையில் உளவியல் தொடங்கப்பட்ட காலம் கி.பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி எனலாம். சோன்சு முல்லர், வெபர், எம் கோல்டு, பெச்சினர், வில்கம் உண்ட், பிரான்சிஸ் கால்ட்டன் போன்றவர்கள் உளவியலை அறிவியல் பாதைக்கு அழைத்துச் சென்ற முன்னோடிகளாவர்.

இன்றுள்ள உளவியல் கிரேக்கத்தில் தான் முதன்முதலாகத் தோன்றியது. அரிஸ்டாட்டில், சாக்ரட்டிஸ், பிளேட்டோ ஆகியோர் ஆரம்பகால உளவியல் அறிஞர்களாக இருந்தனர். 19 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வரை கிரேக்க நாட்டில் உடலியல் அறிஞர்கள், உள மருத்துவர்கள், தத்துவ மேதைகள் என்று பலரும் உளவியல் பற்றி ஆய்வு செய்தனர்.

கிரேக்கர்கள் தத்துவத்திலிருந்து உளவியல் பிறந்தது என்றும், தத்துவத்தின் ஒரு பகுதியே உளவியல் என்று கூறி வந்தனர். உள்ளத்தின் இயல்புகளையும், அவற்றின் செயல்பாடுகளையும் பகுத்து விளக்கும் அறிவியல் துறையினை 1960 வரையில் உளவியல் எனும் பெயரால் அழைத்தனர். அதன் பிறகு முதன்மைத் தன்மை கருதி நடத்தை பற்றிய அறிவியலே உளவியல் என்று கருதும் வழக்கம் உண்டாயிற்று.

அரிஸ்டாட்டில் தொடங்கி வைத்த உளவியல் துறை பிரான்சிஸ் கால்ட்டன் என்பவரால் ஒரு துறையாக அமைக்கப்பட்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டது. இவரே உளவியலின் தந்தை என அழைக்கப்பட்டார். வில்கம் உண்ட் என்ற ஜெர்மானிய அறிஞர் 1879 இல் மன நோயாளிகளை வைத்து ஆய்வு செய்தார். உளவியலில் பல ஆய்வுகளைக் கண்டுபிடித்து விளக்கினார். இவருக்குப் பிறகு எட்வர்ட் பிராட் என்பவர் பொது உளவியல் பற்றி எழுதினார். வில்லியம் ஜேம்ஸ் என்பவர் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் உளவியலின் தந்தை எனப்படுகிறார். இவரைத் தொடர்ந்து சிக்மண்ட் ஃப்ராய்டு மன எழுச்சி பற்றிய ஆய்வினைத் தொடர்ந்தார். ஃப்ராய்டு தான் முதன் முதலில் உணர்வுகள் பற்றியும், நரம்பு மற்றும் கனவு பற்றிய ஆய்வையும் மேற்கொண்டார். ஃப்ராய்டினுடைய ஆய்வு செல்வாக்குப் பெற்றதாகக் கருதப்பட்டது.

ஃப்ராய்டு ஆஸ்திரியா நாட்டைச் சார்ந்தவர். அவர் வியன்னா பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவ மாணவனாகச் சேர்ந்து பாரீசில் புகழ்பெற்று விளங்கிய சார்காட் என்பவரிடம் பயிற்சி பெற்றார். இவர் ஜோசப் புருவரின் தொடக்க கால

ஆய்வுகளை விரிவு படுத்தினார். சிறிது காலத்திற்குள் 'மனநிலை அலசல்' என்ற புதிய ஆய்வு முறையினை அறிமுகப்படுத்தினார். அது ப்ராய்டிசம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. "இவரது உளவியல் கொள்கைகள் கலை, இலக்கியம், சமூகம், அறிவியல் ஆகிய எல்லாத் துறைகளுக்கும் பொருந்தின. இவர் உளவியல் அறிஞராக மட்டுமின்றி இலக்கிய வாதியாகவும் திகழ்ந்தார். இவர் இலக்கியத்தைப் பகுத்து ஆய்வு செய்ய உளவியலடிப்படையில் விதிமுறைகளையும் கருத்துக்களையும் வழங்கினார். இவரது கொள்கைகள் ஆஸ்திரியாவில் மட்டுமின்றி பல நாடுகளிலும் பரவின". (போவாஸ் பொது உளவியல், பக். 220)

உளவியல் பற்றிய வரையறைகள்

உளவியல் என்பது உள்ளம் பற்றிய அறிவியல் என்று வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. உள்ளத்தின் வாழ்க்கையைப் பற்றியதோர் அறிவியலே உளவியல் என்று வில்லியம் ஜேம்ஸ் கூறுகின்றார். உள்ளம் எனும் தொடர் பல்வேறு விகிதங்களில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. முந்தைய காலங்களில் அதனை நினைவிருத்தல் என்று குறிப்பிட்டனர். இடைக்காலங்களில் அதனை ஓர் நினைவின் துறையாகக் கொண்டனர். ஆனால் பொதுவாக உள்ளம், கனவுநிலை அல்லது சிந்தனையின் இருப்பிடமாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் இவ்வரையறை தெளிவாக இல்லாததால் பலரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. பின்னர் நடத்தைக் கொள்கை இயக்கத்தின் எழுச்சியின் பயனாக இவ்வரையறைகளிலும் ஆய்வு முறைகளிலும் தீவிர மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. இன்றைய உளவியல், மெய்யுணர்வுடன் கொண்டிருந்த தன் தொடர்புகள் அனைத்தையும் பறித்துக் கொண்டு சார்பற்ற துறையாக வளர்ந்ததோடு தனக்கே உரித்தான சொல் விளக்கமுறை, பொருள் வரையறை போன்ற விளக்கங்கள் கொண்டதாக விளங்குகின்றது.

நடத்தைக் கொள்கையினை நிறுவியவரான வாட்சன் (Watson) அறிவியல் பாங்கான உளவியல் ஆய்வில் உளச்செயல் முறைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுதலை எதிர்க்கிறார். உளவியல் நடத்தைகளை மட்டுமே ஆராய்கிறது என்றும் சிந்தனைகள் அல்லது ஏனைய உள்ளம் சார்ந்த நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்வதில்லை என்றும்

திட்டவட்டமாகக் கருதினார். தற்கால உளவியலார் உளவியலை நடத்தைப் பற்றியதோர் அறிவியல் என்று வரையறுக்கின்றனர்.

ஃப்ராய்டியமும் உளப்பகுப்பாய்வும்

ஃப்ராய்டு தத்துவம் சார்ந்த உளவியலை உள ஆய்வின் தனித்துறையாகவும், மனதை ஆராய்வதற்கும், மனநோயைத் தீர்ப்பதற்கான முறையாகவும், மனதைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான அறிவியலாகவும் எடுத்துரைத்தார். அறிவியல் நோக்கில் உளவியல் செழிப்பதற்குப் பல்வேறு கோட்பாடுகளை உருவாக்கினார். அவருடைய உளவியல் கொள்கைகள் மனிதனுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் மாபெரும் தொண்டாற்றியதாகக் கருதப்பட்டது. எனவே அவர் 'உளவியலின் தந்தை' எனப் போற்றப்படுகின்றார். உருவமற்ற உள்ளத்தை அறிவியல் பூர்வமாக அணுக ஃப்ராய்டின் உளப்பகுப்பாய்வு உதவுகிறது. ஃப்ராய்டு உளநோய் மருத்துவராக இருப்பினும் அவர் வெளியிட்ட உளவியல் கருத்துகள் மருத்துவத் துறைக்கு மட்டுமின்றி கலை, இலக்கியம், சமூகம், அறிவியல் போன்ற துறைகளுக்கும் ஏற்புடையதாக இருந்து வருகின்றது.

ஃப்ராய்டு 1908 ஆம் ஆண்டில் 'படைப்பாசிரியரும் பகற்கனவும்' என்ற கட்டுரையை வெளியிட்டார். அதில், "கலைப்படைப்பு என்பது ஒரு கனவு. இக்கனவிற்குக் காரணம் கலைஞனது நனவிலி மனத்தில் படிந்துள்ள விருப்பங்கள், விளைவுகள், ஆசைகளே மனநோயாளி நிலையிலுள்ள கலைஞன் தன் வேட்கைகளுக்குத் தீர்வு தேடிக்கொள்ளும் முயற்சியே கலைப்படைப்பு. கலை இலக்கியத்தில் நனவிலி மனமே முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. கலைஞனின் நனவிலி மனதில் படிந்து இருக்கும் இளமைப்பருவ நிகழ்ச்சிகளும் கலையில் பிரதிபலிக்கின்றன". (பொ.நா.கமலா, தொல்காப்பியர் முதல் தெரிதா வரை, பக். 255) எனும் கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கின்றார்.

உள்ளத்தின் பகுப்புகள்

உள்ளம் என்பது அடுக்கு நிலையில் இருப்பதாக ஃப்ராய்டின் உளப்பகுப்பாய்வு வருணிக்கிறது. அவை,

1. நனவு உள்ளம் (conscious mind)
2. மறைவு நனவு உள்ளம் (subconscious mind)
3. ஆழ்ந்த உள்ளம் (unconscious mind)

என்பனவாகும்.

நனவு உள்ளமானது தர்க்க ரீதியிலானதும் வெளிப்படையாகக் காணப்படுவதுமாகும். இது தன்னிச்சையானது அல்ல. உள்ளே கிடக்கும் அடுக்குகளுக்குக் கட்டுப்பட்டது. நனவிலி நிலையிலுள்ள மறைவு நனவு உள்ளம் லிபிடோ என்னும் இன்ப வேட்கையின் வடிவமாக உள்ளது. இன்ப வேட்கையின் காரண காரியங்கள் வெளிப்படையாகக் காணமுடியாதவை, நுண்மையானவை, குழம்பிக் கிடப்பவை. நனவிலி மனம் இந்தச் செயல்பாடுகளைப் பல விதங்களில் வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும் இன்பவேட்கையின் காரணமாக விருப்பத்தை நிறைவேற்றுதல் பொருட்டாகவும், அதன் விளைவாகவும் அதிகப்படியான மன உளைச்சல்கள் ஏற்படுவதாகப் பகுப்பாய்வு உளவியல் குறிப்பிடுகின்றது. நிறைவேறாத ஆசைகளின் வடிவங்கள், வக்கிரங்கள், விகாரங்கள் முதலியவற்றின் வடிகால் இந்த நனவிலி மனமாகும்.

நனவிலி மனத்தின் வெளிப்பாடே கனவுகள் ஆகும். பகற்கனவு என்பது மிகச் சாதாரணமாகக் காணப்படும் உளநுட்பங்களில் ஒன்றாகும். மனக்கோட்டை கட்டுதல் எல்லாப் பருவங்களிலும் காணப்படினும் குமரப் பருவத்திலேயே மிக அதிகமாக அடிக்கடி ஏற்படுகிறது. “பகற்கனவுகள் நமது விருப்பங்களையும், மன முறிவுகளையும், நம்பிக்கைகளையும், ஏமாற்றங்களையும் பிரபலிக்கின்றன. பகற்கனவில் ஈடுபடுவதால் உண்மை வாழ்வின் கடினங்களினின்றும், மகிழ்ச்சியற்ற நிலைகளினின்றும் நாம் தப்பித்துக் கொள்கிறோம். மன முறிவுக்கு உள்ளானவற்றையும், தொலைவான பேரவாக்களையும் கற்பனையில் நிறைவேற்றிக் கொள்கிறோம். கனவு காண்பவரே கனவில் கதாபாத்திரமாக விளங்குகிறார்”. (பெசண்ட் கிரிப்பர் ராஜ் (தமிழில்), பிறழ்நிலை உளவியல், பக்.58) என்று ஜேம்ஸ் டி பேஜ் என்னும் உளவியலார் பகற்கனவிற்கான விளக்கமளிக்கிறார்.

க.சீ. சிவகுமாரின் 'இச்சைகள் நிறைவேறாவிதம்' எனும் கதையில் இடம்பெறும் கதை சொல்லியான பாத்திரம் தன் மனைவியிடம் தனக்கு மகிழுந்து (கார்) வாங்க வேண்டுமென்ற ஆசை இருப்பதாக உரையாடல் நிகழ்த்துகிறான். மனதிலிருக்கும் நிறைவேறாத ஆசையே கனவின் வெளிப்பாடாகத் திகழ்கிறது. அவனது அத்தை மகளான ஞானசேகரி இளம்பருவத்தினளாகத் தன் அருகில் அமர்ந்து பயணம் செய்வதாகவும், இருவரும் பேருந்திலிருந்து இறங்கி தேநீர் கடையை நோக்கிச் செல்வதாகவும் பகற்கனவு காண்கிறான். பஜ்ஜி சாப்பிடலாமா என்று அவள் கேட்க இவன் கனவு கலைகிறது. ஃப்ராய்டிய உளப்பகுப்பாய்வின் படி அவனது ஆழ் மனத்தில் தன் அத்தை மகளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டதான எண்ணம் இருந்திருக்கலாம். அது நனவிலி மனத்தில் கிடக்கையாக இருந்து பின் கனவாக வெளிப்பட்டிருக்கலாம் என்னும் கருத்து புலனாகிறது. ஆனால் வெளிப்படையாக அப்படி ஒரு எண்ணம் அவனுக்கு இல்லை என்பதை,

“பஜ்ஜி சாப்பிடலாமா? என்றாள் ஞானசேகரி. நான் காதலிக்காத என்னை காதலிக்காத அத்தைமகள்” (உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக்.125) என்னும் பாத்திரக் கூற்றின் மூலமாக வெளிப்படையாக நாம் உணராத விஷயங்கள் ஆழ்மனத்தில் பதிந்து கிடக்கும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

நனவிலிகளுக்கு அடியில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் அடுக்கு, அடிமனம் (ஆழ்ந்த உள்ளம்) ஆகும். இதுதான் குறிப்பிட்ட தனிமனிதனின் உளவியலைக் கட்டுப்படுத்துகிற, வெளிப்படையாகத் தெரியாத, இருண்மையின் மையமாகச் சொல்லப்படுகிறது. 'தான்' என்னும் முனைப்புடன் கூடியது ஆழ்ந்த உள்ளம். இது 'பாலியல்' உறவுகளால் வடிவமைந்தது. இது அடிப்படையானது மட்டுமன்று. காரண காரியம் தெரியாமல் பாலபருவத்திலிருந்தே அமைந்து தொடர்ந்து வருவது. வெளிப்பட உணரமுடியாத நிலையில் ஆழ்ந்து படிந்து கிடக்கும் அடிமனத்தின் லிபிடோ, ஒத்த அல்லது முரண்படுகிற சூழலில், வெடித்தெழுந்து வேறு ஒரு வடிவத்தினைப் பெறுகிறது என்பது ஃப்ராய்டு அவர்களின் வாதம். இவ்வாறு சிக்மண்ட் ஃப்ராய்டு குறிப்பிடும் மனத்தின் அடுக்கு முறைகளுடன் மேற்குறிப்பிட்ட கதை பொருந்துவதாக அமைந்துள்ளது.

ஃப்ராய்டியமும் இலக்கியமும்

ஃப்ராய்டு இலக்கியம் பற்றிக் கூறும் கருத்துகள் சிந்திக்கத்தக்கது. மனிதனின் அக வாழ்க்கையே இலக்கியத்தின் கருப்பொருளாக அமைகிறது. படைப்பாளிகள் தம் மனதில் தேங்கிக் கிடக்கும் உணர்வுகளைப் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு இச்சமுதாயம் ஏற்றுக் கொள்ளும் விதத்தில் உருமாற்றம் செய்து கவிதையாகவோ, நாடகமாகவோ, கதையாகவோ தருகிறார்கள். படைப்பாளி என்பவன் ஒரு அக நோக்காளன். இவனுக்கும் நரம்பு நோயாளிக்கும் மிகுந்த வேறுபாடு இல்லை. இவனது ஆசைகள் நிறைவேற முடியாத போது அவை மனத்திற்குள்ளே அமுக்கப்படுகின்றன. தன் மனத்தில் உள்ள காதலை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் வல்லமை உள்ளவனாக விளங்க வேண்டும் என்பதே இவனது வேட்கை. இந்த வேட்கையைத் தமது படைப்பாக்கத்தின் மூலமே படைப்பாளி நிறைவேற்றிக் கொள்கிறான் என்று ஃப்ராய்டு விளக்குகிறார்.

சொல்லும் உத்தியும்

படைப்புகள் வாயிலாக வெளிப்படும் மனவுணர்வுகளை விளக்கிக் கொள்வதற்கு உளபகுப்பாய்வுத் திறனாய்வு பல நிலைகளில் உதவுகின்றது. குறிப்பாக இலக்கியத்தின் சில சிறப்பான உத்திகளையும், மொழிக் கூறுகளையும் புரிந்து கொள்ள உதவுகிறது. வழக்கத்திற்கு மாறாக வருவனவும், தம்மை அறியாமல் கட்டுப்படுத்தப்படாமல் நாத்தடுமாறியும் வருவனவும் உளறலாக வெளிப்படுவனவும் பேசுபவரின் அல்லது எழுதுபவரின் உள்மனத்தை அதிகமாகப் புலப்படுத்தக் கூடியன என்பது உளவியலாளர்களின் கருத்தாகும்.

சொல்லுக்கும் தொடருக்கும் நேரடிப் பொருளன்றியும் உருவக அளவிலோ அல்லது குறியீட்டளவிலோ ஆன பொருட்களும் உண்டு என்பதை வலியுறுத்தும் உளவியலாளர்கள் மொழிக்கூறுகளின் அத்தகைய பண்புக்கு உளவியலே காரணம் என்பர். எனவே அத்தகையவற்றிலிருந்து கதை சொல்லி அல்லது கதைமாந்தரின் உள்ளத்து உணர்வுகளை வெளிக்கொணர்ந்து காட்ட முயலுகின்றனர். ஆனால் படைப்பாளனின் அதிகாரம் சார்ந்த மனநிலை அவனையறியாமலேயே அவனது படைப்புகளில் வெளிப்பட்டுவிடுகிறது.

சொற்களும் சொற்றொடர்களும் மட்டுமின்றி, உத்திகளும் உளவியல் திறனாய்வில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன. ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கியத்தின் குறிப்பிட்ட சூழலின் தேவை, கதைமாந்தரின் செயல்கள் மற்றும் உணர்வுகளின் முறைமை, படைப்பாளியின் நோக்கம் இவை காரணமாகச் சொல்லுகிற பாணியிலும் வடிவமைப்பிலும் வேறுபாடுகள் காணப்படும். நனவுடை மனத்தோடு நனவிலி மனம் தொடர்ந்து போராடிக் கொண்டிருக்கிறது.

“நனவோடை என்பது கதைமாந்தரின் உளவியல் வாழ்க்கையையும் அதன் முனைப்புகளையும் அவற்றின் போக்கிலேயே சென்று சித்திரிப்பது ஆகும்”. (து.சிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், பக்.13) நிகழ்ச்சிகளையும் அனுபவங்களையும் சொல்லுகின்ற போது அவற்றை நேர்வரிசை முறையில் அல்லாமல், அவை உணரப்படுகின்ற முறையில், ஒன்றனைத் தொட்டு ஒன்று தாவியும் உருண்டும் போகிற முறையில் சொல்வது இவ்வுத்தி முறையாகும். இதனை மேலை நாடுகளில், வெர்ஜீனியா உல்ஃப் ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ், ஹென்றி ஜேம்ஸ், ஃப்ரான்ஸ் காஃப்கா, ஆல்பர்ட் காம்ப்யு முதலியவர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.

கொங்குச் சிறுகதையான மா.ந வின் ‘விரதல்’ கதையில் இடம்பெறும் ராமாத்தாள் பாத்திரம், தன் தந்தைக்கு அவ்வூரில் இருந்த நன்மதிப்பினையும், செல்வாக்கினையும் பின்னோக்கிய நிலையில் எண்ணிப் பார்க்கின்றது. கதைப்போக்கின் நடுநடுவே முன்காலத்தை எண்ணி, அவற்றின் வழியே நிகழ்ச்சிகளும், உணர்ச்சிகளும் காட்சிகளும் நனவோடை முறையில் நினைவலைகளினூடே இக்கதை நகர்ந்து செல்கின்றது.

தமிழ்மொழியைப் பொறுத்தவரையில் படைப்பிலக்கியங்களில் உளவியல் சார்பு என்பது சமுதாய உளவியலை முன்வைப்பதாகவே பெருமளவில் காணமுடிகிறது. “திறனாய்வானுக்கு உளவியல் மேலும் பயனுடையதாக ஆகவேண்டுமானால் தனி மனிதன் என்ற நிலையில் அது அமிழ்ந்து போய் விடுவதாக ஆகிவிடக்கூடாது. விரிந்த பண்பாட்டுத் தளத்தின் தாக்கம் கொண்டதாக அதன் இடைவெளிக்கு பாலம் அமைத்திட வேண்டும். இது, கலையைச் சமுதாயத்தின் ஒரு குறியீட்டுச்

செயல்படிவமாகக் கருதுவதன் மூலமே சாத்தியப்படுகிறது”. (து.சிவராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், பக். 69)

மனித மனத்தின் ஆளுமை நிலையினை வெளிக் கொணர்வதே உள்பகுப்பாய்வு எனப்படும். மனித மனத்தையும், அவற்றின் செயல்பாடுகளையும் ஆராய்ந்து அதற்கு விளக்கம் அளித்த ஃப்ராய்டு, மனித மனத்தின் செயல்பாட்டுப் பண்புகளை,

1. சிந்தனை உணர்வு
2. எண்ணங்கள்
3. அறிவுணர்வு
4. புலனுணர்வு

என்று நான்காக வகைப்படுத்துகிறார். தனி மனித நனவிலி ஆசைகள், அனுபவங்கள், தனிப்பட்ட விருப்பங்கள் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்த நினைக்கும் படைப்பாளி தன் மனத்தின் ஆசைகளை நனவு மனத்தால் கட்டுப்படுத்தி பண்பாட்டுக் கவசத்துடன் எல்லாருக்கும் ஏற்ற வகையில் வெளிப்படுத்துகிறான். படைப்பின் மூலம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நனவிலி ஆசைகள் நம்மைக் கவரத்தக்க வகையில் வழங்குவதே கலையாகிறது.

இலக்கியமும் உளவியலும்

உளவியல் எனும் அறிவுத் துறையானது மனித நடத்தைகளைப் பற்றியதும் உள்செயல் முறைகள் பற்றியதுமான ஒரு கற்கைப் புலமாகும். உள்ளத்து உணர்வுகள், எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகள், கற்பனைகள் யாவும் மனித நடத்தையில் செல்வாக்கு செலுத்துவன. மனித நடத்தையைத் தோற்றுவிப்பன. ஆனால் இலக்கியம் என்பது கலைநயத்துடன் ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் வெளிப்படுத்தப்படும் படைப்பு ஆகும்.

உளவியலுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. மனித நடத்தைகளின் சித்திரிப்பாக இலக்கியம் அமைந்துவிட, அந்நடத்தைகளுக்கான வியாக்கியானங்களை உளவியல் முன்வைக்கின்றது. மனித மனம் பற்றிய

சிந்தனைகளை அறிவியல் அடிப்படையில் நோக்கி ஆராயும் துறையாக உளவியலைத் தோற்றுவித்தவர் சிக்மண்ட் ஃப்ராய்டு ஆவார். அவர் இலக்கியப் படைப்புகளை ஆராய்வதற்கு உளப்பகுப்பாய்வியல் முறைகளைப் பயன்படுத்தும் விதத்தை எடுத்துக்காட்டினார். இலக்கியத்தின் மீதான உளவியல் பார்வை என்பது நான்கு முதன்மையான அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருப்பதாக உளவியலார் குறிப்பிடுவர்.

- I. இலக்கியப் படைப்புக்கான மூலத்தைப் படைப்பாளியில் தேடுவது.
- II. இலக்கியப் படைப்புச் செயலின் அடிநாதத்தைத் தேடுவது.
- III. இலக்கியப் படைப்பில் உளவியல் விதிகளையும் கோட்பாடுகளையும் பொருத்திப் பார்ப்பது.
- IV. வாசகரிடத்து இலக்கியப் படைப்பின் தாக்கங்களை ஆராய்வது.

இந்த அம்சங்கள் யாவும் உளப்பகுப்பாய்வியல் திறனாய்வின் அடிப்படையிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. “உளப்பகுப்பாய்வின் ஆரம்ப கர்த்தாவான சிக்மண்ட் ஃப்ராய்ட் தமது உளப்பகுப்பாய்வு கண்ணோட்டத்தை முன்வைக்கின்ற போது, ஆரம்ப பிள்ளைப் பருவ அனுபவங்களும், நனவிலி ஊக்கலுமே ஒருவரது நடத்தை உருவாக்கத்தில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. எனவும் ஒருவரது ஆளுமை வளர்ச்சியானது உளப்பாலியல் திருப்தியிலேயே தங்கியுள்ளது எனவும் குறிப்பிட்டார்”. (இலக்கியமும் உளவியலும், த.கலாமணி, பக். 5) பேராசிரியர் ரெனவெல்லக் கூற்றுப்படி இலக்கிய உளவியலை,

1. படைப்பாளி உளவியல்
2. படைப்பாக்க உளவியல்
3. இலக்கிய உளவியல்
4. அவையினர் உளவியல்

என்று நான்காக வகைப்படுத்தலாம்.

1. படைப்பாளி உளவியல்

ஒரு படைப்பாளி தன்னை அந்த படைப்பின் பாத்திரங்களாகக் கருதி தக்க உணர்வை வெளிப்படுத்த வேண்டும். புனைகதை, நாடகம் ஆகிய நவீன இலக்கியங்கள் ஒரு சிக்கலை வெளிப்படுத்துவதோடு அதற்கான தீர்வை நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ உணர்த்துகின்றன. தீர்வுகளைக் கூறாமல், சிக்கலை மட்டுமே வெளிப்படுத்தும் படைப்புகளில் கூட படைப்பாளருடைய பார்வை எந்தக் கோணத்தில் செல்கிறது என்பதைப் பாத்திர வார்ப்பும், உரையாடல் தொனியும் வெளிப்படுத்திவிடும். ஒரு படைப்பின் தொடக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு போன்ற பகுதிகளில் சிக்கல் தொடங்கப்பட்டு வளர்க்கப்படும். முதல் இரு பகுதிகளை விடவும் முடிப்புப் பகுதியில்தான் படைப்பாளனின் ஆளுமையும் அகமனச் சார்புகளும் மிகுதியாய் ஆளுமை செலுத்துகின்றன.

க.சீ. சிவகுமாரின் பெரும்பாலான கதைகளும், கதையில் தோன்றும் சிக்கலுக்கான தீர்வினை முடிவில் சொல்லிச் செல்வதாக அமைகின்றன.

'ராஜசேகர ரணதீரன்' கதையில், ஒரு பாமர மனிதன் சாதிச்சான்றிதழ் பெறுவதற்காக அரசாங்க ஊழியர்களால் அலைக்கழிக்கப்படுகிறான். கையூட்டு பெற்ற பின்னரே சாதிச் சான்றிதழ் அவன் கைக்குக் கிடைக்கிறது. அவனது மனதில் சாதியின் மீது வெறுப்பு ஏற்படுகிறது. இது ராஜசேகரன் போன்றே இச்சமுதாயத்தில் படிப்பு, வேலை என்று அலைந்து திரியும் தனி மனிதர்களுக்கும் பொருந்தும்.

“ஆமாம் பொல்லாத ஜாதி – நாய்ச்சாதி என்று பதில் கூறுகிறான்” (பக். 107)

இவ்வாறு அமைந்த முடிவானது சாதியின் மீது அவனுக்கு ஏற்படும் வெறுப்பான மனநிலையைக் காட்சிப்படுத்துகிறது. பிற படைப்பாளர்களின் கதைகளிலும் மேற்கூறப்பட்ட இத்தன்மையினைக் காணமுடிகிறது.

வா.மு.கோமு வின் 'எது நிஜம்? எது பொய்?' என்னும் கதையில், மனநல மருத்துவமனையில் இருக்கும் மனநோயாளியின் மனநிலையை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். “சமுதாயத்தின் கலவர நிலையை மனநோயாளி பிரதிபலிக்கிறான். கட்டாய உளவியல் மருத்துவச்சிகிச்சை ஒரு தண்டனை. ஒருவனை

மனநோயாளி என்று தீர்மானிக்கும் போது அவனை சமுதாயம் இழிவுபடுத்துகிறது. அவனது சுதந்திரத்தை நிர்மூலமாக்குகிறது. அவன் கண்ணியத்தை குறைக்கிறது. இந்தச் செயல்களைப் புரிவது சமுதாயத்தின் அதிகார வர்க்கம்தான். இது ஒரு சூழ்ச்சி. ஒரு சிந்தனையாளர் பிரகாரம் மனநோய் ஒரு விளையாட்டாகவும் இன்னொருவர் பிரகாரம் மனநோய் ஒரு ஆன்மீக அனுபவமாகவும் இருந்த போதிலும், நோயால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்கு அது ஒரு சித்திரவதை". (பிலோமி டீச்சர், பக். 97) என்று மனநோய்க்கான உளவியல் சிக்கலை எடுத்துரைத்து அதற்கான தீர்வையும் முடிவில் கூறுகிறார்.

வா.மு. கோமு காசநோயாளியாக இருந்து அதற்கான மருத்துவம் பார்த்து நலமடைந்தவர். இவர் கதைகளிலும் இதன் தாக்கத்தைக் காண முடிகிறது. 'சுந்தரேசன் விஜயா' எனும் கதையில் காசநோயாளியை முதன்மைப் பாத்திரமாக வைத்து கதையை நகர்த்திச் சென்றுள்ளார்.

பெருமாள் முருகனின் 'எருக்கஞ்செடிகள்' கதையில், ஒருவன் இறந்துவிட்டான் என்றெண்ணி உடலைப் புதைப்பதற்காக எடுத்துச் செல்கின்றனர். இடுகாட்டிற்குள் நுழைந்ததும் கண்விழித்துக் கொள்கிறான். அவனை ஊருக்குள் வரக்கூடாது என்று கூறி இடுகாட்டின் அருகிலேயே ஒரு குடிசை அமைத்துத் தங்க வைக்கின்றனர். அவ்வாறு தனிமைப்படுத்தப்பட்ட மனிதன் பிற மனிதர்களோடு எந்த உறவுமின்றி (பிற மனிதர்களின் தொடர்பின்றி) பிசாசுகளோடு வாழப் பழகிக்கொண்டான் அத்தகைய மனிதனின் மனநிலையை மேற்சட்டிய கதை காட்சிப்படுத்துகிறது.

எந்த உறவிலும் குழப்பங்களும் கலக்கங்களும் உண்டு. அவற்றை வெற்றி கொண்டு தெளிவு பெறுவதற்கான வழியைத்தான் படைப்பிலக்கியம் எடுத்துக்காட்ட வேண்டும். அவ்வகையில் கொங்குச் சிறுகதைகள் எத்தகைய மனச்சிக்கலை கதைக் கருவாக எடுத்துக் கொண்டாலும், கதை முடிவுகள் வாழ்வு பற்றிய அவநம்பிக்கைப் பார்வையைத் தராமல், ஊக்கமூட்டும் உற்சாகப் பார்வையைத் தருவனவாக அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1.1. படைப்பாளியும் மூலவடிவப் பயன்பாடும்

“உளவியலாளர் ஃப்ராய்டு, மனிதனின் நனவிலி மனத்தில் தனிமனித அனுபவப் பாதிப்புகள் கலந்துள்ளன என்றார். உளவியலாளர் யுங் தனிமனிதப் பாதிப்புகளோடு காலங்காலமாக வரும் சமூக மரபுகள், அவற்றுக்கு ஆதாரமாகும் நம்பிக்கைகள் என்பவற்றால் ஆன கூட்டு எண்ணப் பதிவுகளும், தொல்மனித அனுபவங்களும் நனவிலி மனத்தில் உள்ளன என்றார்”. (தமிழ்ப் புனைகதைகளில் உளவியல், பாத்திமா சூசைமணி, பக். 16)

இச்சமுதாயம் சாதியக் கட்டமைப்புகளால் உருவானது. சாதியினால் ஏற்படும் காதலின் பிரிவினைக் க.சீ. சிவகுமாரின் ‘கானலங் காதல்’, என்னும் கதை பேசுகிறது. மேலும் என். ஸ்ரீராமின் ‘இரவோடு போயினர்’ கதையில் ஆதிக்க சாதியின் அடக்குமுறையால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு தனிமனிதனின் உளவியலைப் பேசுகிறது. ஆண் தன் ஆழ்மனத்திலுள்ள பெண் படிவத்தைத் தேடுதலும், பெண் தன் மனத்திலுள்ள ஆண் படிவத்தைத் தேடுதலும் கண்டு காதல் கொள்ளுதலும், காதல் திருமண உறவாக நிலைப்படுத்தப்படுதலும் ஆகிய கதையோட்டங்கள் இடம்பெறுகின்றன. பல படைப்புகளிலும் பெண் குறித்த ஆண் மனத்திலுள்ள பிம்பம் அவனைக் கவிஞனாக்குகிறது என்பதை,

“அவனது கவிதைகள் தினசரி பத்திரிகைகளின் வாராந்திர அனுபந்தங்களில் வெளிவர ஆரம்பித்தன. தெருவையும் நெஞ்சையும் கிழித்துக் கொண்டு தேவதைகள் நடக்கிறார்கள் என்பதை வார்த்தையொன்றை வரியொன்றாய் உடைத்து எழுதி அதற்கு ‘தையல்’ எனத் தலைப்பிட்டு முதல் கவிதை வெளியானது”. (உ.கு.பூ, பக். 147) என்று சிவகுமாரின் ‘அழகே உன்னை ஆராதிக்கிறேன்’ எனும் கதை தெளிவுபடுத்துகிறது. அதேபோல ஒரு பெண் தன் மனதில் ஆண் பிம்பத்தை உருவாக்கியவாறு மனதளவில் அவனோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலையினை பெருமான் முருகனின் ‘உள்ளத்தில் எழுதிய முகம்’ கதை காட்சிப்படுத்துகிறது.

இச்சமுதாயத்தில் மனிதனின் நிறம் கூட அழகியலாகப் பார்க்கப்படுகிறது. பெண்கள் கறுப்பாக இருந்தால் அழகில்லை என்றும், ஆண்கள்

கறுப்பாக இருந்தால் அழகு என்றும் இச்சமுதாயத்தில் பலராலும் பார்க்கப்படுகிறது. கறுமை நிறமுள்ள பெண்ணைச் சுற்றிலுமுள்ளவர் கேலி செய்வதும், கிண்டலாகப் பார்ப்பதும் அவளை உளவியல் ரீதியாகப் பாதிக்கிறது என்பதைப் பெருமாள் முருகனின் மேற்கண்ட கதை எடுத்தியம்புகிறது.

1.2. நனவிலி மனத்தின் மரபுச்சார்பு

மனிதனின் ஆழ்மனத்தில் தனிமனித அனுபவங்களோடு சமூகத்தின் எண்ண ஓட்டங்களும் பதிவாகியுள்ளன என்கிறார் யுங். அதைத் தொகை நனவிலி அல்லது கூட்டு எண்ணப்பதிவு என்றழைக்கிறார். “மனித மன ஆழத்தின் தொகை நனவிலியிலிருந்து படிந்து கிடக்கும் படிவங்கள் படைப்பாளியால் வெளிப்படுகின்றன. படைப்பவன் தனிமனிதன் ஆயினும், படைப்பு என வரும்போது அவன் தொகை மனிதன் ஆகிறான். மனித குலத்தின் தொகை நனவிலியைச் சுமந்து அதற்கு வடிவம் கொடுக்கிறான். அவையே குறியீடுகளாய் காட்சியளிக்கின்றன”.

(தமிழ்ப்புனைகதைகளில் உளவியல், பாத்திமா சூசைமணி, பக். 30)

ஆண் - பெண் இருவரை இணைக்கும் திருமண பந்தத்தில் ஆணுக்கு மட்டும் தகுதி உயர்வு கற்பிக்கப்படுகின்றது. அதற்கீடாகப் பெண் வீட்டார் நகையென்றும், நிலமென்றும், பணமென்றும் கொடுக்க வேண்டும் என்று வரையறுத்து திருமண உறவை ஒரு வணிகம் போல ஆக்கிவிட்டனர். இத்தகு இழிதகைமையைக் கொஞ்சமும் உணரமுடியாதபடி பழஞ்சமூக மரபுகள் புரையோடிக் கிடக்கின்றன. அந்த அமைப்பில் மனைவி என்பவள் இணையான சிறப்புள்ள மற்றொரு உயிரியாக எண்ணப்படாமல், ஆணின் ஏவல் கேட்பவளாக இருக்க வேண்டுமென்று நேர்முகமாகவும் மறைமுகமாகவும் காலங்காலமாய் வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பது வேதனைக்குரியது. அத்தகைய பதிவுகள் படைப்புகள் வாயிலாகவும் வெளிப்படுகின்றன.

2. படைப்பாக்க உளவியல்

ஆசிரியர் தன் மன உணர்வுகளைப் பாத்திரங்கள் வாயிலாக இடம்பெறச் செய்வது படைப்பாக்க உளவியல் ஆகும். “இப்படைப்புகளில் வரும் பாத்திரங்கள் பெரும்பாலும் அப்படைப்பாசிரியரின் மாற்றுக்கள் எனவும் அவரது ஈகோவின் பல்வேறு பகுதிகள்

பாத்திரங்களாக வேடமிட்டு வருகின்றன எனவும் கூறுகிறார்”. (இரா. காஞ்சனா, இலக்கியமும் உளவியலும், பக். 31) என்று படைப்பாக்க உளவியல் குறித்து ஃப்ராய்டின் விளக்கத்தினை லியோனால் டிரில்லிங் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

எழுத்தாளர்கள் எழுதுவதற்கு புறத் தூண்டுதல் வழியாக அகவெழுச்சி ஏற்படுகிறது. அவை அவர்கள் வணங்கும் தெய்வமாகவோ, அவர்கள் உண்ணும் பொருளாகவோ இருக்கலாம். சிலருக்குச் சிலகாலச் சூழ்நிலைகள், தனிமை நிலை, பொருளாதார நெருக்கடி, ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளுதல், பொங்கிவரும் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துதல் ஆகியன படைப்பாக்கத்திற்கு ஏதேனும் ஒரு காரணமாயிருக்கலாம். சங்ககாலம் முதல் தற்காலம் வரை தமிழ்க் கவிஞர்கள் கள், மது போன்ற போதைப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தியதை அவர்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பொதுவாகப் படைப்பாக்க உளவியல், செய்திகளைச் சேகரித்தல், ஆற அமர்ந்து சிந்தித்தல், பளிச்செனக் கற்பனை தோன்றல், செம்மைப்படுத்துதல் என்ற நான்கு நிலைகளில் செயல்படுகிறது. மனத்தில் தோன்றிய சிந்தனையும் கற்பனையும் கொண்டு பலரும் எழுதுகின்றனர். படைப்பாளிக்கும் வாசகருக்கும் இடையே நிற்கும் கதைமாந்தர்களின் உளவியலை இலக்கியம் வழங்கும் உளவியல் எனலாம்.

க.சீ. சிவகுமாரின் ‘இயல்பிகந்த கிண்ணாரம்’ கதையில், கதைசொல்லியாகிய பாத்திரத்தின் நண்பனது தற்கொலைக்குப் பிறகு கதைசொல்லியின் மனநிலையினை வெளிக்கொணரும் தன்மை காணப்படுகின்றது. வா.மு.கோமு வின் பெரும்பாலான கதைகளும் கதைமாந்தர்களின் உளவியலைப் பேசுகிறது. பெருமாள் முருகனின் ‘பீக்கதைகள்’ என்னும் தொகுப்பிலமைந்த கதைகள் மலமானது ஒரு தனி மனிதனுக்கு பலவிதமான மனச்சிக்கல்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது என்பதை கதைமாந்தர்களின் உளவியல் வழிநின்று எடுத்துரைக்கிறார். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு கதையைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

‘கடைசி இருக்கை’ என்னும் கதையில், ஒரு சிறுவனுக்கு பேருந்தில் ஏறிய பின்பு மலம் கழிக்கும் உணர்வு ஏற்படுகின்றது. அதனால் ஓட்டுனரிடம் தன்னிலையைக் கூறி கெஞ்சிக் கேட்கிறான். ஆனால் ஓட்டுனர் வண்டியை நிறுத்தி உதவி செய்யாத

நிலையில் பேருந்திலேயே சிறுவன் மலம் கழித்து விடுகின்றான். அதன் மூலம் ஏற்படும் பிரச்சனைகளை உளவியல் பார்வையிலிருந்து சொல்வதாகக் கதை அமைந்துள்ளது.

மா.ந வின் 'மயிலை மாடு' கதை, மாட்டுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள உறவை, உளவியலைக் கதைமாந்தர் வழிநின்று எடுத்துரைக்கிறது.

3. இலக்கிய உளவியல்

இலக்கியம் அளிக்கும் உளவியல் என்பதே உண்மையான இலக்கியம் சார்ந்த உளவியலாகும். சங்க இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை இலக்கியம் அளிக்கும் உளவியல் சிறப்பான ஒன்றாக இருக்கிறது. தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் இலக்கிய விதிகள், துறைகள், கூற்றுகள், மெய்ப்பாடுகள் முதலியன அனைத்தும் உளவியலுடன் தொடர்புடையன. முதல், கரு, உரி எனப்பகுத்து இயற்கைப் பின்னணியோடு காதலுணர்வை அமைத்திருப்பது உளவியல் அடிப்படையாகும். "நான்கு வகையான உளவியலுக்குள்ளும் இலக்கியம் தரும் உளவியல் மாந்தர்களின் மனப்போராட்டங்கள், மன எழுச்சிகள், உளநோய்கள் ஆகியவற்றைச் சித்திரிப்பது இலக்கிய உளவியலாகும்" (அனுராதா, மு.நா. பக். 170) என்று இலக்கிய உளவியலுக்கான விளக்கமளிக்கிறார் அனுராதா.

4. வாசகர் உளவியல்

ஒரு படைப்பினைப் படிப்பதன் மூலம் வாசகர் அடையும் மனநிலையை ஆராய்வதாக வாசகர் உளவியல் அமைகிறது. "படிப்பவனது கல்வி, முன் அனுபவம், இலக்கியத்தில் உள்ள தோய்வு, வாழ்க்கை அனுபவங்கள், இலக்கியத்தை அணுகும் முறைகள் இவற்றின் வாயிலாக வாசகன் வாசகத்தை, பனுவலை எவ்வாறு காண்கிறான் என்பது பற்றியதே வாசகர் உளவியல்". (இரா. காஞ்சனா, இலக்கியமும் உளவியலும், பக். 38) என்று வாசகர் உளவியலுக்கு உளநூலார் விளக்கம் தருவதாகப் பேராசிரியர் காஞ்சனா சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

சமுதாய, பொருளாதார பண்பாட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்ப படைப்புகளும் மாறுகின்றன. வாசகர் இரசனைக்கு ஏற்ப திரைப்படங்கள், நாவல்கள் தரப்படுவது இந்த வகையைச்

சாரும். காப்பியம் படைக்கும் நிலையிலிருந்து உரைநடைக் காப்பியம் போன்ற நாவலும், பின்னர் சிறுகதையும், பின்னர் அதுவும் குறுகி ஒரு பக்க அரைப்பக்க கதைகள் வருவதற்குக் காரணம் வாசகர் உளவியலாகும் வாசகர் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப படைப்பாளர், இலக்கியத்தைத் தருவதுதான் முக்கியமான ஒன்றாக அமைகிறது.

இலக்கியம் மனிதனால் படைக்கப்பட்டு, மனித உறவுகளைச் சுற்றி அமைவது. மனித மனவெழுச்சிகளைத் தழுவி, ஆளுமைப் பண்புகளையும் கொண்டு விளங்குவதால் உளவியலுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் உள்ள உறவு வலுவானது. படைப்பாளியின் மனம், உணர்வுகள், மன அழுத்தங்கள், மனமுறிவுகள், ஆசைகள், ஏமாற்றங்கள் ஆகியவைதான் கதைகளாக உருவெடுக்கின்றன. படைப்பாளர் தாம் கற்ற அறிவிலிருந்தும், மனித மனத்தினின்றும் இலக்கியத்தைப் பிரித்தல் இயலாது. எனவே இலக்கியமும் உளவியலும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை.

உளவியலின் பிரிவுகள்

உளவியல் பற்றிய விவாதங்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக நடந்து கொண்டிருந்தாலும், கடந்த 150 ஆண்டுகளாகத்தான் அறிவியல் முறையில் ஆய்வு செய்யும் போக்கு காணப்படுகிறது. 'வில்லியம் வுண்ட்' என்ற ஜெர்மானிய அறிஞர் 'லைட்ஸிக்' என்ற ஊரில் உளவியல் துறைக்கான ஆய்வுக் கூடத்தை முதலில் நிறுவினார். இவ்வாறு உளவியல் துறை அறிவியல் துறையாக வளர்ந்தது.

உளவியலின் முழுமை பெற்ற அறிவியல் ஃப்ராய்டிடமிருந்து தொடங்குகிறது. அகச்சார் உளவியலுக்கு 'உணர்வுகள்', தனியாள் அனுபவங்கள், உள்ளுணர்ச்சிகள், உட்பொறிகள் போன்றவை ஆதாரமாகின்ற இவ்வுளவியல் 'அகமைய உளவியலாக' இயங்கி வருகிறது. அத்துடன் புறநிலையைப் புறக்கணிக்காது மேற்கூறிய பண்புகளின் அடிப்படையில் ஆராய்வதே அகச்சார் உளவியல் நடத்தைகளைக் கொண்டு உள்ளத்தை ஆராயும் உளவியல் துறை இன்று பல பிரிவுகளில் வளர்ந்துள்ளது. அவற்றுள் கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகளை,

அ. சமூக உளவியல்

ஆ. குழந்தை உளவியல்

இ. முதியோர் உளவியல்

ஈ. தனிமனித உளவியல்

உ. நெறிபிறழ் உளவியல்

ஆகிய ஐந்து பிரிவுகளின் கீழ் வகைப்படுத்த முடிகின்றது.

1. சமூக உளவியல்

மனிதனின் எண்ணங்களும் வேட்கைகளும் புலனுணர்ச்சிகளும் மக்கள் கூட்டத்தில் எவ்வெவ் வகையில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன என்பதை சமூக உளவியல் விவரிக்கின்றது. இது அறிவியல் அணுகுமுறையின் அடிப்படையில் அமைந்ததாகும். சமூக உளவியலின் துணை கொண்டு சமூக நடத்தையின் காரணங்களை ஆராய்ந்து அறிய முற்படுகின்றது. சமூக நடத்தை ஐந்து முக்கிய காரணங்களின் விளைவாகத் தோன்றுகிறது. அவை,

- I. பிற மனிதர்களின் நடத்தையும், குணநலன்களும்
- II. சமூக அறிவாற்றல்
- III. சுற்றுப்புறச் சூழல் சார்ந்த காரணிகள்
- IV. சமூக நடத்தை நிகழும் சமூக – பண்பாட்டுச் சூழல்
- V. உடற்கூற்று காரணிகள்

என்பனவாகும்.

“மற்றவர்கள் உண்மையாகவோ அல்லது கற்பனையிலோ அருகிலிருக்கும் நிலை, மனிதர்களின் சிந்தனைகள், உணர்வுகள் மற்றும் நடத்தையை எவ்வாறு பாதிக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கான முயற்சி, சமூக உளவியல்” என ஆல்போர்ட் வரையறுக்கிறார்.

“மனிதர்களின் நடத்தைக்கும் அவர்களின் சமூக இடை எதிர்வினைக்கும் இடையே உள்ள சமூகத் தொடர்புகளை உள்ளடக்கியது சமூக உளவியல்” – என்று ஹென்றி கிளே லிண்ட் கிரண் கூறியுள்ளார்.

சமூக நடத்தை பல்வேறு காரணங்களிலிருந்து தோன்றுகின்றன

மற்றவர்களின் நடத்தையும் குணங்களும் (அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள், புறத்தோற்றம், இன அல்லது பண்பாட்டுப் பின்னணி)
சமூக அறிவாற்றல் (பிறரைப் பற்றிய நமது எண்ணங்கள், கருத்துகள், நினைவுகள், அனுமானங்கள்)
சுற்றுப்புற காரணிகள் (வெப்பம், சப்தம், மாசு, கூட்டம், சீதோஷ்ண நிலை)
சமூகப் பண்பாட்டு காரணிகள் (குழு உறுப்பினராதல், பண்பாட்டு நெறிமுறைகள், மதிப்பீடுகள்)
உடற்கூற்று காரணிகள் (தோற்றத்தின் மரபுக் கூறுகள், புலனுணர்வு, அறிவாற்றல்)

→

சமூக நடத்தை சமூகச் சூழலிலுள்ள தனி மனிதர்களின் உணர்ச்சிகள் மற்றும் செயல்கள்

“ஒரே விதமான எண்ணங்களை உடைய மனிதர்கள் தங்களுடைய ஒத்த தன்மையை உணர்ந்து அதன் காரணமாகப் பொதுவான நோக்கங்களை

அடைவதற்காகச் சேர்ந்து முயல்கின்ற போது சமுதாயம் உருவாகின்றது". (சே. இராசேந்திரன், தமிழ்க் கவிதையில் திராவிட இயக்கத்தின் தாக்கம், பக். 169)

மேற்கண்ட காரணிகளை அடித்தளமாகக் கொண்டு சமூக நிகழ்வுகளையும், மனிதனுக்கும் சமூகத்திற்குமிடையே உள்ள தொடர்பினையும் கொங்குச் சிறுகதைகள் எடுத்துரைப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மனிதன் சமூகத்துடன் கொண்டுள்ள தொடர்புகளின் விளைவாக மனிதனின் உள்ளத்தில் தோன்றும் மாற்றங்கள், தனிமனித நடத்தையால் சமூகத்தில் விளையும் நன்மை, தீமைகள் ஆகியவற்றை கொங்குச் சிறுகதைகளில் காணமுடிகிறது.

சமுதாயச் சீர்கேடுகள்

மனிதன் ஒரு சமூக விலங்காதலால், தன் குடும்பத்தாலும் உறவினர்களாலும் பிறராலும் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றான். அவனது தேவைகள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வரும் சூழலில் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயலும் போது தடை ஏற்படுகின்றது. சமூகத்தால் உருவாக்கிக் கொள்ளப்பட்ட இத்தடைகளை அவனால் சிதைக்க முடிவதில்லை. ஆதலால் பல துன்பங்களுக்கு உள்ளாகிறான். இதன் காரணமாக தீச்செயல்கள் புரிகின்றான். இச்செயல்கள் சமுதாய சீர்கேட்டிற்குக் காரணமாகின்றன. தனிமனிதனின் எதிர்பார்ப்புகள் நிறைவேறாமல் போகும்போது ஏற்படும் உளச்சிக்கல் சமூகத்திற்கும் தனிமனிதனுக்குமிடையில் முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

இன்றைய சமுதாயத்தில் மதுவும், போதைப் பொருட்களும் பெருமளவிலான பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகின்றன. குடி மற்றும் போதைப் பொருட்களுக்கு அடிமையாதல், உடல் நலன் சீர்குலைதல், செயல்திறன் குன்றுதல், மனச்சிதைவு, குடும்ப வாழ்க்கை சிதைந்து போதல், குற்றங்கள் மிகுதல் போன்ற தீமைகள் ஏற்படுகின்றன. மது குடிப்பதனால் உடலுக்குத் தெம்பு கிடைக்கிறது என்பது பரவலாக நம்பப்படுகிறது. சாதாரண தொழிலாளி முதல் கடினமாக உழைக்கும் நடுத்தர மனிதன் வரை பெரும்பாலும் உடல் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருப்போர் தங்களின் உடல் வலியையும், களைப்பையும் போக்கிக் கொள்வதற்கு குடிப்பழக்கத்திற்கு ஆளாகின்றனர். சிலர் மனக்கவலையைப் போக்கும் மருந்து எனக் கூறிக்கொண்டு கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்க குடிப்பழக்கத்தை நாடுகின்றனர்.

மதுவினால் ஏற்படும் பாதிப்புகள் ஏராளம். அதிக அளவில் மது உட்கொள்ளப்படும் போது அது உயிர்க்கொல்லியாக மாறி அவர்களின் குடும்பத்தைச் சீரழித்துச் சமுதாய சீர்கேட்டிற்கும் வழிவகுக்கின்றது. ஆனால் சூழ்நிலைகளும், சந்தர்ப்பங்களும் ஒரு தனிமனிதனை எவ்வாறு பாதிப்புக்குள்ளாக்குகிறது என்பதை கொங்குச் சிறுகதைகள் வழி அறிய முடிகிறது.

வா.மு. கோமு வின் 'போதை ஏறிப்போச்சு' கதையில், ராசப்பன் தன் தம்பி முனுசாமியின் மீது கொண்ட பகையினால் குடிப்பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறான். அண்ணன், தம்பி இருவரும் குடித்துவிட்டு பிரச்சனைகளை உண்டாக்குவதால் அவர்களைச் சுற்றியிருப்பவர்களும் பாதிக்கப்படுகின்றனர் என்பதை இக்கதை காட்டுகிறது.

"நானு கையப் புடிச்ச திருகுற வரைக்கும் நீ என்ன பண்ணன? பட்டுனு கால்ல ஒரு எத்து எத்தீருந்தீன்னா அக்கட்டால போயி உழுந்திருப்பன்ல? எங்க நானு சண்டெக்கட்டெட்டு ஒருவின்னம்படாம ஊட்டுக்கு வந்துடறேன். தெரியாதா எஞ்சங்கதி உனக்கு? தண்ணி எத்தன வேணாலும் நாம போடலாம். ஒரு நெதானம் இருக்கோணும். அத உட்டுப்போட்டு ஏனோ தானோன்னு இருந்தம்னா நம்மய மென்னிய முறிச்சு போட்டுவானுக..ம்...சியர்ஸ்... ஹா... புடி... புடி...இந்தா மீனப்புடி... வாயில் போட்டு மெல்லு எத்தனைடா குடிச்ச? காத்தால இந்த எழுவெ? கடை நீக்குனதுல இருந்து குடிச்சுட்டே இருக்கியா? இந்த ஒமட்டு ஒமட்டற?" (த.கு.வ, பக். 50, 51) இவ்வாறு சகோதரர்கள் இருவரும் மது அருந்திய நிலையில் சண்டையிடுவதும் சமாதானம் ஆகிக்கொள்வதும் அங்குச் சுற்றியிருப்பவர்களை எரிச்சலடையச் செய்கிறது. மேலும் வா.மு. கோமு வின் 'ஏன்டா குப்பா வேட்டையா', 'அன்னாடங்காச்சி' போன்ற கதைகள் குடியினால் ஏற்படும் பாதிப்புகளைப் பேசுகின்றன.

பெருமாள் முருகனின் 'சீமைச்சரக்கும் சிகரெட்டும்' கதையில் இன்றைய இளைஞர் சமுதாயம் (மாணவர்கள்) குடிப்பழக்கத்தால் சீரழிந்து போகின்ற நிலை காட்டப்படுகின்றது. அவர்கள் சீரழிவதுடன் பிறருக்கும் உளவியல் அடிப்படையிலான பாதிப்பினை ஏற்படுத்தக்கூடிய சூழலைக் கதையில் காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

க.சீ. சிவகுமாரின் 'இந்த நாள் இனிய நாள்' கதையில் அரசாங்க அதிகாரியின் குடிப்பழக்கதால் அலைக்கழிக்கப்படும் பாமர மனிதனைக் காட்சிப்படுத்தியிருப்பதோடு அவ்வதிகாரியின் அலட்சியப் போக்கினையும் கதை எடுத்துரைக்கிறது.

பொருளாதாரத் தேவை

பொருளாதாரத் தேவை காரணமாக ஆண், பெண் இருவரும் வேலைக்குச் செல்லுதல், தன் தேவைக்காகத் திருடுதல், கையூட்டுப் பெறுதல் போன்றவையும் சமுதாய சீர்கேடுகளுக்குக் காரணமாக அமைகின்றன. க.சீ. சிவகுமாரின் 'இந்தநாள் இனியநாள்', ராஜசேகர ரணதீரன்' போன்ற கதைகளில் கையூட்டு வாங்குவதால் பாதிப்பிற்குள்ளாகும் பாமர மனிதனைப் பார்க்க முடிகின்றது. 'தன்வினை' கதையில் திருட்டு குற்றம் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. பெருமாள் முருகனின் 'வெள்ளி மீன்' கதையில் திருடுவதால் ஏற்படும் பாதிப்பு பதிவாக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கதையில் பூபதி என்பவன் ஆடுகளைத் திருடுகின்றான். ஒரு நாள் ஊர் மக்களிடம் மாட்டிக் கொண்டான். அவர்களிடமிருந்து தப்பிப்பதற்காக காடு கரையெல்லாம் ஓடுகிறான். ஊராரின் வசைச் சொற்கள் இவனை மனதளவிலான பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதை கதை பதிவு செய்கிறது.

"பல மாந்தர் ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்புறும் போது சமூக அமைப்பு உருவாகிறது. இவர்கட்கிடையேயுள்ள உறவு நிலைகளால் ஒருவரிலொருவராக நிலைப்படுகிறது. சமூக அமைப்புகள் தமக்கெனத் துணையமைப்புகளையும் கொண்டிருக்கும். மனிதச் சூழலமைப்பு, உறவு முறைகள், சட்டம், கல்வி என்பவற்றுடன் கருத்தியல் அல்லது சமயமும் இத்தகு துணையமைப்புகளாகும்". (அன்னிதாமசு. ப. அ, இக்காலக் கவிதையில் அகம், பக்.9) என்னும் அன்னிதாமசின் சமூக உளவியல் குறித்த கருத்துக்கு ஏற்றவாறான சிறுகதைகளாக மேற்கண்ட கதைகள் அமைகின்றன.

குழந்தை உளவியல்

குழந்தை உளவியல் என்பது குழந்தைகளின் வளர்ச்சி முன்னேற்றம், குழந்தைகளின் அகப்பண்புகள், புறப்பண்புகள் இவற்றைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகளான மரபு மற்றும் சூழல் ஆகியவற்றை விரிவாக விளக்குவதாகும். குழந்தை

உளவியலில், பிறந்த குழந்தையிலிருந்து, குழந்தைப் பருவம், மலரும் பருவமான விடலைப் பருவம் வரை அடங்கும். குழந்தைகளிடம் பொதுவான இயல்புகள், வளர்ந்து வரும் சூழலின் பாதிப்பு, உறவுகளின் தாக்கம் இப்படிப் பலவற்றை குழந்தை ஆய்வியல் விளக்குகிறது.

கதை கேட்கும் ஆர்வம் என்பது குழந்தைப் பருவம் முதலே ஆரம்பித்து விடுகிறது. ஆகவே பெரியவர்கள், குழந்தைகளுக்கான அறிவுரைகளைக் கதைகள் வழியாகச் சொல்லுகின்றனர். சில தவறுகளை அக்குழந்தைகள் செய்யாமலிருக்க வேண்டுமென்பதற்காக அச்சுறுத்தும் கதைகளைக் கூறுவதுண்டு. இப்பழக்கம் இன்றளவும் கிராமப்புறங்களில் காணப்படுகிறது.

பெருமாள் முருகனின் 'சிறுத்த பூதம்' கதையில், ஐந்து வயதுக்குட்பட்ட ஒரு குழந்தை தன் தந்தையிடம் பூதங்கத சொல்லுங்கப்பா என்று கேட்கிறது. தென்னமரப் பூதம், கத்திப்பூதம் என்று அப்பா கதை கூற ஒவ்வொரு கதையிலிருந்தும் குழந்தை எதிர் கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டே செல்கிறது. ஆர்வமாகக் கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டே செல்கிறது. ஆர்வமாகக் கதைகளைக் கேட்கும் குழந்தையின் மனதில் அவை ஒரு காட்சியாக உருவெடுக்கின்றது.

“கத்தி பூதத்துக்கு மீச்ச இருக்கும்மா. அம்மா சொல்லுலியே. மீச்ச ஆம்பளையின் அடையாளம் என்பது இப்போதே குழந்தையின் மனதில் படிந்திருக்கிறது. அதன் கவனம் அவனுக்குப் பெருமையூட்டியது” (பக். 431) எனும் இவ்வரிகள் குழந்தையின் மனத்தில் தோன்றும் உருவகத்தைக் காட்சிப்படுத்தும் விதமாக அமைந்துள்ளது. மேலும் இவருடைய 'நின்றவண்ணம் கிடந்தவண்ணம்' கதையும் குழந்தை உளவியல் குறித்துப் பேசுகிறது.

பொதுவாகக் குழந்தைகளை ஒருசில இடங்களுக்குப் போக அனுமதிக்காத பெரியவர்களின் பேச்சை மீறி குழந்தைகள் அங்கு செல்வர். அவ்வாறு செல்லவிடாமல் தடுப்பதற்காகப் பெரியவர்கள் அச்சுறுத்தும் கதைகளைக் கூறுவர். இக்கதையில் நீலன் எனும் சிறுவன் பெரியவர்கள் பேச்சைக் கேட்காமல் ஏரிக்கரைக்குச் சென்றுவிடுவான். **“பிள்ளைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத பெரியவர்கள், அச்சுறுத்தும் கதைகளைச் சொன்னார்கள். கூரையோரக் குடிசையில் வசிக்கிற ஆள் மந்திரவாதி என்றும் பிள்ளைகளை அவன் வசியம் செய்து கூட்டிப் போய் பலி கொடுத்துவிடுவான் என்றும்**

பயமுறுத்தினார்கள். சத்தம் போடும் பிள்ளைகளை வாயைக் கட்டி ஊமையாக்கிவிட அவனால் முடியும். குடிசைப் பக்கமாக ஓடி விளையாடும் பிள்ளைகளின் கால்களை முடக்கிச் சும்பச் செய்யும் மந்திரம் அவனுக்குத் தெரியும்.அதென்ன, ஏரியில் புரளும் நீரலையின் துள்ளலைக் கூடச் சில நிமிடங்கள் நிறுத்திக்காட்டக் கூடியவன் அவன் என்றெல்லாம் கதை பரவிற்று”. (மேலது பக். 317, 318)

இக்கதைகள் நீலன் என்ற பாத்திரத்தின் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டதன் விளைவு, ஒருநாள் தனியாக அவன் மட்டும் ஏரிக்கரைக்குச் செல்கிறான். அருகிலிருக்கும் குடிசையைக் காண்கிறான். தட்டான்களைத் தூரத்திச் சென்ற பிற்பகல் பொழுதில் குடிசையின் பக்கம் தன் பார்வையைத் திருப்புகிறான். “ஆள் இல்லை என்னும் தைரியத்தில் தட்டான்களைத் தூரத்திக் கொண்டு கரை முழுக்க அவன் ஓடிக்கொண்டிருந்த பிற்பகல் ஒன்றில் தூரத்துக் கொடித் தடத்தில் அந்த ஆளின் உருவம் தோன்றத் தொடங்கிற்று. எதேச்சையாகத் திரும்பிய கண்கள் நன்றாகப் பார்த்துவிட்டன. பயச் சிலிர்ப்புடன் புதர் மரங்களினூடே ஓடி ஒளிந்து கொண்டான். நடந்து வரும் உருவம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. நெடுநெடுத்த உருவம். முறுக்கி நிறுத்திய மீசை, தலையில் கடுக்குடுமி. இடுப்பில் முழங்காலுக்கு மேலுயர்ந்த சிறு வேட்டி. அதுவும் மடித்துக் கட்டப்பட்ட வேட்டி அல்ல. அதன் நீளமே அவ்வளவுதான். ஒருவேளை துண்டாகவும் இருக்கலாம். அதனுள் கட்டியிருக்கும் கோவணத்தைப் பின்புறம் நீண்டு தொங்கிய வால் காட்டிக் கொடுத்தது மற்றபடி மேலில் எதுவும் இல்லை. கால்களில் செருப்பும் கூடக் காணோம். எங்கேயோ வெறித்த விழிகள். சிலிர்ப்புடன் குறுகி ஒடுங்கிக் கொண்டான். யாரும்ற்ற தனித்தீவில் வினோதமிருகம் ஒன்றிடம் சிக்கிக் கொண்ட மன உணர்வு தோன்றிற்று. தன்னை முழுக்க மறைத்துக் கொண்டு புதர் ஜீவனானான். அவன் பக்கமிருந்து சிறு அசைவும் இல்லை”. (பெ.மு. கதைகள், பக். 318, 319)

பெரியவர்களின் அச்சுறுத்தும் கதைகள் அவன் மனதில் ஏற்பட்ட பாதிப்பின் விளைவு உருவத்தைக் கண்டு பயந்ததோடு மட்டுமல்லாமல், அவன் உறங்கும் போதெல்லாம் அவனையறியாத பயம் வந்து தாக்குகிறது.

“அன்று இரவு எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் சாப்பிட மறுத்துப் படுத்துக் கொண்டான் நீலன். வட்டில் சோறு நரகல் குவியலாகத் தெரிந்தது. இரவு முழுக்க

அவனுக்குள் பல்வேறு காட்சிகள் ஓடின. அவனுக்கு முன் விதவிதமான நரகல். அவை ஒன்றோடொன்று போட்டியிட்டு வளரத் தொடங்கின. மலையின் உச்சி போல் நீண்டு உள்ளே அவனைப் புதைத்துக் கொண்டன. அதைச் சுற்றிலும் ஓடிவந்து மாரிலடித்து அழுது மாய்கிறாள் அம்மா. இருளை உடைத்துச் செல்லும் நிறை அம்மண நெடிய உருவம். இமைக்காத விழிகள் அகட்டி நரகல் குவியலில் வாய் புதைத்துச் சிரிக்கும் முகம். வெகு தொலைவிலிருந்து 'ஒன்னுன்னா ஒன்னும்மா...' என்று ரீங்கரிக்கும் குரல். எரி நீர் முழுக்க நரகல் நிறத்தில் குழம்பிய காட்சிகள் அவனை மொய்த்துச் சூழ்ந்தன".

(மேலது. பக். 325)

குழந்தைகளை உளவியல் ரீதியாகப் பாதிக்கும் காரணிகளில் ஒன்றாக அச்சுறுத்தும் கதைகள் அமைகின்றன என்பதற்குச் சான்றாக இக்கதை அமைந்துள்ளது என்றறிய முடிகிறது. மேலும் இக்கதையில், 'நரகலைத் திங்க பழகிட்டு வா' என்றுரைக்கும் குரல் மட்டும் திரும்பத் திரும்ப அவன் காதுகளில் கேட்கிறது. இதற்கு விளக்கமாக மந்திரம் பலிக்கும் மூலவித்தைதான் அது என்று அம்மா கூறுவதிலிருந்து பிறருக்கு தீங்கு விளைவிப்பதோடு தனக்கும் தீங்கு விளைவிக்கும் செயலை எடுத்துரைப்பதாக இவ்வரி அமைந்துள்ளது. 'சந்தனச்சோப்பு' என்னும் கதையில் இடம்பெறும் சிறுவன் வறுமை காரணமாக வெளியூரில் பேருந்து நிறுத்தத்தின் கழிப்பறையைச் சுத்தம் செய்யும் வேலை செய்கிறான். ஆரம்ப கட்டத்தில் மிகவும் கஷ்டப்பட்ட அச்சிறுவன் அப்பணியினை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பக்குவத்தினை அடைவதை இக்கதை எடுத்தியம்புகிறது. "பெற்றோர்கள் குழந்தைகளிடம் கொள்ளும் மனப்பாங்கு குழந்தைகள் வாழ்க்கையில் மறையாத சில அடையாளங்களை உண்டாக்கிவிடுகின்றன என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இக்கதை அமைந்துள்ளது".

(மு.இராசமாணிக்கம், உளவியல் துறைகள் (தொகுதி 1), பக். 103).

'கருப்பனார் கிணறு' கதையில் குழந்தைகள் தங்களது மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் நண்பர் கூட்டங்களையே விரும்புவதாகக் காட்டப்படுகின்றது. அவர்கள் செய்யும் தவறுகளைச் சற்று அதிகமாகவே அதட்டிக் கேட்கும் பெரியவர்கள் இருப்பதாலேயே வீட்டை விரும்புவதில்லை என்பதை சிறுவனாகிய குமரன் என்னும் பாத்திரத்தின் வாயிலாக ஆசிரியர் சுட்டுகிறார். "உறக்கத்திற்கோ உணவிற்கோ அவனுக்கு வீடு தேவையாயிருக்கவில்லை. அச்சத்திலிருந்து பாதுகாப்பு

பெறுவதற்கான இடமாக மட்டுமே வீட்டை அவன் உணர்ந்தான்” என்னும் கூற்று இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

சமூகமும் குழந்தை உளவியலும்

கொங்கு வட்டாரம் வர்க்க வேறுபாடுகள் நிறைந்த சமுதாயமாகும். சமூகமும் சில சூழ்நிலைகளும் குழந்தை உளவியலைப் பாதிக்கும் காரணிகளாகின்றன. மேல்மட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் கிணற்றில் தாழ்மைப்படுத்தப்பட்டவர்கள் குளிக்கவோ, தண்ணீர் இரைக்கவோ அனுமதிப்பதில்லை. வெள்ளையன் என்பவனால் தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு ஆளான குழந்தைகள் அவனைப் பழிவாங்கும் நோக்கோடு, அக்கிணற்றில் சளி துப்புதல், சிறுநீர், மலம் கழித்தல் போன்ற செயல்களைச் செய்கின்றனர். இச்செயலினால் தன் தாயாரால் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்ட ஒரு சிறுவன் கனவு கண்டு அலறுகிறான்.

“கனவுகள் ஆசைகள் காரணமாக வரும். அச்சம், கவலை, பரபரப்புகள் காரணமாகவும் ஏற்படும். அதற்காகத் தண்டனைகளை அனுபவிப்பதாகவும் கனவு நிலைகள் உருவாகும்” (சிக்மண்ட் ஃப்ராய்டின் நம்மை மேம்படுத்தும் எண்ணங்கள், என். வி. கலைமணி, பக்.14) என்று கனவுக்கான விளக்கம் தருகிறார் ஃப்ராய்டு. மேற் சுட்டிய கதையில் இடம்பெறும் சிறுவன் தான் செய்த தவறினால் கடவுளே நேரில் வந்து தண்டிப்பது போல கனவு காண்கிறான்.

“கருப்பனார் வருகிறார். தாகத்தில் அவர் நாக்கு வெகுநீளம் வெளித்தள்ளியிருந்தது. தாகத்தால் வெளித்தள்ளிய நாக்கு திரும்ப உள்ளே போகவே இல்லை. தொண்டை வறளக் கிணற்று மேட்டில் விழுந்து கிடக்கிறார். யாருக்கும் அவர் அருகில் போகத் துணிவில்லை. ‘ரத்தம் குடு ரத்தம் குடு’ என்று கத்துகிறார்கள். அப்பன் அந்தப் பக்கமும் இந்தப்பக்கமும் அலைகிறார். கை எடுத்துக் கும்பிடுகிறார். காலில் விழுகிறார். கால்கள் பின்வாங்கிப் போகின்றன. அவர் குரல் மட்டும் அந்தரத்தில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. பதில் குரலாகச் சிறு சத்தமும் இல்லை. கருப்பனாரின் உயிரோலமும் அப்பனின் கதறலும் கலந்து வருகின்றன. வான்வெளி முழுக்க இதேகுரல் தான். அப்பனின் கையில் அவன் தலை சிக்கியிருக்கிறது. விடுவித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறான். அப்பனின் பிடியில் இளகலில்லை. அவனை இழுத்துச் செல்கிறார். கருப்பனாருக்கு முன்னால் நிறுத்தி இந்தா ரத்தம் என்று கையை

ஓங்குகிறார். எங்கிருந்தோ திடீரென அவர் கைக்குப் பெரிய கத்தி வந்து சேர்கிறது. அதை அவர் இறக்க அவன் கத்துகிறான்... அய்யோ...” (பெ.மு.கதைகள், பக். 412)

இந்த கனவு பலித்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக ஊரைவிட்டே வெளியேறிவிட வேண்டுமென முடிவெடுக்கிறான்.

சுயநலம் (ego - possessiveness)

ஒரே வீட்டில் வளரும் இரண்டு குழந்தைகளில் ஒரு குழந்தைக்கு அதிகமாகச் செல்லம் கொடுத்தாலும் அல்லது கொடுப்பது போல் தோன்றினாலும் மற்றொரு குழந்தைக்கு ego – possessiveness தோன்றும். அத்தகைய குழலை பெருமாள் முருகனின் ‘சின்னக்கருப்பசாமி’ எனும் கதையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அண்ணன் மீது மட்டுமே தன் அம்மா பாசம் காட்டுவதாக எண்ணிக்கொண்டு தாயிடம் முரண்பட்டவாறு வீட்டை விட்டு வெளியேறத் துணிகிறான். “ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குழந்தைகள் உள்ள குடும்பத்தில் ஒரு குழந்தையிடம் பெற்றோர்கள் தனிப்பற்று கொள்வார்களானால் அச்செய்கை மற்ற குழந்தைகளைப் புறக்கணிப்பதாகாது என்றாலும், அச்சூழ்நிலையில் மற்ற குழந்தைகள் பெற்றோர்கள் தங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டார்கள் என்றே நினைக்கின்றனர். பெற்றோர்களால் பழித்துரைக்கப்பட்ட குழந்தை பெரும்பாலும் அச்செய்கைக்குப் புறக்கணிப்பு என்றே விளக்கம் தருகிறான்”. (மு.இராசமாணிக்கம், உளவியல் துறைகள் (தொகுதி 1) பக். 105)

“அவனுக்குப் பழிதீர்க்கும் எண்ணங்கள் புரண்டோடின. கோணச் சிரிப்பு சிரித்த அம்மா, வயிற்றில் அடித்தபடி அழுவதைக் கற்பனை செய்து கொண்டான். அப்போது அவனுக்கு எதிரே வெகுதூரத்தில் நீரோடையின் நீண்ட புதர்க்காடு தவளையை விழுங்கிய பாம்பாய்த் தெரிந்தது. அதனை நோக்கி நடந்தான். அவன் ஒருபோதும் தனியாக அந்தப்பக்கம் போனதில்லை. இப்போது அந்தப் புதர்க்காடுதான் தனக்குரிய இடம் என்பதாகத் தோன்றிற்று”. (பெ. மு. கதைகள், பக். 297)

பெரியோர்களின் இத்தகைய செயல் குழந்தைகளின் மனதில் வன்மத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்பதை இக்கதையின் இறுதி வரிகள் உணர்த்துகின்றன. அவ்வரிகள் “மண்ணுக்குள் மூழ்கிப் பெரிய கல் ஒன்று மட்டும் தெரிந்த பாரையைக்

கண்டுபிடித்து உட்கார்ந்தான். எந்தப் பக்கமாவது சின்னச் சத்தம் வந்தாலும் உடல் சிலிர்க்க எழுந்து பார்க்கத் தொடங்கினான். அப்போது அவனுக்கு அம்மாவும் அண்ணனும் நினைவுக்கு வந்தார்கள். எல்லோரும் எங்கெங்கோ தேடிப் பார்த்திருப்பார்கள். இந்தப்பக்கம் வந்திருக்கக்கூடும். கண்டுபிடிக்க முடியாமல் திரும்பியிருப்பார்கள். அப்பன் அம்மாவையும் அண்ணனையும் அடித்திருப்பார். எல்லாரும் திட்டியிருப்பார்கள். அம்மா என்ன செய்வாள்? அண்ணன் என்ன செய்வான்? தலைகுனிந்து அழுதபடி கிடப்பார்கள் அழுகையும் பேச்சும் கூடியிருக்கும். இரவில் விளக்கேந்தித் தேடவும் செய்யலாம். மனம் சந்தோசத்தால் நிறைந்தது. அவன் லேசாகச் சிரிக்கவும் தொடங்கினான்”. (மேலது பக். 299) என்ற பதிவு குழந்தை உளவியலை எடுத்துக்காட்டும் பகுதியாக அமைந்துள்ளது.

இரக்ககுணம்

க.சீ. சிவகுமாரின் ‘திசையெல்லாம் காற்று’ கதையில் பங்கஜ்குமார் என்னும் சிறுவனை லட்சுமி என்னும் குரங்கு காப்பாற்றியது. அந்த நன்றியுணர்வினால் விலங்குகள் மீது நேசம் கொண்டவனாக மாறிவிடுகிறான்.

“பாட்டீ! எனக் கூவிக்கொண்டு ஓட எத்தனித்து இரண்டு தப்படிகள் எடுத்துவைத்த போதுதான் அது எதிரே நிகழ்ந்தது. கற்பக வல்லியின் வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்து அவனை எதிரிட்டு லட்சுமி ஓடி வந்தது. ஓடிவந்த அது அறுந்து கிடந்த மின்சார வயரில் கால்வைத்து துடிதுடித்து இறந்தது”. (உ.கு.பூ. பக். 225) தன் கண்முன்னே நிகழ்ந்த இக்காட்சி பங்கஜ்குமாரின் மனதில் ஏற்படுத்திய பாதிப்பின் விளைவாக,

“பங்கஜ்குமார் விலங்குகள் மீது மேலும் நேசம் கொண்டவனாக மாறினான். வீட்டில் பசுமாடுகளைக் கவனித்தல், அவை பெண்கன்றுகளை ஈனும்போது ‘லட்சுமி’ எனப் பெயரிடுதல், நாய் பூனைகளைக் கொஞ்சுதல் என ஈடுபாடு காட்டினான்” (மேலது பக்.225) என்று படைப்பாளி எடுத்துரைக்கும் இடத்தில் ஒரு குழந்தையிடம் இரக்கவுணர்வு தோன்றுவதற்கான காரணம் புலப்படுகின்றது.

கற்றல் சூழல்

கற்றல் என்பது பள்ளிப் படிப்பில் இருந்து தொடங்குவதில்லை. அது பெற்றோர்கள் கல்வியாளர்களாக இருக்கும் வீட்டிலிருந்து தொடங்குகிறது. கல்வி என்பது ஒவ்வொரு குழந்தையின் அடிப்படை உரிமையாகும். இது அவர்களின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான ஒன்று. தேசிய ECCE கொள்கை 2013 க்கு இணங்க, அனைத்து அங்கன்வாடி மையங்களிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட “ஆடிப்பாடி விளையாடு பாப்பா(APVP)” என்ற புதிய பாடத்திட்டத்தை அரசு உருவாக்கியுள்ளது.

<http://icds.tn.gov.in/icdstn/educationtamil.html>).

இதனை அடிப்படையாக வைத்தே க.சீ. சிவகுமாரின் ‘குளிரெழுத்து வண்ணங்கள்’ கதையில் தந்தை தன் குழந்தைக்கு கல்வி கற்பிக்கும் முறையினை விளக்கியுள்ளார்.

“ஆங்கில எழுத்துக்கள் அதிகம் பிரச்சனை தருவதில்லை. கோடு போட, வட்டம் போட, வட்டத்தைப் பாதியிலேயே நிறுத்த இவற்றை மட்டும் கற்றுக் கொண்டால் போதும். அ, ஆ அப்படியல்ல! எங்கள் குழந்தை ‘ப’ மட்டும் நன்றாக எழுதினாள். ‘இ’ எழுதினால், அவள் சுழிக்கிற சுழிகளின் மீது சர்க்கரைக் கரைசலை ஊற்றி, ஜிலேபியாகச் செய்து தின்றுவிடலாம். எட்டின் அருகில் எட்டை ஒட்ட வைத்து, அதுதான் ‘ஐ’ என்றாள். ஆய்தம் எழுத்துக்கு மூன்று புள்ளிகள் வைக்கத் தெரிந்திருந்தாலும் அதைச் சரிபார்க்க நோட்டையே திருப்ப வேண்டியிருந்தது.

குழந்தையை வாத்தும், காதும், யானையும் வரையச் சொன்னார். வாத்து உ, வாத்தின் மீது யானை நிற்கிறது. ஊ, காது – தோடுடைய காது – ஓ, காதுக்கு வெளியே யானை கத்துகிறது. – ஓள. குழந்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தமிழிலும் தேறிக்கொண்டு இருந்தாள்” (உ.கு.பூ, பக். 285)

கல்வியை எளிய முறையில் சொல்லிக் கொடுத்தால் குழந்தைகள் ஆர்வமாகக் கற்றுக் கொள்ளுவார்கள் என்பதற்கு கதையில் வரும் இம்முறை எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது.

போலச் செய்தல்

பெற்றோர்கள் என்ன செய்கிறார்களோ அதை அப்படியே செய்யும் பழக்கம் குழந்தைகளிடம் இருக்கிறது. வா.மு.கோமு வின் 'அம்மாவின் வால்' கதையில், தந்தை தன் தாயை அடிக்கும் செயலைக் காண்கிறான். தன் தந்தை மட்டுமல்ல தன்னுடன் படிக்கும் நண்பர்களின் தந்தையரும் குடித்துவிட்டு வந்து தங்கள் மனைவியரை அடிக்கும் செயலைக் கண்டு அவன் மனதில்,

“மனைவிகளின் குசம்பு எல்லை மீறும் போது நாலு மிதி வைப்பதை உள்ளூரில் எல்லோருமே பழக்கமாக வைத்திருந்தார்கள். நாளை நான் கூட மயிலாத்தாவை கட்டிக் கொண்டேன் என்றால் அவள் ஏதேனும் என் சொல்பேச்சு கேட்கவில்லை என்றால் மிதிபோட்டால்தான் எல்லாமே சரியாக இயங்கும்” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், பக். 86) இவ்வாறாக, தானும் பின்னாளில் திருமணம் செய்தபிறகு மனைவியை அடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிறுவயதிலேயே அவன் மனதில் விதைக்கப்படுகிறது.

வா.மு.கோமு வின் 'வுட் யூ லைக் டு ஈட் ஃப்ரூட்?' கதையில் மீனா என்ற சிறுமியின் தந்தை வேறொரு பெண்ணுடன் ஊரைவிட்டு போய்விடுகிறார். அவளது தாய் தறிகுடோன் முதலாளி முருகேசனுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்கிறாள். முருகேசன் வீட்டினுள் வந்ததும் மீனா பாப்பாவிடம் நூறு ரூபாய் கொடுத்து ஐஸ்கிரீம் வாங்கிச் சாப்பிடச் சொல்லி குழந்தையை வெளியே அனுப்பிவிடுகிறான். நான் உங்க வீட்டில் ரசம் சோறு சாப்பிட வந்தேன் என்றும் சொல்லிக் கொள்கிறான். இச்செயல் குறித்து எதுவும் தெரியாத சிறுமி ஒருநாள் முருகேசனிடம்,

“நான் கடைக்கே போகல மாமா, நீங்க எப்ப காசு குடுத்தாலும் எங்கம்மா அப்படியே செலவு பண்ணாம கொண்டாந்து குடுக்கச் சொல்லிடுது! மாமா அடுத்தவாட்டி நீங்க எங்க வீட்டுக்கு வந்தா எங்கம்மாவுக்கு ஐஸ்கிரீம் சாப்பிடச் சொல்லி நூறு ரூபா குடுத்து அனுப்பிட்டு கதவைச் சாத்திக்கங்க மாமா... என்னைய உள்ளார வச்சிக்கங்க! ரசம் சோறு நானே போடறேன்” (வா.மு.கோமு, சிறுகதைகள் தொகுதி II, பக்.120) என்கிறாள். இக்கூற்று இக்கதையின் முடிவாக அமைந்துள்ளது.

சிறுகுழந்தையின் இக்கூற்றானது இதுபோல தவறுசெய்பவர்களுக்கு சவுக்கடியாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

முதியோர் உளவியல்

வயது முதிர்ந்தவர்களின் உளநிலை, உடல்நிலை, மருத்துவம், சமூகம், பொருளாதாரம் போன்ற பிரச்சனைகளைப் பற்றி ஆராய்வது முதியோர் உளவியலாகும். முதுமைகாலச் சிக்கல்களுக்கு உளவியல் அடிப்படையாக விளங்குகிறது.

முதியோர் வாழ்வில் ஏற்படும் மாற்றங்கள்

வயது அதிகரிக்குந்தோறும் ஒருவரின் உடல்நலமும், மனநலமும் பாதிப்படைகிறது. முதியோர் சூழ்நிலைகளுக்குத் தக்க தம்மை மாற்றிக் கொள்ள இயலாத காரணத்தினால் அவர்களுக்குச் செயல்வழிக் கோளாறுகள் உண்டாகின்றன. முதுமையில் ஆளுமையானது மாற்றம் அடைகிறது. அனைத்து முதுமையினரும் உடல், மனம் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் இருப்பர் என்று அனைவரையும் கூறமுடியாது. நல்ல உடல்நலம் உள்ள முதியவர்கள் வாழ்க்கையில் நிறைவு உள்ளவர்களாகவும், எல்லாவற்றிலும் ஒழுங்குடையவர்களாகவும் இருப்பர்.

பணி ஓய்வு, உடல் நலமின்மை, பொருளாதாரப் பாதுகாப்பற்ற நிலை, மணமுறிவு, கைம்மை நிலை ஆகிய காரணங்களால் இவர்களது வாழ்வில் பாதிப்பு ஏற்படுகிறது. குடும்பச் சூழலும், கட்டுப்பாடற்ற நிலையும் முதுமையினருக்கு வாழ்க்கை நிறைவையும், ஒழுங்குணர்வையும் தருகின்றன எனலாம். கொங்குச் சிறுகதைகள் முதியோர்களின் பல்வேறு மனநிலைகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

குடும்பம்

குடும்பம் என்பது பல காரணங்களின் அடிப்படையில் அமைந்த ஒரு குழு எனலாம். கணவன் மனைவி இருவரும் சேர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை தனிக்குடும்பம் எனவும், கணவன் மனைவியுடன் அவர்களின் உறவினர்களும் சேர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை கூட்டுக் குடும்பம் எனவும் அழைக்கப்பெறும். மா. நடராசனின் கதைகளில் கூட்டுக் குடும்ப வாழ்நிலை பற்றிக் கூறியுள்ளார். எப்போதும் பழமை பேசிக்கொண்டிருக்கும் ராமாத்தாள் கிழவி தற்காலங்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்களை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத பழமை விரும்பியாக 'விரதல்' எனும் கதையில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளார்.

மா.நடராசன் தமது 'அற்றுப்போச்சு' என்னும் கதையில், சின்னம்மினி, சின்னச்சாமி தம்பதியினர் தம் பிள்ளைகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கும் நிகழ்வைச் சித்திரிக்கின்றார். ஆனால் மருமகள், வீட்டு வேலை, தோட்டவேலை என்று எதுவும் செய்யாமல் கணவனைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றுவிடுவதால் மருமகள் மீது கோபம் கொள்கின்றனர். குடும்பத்தில் விரிசல் ஏற்படவே பாகப்பிரிவினை செய்யுமாறு சொல்லுகின்றனர்.

சின்னம்மிணிக்கு மகன் மீது இருந்த அதீத அன்பின் காரணமாகத் தன் பேரிலிருந்த சொத்தினை மகன் பெயருக்கே மாற்றி எழுதி வைக்க வேண்டுமென தன் கணவனிடம் கேட்டுக் கொண்டாள்.

“சின்னம்மிணிக்கு வயது ஆக ஆக மருமகள் தன்னை ஒரு பொருட்டாகவே எடுத்துக் கொள்வதில்லை என்று புரிந்து கொண்டாள். வாரத்துக்கு ஒருமுறை சந்தைக்குச் செல்வதென்றால் கூடச் சின்னம்மிணிதான் செல்வாள். சோளக்கதிர் அறுத்தாலோ, ராய்க்கதிரு அறுத்தாலோ கூலிக்காரர்களுக்குக் கூடக் கூலி போடறது சின்னம்மிணிதான். மூன்று மாதத்துக்கு முன்பு அப்படித்தான் சந்தைக்குப் போனபோது, தலையில் சாட்டுக்கூடையிலே சந்தைச் சாமானை வாங்கிட்டு, சும்மாடு கூட்டி வெச்சுட்டு வந்தப்போ அந்தப்பக்கம் விலகுவதா, இந்தப்பக்கம் விலகுவதா என்று கொஞ்சம் தடுமாறியதால் வேகமாக வந்த ஒரு பைக் மேலே மோதக் கீழே விழுந்து விட்டாள்”. (அப். ஒரு. கல், பக். 39)

சின்னம்மிணி இறந்தபிறகு சின்னச்சாமியை யாரும் கண்டு கொள்வதில்லை. மருமகள் சோறு ஆக்கிக் கும்பாவில் இட்டுக் கொண்டு வந்து விடுவாள்! சின்னச்சாமி வேண்டுமென்றால் சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாம். ஊருக்குச் செல்வதென்றால் கூட சின்னச்சாமியிடம் சொல்வதில்லை. அவ்வாறு சென்றாலும் எந்த வேலையாக இருப்பினும் கூட உடனே வந்து விடுவார்கள். எந்த வேலையும் சின்னச்சாமியை நம்பியிருக்கவில்லை. 'நல்லாவே கருக்கடை வந்துட்டுது எம் மருமகளுக்கு' என்று ஒருபுறம் மெச்சிக் கொண்டாலும் தன்னைக் கண்டு கொள்வதில்லை. இதனால் தனக்கு மட்டுமதிப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது என்ற கவலையும் தாழ்வு மனப்பான்மையும் அதிகரித்துவிட்டது. இதனால் தனக்காகச் சமைத்து தன்னை நன்றாக கவனித்துக் கொள்வதற்காக ஒரு பெண் துணை வேண்டுமென நினைக்கிறார் சின்னச்சாமி.

அவருக்குத் துணையாக வந்த பெண்ணை சின்னச்சாமியின் மகனும் மருமகனும் கொலை செய்துவிடுகின்றனர்.

வயதான காலத்தில் தனக்காக ஒரு பெண் துணை வேண்டுமென நினைக்கும் தலைமுறைக்கும், அதனை ஏற்க மறுக்கும் அடுத்த தலைமுறையினருக்கும் இடையே நிகழும் உறவுச் சிக்கலை இக்கதை முன்வைக்கிறது.

‘அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும்’ கதையில், கருணையாத்தாள் தனது பேத்தியின் படிப்புக்காக இத்தனை வருடகாலம் வாழ்ந்து வந்த கிராமத்து வாழ்வை விட்டு நகரத்திற்குச் செல்கிறாள். அப்படிப்பட்ட அந்த மூதாட்டியின் மனநிலையினை இக்கதை காட்சிப்படுத்துகிறது.

“கருணையாத்தாள் தன் காடு, தோட்டம், மாடுகன்று, வெள்ளாமை, விளைச்சல், ஆடுபட்டி என்றுதான் என்றுமே இருப்பவள். தினமும் யார் என்ன மேவு போட்டுத் தண்ணீர் காட்டினாலும் தன் தோட்டத்துக் கறவை மாட்டைப் பிடித்துச் சென்று தன் தோட்டத்துப் பொளிக்காலில் அரைமணிநேரமாவது அறுகம்புல்லை விட்டு, கறளவிட்டுப் புண்ணாக்குத் தண்ணிக் காட்டிப் பால் கறக்கும் வேலையைச் செய்யாமல், தவிர்க்க முடியாத சூழலினால் வீட்டில் இருந்து விட்டாலோ, அன்று இரவு தூக்கம் பிடிக்காமல் உழன்று தவிப்பதான உணர்வை அவளைத் தவிர யாருக்கும் தெரியாது”. (மேலது பக். 57) என்பதாக கருணையாத்தாளின் உளநிலை காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“பெற்றோர் பிள்ளைகள் உறவில் குழந்தைகள் அல்லது இளையோர் தாங்கள் விரும்பும் சுய உரிமைகளை அடைவதற்கு முதியோரின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து நீங்கி சுதந்திரமாகச் சிந்திக்க விரும்புகின்றனர். பெற்றோர் அல்லது முதியோரின் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து நீங்கி தாங்களே, தங்களின் கடமைகளாகக் கவனித்துக் கொள்வதற்கான சுதந்திரத் தன்மையினைப் பெறுவதனை உளவியல் விடுதலை என்பர்”. (மு. இராசமாணிக்கம், உளவியல் துறைகள் தொகுதி II, பக். 241) என்ற கருத்தினை மெய்ப்பிக்கும் விதமாக கருணையாத்தாளின் மனநிலை அமைந்துள்ளது.

முதுமைப் பருவமும் பாலுணர்வும்

பாலுணர்ச்சியானது பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை மனிதனிடம் இயல்பாக இருந்து வருகிறது. ஆகவே முதுமைப் பருவத்திலும் பாலுணர்ச்சி உண்டு. ஆனால்

அவ்வுணர்வு தவறாகச் செயல்படுகின்றபோது பால் சிக்கலாகின்றது. “முதுமைப் பருவத்தில் பால் உந்துதல் வலிமையுடையது அல்லது வலிமை குறைந்தது என்று கணக்கிட முடியாது. ஏனெனில் முதியோரின் பாலுணர்ச்சி அவர்கள் உடல்நலத்தையும், இளமையில் அவர்கள் கொண்ட பால் சீரமைவையும் (sexual adjustment) பொருத்தே அமைகிறது”. (மு. இராசமாணிக்கம், மு.நூ.பக். 300) முதுமைப் பருவத்தாருக்குப் பாற்செயல்கள் தேவையற்றது என்ற ஒரு எண்ணம் நம் சமூகத்தில் நிலவி வருகிறது.

வா.மு.கோமு வின் ‘திசை தவறி நகரும் நதிகள்’ கதையில், திலீபனின் தாய் அவன் தந்தை இறந்தபின் ஏகாம்பரம் என்பவரை ‘உன்னுடைய அப்பா’ என்று அறிமுகப்படுத்துகிறார். இதனை ஏற்க முடியாத மனநிலையில் தன் தாய் மீது கோபம் கொண்டு அன்றோடு பேச்சை நிறுத்தி விடுகிறார்.

“ஏகாம்பரம் கருங்கல் பாளையத்தில் இருபது வருடங்களாக மளிகைக்கடை வைத்து சம்பாதித்தவர். தன் இரண்டு பெண்களையும் சேலத்திற்கு கட்டிக் கொடுத்துவிட்டார். மனைவியை காசநோயில் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பே பறிகொடுத்தவர். கடைசியில் பெண்ணையும் கட்டிக் கொடுத்துவிட்ட பின்பு சாப்பாட்டுப் பிரச்சனைதான் அவருக்குப் பெரிதாய்ப் போய்விட்டது! வீட்டுச் சாப்பாடு சாப்பிட்டருக்கு ஹோட்டல் சாப்பாடு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. மரகதத்திடம் பேசப்பிடித்திருந்தது. ஒட்டிக்கொண்டார்”. (பிலோமி டீச்சர், பக். 25)

வா.மு.கோமு வின் மேற்கண்ட கதையிலும், மா.ந வின் ‘அற்றுப்போச்சு’ கதையிலும் முதுமைப் பருவத்தில் துணையாகப் பேசுவதற்கும், சமைத்துப் போடுவதற்காகவும் பெண் துணை வேண்டுமென நினைக்கும் வயோதிக ஆடவர்களைப்பார்க்க முடிகின்றது.

“ஆண்களுக்கு ஓர் உறுதியான பால்வட்டம் (sexual cycle) கிடையாது. பாற் செய்கைகளில் ஓர் உறுதியான இடை ஓய்வும் (cessation) கிடையாது என்பர் மானிடவியலார்”. (இர. மனுவேல், தமிழ் சமூக நாவல்களில் பால் உணர்வு, பக். 62) இத்தகைய பால் சிக்கல்கள் உடைய முதியோர்களை, மா.ந வின் ‘ஏட்டுச்சுரக்காய்’ கதையில் இடம்பெறும் ராமாமிர்தம் (58 வயது), வா.மு கோமு வின் ‘இனி ஒன்னும்

மறைச்சு வைக்க முடியாது' கதையில் இடம்பெறும், பள்ளி தலைமையாசிரியர் ஆகிய பாத்திரங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. “முதுமைப் பருவத்தில் பாலுணர்ச்சி புத்துணர்ச்சி பெறுவதாகவும், குறிப்பாக ஆண்கள் இளமங்கையரிடம் மோகம் கொள்வதாகவும் உளவியல் நூல்கள் கூறுகின்றன” (மேலது, பக். 67) எனும் கருத்தை இர. மனுவேல் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். முதியோர்களின் வயது 65 – 75 என உளவியல் நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கொங்குச் சிறுகதைகளில் தந்தையர், தாய்மார்களின் வயது 50 அதற்கு மேற்பட்ட வயதினர் எனும் வகையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

தனிமனித உளவியல்

மனிதனை 'சமூக விலங்கு' என்பர். Human என்றும் Mankind என்றும் ஆங்கிலத்தில் சொல்லப்படுகின்ற மனிதன் தனித்து வாழ இயலாது. தன் இனத்தை, தான் வாழும் சமூகத்தைச் சார்ந்தே வாழ வேண்டியிருக்கிறது.

'மனம் ஒரு குரங்கு' என்பர் பெரியோர். மனம் இயல்பாகவே நிலையானதல்ல. திரிபுடையதுதான். தனிமனிதனின் முரண்பாடான இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட விருப்பங்கள் மனச்சிதைவைத் தோற்றுவிக்குமாயின் அதை 'மனப்போராட்டம்' என்று கொள்ளலாம். இத்தகு வேறுபட்ட எண்ணங்களே குடும்ப உறவுகளிடையே அதிகப்படியான சிக்கலை உண்டாக்குகின்றன. குடும்பத்தில் அனைத்தும் நிறைவாக இருப்பினும் மனிதமனம் ஏதாவது ஒன்றை கற்பித்துக் கொண்டு சிக்கலை உருவாக்கிக் கொண்டே இருக்கும்.

“மனிதனுடைய வெளிப்படையான செயல்பாடு மட்டுமல்லாது அவனுடைய சிந்தனைவளம், உணர்ச்சி வயப்படும் பாங்கு, மகிழ்ச்சி, அச்சம் அல்லது துணிச்சல் போன்ற உணர்வுகள் அனைத்தைப் பற்றியும் ஒட்டுமொத்தமாக ஆய்வதை மனோதத்துவம் அல்லது உளவியல்” என்கிறார் ஸ்ரீனிவாசன். (ஸ்ரீனிவாசன், பயன்தரும் மனோதத்துவம், பக். 16)

மனிதனின் நடத்தைகளை அக நடத்தைகள், புற நடத்தைகள் என இரண்டாகப் பகுக்கலாம். இவ்விரு நடத்தைகளைப் பற்றியும் உளவியல் அறிஞர்கள் ஆராய்ந்துள்ளனர். மனிதனின் நடத்தை பற்றிய முக்கியமான சில அடிப்படைக் கருத்துக்களை வாழ்வியல் களஞ்சியம் குறிப்பிடுகிறது.

1. உடலுக்குள்ளிருந்து எழும் வேட்கைகள், கிளர்ச்சிகள் ஆகிய தூண்டல்கள், வெளியுலகச் சூழல்களிலிருந்து எழும் தூண்டல்கள் போன்ற பலவகைப்பட்ட தூண்டல்களினால் மனிதனது நடத்தை தோற்றுவிக்கப்பட்டு நெறிப்படுத்தப்படுகிறது.
2. மனித நடத்தை மாறுபாடற்ற நிலை உடையதன்று, அது இயங்கும் தன்மையுடையது.
3. குறிப்பிட்ட சில இலக்குகளை அடையவே நடத்தை பயன்படுத்தப்படுகிறது. மனிதன் தன்னை அறிதலும், பிறரைப் புரிந்து கொள்ளுதலும் சமூகப் பொருத்தப்பாட்டுடன் வாழ்தலுமே உளவியலின் அடிப்படை என்கிறது.

அச்சவுணர்வு, தன்னம்பிக்கை, இரக்ககுணம், தாழ்வுமனப்பான்மை, சந்தேக மனப்பான்மை, பழிவாங்கும் உணர்வு, தியாக உணர்வு, பேராசை, பொறாமை குணம், காதல் இவையனைத்தும் தனிமனித உளவியலின் பாற்படும். கொங்குச் சிறுகதைகளில் இத்தகைய உணர்வுகள் குறித்து முந்தைய இயல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

உளநலம் காத்தல்

“உள்ளத்தின் ஊனம் உடல்நலனையும் கெடுக்கின்றது. புற வாழ்வில் நிறையுடையவனாக இருக்கக் குழந்தைப் பருவத்திலேயே உள்ளம் திடமானதாக இருக்க வேண்டும். உள்ளத்து உறுதியே வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலும் வளமளிப்பது. ஒளி தருவது. இது இல்லாததாலேயே பலவகை அம்சங்களால் ஆட்பட்டு, நிலைகெட்ட மனிதன் சமுதாயத்தில் உருவாகின்றான்” (ச.வே.சுப்ரமணியன், பாரதியார் வாழ்க்கைக் கொள்கைகள், பக். 64) எனவே உளநலம் பேணிக்காக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. “ஒருவன் உளக்கோளாறோ உளநோயோ அடைய அவன் தன்னைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள எண்ணத்திற்கும் (perceived self) தான் இன்னவாறிருக்க வேண்டும் எனக் கொண்டுள்ள இலட்சியத்திற்கும் (Ideal self) உள்ள வேறுபாடு காரணமாக அமைகிறது என்றும், இதனை ஆராய்ந்தறிந்து போக்க வழிகாட்டுவதே உளநலவியல்” (தா.ஏ. சண்முகம், உளவியல், பக். 1) என்றும் கார்ல் ரோஜர்ஸ் கூறுகின்றார்.

“பால் உணர்ச்சிகள் ஒடுக்கப்படுதல், அதிகமாகப் பாலுறவில் ஈடுபடுதல், வறுமை, குடும்பச் சிதைவு, காதல் தோல்வி, மனமுறிவு, பழமையைப் பாதுகாவாமை, கூட்டுக் குடும்ப நிலை தடுமாறி தனிக்குடும்பங்கள் சமூகத்தில் தோன்றல், தொழில் மயமான நாகரிகம் விரைவாகப் பரவுதல், நுண்ணறிவுத் திறன் குறைவு, நெருங்கியவர்கள் இறந்துவிடுதல், திடீரெனப் பெருஞ்செல்வமடைதல், தலைப்பிரசவம் முதலியன ஒருவரது உளநோய்க்குக் காரணமாகின்றன என்று உளவியல் நலத்துறை ஆராய்ந்து கண்டுள்ளது” (மேலது, பக். 9, 10)

பாலுணர்வு

சிக்மண்ட் பிராய்டு கூறும் பாலியல் பேறு அளவுடன் காணும்போது, அது மனிதனின் இயற்கையாக இருக்கிறது. மானிட வாழ்வின் குறிக்கோள் இனப்பெருக்கம் மட்டுமல்ல. பாலுணர்வு பிற உயிரினங்களுக்கு, குறிப்பிட்ட காலத்தில் குறிப்பிட்ட பருவத்தில்தான் தோன்றிற்று. ஆனால் மனித இனத்தில் பாலுணர்வானது நிலையாகச் சிறந்து நின்று இன்பம் தரவல்லது. ஆனால் மனிதன் தன் மனசாட்சியுடன் பாலுணர்வு நடத்தைகளை ஆளும் சக்தியைப் பெற்றிருக்கின்றான். விலங்குகளுக்குப் பாலியல் நெறிமுறைகள் கிடையாது. மனிதன் அன்பின் நிலைப்பாட்டில் கட்டுப்பாட்டுடன் வாழ்கிறான். கட்டுப்பாட்டினை மனிதன் இழக்கின்ற பொழுது மனிதனது வாழ்க்கையில் சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன.

மனித வாழ்வுக்கு இன்றியமையாததாக விளங்கும் உணவு, உடை, உறையுள் போல ஓர் இயற்கையான தேவையே பாலுறவு ஆகும்.

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தான் அமர்ந்து வருஉம் மேவற்றாகும்”. (தொல். நூற். 27)

எனத் தொல்காப்பியரும் ஆண், பெண் ஆகியோரின் பால் உணர்வு பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ப்ராய்டு உள இயக்கங்களுக்கும், உள மாறாட்டங்களுக்கும் காரணிகளாக விளங்குகின்ற உளக்கூறுகள் எவை என்பதைக் கண்டறிய பல்வேறு ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார். இவ்வாய்வின் அடிப்படையில் அனைத்து உளப்போராட்டங்களுக்கும் நரம்பு நோய்களுக்கும் பாலுணர்ச்சியே மூலகாரணியாக

இருக்கிறது என்பதை முன்வைக்கிறார்” (கு.ரவிச்சந்திரன், சிக்மண்ட் ப்ராய்ட் உளப்பகுப்பாய்வு, பக். 63)

ஃப்ராய்டு பாலுணர்ச்சியை வாழ்வுணர்ச்சிகளில் முக்கிய அம்சமாகக் காண்கிறார். மனித வாழ்க்கை பாலியல் உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை உணர்த்த ப்ராய்டு இதனை முதன்மை உணர்ச்சியாகக் கொள்கிறார். பாலுணர்ச்சி என்பது உள்ளுணர்ச்சியாகும். பால்வெறி விலங்குத் தனமான உணர்ச்சியாகும். இது உடலோடு மட்டும் தொடர்புடையதாகும். உளப்பகுப்பாய்வின்படி உள்ளுணர்ச்சிகள் உடலோடு மட்டுமல்லாமல், உள்ளத்தோடும் தொடர்புடையன. பால்வெறி உடலோடு மட்டும் தொடர்புடையதாகையால் உளப்பாலின்பத்திற்குப் பாலுணர்ச்சியே ஆதாரமாக உள்ளது.

பாலுணர்வின் இன்றியமையாமை

பாலுணர்வு மனிதனுக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது. அதன் சிறப்பம்சங்களாவன,

1. புலன் இன்பங்களில் முதன்மையானது பால்இன்பம். அப்பாலின்பத்திற்கு அடிப்படையானது உள்ளுணர்வு.
2. மனிதனுக்கு இருந்த இடத்தில் இருந்தபடியே வளர்ச்சியும், இனப்பெருக்கமும் இன்றிக் கிடக்கும் கல்லைப் போல் அல்லாமல் தன் இனத்தைப் பெருக்கப் பாலுணர்வு தேவைப்படுகின்றது.
3. மனித இனம் குடும்பமாகவும், கூட்டமாகவும் இணைந்து வாழப் பாலுணர்வு தேவைப்படுகிறது.
4. 'நான்', 'எனது' என்னும் முனைப்பினை ஓரளவு மறந்து வாழும் பொது வாழ்க்கைக்கும், நாங்கள், எங்களுடையவை என்று ஒருவனும் ஒருத்தியும் இணைந்து வாழும் குடும்ப ஈடுபாட்டிற்கும் பாலுணர்வு இன்றியமையாததாகிறது. (இர. மனுவேல், மு.நா. பக். 24)

கொங்குச் சிறுகதைகளில் பாலியல் சிக்கல்கள்

“மனித வாழ்வுக்கு உண்ணும் உணவைப் போல, பருகும் நீரைப்போல இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்ற ஓர் இயற்கையான தேவையே பாலுணர்வு”.

(A.A. Brill, (Tr&Ed) The Basic writings of Sigmund Freud, Page. 553) என்கிறார் அறிஞர் பெல்ட்ராண்ட் ரல்ஸ்வ்.

இனப்பெருக்கம் மட்டுமே விலங்குகளின் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள் ஆகும். மானிட வாழ்வின் குறிக்கோளும் இனப்பெருக்கமேயாகும். எனினும் பாலியல் நெறியற்ற மிருகங்களைப் போலின்றித் தனிமையிலே அன்பிலே திளைத்து உயர்கிறான். அதே நேரத்தில் இயல்புக்கு முரணாகப் பாலியல் உறவு நிகழும்போது துன்பத்தில் சிக்கி உழல்கிறான்.

கொங்குச் சிறுகதைகளில் அதிக அளவில் பாலியல் சிக்கல்களை விவரிக்கும் கதைகளைப் படைத்திருப்பவர் வா.மு.கோமு ஆவார். இவர் படைத்துள்ள பெண் புனைவுகள் எல்லாம் குடும்பத்தில் பாலியல் தளத்தில் வைத்தே உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆடவனுக்கு ஒரு பெண் எப்போதுமே பாலியல் நுகர்வுப் பொருளாகத் தோன்றுமாறு பண்பாட்டு மதிப்பீடுகளும், அழகியல் புனைவுகளும் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒழுக்கச் சிதைவு

கணவன் – மனைவி இருவருக்குமிடையே சிக்கல்கள் தோன்றுகின்ற பொழுது, ஒருவருக்கொருவர் மறைக்காமல் பேசி தங்களுக்குள்ள பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறில்லாமல் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுக்காது பல செயல்களை மறைக்கின்ற பொழுது சிக்கல்கள் உண்டாகின்றன. இச்சிக்கல்கள் அகச் சிக்கல் புறச் சிக்கல்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இச்சிக்கல்கள் கூடா ஒழுக்கத்திற்கு இட்டுச் செல்லும். தனிநபர் ஒழுக்கச் சிதைவு இறுதியில் குடும்பச் சிதைவுக்கு வழிவகுக்கிறது. கூடா ஒழுக்கத்திற்கான அடிப்படைக் காரணங்களாக மூன்றினைக் குறிப்பிடுவர். அவை,

1. பாலுறவில் மனநிறைவின்மை
2. கணவன் அல்லது மனைவியின் பாலொழுக்கம்
3. தேவையான அளவு செயல்படும் திறனின்மை (Bernard. L.Greene, A critical approach to marital problems, page. 108)

இவையே ஒழுக்கச் சிதைவுக்கான அடிப்படைக் காரணங்களாக பெர்னார்டு குறிப்பிடுகிறார்.

பரத்தமை நிறுவனம் தந்தைவழி ஆணாதிக்கச் சமூகங்களின் இன்றியமையாத அங்கமாக இருந்து வருகிறது. குடும்பத்திற்குள் ஆணின் பாதுகாப்பில், அவனது தேவைகளை நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்ட மனைவியிடம் ஆண்மகனால் முழுமையான பாலியல் களிப்பினைப் பெற முடியாததால் பரத்தமையை உருவாக்கினான். மனைவியாக்கப்பட்ட பெண்ணின் பாலியல், அவளை மணந்தவனின் சந்ததி விருத்திக்கும், அதன் பராமரிப்பிற்கும் ஏற்ற வகையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டது. எனவேதான் ஆடவன் தன் இன்பத்திற்காக வேறொரு பெண்ணை நாடுகிறான். வா.மு.கோமு வின் கதையில் இடம்பெறும் ஆண்கள் பிறன் மனைவியிடம் காமம் கொள்பவர்களாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

‘அவிங்கவிங்களுக்கு அவிங்கவிங்க துன்பம்’ கதையில், சுந்தரத்தின் மனைவிக்கு குழந்தை பிறந்த பிறகு அவன் வேலை செய்யும் தறிகுடோனில் வேலைக்குச் சேர்ந்த பெண்ணுடன் ஊரைவிட்டே ஓடிப்போகிறான்.

“கள்ளியம்புதூரில் ரெண்டு புள்ளை பெத்த பொம்பளைய பழக்கம் பண்ணீருந்தானாம் சுந்தரன். அவளும் தார் சுத்தத்தான் குடோனுக்கு வந்தவளாம். இவள் புள்ளை பெற ஊருக்குப் போன சமயம்தான் அவள் குடோனுக்கு வேலைக்குச் சேர்ந்தாளாம். அவள் ஊட்டுக்காரனை அடித்தே தொறத்தினவளாம். ஊருக்குள் நிறைய பேரோடு அவள் பழக்கம் வைத்திருந்தாளாம்”(த.கு.வ. பக். 99)

மனைவிக்கு குழந்தை பிறந்த நிலையில் ஆறுமாதம் தன்னால் தனியாக இருக்க முடியாதென்ற காம உணர்வுப் பெருக்கில் ஓர் ஆண் வேறொரு பெண்ணை நாடுவதாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளான் . ‘என்செல்லம் என்னியக் கொல்லுதாம்மா’ கதையில், குள்ளான் மாரியப்பனின் மனைவி சுந்தரவள்ளி மீது ஆசைப்படுகிறான். சரியான நேரம் பார்த்து ஆள்நடமாட்டமில்லாமலிருக்கும் சமயத்தில் சுந்தரவள்ளியின் வீட்டிற்குள் சென்று வன்மையான முறையில் அவளை பாலியல் இச்சைக்கு உட்படுத்துகிறான். இறுதியில் அவளும் இவன் வசமாகிறாள்.

“தங்கள் உடலுக்கும் அதன் பாலியல் தீவிரத்திற்கும் ஏற்ப தங்களுக்குத் தங்கள் கணவர்களிடம் நிறைவு காண முடியாத போது, வேறு ஆடவனுடன் பாலுறவு கொண்டு வாழ்கிறார்கள் அல்லது மனதளவில் உல்லாசம் கொண்டு கொடுமொழி பேசுகிறார்கள்”. (க.பரிமளம், தி.ஜ. நாவல்களில் பாலியல் சிக்கல்கள், பக். 182)

என்னும் கருத்தினை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக சுந்தரவள்ளியின் பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது. அவள் குள்ளானுடனான உறவின்போது அடங்கிப்போய்விடுகின்றாள். அதற்கான காரணம் என்னவெனில் கணவனிடம் அத்தகைய இன்பத்தினை அவளால் அடைய முடியவில்லை என்பதாகும். இத்தகு நிலையில் அவளுக்குப் பிற பெண்கள் மீது சந்தேகம் ஏற்படுகின்றது. எப்பொழுதும் கோபமான ஒரு மனநிலையுடன் இருக்கும் பெண்ணாகவும் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறாள். அவளது கோபம் குள்ளானை கொலை செய்யுமளவிற்குக் கூட போயிருக்கலாம். ஆனால் அவனை செல்லமாகக் கண்டிப்பது போலவும், வேறு பெண்ணிடம் அவனது ஆண்மை பலம் குறித்து பெருமையாகப் பேசி இன்பமடைவதுமாக இவளது பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது.

மேற்கூறிய கருத்திற்குப் பொருந்தும் விதமாக 'கிறுக்கி வைத்த நவீன ஓவியம்' கதையில் பழனிச்சாமி என்ற பாத்திரப்படைப்பும் அமைந்துள்ளது. அவனது நண்பனின் மனைவி அவனிடம் பாலியல் சார்ந்த சில வசைச் சொற்களைப் பேசுவாள். அதை அவன் ரசித்துக் கொண்டே இருப்பான். சிலர் பேச்சில் கூட காமம் கசியும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இக்கதையில் இடம்பெறும் அப்பெண் பாத்திரப் படைப்பு அமைந்துள்ளது.

'இந்தத் தடத்தில் உள்ள அனைத்து எண்களும் உபயோகத்தில் உள்ளன' என்னும் கதையில், திருமணமாகாத இளைஞனான கதைசொல்லி தான் வேலை செய்யும் வீட்டு முதலாளியின் மனைவி கண்ணம்மா மீது ஈர்ப்பு கொள்கின்றான். அவள் வயது மூத்தவள். அவளும் அவனைக் காதலிக்கின்றாள். இருவரும் அவள் கணவனுக்குத் தெரியாமல் அன்யோன்யமாக வாழ்கின்றனர். கண்ணம்மாளின் கணவன் இதைக் கண்டும் காணாதது போல் இருக்கிறான். அவளது பெற்றோரிடம் இத்தகவலைக் கூறியும் ஒன்றும் நடக்காததால் அப்படியே விட்டுவிடுகிறான்.

'வுட் யூ லைக் டு ஈட் ஃப்ரூட்' கதையின் முதன்மைப் பாத்திரமான கதிர்வேலனுக்கு மனைவி உண்டு. இருப்பினும் அவன் வேலை செய்யும் தொழிற்சாலையின் முதலாளியினுடைய மனைவியின் மீது ஆசை கொள்கின்றான். அவளையும் அவளது இரண்டு குழந்தைகளையும் தன்னோடு அழைத்துக் கொண்டு ஊரை விட்டே சென்று விடுகிறான்.

திருமண உறவில் ஏற்படும் சிக்கல்களுக்கான காரணங்களை ருத்ரன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

1. “திருமணத்திற்கு அப்பாற்பட்டு உள்ள பிணைப்புகள்
2. இன்னொருவரோடு திருமணத்தைப் பகிர்தல்
3. கணவன் அல்லது மனைவி மட்டுமன்றி உறவினர்கள் குறுக்கிடுதல்
4. உடலுறவில் சிக்கல்
5. பகிர்ந்து கொள்ளாமை
6. சம உரிமை தராத நிலைமை
7. சந்தேகம்
8. பாதுகாப்பின்மை
9. நண்பர்கள் குறுக்கீடு
10. குழந்தைகள் பெற்றுக் கொள்வதில் முடிவெடுப்பது
11. இருவரில் யார் சம்பாதிக்கிறார்கள், அதிகம் உழைக்கிறார்கள் என்ற போட்டி மனப்பான்மை
12. பக்தி, ஆன்மீகம் பற்றிய குழப்பம்” (ருத்ரன், மனநோய் சிகிச்சை முறை, பக். 148)

மேற்கூறிய காரணங்களுள் ஏதாவது ஒன்று கணவன், மனைவி இருவரிடையே ஆக்கிரமிப்பு செலுத்தும் போது உறவில் விரிசல் ஏற்படுகிறது என்பதை இக்கதைகள் காட்டுகின்றன.

கணவன் மனைவி உறவில் மனைவியானவள் பிள்ளைப் பேற்றுக்காக பெற்றோர் வீட்டிற்குச் செல்லும் போது ஏற்படும் பிரிவில் கணவன் ஒழுக்கக் கேட்டில் ஈடுபடுகின்றான். தொழில் காரணமாகக் கணவன் வெளியூர் செல்லும் போது மனைவி கூடா ஒழுக்கத்தில் ஈடுபடுவதாக சில கதைகள் காணப்படுகின்றன. க.சீ. சிவகுமாரின் ‘கறி’ சிறுகதையும், வா.மு.கோமுவின ‘அவிங்கவிங்களுக்கு அவிங்கவிங்க துன்பம்’ கதையும் இதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ள கதைகளாகும்.

சங்க காலத்தில் கணவன் தன் மனைவியை விட்டு பரத்தையரை நாடிச் சென்றான் என சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் விவரிக்கின்றன. ஆனால் குடும்பப் பெண்கள் கூடா ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்டதாகக் கூறப்படவில்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டில், கணவனுக்குத் தெரியாமல் மனைவியும், மனைவிக்குத் தெரியாமல் கணவனும் கூடா ஒழுக்கத்தில் ஈடுபடுகின்றனர் என்பதைத் தற்கால இலக்கியங்கள் சித்திரிக்கின்றன.

இளமைப்பருவத்தில் பாலுணர்வைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதவர்களுக்கு சமூக ஒழுக்க நெறி சார்ந்த பிரச்சனைகளும் மனப்போராட்டங்களும் ஏற்படுகின்றன. வா.மு.கோமு வின் 'புருஷோத்தமனாகிய எனக்கு வயது முப்பத்தியொன்று' என்னும் கதையில் இடம்பெறும் புருஷோத்தமன் பாத்திரப்படைப்பும், 'இந்தத் தடத்தில் உள்ள அனைத்து இணைப்புகளும் உபயோகத்தில் உள்ளன' என்னும் கதையில் இடம்பெறும் முதன்மைப் பாத்திரமான கதைசொல்லியும், பாலுணர்வைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் கூடா ஒழுக்கத்திற்குத் தலைப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

'உயிர் வலிக்கிறதே யாத்தே!' கதையில், திருநங்கையான அருணாவை சுரேஷ் என்பவன் திருமணம் செய்த நிலையில் மூன்று ஆண்டுகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வாழ்ந்து வந்தனர். அதன் பிறகு சுரேஷுக்கு அருணாவுடனான வாழ்க்கை சலித்து விடுகின்றது. அதனால் மணிமாலா என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்யாமலே வீட்டிற்குள் அழைத்து வந்து அவளுடன் சேர்ந்து வாழத் தொடங்குகிறான். அருணாவால் இதனை எதிர்த்து கேள்வி கேட்க முடியவில்லை. எதிர்வினையாற்றத் திராணியற்ற நிலையில் அவனிடம் சொல்லிவிட்டு வீட்டை விட்டே வெளியேறுகிறான். இக்கதையில் திருநங்கை மீதான வேட்கை தணிந்தபின், குடும்பத்தின் இன விருத்திக்காக ஒரு பெண்ணை வாழ்நாள் துணையாகத் தேர்நெடுக்கும் ஒரு ஆணாக சுரேஷ் படைக்கப்பட்டுள்ளான்.

கணவனின்றி வாழும் பெண்களுக்கு ஏற்படும் பாலியல் சிக்கல்கள்

'பிலோமி டீச்சர்' கதையில் இடம்பெறும் பிலோமி தன் கணவன் தியோடரை விட்டுப் பிரிந்த பின் ஒரே மகளான எஸ்தருடன் வாழ்ந்து வருகிறாள். அடுத்த வீட்டிலிருக்கும் ஜான்சன் என்னும் இளைஞன் எஸ்தருடன் நெருங்கிப் பழகுகிறான். பிலோமிக்கு அவன் மீது காதல் ஏற்படுகிறது. காதல் காமமாக மாறுகிறது. அதனை வெளிப்படுத்த அவள் மனம் துடிக்கிறது. ஆனால்

இச்சமுதாயம் தனக்கென விதித்திருக்கும் கட்டினை அவிழ்க்க முடியாமல் தவிக்கிறாள்.

காமம் குறித்த வா.மு.கோமு வின் விளக்கம்

“காமத்தின் சக்திதான் அன்பாக மலருகிறது. ஆனால் காமத்திற்கு எதிராக எல்லோருமே விரோதம் பாராட்டுகிறார்கள். காமத்தால்தான் எல்லோருமே பிறந்திருக்கிறார்கள். காமம்தான் படைப்பின் ஆரம்பநிலையாக கடவுளே ஏற்படுத்தியது. கடவுளே பாவமாகக் கருதாத ஒரு செயலைப் பாவச்செயல் என்று எல்லோருமே சொல்கிறார்கள். சீ... அசிங்கம் என்று ஒதுக்குபவர்களே கூட அதே சீ அசிங்கத்தில்தான் முக்குளிக்கிறார்கள்”. (பிலோமி டீச்சர், பக். 183)

ஒரு கட்டத்தில் பிலோமி தன் கட்டை அவிழ்த்து ஜான்சனிடம் தன் காதலை குறிப்பாக வெளிப்படுத்துகிறாள். அவ்வாறு வெளிப்படுத்தும் முன்புவரை அவள் மனநோயால் பீடிக்கப்பட்டவள் போல மனதிற்குள்ளேயே பேச ஆரம்பித்திருந்தாள். அவளது கேள்விகளுக்கே அவளால் விடைகாண முடியாத தருணத்தில் சமுதாயத்தால் தனக்கு விதிக்கப்பட்ட வேலியை உடைத்தெறிகிறாள். மாதம் ஒருமுறையாவது ஜான்சனைப் பார்த்துவிட்டு ஒரு நாள் அவனுடன் தங்கி வருவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டாள் பிலோமி.

ஒரு பெண் உண்மையாக ஒருவனை விரும்பினால் அவளிடம் எந்த ரகசியமும் இருக்காது. எல்லாவற்றையும் அவனோடு பகிர்ந்திருப்பாள். அப்போது அவளது இதயம் சுத்தமாகத் திறந்திருக்கும். அவள் உடலும் அவனுக்காக எந்த நேரமும் தயாராக இருக்கும். ஆனால் ஒரு ஆண் தன்னுடைய தேவைக்காக ஒரு பெண்ணுடன் பழகுவதாகவும், தான் பழகும் அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி தன்னுடைய நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதும் இயல்பு என்பதை ஜான்சன் பாத்திரம் உணர்த்துகிறது. அதே ஆண் ஒரு பெண் மீது உண்மையான அன்பு வைத்திருந்தால் அவளுடனான உறவைப் பிறரிடம் பகிர்வதில்லை என்னும் கருத்தும் பெறப்படுகிறது. இக்கதையில் ஜான்சன் பிலோமியைக் குறித்து நண்பர்களிடம் பகிர்ந்துள்ளான் என்பதையறிந்த பிலோமி அவனை விட்டு விலகுகிறாள்.

பெண்ணானவள் தனக்கான வேலியை உடைத்து வேறொரு ஆணிடம் கொள்ளும் காதலானது காமமாக மாறுகிறது. அது நீடிக்காத நிலையில் அவனை விட்டு வெளியேறவும், விலகவும் அவள் தயங்குவதில்லை என்னும் கருத்தினை 'பிலோமி டீச்சர்' கதை வெளிப்படுத்துகிறது.

'வுட் யூ லைக் டு ஈட் ஃப்ரூட்' கதையில் கதிர்வேலன் தன் மனைவியை விட்டு வேறு பெண்ணுடன் சென்றுவிடுகிறான். தனிமையில் இருக்கும் அவன் மனைவியின் மீது பல ஆண்கள் ஆசைப்படுகின்றனர். அவள் வேலைக்குச் செல்லும் இடத்தில் வேறு ஆடவனால் பாலியல் சீண்டலுக்கு ஆளாகிறாள். இதற்கு நீதி கிடைக்குமென்று மேலதிகாரியிடம் புகாரளிக்கிறாள். ஆனால் முதலாளியோ தவறு செய்தவனுக்கு சாதகமாகப் பேசி இவளைத் தன்வசமாக்க நினைக்கிறான். இவளும் அதற்கு உடன்படுகிறாள்.

"பின்ன அவன் பொவ்வாத் அடிக்கறாணு அக்கட்டால போயி அறுத்து வீசிடவா போற! உடு புள்ளே இதெல்லாம் ஒரு நாயமுன்னு பேசிட்டு... அவன் கிள்ளி கிள்ளி வைக்கிறான் டீச்சர்னு சின்னப் பிள்ளைங்க சொல்றாப்ல ரிப்போர்ட் சொல்லிட்டு! நான் வேணா அவனைக் கூப்புட்டு நாளைக்கி காத்தால சொல்லிடறேன்... புவனேஸ்வரி என்னோட ஆளு! நான்தான் பொவ்வாத் அடிப்பேன். நீ பொவ்வாத் அடிக்கிறதுன்னா வேற ஆள பாத்துக்கன்னு! சொல்லியபடியே அவளின் சம்பளத் தொகையை எண்ணி எடுத்து அவளிடம் நீட்டி வாங்கிக் கொண்டான். அப்பிடயே சொல்லிடுங்க சின்ன மொதலாளி. சிரித்தபடி சொல்லிக் கொண்டு வெளியேறினாள் புவனேஸ்வரி". (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள் தொகுதி-1, பக். 119)

"பெண்கள், ஆடவரின் நுகர்பொருட்களைப் போல ஆக்கப்படுவதெல்லாம் பெண்களுடைய முழுச்சம்மத்தாலேதான் என்றும், பெண்கள் தாமே முன்வந்து தங்களின் அடிமைநிலையை விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்றும் இலக்கியங்களில் சித்திரிப்பது பாலியல் கருத்தியல் மறுஉற்பத்தியாவதற்கு வழிகோலுகிறது". (க.பரிமளம், தி.ஐ. நாவல்களில் பாலியல் சிக்கல்கள், பக். 41) என்ற கருத்தினை இக்கதைகளோடு பொருத்திப் பார்க்க முடிகிறது.

ஆடவன், பெண்ணைத் தன்னைப் போன்ற உயிர் என்று பாராமல், தனக்கு ஆட்பட்டவள் என்ற நோக்கில் செயற்கையாகக் கற்பித்துக் கொண்ட புனைவுகளை வைத்தே காணுகிறான். இப்புனைவுகள் வழியேதான் பெண்ணைப் பார்க்கிறான்.

ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் பெண்ணின் நிலையானது, “கணவன் சொல்கிறபடி அவள் கேட்க வேண்டும். அவளது, ‘நான் என்பது பெற்றோரின் உரையாடலாலும் பின்னர் கணவனின் உரையாடலாலும் உருவான ‘நான்! அவளுக்கென்று தனித்த அர்த்தங்கள் ஏதும் இல்லை. மாறாக அதிகாரம் அவள்மேல் சுமத்தும் எதுவோ அதைச் சுமந்தபடி அவள் இருக்கிறாள்” (பின் நவீனத்துவம் என்றால் என்ன? எம்.ஜி.சுரேஷ், பக். 86, 87). ஆகவே தன்னிச்சையாக செயல்பட முடியாத நிலையில் பெண்ணானவள் ஆணின் அடக்குமுறையை ஏற்று அதன்வழி நடக்க ஆரம்பிக்கிறாள். ஆணாதிக்கச் சமுதாயம் பெண்ணை புனிதப்படுத்துவது போலவே அவளைத் தூற்றுவதற்கும் முதன்மை காரணமாகத் திகழ்கிறது.

‘டெய்ஸி டீச்சர்’ கதையில், முப்பத்து மூன்று வயதாகும் டெய்ஸி திருமணமான ஓராண்டிற்குள்ளாகவே கணவனிடம் விவாகரத்துப் பெற்று பிரிந்து விடுகிறாள். அவனால் பல இன்னல்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டவளின் மனதில் அதன் வடுக்கள் ஆழமாக இருப்பதால் பலநேரங்களில் வெறுப்பு அவளைத் தொற்றிக் கொள்ளும். அவள் பயிற்றுவிக்கும் பள்ளியில் பன்னிரெண்டாம் வகுப்பில் படிக்கும் ராமகிருஷ்ணன் அவ்வப்போது இவளிடம் சில்மிஷமான செய்கைகளைக் காண்பிப்பான். இவளோ வெளியே வெறுப்பதுபோல பாவனைகள் செய்துவிட்டு உள்ளூர (அகவயமாக) அவன் மீது காமம் கொள்கிறாள்.

ராமகிருஷ்ணன் பத்தாம் வகுப்பு படிக்கும் இந்திராணி என்ற மாணவிக்கு சினிமா பானியில் முத்தம் கொடுக்கிறான். அதனால் அவள் உதடுகள் வீங்கிவிடுகின்றன. அம்மாணவி டெய்ஸி டீச்சரிடம் வந்து புகார் கொடுக்கிறாள். ராமகிருஷ்ணன் மீது கோபமடைந்த டெய்ஸி தனிப்பட்ட முறையில் அவனை வீட்டிற்கு வரவழைத்து அவனுக்கு பாலியல் ஆசையைத் தூண்டிவிட்டு மிருகமாக மாறி அவனைத் துன்புறுத்துகிறாள். அவன் உதடுகளில் சூடு வைக்கப் போவதாக மிரட்டுவதும், உன்னை ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன் எந்திரிடா கண்ணு என்று சொல்லிவிட்டு அவனை அடிப்பதுமாக இருந்தாள். ராமகிருஷ்ணன், அவள்

கால்களைப் பிடித்து தன்னை விட்டுவிடுமாறு கெஞ்சுகிறாள். செய்வதறியாமல் அழுது தவித்தவன் டெய்ஸியின் தலையில் கட்டையால் அடித்துத் தாக்கிவிட்டு தப்பியோடுகிறான்.

இக்கதையில் டெய்ஸி, ராமகிருஷ்ணனைப் பள்ளியிலேயே கண்டித்து அனுப்பியிருக்கலாம். ஆனால் அவள் வாழ்வில் நடைபெற்ற துன்பமான நிகழ்வுகள், தனிமையின் தவிப்பு போன்றவை உளவியல் ரீதியாக அவளை மன அளவில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகளே அவளை இவ்வாறு மாற்றியிருக்கிறது. ஆண்கள் மீது தோன்றிய வெறுப்பின் வெளிப்பாடே ராமகிருஷ்ணன் மீதான அவளது தாக்குதல்களாகும்.

‘நீங்க மூக்குப்பொடி போடறவுங்களா’ கதையில், குடும்பத்தின் தலைமகனாக இருக்கும் ஆண் இறந்த பின்பு அக்குடும்பத்திலிருக்கும் பெண்கள் இறந்தவரின் மனைவி, மகள் என்று ஒருவரின் ஒருவராக வேறொரு ஆணுடன் சோரம் போவதாகவும் இத்தவறைப் பொருத்துக் கொள்ள முடியாத நிலையில் ஒருவரின் ஒருவராக கொலை செய்யப்படுவதையும் இக்கதை கூறுகிறது. கணவன் இறந்த பின் மனைவியானவள் வறுமை நிலை காரணமாக மளிகைக் கடை கந்தசாமி நாடாருடன் பழக்கமாகிறாள். இதனையறிந்த மூத்த மகள் அதே நபருடன் உறவு கொள்கிறாள். தாயின் தவறினை அறிந்த மூத்தமகள் அவளது உணவில் விஷம் வைத்துக் கொண்டு விடுகிறாள். அம்மா இறந்த பின் மகள் அதே நபருடன் உறவு கொள்கிறாள். இதனையறிந்த அவளது தம்பி தன் அக்காவின் உணவில் விஷம் வைக்கிறான். தான் வேலை செய்து தன் தங்கையைப் படிக்க வைக்கிறான்.

கணவனை இழந்த பின் வேறுவழியின்றி ஒரு ஆணுடன் சோரம் போகும் பெண்ணின் குடும்பம் எத்தகைய துன்பத்திற்கு ஆளாகும் என்றும், அம்மா செய்த அதே தவறை மகள் செய்யும் போது, வேறுவழியின்றி அந்தத் தவறிலிருந்து மீளமுடியாமல் அதற்குள்ளாகவே உழலக்கூடிய சூழலையும் இக்கதை காட்டுகிறது. அவளது இரண்டாவது குழந்தை ஆண் என்னும் காரணத்தால் அதிலிருந்து வெளிவரும் வாய்ப்பு பெற்றிருப்பதாகவும், அதுவே பெண்ணாக இருக்கும் பட்சத்தில் இந்தத் தவறு அடுத்தடுத்து நிகழும் என்னும் அச்சுறுத்தலை எதார்த்தமாக எடுத்துரைக்கிறது இக்கதை. ஆண்களைப் பொருத்தமட்டில் பெண்களின் இத்தகைய வறுமைச் சூழலைத் தனக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்டு வயது

வேறுபாடற்ற நிலையிலும் கூட பாலியல் உறவு வைத்துக் கொள்ளத் தயங்குவதில்லை என்னும் கருத்தினையும் இக்கதை முன்வைக்கிறது.

குழந்தைகளுக்கு எதிரான பாலியல் சிக்கல்கள்

பள்ளிப் பருவம் என்பது குழந்தைகள் நன்கு ஓடியாடி விளையாடி தங்கள் சுற்றம் சூழ மகிழ்ச்சியாய் இருக்க வேண்டிய பருவமாகும். குழந்தையின் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் மனமுதிர்ச்சிக்கும் அடித்தளமாக அமைவது பள்ளிக் கல்வியாகும். குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தைச் செப்பணிடுவன கல்வி நிறுவனங்கள். ஆனால் சில நேரங்களில் அக்கல்வி நிறுவனங்கள் அவர்களின் எதிர்காலத்தை கேள்விக்குறியாக்கி மனதளவிலான பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் காரணிகளில் ஒன்றாக மாறியமைகின்றன. பயிற்றுவிக்கும் சில ஆசிரியர்களால் மாணவர்கள் பாலியல் தொந்தரவுகளுக்கு உள்ளாகின்றனர். இன்றைய சூழலில் பள்ளிகளில் இதுபோன்ற தொந்தரவுகள் அதிகரித்து வருவதான நிகழ்வுகளை பத்திரிகைகளும் செய்தி ஊடகங்களும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அத்தகையதான ஒரு சூழலை படைப்பாளியான வா.மு.கோமு 'இனி ஒண்ணையும் மறைச்சு வைக்க முடியாது' என்னும் கதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

யுவராணி என்னும் நான்காம் வகுப்பு படிக்கும் சிறுமி அப்பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியரால் பாலியல் தொல்லைக்கு ஆளாகிறாள்.

“இங்க கிட்ட வா யுவராணி... ம்... என் சேர் கிட்ட வா. உனக்கு எங்காச்சிம் வலிக்குதான்னு எச். எம் கேக்கங்காட்டி ஆமா சார் நெஞ்சுமேல வந்து படர்னு மோதிட்டான். அப்படின்னேன்... சரி சட்டை பட்டனை கழட்டு. இரு இரு நானே கழட்டறேன்னு சட்டை பட்டனை பூராம் கழட்டி உட்டு, டேபிள் டிராவைத் தொறந்து பாட்டல்ல இருந்து கிரீஷ் மாதிரி ரெண்டு விரல்ல எடுத்து நெஞ்சுபேல பூசி தடவி உட்டாரு. நெஞ்சு பேல எம்பட சின்ன பாச்சிகளப் போட்டு திருகி உட்டவரு... என்னை இன்னும் கிட்டக்க இழுத்து ஒரு கையால எம்பட சூத்தாம்பட்டைய பெசஞ்சு உட்டுட்டு நெஞ்சை தடவி உட்டுட்டு இங்கிம் வலிக்குதான்னு தொப்புள் கிட்ட நீவி உட்டாரு. எச். எம்க்கு வாயில் ரெண்டு பக்கமும் எச்சை எச்சையா ஒழுவுது. அப்புறம் இங்கீயா வலிக்குதுன்னு பாவாடையத் தூக்கி எம்பட ஜட்டிக்குள்ளார கையி உட்டுட்டாரு... 'சார் என்னைய

உடுங்க சார்... எனக்கு வலியே இல்லைன்னு சொன்னாலும் என்னை இறுக்கி சூத்தாம்பட்டையப் புடிச்ச நெஞ்சல கைய வெச்சி பாச்சியப் புடிச்ச இழுத்து இழுத்து பூரிப்பூரி வெச்சாரு... யாராச்சிம்கிட்ட போயிச் சொன்னீன்னா, தடியில் சூத்தாம்பட்டையில் அவனுக்குப் போட்ட மாதிரி போட்டுருவேன்". (வா.மு கோமு சிறுகதைகள் தொகுதி II, பக். 47,48) என்று மிரட்டுகிறார். இரவெல்லாம் வலி தாங்காமல் முணுகுகிறாள் சிறுமி. மறுநாள் யுவராணியை அம்மா குளிக்க வைக்கும் போது காயங்களைக் கண்டு மிரள்கிறாள். அன்னையின் அதட்டலுக்குப் பின் சிறுமி நடந்த சம்பவத்தைக் கூறுகிறாள். இதைக் கேட்டதும் பெற்ற மனம் அலறித்துடித்து புலம்பி அழுகிறாள். கோபம் பொங்கி ஊராரிடம் புகார் கூறுகிறாள். தலைமை ஆசிரியரை ஊர் மக்கள் தாக்குகின்றனர்.

தன் வீட்டிலும் பெண் குழந்தைகள் இருப்பதை மறந்து பிற குழந்தைகளிடம் இத்தகைய குற்றம் இழைப்பவர்களுக்குத் தக்க தண்டனை வழங்க வேண்டும் என்று வா.மு.கோமு விரும்புகின்றார். அதனால் கதையின் மேற்சட்டிய முடிவில் பாதிக்கப்பட்ட சிறுமியின் தந்தை தலைமை ஆசிரியரின் பிறப்புறுப்பை அறுத்தெறிவதன் மூலம் தவறுக்கான தண்டனையைக் கூறியுள்ளார்.

“திருமணம் புரிந்ததும் திருப்திகரமான பாலுறவு அமையாத பட்சத்தில், பல ஆண்கள் பாலுறவிற்காக வெளியில் அலையும் நிலையில் உள்ளனர். இத்தகைய நிலையே, பேருந்துகளில் மிக நெருக்கமாக நின்றுகொண்டு பெண்களை உரசுவதும், சிறிய குழந்தைகளைப் பாலியல் மீறல்களுக்கு ஆளாக்குவதுமாகிய மோசமான செயல்களுக்கு அடிகோலுகின்றன”. (லதா, கழிவறை இருக்கை, பக். 142) என்னும் கருத்திற்கேற்ப குழந்தைகள் மீதான பாலியல் குற்றங்களுக்கு ஆண்களின் திருப்தியற்ற தாம்பத்திய உறவே அடிப்படைக் காரணமாகும் என்று கூறப்படுகின்றது.

வீடுகளில் தங்களுக்குக் கிடைக்காத இன்பத்தால் விரக்தியுற்றவர்கள், அவர்கள் வயதில், வெளிமண உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் அச்சப்படுகின்றனர். எனவே சிறிது காலத்தில், வக்கிரம் அடைந்து மேற்கூறிய செயல்களில் ஈடுபடத் தொடங்குகின்றனர். காம உணர்வு என்பது அவர்கள் மனதில் எப்போதுமே மேலோங்கி இருப்பதால், அவர்களுடைய அந்த வேட்கையைத் தணிக்கும் சிறிய

வாய்ப்பிருந்தாலும், அவர்களால் தங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடிவதில்லை. அதனால்தான் இத்தகைய குற்றங்கள் மலிந்து விடுகின்றன என்பதை மேற்காணும் கருத்து உறுதிப்படுத்துகின்றது.

நெறிபிறழ் உளவியல் (நெறிபிறழ் நடத்தைகள்)

பிறழ்வு நடத்தையானது உடலியல் வெளிப்பாடாகவும் உளநோயின் வெளிப்பாடாகவும் அமைகின்றன. பிறழ்வு நடத்தை உள்ளவர்கள் சமூகச் சூழலையும் பிறரின் இடையீடுகளையும் புறக்கணிப்பர். இயல்பான நடத்தையிலிருந்து வேறுபடுத்தும் பிறழ்வு நடத்தைகள் யாவும் அகச்சார்புடையவை.

ஒரு மனிதனுடைய தேவைகளுக்கும், அவன் வாழும் சூழ்நிலையின் தேவைகளுக்கும் முரண்பாடு இருப்பதால், அவை பொருத்தப்பாடு செய்ய இயலாமல் இருக்கின்ற நிலையைப் 'பிறழ்நிலை நடத்தை' என்கிறோம். இப்பொருத்தப்பாட்டின்மையே மனிதனின் உள்ளத்தைச் சிதைத்து உள்பிறழ்ச்சிக்கு ஆளாக்குகிறது. உள்ளப் போராட்டம் வலுவடையும் போது பிறழ்பட்ட மனநிலையை உடைய மாந்தர்கள் ஊரைவிட்டு ஓடுதல், சாதல் போன்றவை நிகழ்கின்றன.

உள்பிணி (மனநோய்)

உள்பிணிகள் என்பன கொடிய உளக்கோளாறுகளாகும். இவை நோயாளியின் ஆளுமைத் திறனை அழிப்பதோடு, அவன் கொண்டுள்ள சமூகத் தொடர்புகளையும் சிதைத்து விடுகின்றன. தன் உள்ளத்தில் கணத்தில் தோன்றி மறையும் எண்ணங்களையும், கற்பனைகளையும் செயல்படுத்த நோயாளி முனைகின்றான். அளவை நூல் (logic) விதிகளோ, பொது அறிவோ அல்லது சமூகக் கண்டனங்களோ இவர்களைச் சிறிதும் பாதிப்பதில்லை. நோயாளியைப் பொறுத்தவரை, விருப்பங்கள் எண்ணங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. அவனது எண்ணங்களோ சர்வசக்தி வாய்ந்தன.

“கசப்பான திரிபுணர்வுகளும் (delusions) இல்பொருள் காட்சிகளும் (hallucinations) கூட உண்மை எனவே கொள்ளப்படுகின்றன. தம்மை ஓர் இரகசிய அமைப்பினர் (secret organization) துன்புறுத்துகின்றனர் எனக் கற்பனை செய்து,

அதனால் உண்மையிலேயே பீதியுற்று, அவர்களிடமிருந்து தப்புவதற்காக ஒரு நகரத்தினின்று மற்றொரு நகரத்திற்கு ஓடுகிறான். இவன் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்படும் போது அவர்களுடைய குரல்கள் அவனைத் தேடித் தொடர்ந்து மருத்துவமனைக்கும் வந்துவிடுகின்றன. இல்லாத இக்குரல்களோடு விவாதம் புரிதலில் ஒவ்வொரு நாளும் பலமணி நேரங்களை அவன் செலவிடுகிறான். பழி உணர்வு உந்துதலால், தன்னை நெருப்பில் வீசிவிடுமாறு மருத்துவரிடம் கெஞ்சும் நோயாளி உண்மையாகவே அவ்வாறு வேண்டுகிறான். மருத்துவர் அவனது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அவ்வாறு செய்ய முற்படுவாரெனில் அவரிடமிருந்து எந்தவிதமான எதிர்ப்பும் இருக்காது என்பது திண்ணம்” (அ.பெசன்ட் கிரீப்பர் ராஜ், பிறழ்நிலை உளவியல், பக். 8) என்னும் இக்கருத்தினை அடியொற்றிய கதையாக வா.மு.கோமு வின் ‘தூங்காம திரியறாங்க’ எனும் கதை அமைந்துள்ளது.

‘தூங்காம திரியறாங்க’ என்னும் கதையில் இடம்பெறும் ‘சுந்தரவள்ளி’ என்ற பெண் தனது இருபது வயதில் மனப்பிறழ்வுக்கு ஆளாகிறாள். தந்தையின் இறப்பிற்குப் பின் இவ்வளப்பிணி அவளைத் தாக்குகிறது. தந்தை இறந்தபின் அதிகமான மனஅழுத்தம் இவளை மனம் பிறழ்ந்தவளாக்குகிறது. யாரோ தன்னைத் துரத்துவது போலவும், தன்னைக் கொல்வதற்காக அவர்கள் திட்டம் தீட்டுவதாகவும் கற்பனை செய்து கொண்டு மருத்துவர்களிடம் புலம்பித்தள்ளுவாள்.

“இன்னிக்குத் தூங்கவே கூடாது. எதாச்சிம் திட்டம் தீட்டியிருந்தாளுகன்னா ஆஸ்பத்திரிக்குள்ள முட்டெருவாக என்னையப் போட்டுத்தள்ள. ரொம்ப வசதியான இடம்தான் இது. நர்ஸுகளை நம்பவே முடியாது. லஞ்சமா அஞ்சு பேரும் நர்ஸுகளுக்கு துட்டு குடுத்தாளுகன்னா போட்டுத் தள்ளுக்கு வசதியா கத்திரிக்கோலு, கத்தி குடுத்து அலுங்களுக்கு ஹெல்ப்புல்லா ஆயிடுவாங்க. யாரைத்தான் நம்ப முடியுது இந்த காலத்துல?” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள் தொகுதி II, பக். 126) இவ்வாறாக அவளது கற்பனை வரம்பு மீறிப் போகிறது. ஒருநாள் மருத்துவரிடம் இதனால்தான் தான் தூக்கிட்டு தற்கொலை செய்து கொண்டதாகக் கூறுகிறாள்.

“நான் நேத்திக்கு னைட்டு செத்துட்டேன் டாக்டர். அவளுங்க பலவழியில் என்னை அட்டாக் பண்ணி மர்டர் பண்ணிட தயாராயிட்டாங்க. உங்களை நம்பியும் பிரயோஜனம் இல்லை. நீங்க ஊசியப் போட்டுட்டு நர்ஸ்கிட்ட மாத்திரையை நேரா நேரத்துக்கு குடுக்கச் சொல்லிட்டு கம்பிய நீட்டிடறீங்க. நீங்க ஊசியப் போட்டுட்டுப் போனதும் அவளுங்க நுழைஞ்சிடறாங்க. அவங்களை ஏமாத்திடனும்னு நானே முடிவு பண்டி என்னோட பெட்ஷீட்டை எடுத்து பேன்ல போட்டு கழுத்துல கட்டிட்டு தொங்கீட்டேன் டாக்டர். அவளுங்க சாமத்துல வந்து தொங்கீட்டு இருந்த என்னைப் பார்த்துட்டு ஒரு பாட்டம் அழுது தீர்த்துட்டு போயிட்டாளுங்க டாக்டர்”. (மேலது, பக். 127) என்று கூறுவதாக கதையின் முடிவு அமைந்துள்ளது.

பொதுவாக உளநோயாளிகள் தான் கோடீசுவரன் என நினைத்த அளவிலேயே கோடீஸ்வரனாகிவிடுகின்றனர். தான் ஒரு திரைப்பட நடிகையின் காதலன் என எண்ணிய அளவிலே அப்படி மாறிவிடுகிறான். பெண் நோயாளி ஒருவர் தாம் நாள்தோறும் ஆயிரம் குழந்தைகளைப் பெறுவதாகக் கூறினார். தாம் கடவுளோடு செய்துள்ள ஒரு சிறப்பான ஏற்பாட்டின்படி, இக்குழந்தைகள் மோட்சத்திலிருந்து கண்களுக்குப் புலனாகாத பாராகூட்டுகளின் மூலமாகத் தமக்கு அனுப்பிவைக்கப்படுகின்றன என ஒரு உளநோயாளி எண்ணுவதாக பெசன்ட் கிரீப்பர் ராஜ் குறிப்பிடுகிறார். “ஓர் உளவியல் பிணி கொண்ட நோயாளி சாக விரும்பினால், அவர் அந்த வர்த்தையைக் கூற வேண்டியதுதான், உடனே செத்துவிடுகிறார். அதன் பிறகும் அவர் தினமும் மூன்று வேளையும் சாப்பிடலாம். முரண்பாடான இந்தநிலை அவரைச் சிறிதேனும் பாதிப்பதில்லை. தான் இறந்துவிட்டதாகவும், இப்பொழுது இருப்பதுதான் எக்ஸ்ரே x-ray தகடு மட்டுமே எனக் கொஞ்சமும் கபடமில்லாமல் அவர் விளக்குவார்”. (பெசன்ட் கிரீப்பர் ராஜ், பிறழ்நிலை உளவியல், பக். 8)

வா.மு.கோமு வேறுவிதமான உளவியல் சிக்கலையும் முன்வைக்கிறார். லுக்கோமியா டோமியா என்பது ஒருவித மனநோய் என்று குறிப்பிடுகிறார். அவருடைய கதையில் இடம்பெறும் ஒரு பாத்திரம் உளநல மருத்துவரிடம் தன்

வாழ்வில் நடைபெற்ற சம்பவங்களை எடுத்துரைக்கும் போது தான் யாரென்றும், எங்கு வேலை செய்துகொண்டிருந்தானென்றும் நினைவில் இல்லை என்கிறான். தன் மனைவியின் பெயர் நினைவிலிருப்பது போல அவள் முகம் இவனது நினைவில் இல்லை என்பது கதையின் இறுதியில் தெரிய வருகிறது.

“கட்டட வேலைக்கிதான் போனேன் மேடம். என்னோட ஆபீஸ் எங்க இருந்துச்சன்னு மறந்துட்டேன். அங்க ஆபீஸ்ல என்ன பண்ணீட்டு இருந்தேன்னு கூட மறந்துட்டேன். சரி ஆபீஸ் வேலை நமக்கு ஒத்து வராதுன்னு கிடைக்குற வேலைக்கு போலாம்னுதான் போனேன். நல்ல சம்பளம் கொடுத்தாங்க மேடம். கைநெறையா சொளையா குடுத்தாங்க! அமட்டையும் கொண்டி கவர்மெண்டுக்கு குடுத்துட்டேன். நல்ல குடிகாரன் மேடம் நானு!” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள் தொகுதி 2, பக். 96)

இவ்வாறு அவன் வேலை செய்த இடம் பற்றிக் கூறுவது அவனது கற்பனைத் திறன்தான். மருத்துவரிடம் எதையாவது சொல்லியாக வேண்டுமே என்ற கட்டாயத்தில் சொல்வதாக இக்கூற்று அமைந்துள்ளது. மனநோயாளியின் மனது பல கற்பிதங்களைக் கொண்டது (கற்பனை நிறைந்த உலகில் சஞ்சரிப்பவர்கள்) என்பதனை இக்கூற்றின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

‘எது நிஜம்? எது பொய்?’ என்னும் கதையில் மனநல மருத்துவமனையில் இருக்கும் மனநோயாளியின் மனநிலையை எடுத்துக்காட்டி அவனது இந்த நிலைக்கு சமுதாயமே முக்கிய காரணியாக இருக்கிறது எனுபதை வா.மு.கோமு பதிவு செய்கிறார். “சமுதாயத்தின் கலவர நிலையை மனநோயாளி பிரதிபலிக்கிறான். கட்டாய உளவியல் மருத்துவச் சிகிச்சை ஒரு தண்டனை. ஒருவனை மனநோயாளி என்று தீர்மானிக்கும்போது அவனை சமுதாயம் இழிவுபடுத்துகிறது. அவனது சுதந்திரத்தை நிர்மூலமாக்குகிறது. அவன் கண்ணியத்தைக் குறைக்கிறது. இந்தச் செயல்களைப் புரிவது சமுதாயத்தின் அதிகார வர்க்கம்தான். இது ஒரு சூழ்ச்சி. ஒரு சிந்தனையாளர் பிரகாரம் மனநோய் ஒரு விளையாட்டாகவும், இன்னொருவர் பிரகாரம் மனநோய் ஒரு ஆன்மீக அனுபவமாகவும் இருந்த போதிலும் நோயால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்கு அது ஒரு சித்திரவதை” (பிலோமி டீச்சர், பக். 97) இவ்வாறாக மனநோய் என்னும் உளவியல்

சிக்கல் குறித்து படைப்பாளி விளக்கிச் செல்கின்றார். அச்சிக்கலுக்கு மூல காரணமாக இருப்பது இச்சமுதாயமே என்னும் கருத்தினை இக்கதையின் மூலம் பதிவு செய்கிறார். இதனையே எம்.ஜி. சுரேஷ், “மனநல மருத்துவமனையில் டாக்டரின் உரையாடல் அதிகாரத்தை நிறுவுகிறது. உண்மையில் மனநலம் குன்றியவன் என்பவன் சமூகத்தால் பலியிடப்பட்டவன். சமூகத்திலுள்ள பிற மனிதர்களைப் போலவே அவனும் துயரத்தால் நிரம்பியவன். மனநலம் குன்றியவனுக்கு அவன் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் கொட்டடி சிறை என்றால் சமூகத்திலுள்ள இதர மனிதர்களுக்கு அவர்கள் பணிபுரியும் இடம், வாழும் இடம் போன்றவைகளும் சிறைகளே” (எம்.ஜி.சுரேஷ், பின்நவீனத்துவம் என்றால் என்ன?, பக். 86) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தொகுப்புரை

- ❖ உளவியல் என்பது ஆன்மா அல்லது ஆவியின் இயல்புகளை விளக்குவதாகும். இவ்வான்மாவின் செயல்களையும் பண்புகளையும் ஆராயும் பிரிவாக உளவியல் தோன்றியது.
- ❖ மனிதனின் அகவாழ்க்கையே இலக்கியத்தின் கருப்பொருளாகிறது. ஆகவே மனிதமனம் இன்றி இலக்கியம் செயல்பட முடியாது.
- ❖ மனித வாழ்வில் ஏற்படும் சிக்கல்கள் அனைத்திற்கும் மனமே காரணமாக அமைகிறது. உள்ளத்து உறுதியே வாழ்வின் எல்லா நிலைகளிலும் வளமளிப்பது. அது இல்லாததாலேயே பலவகை அச்சங்களுக்கு ஆட்பட்டு ‘நிலைகெட்ட மனிதனாக இச்சமுதாயத்தில் உருவாகிறான். ஆகையால் உளநலம் காக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்ற முடிவு பெறப்படுகின்றது.
- ❖ மனக்கோளாறுகள் உருவாகப் பாலியல் சிக்கல்கள் முதன்மைக் காரணமாகவும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் இரண்டாம்தர காரணமாகவும் அமைவதைக் காண முடிகிறது.
- ❖ சமூக ஏற்பு பெற்ற குடும்பங்கள் போலியாகப் போவதற்கும், சமூகம் ஏற்புப் பெறாத ஆண், பெண் உறவுகள் பெருகி வருவதையும் கதைகள் உணர்த்துகின்றன. தனிமனிதனின் சுயநலப் போக்கினையும், அதிகார மனப்பாங்கினையும் கதைகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

- ❖ கொங்குச் சிறுகதைகளில் உளவியல் கூறுகள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றை கதைமாந்தர்களின் உணர்வுகள் மன எழுச்சிகள் மூலமாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.
- ❖ மனிதர்களின் பாலுணர்வு இயற்கையானது. அந்த உணர்வு கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்ற பொழுது சிக்கல்கள் ஏற்படுவதில்லை. கட்டுப்பாட்டினை மீறும் பொழுது அவை சிக்கல்கள் நிறைந்த பேசுபொருளாகின்றன.
- ❖ முதுமையில் பாலுணர்வு ஆண், பெண் இருவருக்கும் குறைவதில்லை என்று சொல்லப்பட்டாலும், ஆண்களிடம் அதுவே வெறியாகும் பொழுது பால் வக்கிரமாகிறது என்பதை, மா.நடராசன், வா.மு.கோமு போன்றவரின் கதைகளின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.
- ❖ குடும்ப நிலையில் பொருளாதார பாதிப்பு, குடும்ப உறவுகளில் நலிவு போன்றவை காணப்படுவதால் முதியோர்களின் மனநிலை பாதிக்கப்படுகிறது.
- ❖ முறையற்ற ஆண், பெண் பாலியல் உறவுகளால் குடும்பத்தின் மையம் தகர்க்கப்படுவதைக் காண இயலுகின்றது. நடத்தை மாறுபாடு ஆளுமைச் சிதைவிற்கு இட்டுச்செகிறது.
- ❖ பாலியல் தொழிலாளிகளாக அடையாளங்கள் காணப்பட்ட பலரும் குடும்பத்தாரால் அல்லது ஆண்களால் அதற்குள் தள்ளப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றனர் என்பதை வா.மு.கோமு வின் 'பாலியல் தொழிலாளியின் குட்டி சரிதை' என்னும் கதை உணர்த்துகிறது.
- ❖ விதிகளையும் மரபுகளையும் மீறிச்செல்லும் உளப்போக்கு பெரும்பான்மையோரிடத்து வெளிப்படுவதை கொங்குச் சிறுகதைகள் உணர்த்துகின்றன.

இயல் 4

கொங்குச் சிறுகதைகளில் புனைவியல் கூறுகள்

இயல் நான்கு

கொங்குச் சிறுகதைகளில் புனைவியல் கூறுகள்

சிறுகதை அளவில் சிறியதாக இருந்தாலும், கட்டுக்கோப்பு குலையாத ஒரு முழுமை அதற்கு வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கருவை கதைப் பின்னலுடன் வெளிப்படுவதில் கையாளப்படும் நேர்த்தி, கதை சொல்லப் பயன்படுத்தும் உத்திகள், உரையாடலில் படைப்பாளி பயன்படுத்தும் மொழிநடை ஆகிய கூறுகளே சிறுகதையின் வடிவச் செம்மைக்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன. வடிவம் என்பது படைப்பாளி தன் கருத்துக்களை தான் உணர்ந்த உணர்வுகளை தனது திறமைக்கேற்ப வெளிப்படுத்தும் முறையைக் குறிப்பதாகும்.

“சிறுகதை ஒரு குறிப்பிட்ட மனநிலையை அல்லது உணர்வுநிலையைச் சொற்களால் சுட்டிக்காட்டாது கதையினை வாசிக்கும் வாசகனின் மனதில் அவனை அறியாது அவ்வுணர்வு நிலை தோன்றும்படி செய்ய முடியுமானால் அவ்வாறான சிறுகதை ஒரு தலைசிறந்த சிறுகதையாக அமையும்” (கா. சிவத்தம்பி, தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், பக். 6) எந்த ஒரு இலக்கியப் படைப்பும் அதனை வெளிப்படுத்தும் திறனாலேயே வெற்றி பெறுகிறது. இவ்வெற்றியை எட்டுவதற்காக படைப்பாளன் பல்வேறு முறைகளைக் கையாளுகிறான். அவ்வாறு கையாளக்கூடிய உணர்த்து முறைகளே படைப்பின் சுவைக்கு வலுச் சேர்க்கின்றன. இத்தகைய உணர்த்து முறைகளே புனைவியல் கூறுகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

புனைவியல் – விளக்கம்

Romanticism (புனைவியல்) என்னும் இச்சொல் ரொமான்ஸ் அல்லது நாவல் என்று பொருள்படும். இது Romanz என்னும் பழைய பிரெஞ்சுச் சொல்லின் அடிப்படையாகப் பிறந்தது. Romantic ஒரு காலத்தில் வீரதீரச் செயல்கள் நிறைந்த, உணர்ச்சி வயப்படுத்துகிற, கட்டுக்கடங்காத கற்பனை நிறைந்த செய்திகளைக் கொண்ட இலக்கிய வகையைக் குறிப்பதாக அமைந்தது.

இன்றைய மக்களுக்கு சொல்லக்கூடிய கருத்துகளில் நிறைய மாற்றங்கள் தேவைப்பட்டன. அதற்காக படைப்பாளர்கள் தன்னுடைய கற்பனைத் திறத்தால்

புதியதொரு படைப்பினை உண்டாக்கினர். தான் சொல்ல விரும்பிய கருத்துக்களை சுவைபட கூறுவதற்கு படைப்பாளன் கையாண்டுள்ள உத்திமுறைகளின் அடிப்படையில் அவை புனைகதைகளாகின்றன.

கதைக்களம், கதைக்கரு, பாத்திரப்படைப்புகள், உத்திமுறைகள், மொழிநடை, உரையாடல்கள் போன்றவை புனைகதையின் கூறுகளாகும். இவற்றை விளக்கி ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமையப்பெறுகின்றது.

கதைக்களம்

கொங்கு வட்டாரத்தைக் களமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டதே கொங்குச் சிறுகதைகள். அவை கொங்கு வட்டாரச் சொல் வழக்கில் கொங்கு மண்வாசனையோடு படைக்கப்பட்டுள்ளன. அக்கதைகளில் கொங்கு மண்ணில் வாழ்கின்ற வெவ்வேறு சாதி, இன மக்களிடையே காணலாகும் பழக்கவழக்கங்கள், சிக்கல்கள் ஆகியவை காணக்கிடைக்கின்றன. கொங்குச் சிறுகதைகளில் பெருவாரியான கதைகளும் வேளாண்குடி மக்கள் பற்றியதாகவும், கொங்கு வேளாளர் சமூகம் சார்ந்தனவாகவும் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஓர் எழுத்தாளர் அவர் சார்ந்த சமூகம் தொடர்பான செய்திகளை தான் பிறந்து வளர்ந்த சமூகச் சூழலை மனதிற் கொண்டு எழுதுவது இயல்பு. அவர் செய்யும் தொழில், மனதில் ஆழப்பதிந்த விஷயங்கள் மற்றும் அனுபவங்கள் ஆகியவை சிறுகதைகளாகத் தோற்றம் பெறுதலுண்டு. என். ஸ்ரீராம் சென்னையை வாழிடமாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தாலும், தான் பிறந்து வளர்ந்த கொங்கு மண்ணின் சமூகச் சூழல்களையே அவருடைய படைப்புகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அவருடைய படைப்புகள் அனைத்தும் கொங்கு வட்டாரத்தில் வாழக்கூடிய விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வியலைக் களமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டவையாகும்.

கதைக்கரு

சிறுகதையின் வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் அடிப்படைக் காரணமாக அமைவது கதைக்கருவாகும். ஆங்கிலத்தில் 'Theme' என்று வழங்கப்படும் சொல்லைத் தமிழில் அடிக்கருத்து, கருப்பொருள், கரு, கதைக்கரு, கதைப்பொருள், நோக்கப்பொருள்,

பாடுபொருள், மையப்பொருள் என்றெல்லாம் பல்வேறு பொருள்களில் வழங்குவர். எனினும் தெளிவு கருதி கதைக்கரு என்றே தமிழ்த் திறனாய்வாளர்கள் பலரும் வழங்கியுள்ளனர்.

இலக்கியங்கள் அனைத்திற்கும் உயிர்ப்பொருளாக அமைவது கதைக்கருவாகும். தொல்காப்பியர் கூறும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகிய மூன்றனுள் உரிப்பொருளை கதைக்கருவாகக் கொள்ளலாம். இலக்கியப் படைப்பிற்கு 'கதைக்கரு' என்பது மிகவும் இன்றியமையாதது. இலக்கிய வகைகள் அனைத்திலும் கதைப்பொருள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மாறிக்கொண்டே வருகிறது. வாழ்க்கை வசதிகள் மாறாமற் சமுதாய அமைப்புகளும் தேவைகளும் மாறிவருகின்றன. ஒரு வர்க்கத்தாரின் மனப்போராட்டங்களைச் சித்திரிக்கும் படைப்புகள் வெளிவருகின்றன. ஆனால் தனி மனிதர்கள் சமுதாயத்தில் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்கள், குடும்ப உறவுகளில் சிக்கித் தவிக்கும் அவலம் ஆழ்மன உணர்வுகள், ரணங்கள் ஆகியவற்றைப் படைத்துக்காட்ட சிறுகதை என்ற களமே சிறந்ததாகிறது.

“உடலுக்குள் உயிர் போன்றது கதைக்குள் கரு, உயிரற்ற உடல் மண்ணோடு மண்ணாவதைப் போன்று வலுவற்ற கருவுடைய கதையும் கால வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு விடும்” (மா.பொ.குருசாமி, இலக்கிய சிந்தனை, பக். 34) வாழ்க்கையில் நடைபெறும் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளையே கதைக்கருவாகக் கொண்டு சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன. சமுதாயத்தில் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகள், அவலங்கள் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தும் சிறுகதை என்னும் கலைப்படைப்பிற்கு மாந்தரையும், கருப்பொருளையும் தருவது சமுதாயம்தான். அவ்வகையில் கொங்குச் சிறுகதைப் படைப்பாளர்கள் பரந்த அளவிலும், ஆழ்ந்த நிலையிலும் வாழ்வின்மீது பார்வையைச் செலுத்திக் கதைப் பொருட்களையும், பாத்திரங்களையும் கையாண்டிருக்கின்றனர். அவ்வகையில் கொங்குச் சிறுகதைகளை கருவை மையமாக வைத்து சமுதாயச் சிக்கல் நிறைந்த கதைகள், வாழ்வியல் சிக்கல் நிறைந்த கதைகள் என இருவகைப்படுத்தலாம்.

ஒவ்வொரு கதையிலும் எந்தக்கூறு மேலோங்கியுள்ளதோ அதை அடிப்படையாகக் கொண்டே இப்பாகுபாடு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

1. தனிமனித உணர்வுக் கதைகள்

ஓர் உணர்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு பின்னப்படுவது சிறுகதை. கொங்குச் சிறுகதைகளில் தனிமனித உணர்வுக் கூறுகள் மிகச் சிறப்பானதொரு இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. தனிமனிதர் குறித்து கைலாசபதி கூறும் கருத்து, பின்வருமாறு “நாவல் (சிறுகதை) இலக்கியங்களிலோ சமூகத்தில் பல்வேறு படிக்களில் உள்ள சாதாரண மக்கள் பாத்திரங்களாக இடம்பெற்றுள்ளனர். அவர்கள் தனித்தனி மனிதர்கள். வேறுபாடு உடையவர்கள். பல்வேறு காரணங்களினால் ஒருமைப்பாட்டை இழந்த சமூகத்தில் குடும்பம், சாதி, வாழிடம், குலத்தொழில் முதலியவற்றிலிருந்து தனிமைப்படவும், விலகியும் வாழநேரிடும் மக்களே தனிமனிதராவார்” (க.கைலாசபதி, சமூகவியலும் இலக்கியமும், பக்.53) என்பார். சுருங்கச் சொன்னால் கதையில் வரும் மாந்தர்களில் யாருடைய உணர்வு மேலோங்கித் தொனிக்கிறதோ அவ்வுணர்வே தனிமனித உணர்வு என்று சொல்லப்படும்.

சமுதாயம் என்பது ஒவ்வொரு தனிமனிதனை உள்ளடக்கிய கூடம். தனிமனித உணர்வுகள் ஒன்று கூடி ஓர் இன உணர்வாக மாறுகின்றன. இன உணர்வுகள் தம்முன் தாம்கலந்து சமுதாய உணர்வுகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. ஏனெனில் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒரு மனிதனிடத்தில் தோன்றும் ஒரு சிறு உணர்வே. பின்னர் விரிந்து கொடுத்து மக்களிடத்தில் செல்வாக்குப் பெற்று பிற சமுதாயத்தைத் தாக்குகிறது. எனவே சமுதாயத்தில் மனித உணர்வுத் தாக்கத்திற்குத் தனிமனிதனே அடிப்படையாகிறான்.

கொங்குச் சிறுகதைகளில் குழந்தைத் தொழிலாளி, கணவனை இழந்த பெண், சாதிய ஆதிக்கத்தால் சங்கடத்திற்குள்ளாகின்றவர்கள், குடும்பச் சுமைதாங்கிகள், இளைஞர்கள் போன்றோரின் உணர்வுகள் வெளிப்படுகின்றன.

குழந்தைத் தொழிலாளி

சிவகுமாரின் ‘பலூன்’ என்னும் கதையில் ரவிக்குமார் என்ற சிறுவன் குழந்தைத் தொழிலாளியாக இருந்து ஆசிரியர் ஒருவரின் உதவியால் பள்ளிப் படிப்பினைத் தொடர்கின்றான். கல்வி உதவித்தொகை பெற்று தன் கல்லூரிப் படிப்பினையும்

முடித்து அரசு அதிகாரியாகிறான். சிறு வயதில் பலூன் விற்று வாழ்ந்தவனுடைய வாழ்வு என்னவோ உயரப்பறந்து விட்டது. ஆனால், வெறும் குழந்தைத் தொழிலாளராக ஆரம்பித்து கல்வி கேள்வியின்றி, பெரிய தொழிலாளியாக மாறி முடிந்து போகும் அவர்கள் வாழ்க்கையாக பலருடைய வாழ்க்கை மாறிப் போவதை இச்சிறுகதை மறைமுகமாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. கல்வி என்பது கனவாகவே முடிந்து போகும் குழந்தைத் தொழிலாளிகள் எத்தனையோபேர் இருக்கக்கூடிய இச்சமுதாயத்தின் மீது கேள்வியை எழுப்பும் விதமாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. இங்ஙனம் இக்கதை குழந்தைத் தொழிலாளி என்ற தனிமனிதரின் வாழ்வியலைக் கருவாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளது.

கணவனை இழந்த பெண்

கணவனை இழந்த பெண் பிற ஆண்களிடம் இருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்ளத் தவிக்கும் சூழலைக் கருவாகக்கொண்டு சிவகுமாரின் 'சீற்றம்' என்னும் கதை படைக்கப்பட்டுள்ளது.

சாதிய ஆதிக்கத்தின் அடக்குமுறைக்குள்ளானவர்கள்

சாதிய ஆதிக்கத்தால் சங்கடத்திற்குள்ளான மனிதர்களை மையமாகக் கொண்டு என்.ஸ்ரீராமின், 'கொம்பூதிகள்' கதையும், வா.மு.கோமுரின் 'அழுவாச்சி வருதுங்சாமி' என்னும் கதையும் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

தனிமனிதப் பொறுப்புணர்வு

மா.நடராசனின் 'பிறவாப்புளி' என்னும் கதையில் பழனிச்சாமி என்பவனின் உணர்வுகள் பதிவாகியுள்ளன. அவனுக்கான குடும்பம், வாரிசுகள் எல்லாம் அவனுடைய அக்கா பெண்களும், தங்கையின் குழந்தைகளும் தான். அவர்களுக்காகப் பாடுபட்டு அவர்களைப் படிக்க வைத்து முன்னேற்றினால் போதும் என்ற எண்ணத்துடன் திருமணம் செய்து கொள்ளாமலேயே காலத்தைக் கழிக்கிறான். இவ்வாறு குடும்பத்திற்காகத் தன் இன்பங்களையெல்லாம் இழந்து தனியனாக நிற்கக்கூடிய பொறுப்புணர்வுமிக்க பழனிச்சாமி என்னும் பாத்திரத்தின் வாழ்வியல் போராட்டங்களைக் கருவாகக் கொண்டு 'பிறவாப்புளி' என்னும் சிறுகதை படைக்கப்பட்டுள்ளது.

சிவகுமாரின் 'குளிரெழுத்தின் வண்ணங்கள்' என்ற கதையில் சற்று வேறுபட்ட மனநிலை கொண்ட மனிதன் பாத்திரமாக வருகின்றான். தனசேகரன் சிலநாள் கிடைக்கின்ற வேலைக்குச் செல்வான். பிறகு தனக்குத் தோதான வேலை கிடைக்கவில்லை எனக்கூறிவிட்டு வீட்டில் இருப்பான். வீட்டிலிருந்து குழந்தையை பார்த்துக் கொள்வதையே வேலையாகக் கொண்டிருந்தான். குழந்தை வளர்ந்து பள்ளிக்குச் செல்லும் நாட்களில் பணமின்மையால் குழந்தையின் எதிர்காலம் பாதிக்கப்பட்டுவிடக் கூடாது என்றெண்ணி கிடைக்கின்ற வேலைக்குச் சென்று தன்னை ஒரு பொறுப்புள்ள மனிதனாகவே மாற்றிக் கொள்கிறான்.

குடிப்பழக்கம்

குடிப்பழக்கம் என்பது தன்குடியைக் கெடுப்பதோடு பிற உயிர்களையும் வஞ்சிக்கத் தூண்டும் பெரும் போதை என்னும் கருத்தை மையமாகக் கொண்டு வா.மு.கோமு வின் 'ஏன்டா குப்பா வேட்டையா' என்னும் கதை படைக்கப்பட்டுள்ளது.

மனிதநேயம்

சிவகுமாரின் 'திசையெல்லாம் காற்று' கதையில், பிற உயிரை துச்சமாகக் கருதி விளையாடிய பங்கஜ்குமார் என்னும் சிறுவனைக் காப்பாற்றிய குரங்கு ஒன்று இறந்துவிடுகிறது. அன்றிலிருந்து அச்சிறுவன், விலங்குகள் மீது பற்று கொண்டவனாக மாறுகிறான். வாரந்தவறாமல் அருகிலுள்ள சுற்றுலாத்தலத்திற்குப் பழுவகைகளுடன் சென்று தன் கையினால் குரங்குகளுக்கு ஊட்டி மகிழ்கிறான். இங்ஙனம் ஒரு சிறுவன் மனதில் ஏற்பட்ட மனிதநேய மாற்றம் குறித்து மேற்கண்ட இக்கதை பேசுகிறது.

சிதைவுலகம்

சிவகுமாரின் 'அமிழ்து அமிழ்து' என்ற கதையில், நல்லவன்போல் வேடமிட்டு அனைவரையும் நம்பவைக்கும் பாத்திரம் காட்டப்பட்டுள்ளது. கதையின் உயிர்நாடியாகத் திகழும் பாத்திரமான தேனரசனின் பொருட்களை ராஜ்குமார் என்பவன் திருடிச் செல்கின்றான். இங்ஙனம் நல்லவர்கள் இருக்கின்ற உலகத்தில் பயிர்களுடன் களைகள் வளர்வதைப் போல கெட்டவர்களும் உலவுகிறார்கள் என்பதை ராஜ்குமார் என்ற தனிமனிதன் மூலம் உணரவைக்கின்றான் படைப்பாளி.

உதவும் பண்பு

உதவும் பண்பு என்பது அனைவருக்கும் வாய்ப்பதில்லை. ஒரு சிலருக்கே பொருந்தும். சிவகுமாரின் 'சங்கிலி' என்னும் கதையில் அத்தகைய பாத்திரம் அறிமுகமாகின்றது. நண்பன் வறுமையில் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்தவுடன் தன் கழுத்திலிருந்த சங்கிலியைக் கழற்றிக் கொடுக்கும் கருணை மிக்க பண்பினை உடைய பாத்திரத்தை அக்கதையில் காணமுடிகின்றது.

'பலூன்' என்ற கதையில் ஆசிரியர் ஒருவர் செய்த உதவியினால் ஒரு ஏழைச் சிறுவன் வாழ்வில் முன்னேற்றத்தை அடைகின்றான்.

"காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்

ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது"

(குறள்: 102)

என்னும் வள்ளுவர் கூற்றுக்கேற்ப பிறர் துன்பம் கண்டவுடன் உதவ முன்வர வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவனவாக மேற்சட்டிய கதைகள் அமைந்துள்ளன.

சமுதாய உணர்வுக் கதைகள்

வறுமை

க.சீ.சிவகுமார் எழுதிய 'குகை' என்னும் கதையில் மல்லிகா என்னும் பாத்திரம் பழக்கூடை சுமந்து தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிறாள். தன் தாய்க்கு மருந்து வாங்குவதற்கு மட்டுமே அவளுடைய ஒருநாள் கூலி சரியாகி விடுகிறது. அத்தகைய சூழலில் தாயானவள் மருத்துவப் பொட்டலத்தைப் பார்த்தவுடன் முகம் சுருங்கி விடுகிறாள். சாப்பிடுவதற்கு ஏதேனும் வாங்கி வந்திருப்பாள் என்ற ஏக்கமே இதற்குக் காரணமாகும். ஒருவேளை உணவிற்குக் கூட வழியில்லாத மனிதர்கள் வாழுகின்ற நிலையில் நாம் பல துறைகளில் வளர்ச்சியடைந்தும் ஒரு பயனில்லை என்பதைகதை நிகழ்வு சுட்டிச் செல்கின்றது.

கையூட்டு

கையூட்டு அல்லது இலஞ்சம் என்பது, ஊழலின் ஒரு வடிவம் ஆகும். அரசாங்கம் கையூட்டு கொடுப்பதும், வாங்குவதும் தவறு எனக் கூறினாலும் சில கிராமப்புறங்களில் இன்றும் இந்நிலை தொடர்கிறது. அதற்குச் சான்றாக 'இந்த நாள் இனிய நாள்', 'ராஜசேகர ரணதீரன்' என்ற இரண்டு கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகளும் அமைகின்றன. சான்றிதழ் பெறுவதற்காகப் பலமுறை அலையவிடுவது, கையூட்டு வாங்கிய பின்னரே சான்றிதழைக் கையில் கொடுப்பது முதலான செய்திகளை இக்கதைகள் பதிவு செய்திருக்கின்றன.

உத்திகள்

படைப்பாளியின் கற்பனைத் திறனுக்கேற்பவும், மொழிவளத்திற்கேற்பவும் உத்திகள் இடம்பெறுகின்றன. பிற படைப்புகளிலிருந்து மாறுபட்டுத் தன் படைப்பைச் சுவையானதாகவும், புதுமையானதாகவும் படைப்பதற்காகப் படைப்பாளன் கையாளும் அனைத்தும் உத்திகளாகும். தமிழ்ச் சிறுகதையின் தொடக்க காலம் தொட்டு இன்றுவரை பலவகையான உத்திமுறைகள் கையாளப்பட்டு வருகின்றன. இவை படைப்பாசிரியரின் ஆளுமைத் தன்மைக் கேற்ப கையாளப்படுகின்றன. அவ்வகையில் கொங்குச் சிறுகதைகளில் படைப்பாக்க உத்திகளின் மூலம் ஆசிரியரின் கலைப்படைப்பும், கதைப்பொருளும் எவ்வாறு அழகுற அமைகின்றன என்பதைப் பின்வரும் கூறுகள் வழியாகக் காணலாம்.

சிறுகதையில் இடம்பெறும் உத்திகளில் தொடக்கமும் முடிவும் முதலில் ஆராயப்படுகிறது. மேலும் பிற உத்திகளாகிய தலைப்பிடல் உத்தி, நோக்குநிலை உத்தி, நனவோடை உத்தி, பின்னோக்கு உத்தி, வருணனை உத்தி, இலக்கியச் சொற்றொடர் உத்தி, அங்கத உத்தி, உவமை உத்தி, உரையாடல் உத்தி, பாத்திரப் படைப்பு உத்தி போன்றவையும் ஆராயப்படுகின்றன.

கதைத் தொடக்கம்

'ஒருள்' என்று தொடங்கும் மரபினைக் கடைபிடிக்கும் நாட்டார் கதைகளிலிருந்து சிறுகதைகள் வேறுபட்டு அமைகின்றன. சிறுகதையாசிரியர்கள் பல்வேறு வகைகளிலான கதைத் தொடக்கங்களைக் கையாளுகின்றார்கள். அம்முறை ஒரு சிறந்த உத்தியாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. சிறுகதை எழுத்தாளர்கள்

தொடக்கத்திலிருந்து வாசகர்களைக் கவரும்படியான தகவல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அடுக்கித் தருவதை ஓர் உத்தியாகக் கையாளுகின்றனர். அதனால் பல சிறுகதைகளில் தொடக்கமே கருவை வெளிப்படுத்தும் தன்மையுடன் அமைந்துவிடுகின்றன.

கதை வெளிப்பாட்டுத் திறனில் தலைமை இடத்தைப் பெறுவது தொடக்கம். கொங்குச் சிறுகதைகளில் அமைந்துள்ள தொடக்கங்களை, ஆர்வநிலைத் தொடக்கம், நேரடித் தொடக்கம், உவமையுடன் கூடிய தொடக்கம், கதைமாந்தர் அறிமுகத் தொடக்கம் எனப் பாகுபடுத்தி ஆராய முடிகின்றது.

ஆர்வநிலைத் தொடக்கம்

ஆர்வநிலைத் தொடக்கக் கதைகள் மையத்தை விரைந்து எட்டிப் பிடிக்க உதவுவதாகவும், வாசகரை ஈர்ப்பதாகவும் அமைந்துவிடுகின்றன. அதன்பயனாக இத்தகு கதைகள் தொடக்கத்திலேயே போராட்டத்தை அறிவிக்கும் விதத்தில் அமைந்து விடுகின்றன. என்ன நிகழ்ந்தது? இனி என்ன நிகழப் போகிறது? என்ற வினாக்களை வாசகர் மனத்தில் எழுப்புகின்றன.

சிவகுமாரின் 'இயல்பிகந்த கிண்ணாரம்' என்னும் கதையின் தொடக்கம் ஆர்வநிலைத் தொடக்கமாகும்.

“இத்தவணை கடிதம் உயிர்த்துவிடும் என திடமாய் நம்பினான். வேறு ஒரு பதிவுக்கும் திட்டமிட்டிருந்தான். தன் மரண நேரத்தைத் தானே எழுதிக் காட்டும் ஜாலவித்தை அது. தூக்க மாத்திரை சாப்பிடுவோருக்கு அது சாத்தியமில்லை. நெடுந்துயிலின் ஏதோ ஒரு பகுதியில் துயிலின் ஒரு கணமெனவே இருதய நிறுத்தம் சம்பவித்து விட்டிருக்கும்” (உப்புக்கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக்.34) என்று கதை தொடங்குகிறது. அடுத்து என்ன நிகழப் போகிறது என்னும் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் இத்தொடக்கம் அமைந்திருக்கிறது.

மா.நடராசனின் 'அழகை நெருப்பு' என்னும் கதையில் “கமலாவுக்கு வலி மிகவும் அதிகம் ஆகிவிட்டது. பொறுக்க முடியவில்லை. கண்ணீர், கண்களில் கதகதன்னு வருதே. எம்புள்ளைக்கு ஒண்ணும் ஆச மோசம் ஆகிடப்படாது' என்று அவளுடைய தாயின் பிரார்த்தனை எல்லாக் கடவுளையும் நோக்கி இருந்தது” (மயிலை

மாடு, பக்.8) இவ்வாறு இக்கதை அடுத்து என்ன நடக்கும் என்ற ஆர்வத்தைத் தூண்டும் விதமான ஆர்வநிலைத் தொடக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது.

நேரடித் தொடக்கம்

எடுத்த எடுப்பிலேயே நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையில் நுழைந்து விடுகிற கதைகளை 'நேரடித் தொடக்கக் கதைகள்' எனலாம். கொங்குச் சிறுகதைகளில் பெருவாரியான கதைகள் நேரடித் தொடக்கக் கதைகளாகவே அமைகின்றன. வா.மு.கோமுவின 'எனக்கும் அப்படித்தானுங்க தோணுச்சு!' கதையில்,

“வரதராஜனுக்கு நேரம் ஆகியபடியிருந்தது. வீட்டில் அம்மா ஒருத்தி மட்டும்தான். நேரம் இரவு பத்தையும் தாண்டிவிட்டது. கிட்டத்தட்ட அந்தக் குறுநகரில் எல்லாக் கடைகளும் சாத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், தொகுதி 2, பக். 99) என்று நேரடியாகவே கதைக்குள் சென்றுவிடுகிறார் ஆசிரியர்.

“அவர்களுடைய எல்லை ஆக்ரமிக்கப்படுகிறது. மண்ணும் காற்றும் நிறமிழந்து பின்வாங்குகின்றன. ஆக்கிரமிப்பு எங்கிருந்து வருகிறது என்று தெரியவில்லை. வானத்திலிருந்து வந்திருக்கலாம் என்றோர் எண்ணம் நிலவியது”. (பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள், பக்.326) நேரடித் தொடக்கமாக அமைந்த இந்த வரிகள் பெருமாள் முருகனின் 'புகை உருவங்கள்' என்னும் கதையில் அமைந்துள்ளன.

வருணனைத் தொடக்கம்

வருணனைகள் சிறுகதைகளில் அதிகமாக இடம்பெறத் தேவையில்லையெனினும் சுவையாகவும், சுருக்கமாகவும் தரப்படும் வருணனைகள் கதைக்கு வெற்றியையே தேடித் தருகின்றன. சிவகுமாரின் 'நெடுவயல் நிறைதல்' என்னும் கதை கால வருணனையாகத் தொடங்குகிறது.

“தொட்டால் பொடிந்து போகிற பொன்னிற இலைகளை அந்த ஊர் தலைவாசல் வேப்பமரம் உதிர்ந்திருந்தது. முதிர் இலைகள் உதிர்ந்த நேரம் புது இலைகளும் துளிர்ந்துக் கொண்டிருந்த மாசி மாதத்தில் அந்த ஊருக்கு அம்மாவுடன் போய் இறங்கினான்” (உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக்.69) இவ்வாறு பருவநிலையை

வருணித்துக் கதை தொடங்கியிருப்பதால் கால வருணனைத் தொடக்கமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

என்.ஸ்ரீராமின் கதைகளில் ஆதாயவாதிகள், காற்றுக்காலம், மழைநாள், பெயரைத் தொலைத்தவன், மூக்குத்திக் காலம், சீமை அம்பத்தாறு தேசமும் போன்ற கதைகள் கால வருணனைத் தொடக்கமாக அமைந்துள்ளன. 'பெயரைத் தொலைத்தவன்' எனும் கதையின் தொடக்கமானது,

“கிழக்கே செவ்வானம் படர்ந்து போயிருந்தது. முகில்கள் சாம்பல் பூத்திருந்தன. திட்டுத் திட்டாகத் தேங்கிக் கிடந்தன. இருள் இன்னும் விலகாமலே இருந்தது. இவன் தாராபுரத்தில் இறங்கி பஸ் மாறிக் கொண்டான்” (என். ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், ந.முருகேச பாண்டியன், பக்.118) என்றவாறு அமைகின்றது. இத்தகு, வருணனைத் தொடக்கங்கள் கதைக்குள் வாசகன் எளிதாகச் செல்வதற்கான உத்திமுறையாக அமைகின்றது.

இட வருணனைத் தொடக்கம்

கதை நிகழ்க்கூடிய இடத்தினை வருணித்து கதைக்குள் செல்லக்கூடிய போக்கினை சில கதைகளில் காணமுடிகிறது. வா.மு.கோமுவின 'சூரியனைத் தொலைத்தவன்' என்னும் கதையில்,

“கருவேல மரங்கள், திருகு கள்ளிகள், சப்பாத்திக் கள்ளிகள், கிலுவை மரங்கள் என எங்கு பார்த்தாலும் சூழப்பட்ட அமைவினாள் அந்த ஊர் இருந்தது. ஊரினாள் இருந்த குடிசைகள் யாவும் தென்னையோலைகளாலும், பனையோலைகளாலும் வேயப்பட்டிருந்தன” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், தொகுதி 2, பக் 35) என்று இடத்தை அறிமுகம் செய்து தொடங்கக்கூடிய உத்தியினைக் காணமுடிகிறது. மேலும், 'கொலைகார ஸ்கூட்டர்' கதையில்,

“புனிதமான நதி ஓடிக் கொண்டிருந்த அந்த நகரத்தின் அதீத தொழில் வளர்ச்சியினால் நதி சாயக்கழிவுகளைத் தாங்கி ஓடிக் கொண்டிருந்த நேரம் அது. நகர் முழுதும் உயர்ந்து எழும்பி நின்ற புகைக் கூண்டுகள் இரவும் பகலும் காற்றில்

கரித்தூசிகளைக் கலந்து கொண்டிருந்தன. நகர் முழுதுமே 'இயந்திர வாகனங்களின் இறைச்சலினூடே மிதந்தது' (மேலது, பக்.67) என்றவாறு கூட அறிமுகத் தொடக்கம் அமைந்துள்ளது.

சிவகுமாரின் 'குகை', 'இந்த நாள்... இனிய நாள்' ஆகிய இரண்டு கதைகளும் இட வருணனைத் தொடக்கமாக அமைந்துள்ளன.

"பகவதி அம்மன் கோயிலின் மார்கழி மாத இரவு நேரத் தப்படிப்புப் பறை சத்தத்தின் துள்ளல் துல்லியமாகக் கேட்கும் தூரத்தில் அந்த அலுவலகம் இருக்கிறது. கிராம நிர்வாக அலுவலகம்" (உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக். 11) என்று 'இந்த நாள்...இனிய நாள்' கதையின் தொடக்கம் அமைந்துள்ளது.

மா.நடராசனின் 'அடையாளத் தீ' கதையின் தொடக்கம், "பல்லடம் பக்கம் உள்ள செலக்கரிச்சலின் மேற்கில் விநாயகன் கோயில், கிழக்கில் மாகாளியம்மன் கோயில் வடக்கில் சின்னராயன் கோயில், தெற்கில் மதுரை வீரன் கோயில் என கோயில் சூழ்ந்து இருக்கிறது" (அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும், பக். 1) என்றவாறு அமைந்துள்ளது.

சிவகுமாரின் 'சண்முக சித்தாறு' கதையில், "ஆறு ஓடுகிற போது நீரழகு, ஓடாத போது மணலழகு, சிறு பெரு கற்கள் அழகு. கரை மரம் அழகு. மேவி ஓடிய நீர்க்காலத்தில் எய்திய வழவழப்புப் பாறை அழகு. சண்முக சித்தாறு ஒரு காட்டாறு. எப்போதோ தான் அது கரைமீறிப் பிரவகித்து ஓடுகிறது. பிறகெல்லாம் காய்ந்தே கிடக்கிறது". (கன்னிவாடி, பக்.47) என்ற நிலையில் அவ்வூரில் ஓடும் நதி குறித்த அறிமுகத்தோடு அமைந்துள்ளது. இத்தகைய இட வருணனைத் தொடக்கங்களால் கதை நிகழும் இடச்சூழலை வாசகர்கள் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டு கதையை மேற்கொண்டு படித்துணர்வதற்கான சூழல் உருவாகின்றது.

பாத்திர அறிமுகத் தொடக்கம்

கதையினைத் தொடங்கும் போது பாத்திரங்களை அறிமுகம் செய்து தொடங்கி வைக்கும் உத்தியும் சிறுகதைகளில் காணப்படுகின்றன.

“ராமகிருஷ்ணனின் முதல் மனைவி தங்கம் எப்போதுமே அவனுக்கு தங்கமாகவே இருந்தாள். அதற்குக் காரணமும் இருக்கத்தான் செய்தது. தங்கம் புலியூர் கிராமத்துக்காரி. புலியூரில் சொக்கனுக்கு இரண்டு பெண்கள். தங்கம்தான் மூத்தவள். இளையவள் சொக்கி. சுண்டினால் இரத்தம் சீத்தென முட்டும் அளவுக்கு சிவந்த உடம்புக்காரி. பதினாறு வயது கட்டழகு மேனியாள்” (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், பக்.59) வா.மு.கோமுவின் ‘நெஞ்சமுண்டு நேர்மையுண்டு ஓடுராசா’ என்னும் கதையில் அமைந்த இப்பதிவு பாத்திர அறிமுகத் தொடக்கம் என்ற நிலையில் அமைந்து தங்கம் என்ற பாத்திர வார்ப்பைத் தெளிவாக உணரவைக்கின்றது.

மா.ந வின் ‘பிறவாப்புளி’, ‘மாலை ஆகும் உதிரிப்பூக்கள்’, ‘ஏட்டுச் சுரக்காய்’ ஆகிய கதைகள் பாத்திர அறிமுகத் தொடக்க உத்தியாக அமைந்துள்ளன.

“காலை சுமார் ஏழுமணி அளவில் தெய்வானை மலைப் பாளையத்தில் பஸ் ஏறி வேலைக்குச் செல்ல வந்தாள். வயது அறுபத்தைந்துக்கு மேல் எழுபதுக்குள் இருக்கலாம். கையில் அதே தூக்குப் போசி! மத்தியானத்துக்குச் சோறு அதில் இருக்கிறது. நெகமம் சேலை – பழைய சேலையை இறுக்கமாகக் கட்டியுள்ளாள். விதவைப் பொட்டு வைக்கக் கூடாது என்பதைத் தனக்கு விதித்த வாழ்க்கையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் ஏற்றுக் கொண்டாள்” (மயிலைமாடு, பக்.44) ‘மாலை ஆகும் உதிரிப்பூக்கள்’ என்னும் கதையின் தொடக்க உத்தி மேற்கண்டவாறாக அமைந்து பாத்திரத்தைப் பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலை அதிகப்படுத்துகின்றது.

உவமையுடன் கூடிய தொடக்கம்

சிவகுமாரின் ‘ஆர்வலர்க்கு இல்லை அடைக்குந்தாழ்’ என்னும் கதையில், “உறக்கத்தின் கைப்பொருள் போல இருள் மெல்ல நழுவியது. உதயம் எழுந்தது”

(உப்புக்கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக். 251) என்று உவமையுடன் தொடங்குகிறார் ஆசிரியர். மேலும் இவருடைய 'கன்னிவாடி' என்னும் கதையில்,

“பரிதிச்சுடர் தகிக்கும் நண்பகற்பொழுதில் யுகாந்திரத்தின் கானலென வெம்மையே கிடந்து சலனித்தது” (கன்னிவாடி, பக். 137) என்ற நிலையில் கதைத் தொடக்கம் அமைந்துள்ளது. இத்தகைய சிறுகதைத் தொடக்கங்கள் கவிதைப் பாணியில் அமைந்து எழுத்தாளருக்குள் புதைந்து கிடக்கும் கவித்திறத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

சிறுகதை முடிவுகள் உத்தி

சிறுகதையில் 'முடிவு' மிகவும் ஆழ்ந்த கவனத்திற்குரியது. பெரும்பாலும் கதை விளக்கம் பெறக்கூடிய இடம் முடிவுதான். இம்முடிவுகள் கதையின் தன்மைக்கேற்ப அமையும். க.சீ.சிவகுமார் அவருடைய கதைகளில் பெரும்பாலும் தன்னுணர்வைக் கலந்து அகவயமான முறையில் முடிக்கிறார். பெரும்பாலான கொங்குச் சிறுகதைகள் ஆசிரியர் தம் கருத்தை முடிவில் வெளியிடுவதாக அமைந்துள்ளன. சில கதைகள் முடிவுக்குப் பின்னரும் வாசகரின் மனதில் பல்வேறு உணர்வலைகளைத் தோற்றுவிக்கும் தன்மையில் காணப்படுகின்றன.

சிவகுமாரின் 'இயல்பிகந்த கிண்ணாரம்' கதையின் முடிவு ஆசிரியர் கருத்துடன் முடியும் முடிவாக இடம்பெற்றுள்ளது. 'ஆர்வலர்க்கு இல்லை அடைக்குந்தாழ்' என்னும் கதை உரையாடலுடன் முடிகின்றது. 'அமிழ்து...அமிழ்து...', 'நெடுவயல் நிறைதல்' ஆகிய இரு கதைகளும் கதைமாந்தர் செயல் மற்றும் உணர்வு நிலையால் சூழல் அமைத்து முடியும் முடிவாக அமைந்துள்ளன. மா.நடராசன் தமது கதைகளான, 'இயந்திரக் கோளாறு', 'அழுகை நெருப்பு', 'காணியாளன்', 'அற்றுப்போச்சு' ஆகியவற்றில் ஒரு தீர்வை வினாவுடன் முடிக்கும் முடிவாக அமைத்துள்ளார். அதனால் வாசகன் கதையை வாசித்து முடித்த பிறகும் நெடுநேரம் அக்கதைகளுடன் பயணிக்கும் சூழல் உருவாகின்றது.

“சட்டமும் போலீசும் அவளை விடுமா? உயிர் போவது போல வீர்வீர் என்று அந்தக் குழந்தையின் அழுகையை எந்தச் சட்டம் எந்தப் போலீஸ் என்ன செய்ய

முடியும்?” (மயிலைமாடு, பக்.15) என்று சமுதாயத்தின் மீது சாட்டையடி போன்ற கேள்வியோடு முடிக்கும் ஓர் உத்தியினை மா.ந வின் ‘அழுகை நெருப்பு’ என்னும் கதையில் காணமுடிகிறது.

என்.ஸ்ரீராமின் பெருவாரியான கதைகளில் மனவலியோடு கூடிய உணர்வினை ஏற்படுத்தும் முடிவினைக் காணமுடிகிறது.

“அப்பா வாசலுக்கு வந்து, பண்ணையத்து மாதாரியைத் தேடினார். அதற்குள் நெருங்கிய பங்காளிகள் வந்து, ‘அப்பாரு’வைத் தூக்கி நடுவீட்டில் கிடத்தினார்கள். இப்பவும் அப்பாரு ஒரு பெரிய்ய... உருவாரம் மாதாரிதான் கிடந்தார்” (என். ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், ந.முருகேச பாண்டியன், பக். 88) இங்ஙனம் ‘உருவாரம்’ என்னும் கதையின் முடிவு மேற்கண்டவாறு அமைந்துள்ளது.

தலைப்பிடல் உத்தி

தலைப்பு என்பது கதையின் பெயர், சரியான பெயரைத் தேர்ந்தெடுப்பதில்தான் கதாசிரியனின் தனித்திறமை அடங்கியிருக்கிறது. கருவை மையமிட்ட தலைப்பு, பாத்திரங்களின் பெயர்களை மையமிட்ட தலைப்பு, குறியீட்டியல் முறையில் அமைந்த தலைப்பு என்று சிறுகதைத் தலைப்புகளை வகைப்படுத்தலாம்.

கொங்குச் சிறுகதைகளில் பெரும்பான்மையான கதைகளும் கருவை மையமிட்ட தலைப்பாக அமைந்திருக்கின்றன.

ஸ்ரீராமின் ‘தாமரை நாச்சி’, பெருமாள் முருகனின் ‘நீலாக்கா’, வா.மு.கோமு வின் ‘பிலோமி டீச்சர்’, போன்ற சிறுகதைகள் பாத்திரங்களின் பெயர்களை மையமிட்ட தலைப்புகளுடன் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

குறியீட்டியல் தலைப்பு

ஆசிரியர் தம்முடைய கதைகளுக்குப் பெயரிடுகையில் நேரடியாக அறியும் வகையிலான கதைத் தலைப்பினைக் கொடுக்காமல் வேறொரு பொருளைப் புலப்படுத்தும் முறையிலமைந்த தலைப்புகளைத் தருவதுண்டு. அவ்வகையில்

மா.நடராசனின் 'நீலநட்சத்திரப் பொட்டு' என்னும் தலைப்பு, பண்பாட்டு அடிப்படையில் பெண்களுக்கே உரிய குறியீட்டின் அடையாளமாக அமைந்துள்ளது.

பெருமாள் முருகனின் 'மாப்பு குடுக்கோணுஞ் சாம்' என்னும் கதைத் தலைப்பு சாதியத்தின் குறியீடாக அமைந்துள்ளது.

சிவகுமாரின் 'அமிழ்து... அமிழ்து...' என்னும் கதைத் தலைப்பானது வாசகனின் சிந்தனையைத் தூண்டும் விதத்தில் அமைந்துள்ளது. அக்கதையின் முதன்மைப் பாத்திரமான தேனரசன் சிறந்த மேடைப் பேச்சாளர். 'தேனரசன்' என்ற பெயரிலேயே அமிழ்து இருக்கிறது. 'தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்' என்னும் வரிகளுக்கேற்ப அவருடைய பேச்சிலும் அமிழ்து இருக்கிறது என்பதை உணர்த்தும் விதமாக இத்தலைப்பு அமைந்துள்ளது. ஒருவன் தேனரசனிடம் தேன் போல மிக இனிமையாக உரையாடி ஏமாற்றிவிடுகிறான். இதனைக் குறியீடாக வைத்தே இத்தலைப்பு அமைந்துள்ளது என்று கூறவும் வழியுண்டு.

நோக்குநிலை உத்தி

கதையைப் படிப்போர் உள்ளத்தில் நம்பகத்தன்மையை உருவாக்குவது நோக்குநிலை என்பர். வாசகன் கதையினை யாருடைய விழிவழியாகப் பார்க்கிறானோ அதுவே அக்கதையின் கதை கூறும் பாங்கு அல்லது நோக்குநிலை என்று கூறப்படும். இன்றைய எழுத்தாளர்கள் தன்கூற்று, கதைமாந்தர் கூற்று என்று இருவகை நோக்குநிலைகளையே பயன்படுத்துகின்றனர்.

ஆய்வு எல்லையாக வகுத்துக் கொண்ட பெரும்பாலான கொங்குச் சிறுகதைகளும் மேற்கூட்டிய இரு நோக்குநிலைகளையும் பின்பற்றியுள்ளன. குறிப்பாக படைப்பாளியே கதைசொல்லியாக அமையும் கதைகளை அதிகமாகக் காணமுடிகின்றது. கதைமாந்தர்கள் கதைசொல்லியாக அமையும் கதைகளில் கூடப் படைப்பாளி தன்னையே கதைமாந்தர் இடத்தில் வைத்துக் கொண்டு எழுதுவது போல் எழுதுகிறார். எவ்வாறாயினும் இரு நோக்குநிலைகளிலும் ஆசிரியரே கதை சொல்லும் உத்தியினைக் காணமுடிகிறது.

நனவோடை உத்தி

ஒரு கதையைச் சொல்லிக் கொண்டே போகிறபோது கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளை ஒரு பாத்திரத்தின் நினைவோட்டமாக எழுத்தாளர்கள் எடுத்துக்காட்டுவர். ஓர் எண்ணம் தோன்றி முழு வடிவம் பெறவும், வேறோர் எண்ணம் அரைகுறையாகத் தோன்றி மறைவதையும் நனவோடை உத்தி எனலாம்.

நனவோட்ட உத்தியை முதன்முதலில் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் கையாண்டவர் புதுமைப்பித்தன். மாந்தரின் எண்ண அலைகளின் வழியே நகர்த்திச் செல்வதற்கு நனவோட்ட முறை, புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் உத்தியாக எடுத்தாளப்படுகிறது. பொதுவாகச் சிறுகதைகளில் அதிக அளவில் கையாளப்படுகின்ற உத்திகளுள் ஒன்றாக நனவோடை உத்தி கருதப்படுகிறது.

கொங்குச் சிறுகதைகளில் நனவோடை உத்தி அதிக அளவில் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பது தெளிவு.

சிவகுமாரின் 'இயல்பிகந்த கிண்ணாரம்' என்னும் கதையில், தற்கொலை செய்து கொண்ட பாத்திரத்தின் நண்பன், ஒன்றரை வருடத்திற்கு முன்னர் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளை இடையிடையே அசைபோடுவதாக அமைந்த காட்சியில் நனவோடை உத்தியைக் கையாண்டுள்ளார். இவருடைய 'பலூன்' என்ற கதையிலும் இவ்வுத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பெருமாள் முருகனின் 'மாலை நேரத் தேநீர்', 'அந்தரங்கக் கயிறு' ஆகிய கதைகளில் நனவோடை உத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பின்னோக்கு உத்தி

கதையின் தற்போதைய நிகழ்விற்குக் காரணமாக கடந்த கால நிகழ்வை இடையில் காட்டி மீண்டும் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருதல் என்பது படைப்பாளர்களிடத்தில் காணப்படும் உத்திகளுள் ஒன்றாகும். கதைத் தொடக்கத்திலிருந்து நீண்டகாலக் கதையை அடுக்கடுக்காகச் சொன்னால் நிகழ்ச்சிகள் கதையின் முடிவுக்கு உதவி செய்யாது துண்டு துண்டாகவே நின்று, சிறுகதையின் கதை உருவம் சிதையும். இச்சிதைவைத் தவிர்க்கப் பின்னோக்கு உத்தி அமைகிறது.

கடிதம், கனவு, கதைமாந்தர் என்று கதை நிகழ்வுக்கு ஏற்ப இவ்வுத்தி கையாளப்படுகிறது.

கதைமாந்தர்

“ராமாத்தா அந்தக் காலத்திலே குப்புசாமிக் கவுண்டர் தோட்டத்தையெல்லாம் டொப்பி செட்டியாருக்கு உட்டுப்போட்டு வாரதுக்கு மின்னாடி இருந்த சொகுசுக்கு, அன்னாடும் பத்துப் பேராவது அவர்களுடைய தோட்டத்தில் களை வெட்டுவதோ, செத்தை எடுப்பதோ, பசிரி எடுப்பதோ ஏதாவது வேலை செய்து கொண்டோன் இருக்கிறார்கள்” (அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும், பக்.19) என்றவாறு பின்னோக்கு உத்தியைக் கொண்ட இப்பதிவு மா.நடராசனின் ‘விரதல்’ என்னும் கதையில் அமைந்துள்ளது இக்கதையில் தொடர்ந்து இவ்வுத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் ‘வெண்டைக்காய் வினை ஆகிறது’, ‘சோளத்தட்டுக் கத்தை’ ஆகிய கதைகளில் இவ்வுத்தியைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

ஆசிரியர்

சிவகுமாரின் ‘நெடுவயல் நிறைதல்’ என்னும் கதையில், சரவணன் என்ற பாத்திரம், “ஒன்பதாம் வகுப்பை சிவராத்திரிபுரத்திலிருந்து படிக்கின்ற நிலை ஏற்பட்ட பொழுது வாராந்திர விடுமுறைகளில் முத்தனம்பாளையம் போகிறதான வழக்கம் சரவணனுக்கு வந்தது. வெள்ளக்கோயிலுக்குத் திரைப்படம் பார்க்கச் செல்லுதல், வைரமடை, குருக்கத்தி என மணியும், மலருமான பெயர்களிலுள்ள ஊர்களை சைக்கிளில் கடந்து சரோஜா தியேட்டருக்கும், கார்மேகத்துக்கும் படம் பார்க்கப் போவார்கள்” (உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக்.73) என்று கதையில் பின்னோக்கு உத்தி தொடர்கிறது. சரவணன் முத்தனம்பாளையத்தில் தங்கிப் படித்து, அவன் நண்பர்களுடன் திருவிழாவிற் குச் சென்றது போன்ற செய்திகளைப் பின்னோக்கு உத்தி மூலம் ஆசிரியர் தருகிறார். இவரது ‘இச்சைகள் நிறைவேறா விதம்’ என்னும் கதையிலும் இவ்வுத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீராமின் ‘உருவாரம்’ என்னும் கதையில், “அப்போ ரெண்டு பேருத்துக்கும் நல்ல முறுக்கம். நாங்கூட கொஞ்சம் நோஞ்சான், கட்டையடிச்சாப்புல இருப்பேன்.

அவெனிருக்கானே... அதுதான் உங்க அய்யா... நல்லா தின்னுட்டு, திக்குசா திரளாக்கட்டமாதிரி இருப்பான். ஒடம்பு இருந்த அளவுக்கு, நல்லா ஒசரமாகவும் இருப்பான். ரெண்டாள் வேலைய ஒருத்தனே செய்வான்” (என்.ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், பக்.83) என்று கடந்தகால வாழ்க்கையைப் பற்றி எடுத்துரைக்கும் விதமாக பின்னோக்கு உத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பெருமாள் முருகனின் ‘பெருவழி’ கதையிலும், ஸ்ரீராமின் ‘மூக்குத்தி காகம்’ கதையிலும் இவ்வுத்தி இடம்பெறுதலுண்டு. மூக்குத்தி காகம் வந்ததும், திடீரென்று காணாமல் போனதும், அவ்வாறு காணாமல் போனதற்கான காரணம் ஆகியவை பின்னோக்கு உத்தி மூலம் விளக்கம் பெறுகின்றன. பெருமாள் முருகனின், ‘உள்ளத்தில் எழுதிய முகம்’ கதையில் சரஸ்வதியின் கடந்த கால வாழ்க்கையை எடுத்துரைப்பதற்கு பின்னோக்கு உத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ‘நிலவு ததும்பும் சாலைகள்’ கதையில் ஒரு பாத்திரம் எவ்வாறு தீச்செயல்கள் செய்யத்துவங்கியது என்பதை நினைவுகூறும் தருணங்களிலும், ‘அந்தரக் கயிறு’ கதையில் இடையிடையே வரக்கூடிய ஆபத்தான கனவுகளை எடுத்துரைக்கும் தருணங்களிலும் இவ்வுத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

முன்னோக்கு உத்தி

பின்னர் நிகழ்விருப்பதை முன்னமே குறிப்பிட்டுக் காட்டுவது முன்னோக்கு உத்தியாகும். சிவகுமாரின் ‘வீடு’ கதையில், “அப்பா தனது இருபத்தெட்டாவது வயதில் தனசேகரன் பிறந்துவிட்டதை நினைவு கூர்ந்து மருகுகிறவராக இருந்தார். தனது பேரக்குழந்தை வெயிலும் மழையும் ஒழுகாத வீட்டில் வளைய வர வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவது இயல்புதான்” (உப்புக்கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக்.154, 155) இவ்வாறு எதிர்காலத்தை எண்ணி வீடு கட்டக்கூடிய ஒரு பாத்திரத்தின் நினைவலையாக இவ்வுத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வருணனை உத்தி

புலன்களால் உணர்ந்தவற்றை சொற்களால் வெளிக்காட்டுவதே வருணனை உத்தியாகும். வருணனை உத்தியைக் கையாள்வது என்பது மனிதர்களை மட்டுமல்லாமல் இயற்கை, விலங்குகள் இவற்றையும் குறிக்கப் பயன்படுத்துவதாகும். வருணனை என்பது அழகுபடக் கூறுவது மட்டுமல்ல மனிதர்கள் மற்றும் விலங்குகளின்

பெயர்களுக்குப் பெயரடையாகவும், இவ்வுலகிலுள்ள உயிர்கள் செய்கின்ற வினைகளுக்கு வினையடையாகவும் இடம்பெறுவதுண்டு. மேலும், இயற்கை மற்றும் செயற்கைப் பொருட்களுக்கு முன்னடையாகவோ அல்லது பின்னடையாகவோ இடம்பெறுவதும் உண்டு.

வருணனை உத்தி குறித்து செ.வை.சண்முகம் எழுத்திலக்கணக் கோட்பாட்டில், “மொழி அமைப்பில் வேறுபாட்டை விளக்குவதற்காக ஒருவிதப் பாகுபாட்டை அமைத்து, அந்தப் பாகுபாட்டை வருணிப்பதற்காக மற்றொரு பாகுபாட்டைச் செய்தலே வருணனை உத்தி” (எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு, செ.வை.சண்முகம், பக்.302) என்று குறிப்பிடுகிறார். மேலும் வருணனை உத்தியானது ஒன்றைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதற்கும், இழிவுபடுத்திக் கூறுவதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இயற்கை வருணனை

“வசந்தத்தில் பெய்த மழையாலும் அடுத்து பெய்து கொண்டிருக்கிற பனியின் ஈரப்பதத்தாலும் பாதையெல்லாம் பச்சை வீசிக்கிடந்தது. கொளிஞ்சிக் குப்பல்கள் ஊடுருவி குருவிகள் தத்திக் கொண்டிருந்தன. தட்டாரப் பூச்சிகள் அலைந்து நாளைக்கு மழைபெய்யும் என அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன” (உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக்.75) என்று இயற்கைச் சூழலை வருணிப்பதன் மூலம் நம் கண்முன்னே கொண்டுவரக் கூடிய உத்தியினை சிவகுமாரின், ‘நெடுவயல் நிறைதல்’ என்னும் கதையில் காணமுடிகிறது. மேலும் இவருடைய ‘இந்தநாள்... இனியநாள்’, ‘குறுஞ்செய்திகளைக் கடத்தும் கோபுரம்’, ‘குகை’, ‘உப்புக்கடலைக் குடிக்கும் பூனை’, ‘நிணநீர்ச்சுவடி’ ஆகிய கதைகளிலும் இயற்கை வருணனைகள் இடம்பெறுகின்றன.

விலங்கு வருணனை

“பச்சையும் எலுமிச்சையுமாகப் படர்ந்த கண்ணில் வெட்டிய நகக்கீற்றை ஒட்டவைத்தாற் போன்ற பார்வைப் பீலியை அருகில் வருகையில் அகலமாக்கிக் கொண்டன. சுட்டுவிரலால் தொட்டுப் பொட்டு வைத்த அளவு அவை விரியும். பின்புலத்தின் பலத்தால் ஒளிரும் கருஞ்சுடர்கள் அவை” (மேலது, பக் 133) என்று

பூனையின் கண்களை (பார்வையினை) வருணிக்கும் உத்தியினை 'உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை' கதையில் காணமுடிகிறது.

பாத்திர வருணனை

பெருமாள் முருகனின் 'வேப்பெண்ணெய் கலயம்' கதையில், "பையன் முகத்தில் தெளிவும் குழப்பமும் மாறிமாறித் தோன்றின. உடலெங்கும் சுருக்கங்களும் இடுங்கிய கண்களும் கூனிய முதுகும் கொண்ட கிழவியை அவன் கார்ட்டூன் படங்களில் கொடூர சூனியக்காரிகளாகத்தான் பார்த்திருக்கிறான்" (பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள், பக்.201) என்று வயதான பெண்ணின் தோற்றம் வருணிக்கப்படுகிறது.

"இரவு வானத்துக் கருமையில் வட்ட விழிகள், சற்றே பரந்த நெற்றி, சராசரிகளை விடத் தீர்க்கமான மூக்கு, பூசின தேக வார்ப்புடைய ஒற்றை நாடி உடல் சில தப்புகளில் சிவப்பைத் தவற விட்ட நிறம். உயிர் ததும்பும் கண்களையும் புன்னகை சேமித்த கதுப்புகளையும் கொண்டிருந்த அவள், எல்லாவற்றினும் மேலாக நீண்ட கற்றை முடியைக் கொண்டிருந்தாள்" (உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக். 183) பெண்ணின் பாத்திரப்படைப்பை வருணிக்கும் இவ்வரிகள் சிவகுமாரின் 'காதல் படகில் கொஞ்ச தூரம்' என்னும் கதையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

வா.மு.கோமு வின் 'வாழ்வும் காமமும்' கதையில் மல்லிகா என்னும் பாத்திரத்தை அறிமுகப்படுத்தும் போது, "மல்லிகா உடல் வியாபாரி என்று ஊருக்கும் என்ன உலகத்துக்கே தெரியும். தலையில் மல்லிகைச் சரம் வைத்திருந்தாள். வெத்தலை பாக்கை வாயில் குதப்பிக் கொண்டிருந்தவள் 'சீத்'தென ரோட்டில் துப்பினாள். நெற்றியில் தாமரை ஸ்டிக்கர் ஏற்கனவே சிவந்த தோல்க்காரி வாசனையாய் முகப்பூச்சிட்டிருந்தாள். மஞ்சள் வர்ண சேலையில் அங்கங்கே வட்டவட்ட கண்ணாடிகள் இருந்தன. கண்கள் மட்டும் இரவுத் தூக்கம் இல்லை என்று சொல்லின" (பிலோமி டீச்சர், பக்.57) என்று இயல்பான நடையில் மல்லிகாவின் உருவ நலனை வருணித்துச் செல்கின்றார்.

கொங்குச் சிறுகதைகளைப் பொறுத்தவரை க.சீ.சிவகுமார் வருணனை உத்தியினை அதிக அளவில் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் என்றறிய முடிகின்றது.

இலக்கியச் சொற்றொடர் உத்தி

படைப்பாளனின் பரந்துபட்ட இலக்கியப் புலமையை வெளிப்படுத்தும் விதமாக பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் அமைந்துள்ள சொற்களையோ சொற்றொடர்களையோ பேச்சுவழக்கினூடே பயன்படுத்தும் ஓர் உத்தியாக 'இலக்கியத் தொடர் உத்திகள்' பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கொங்கு வட்டார எழுத்தாளர்களில் க.சீ.சிவகுமார் தன் கதைகளில் இந்த உத்தியை மிகச் சிறப்பான முறையில் கையாண்டுள்ளார்.

“முன்னோர் மொழிப்பொருளேயன்றி அவர்மொழியும்

பொன்னே போல் போற்றுவம்...” (நன்னூல், பக். 28) என்னும் நன்னூலார் கூற்றுப்படி இவர் கற்றறிந்த இலக்கிய இலக்கணங்களின் தாக்கம் இவர் படைப்புகளின் வாயிலாக வெளிப்படுகிறது.

‘அமிழ்து...அமிழ்து...’ என்னும் கதையில் கம்பராமாயணம், திருக்குறள் ஆகிய நூல்களிலிருந்த இலக்கியத் தொடர்கள் மட்டுமன்றி இலக்கண நூல்களிலிருந்தும் சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார். இலக்கண நூலார் கூறும் மரபுச் சொற்களாகிய மங்கல வழக்குச் சொற்களைத் தம் கதைகளில் திறம்படக் கையாண்டுள்ளார். ஒருவர் இறந்துவிட்டார் என்னும் செய்தியை, ‘விண்ணுலகம் எய்தினார்’, ‘தமிழ்க்கடவுள் கந்தன் திருவடி நிழலடைந்தார்’ போன்ற மங்கல மரபுச் சொற்களால் சுட்டுவது கவனத்திற்குரியது நாய் இறந்துவிட்டது என்பதை ‘முருகலோக பதவியடைந்தது’ என்கிறார்.

உவமை உத்தி

இலக்கிய உத்திகளுள் உவமைக்கு முதலிடம் உண்டு. படைப்பாளன் தான் கூறவரும் கருத்தினை ஒத்த வேறொரு செயலை உவமையாகக் (எடுத்துக்காட்டாக) கூறுவதே உவமை உத்தியாகும். கொங்குச் சிறுகதைகளில் அதிகமாக எடுத்தாளப்பட்ட உத்திகளுள் இதுவும் ஒன்று.

பெருமாள் முருகனின் 'உள்ளத்தில் எழுதிய முகம்' கதையில், சரஸ்வதி என்னும் பாத்திரம், தன்னுடைய மனதிலிருக்கும் உருவத்தை சிதைத்தாலொழிய நம்மால் வேறு வாழ்வினை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத நிலை உருவாகலாம். என்றெண்ணுவதை,

“குருவி கூட்டுக்குள் ஒடுங்குவதைப் போலப் பாதுகாப்போடு இருக்க முதலில் அந்த முகத்தைச் சிதைக்க வேண்டும்” (பெருமாள் முருகன் கதைகள், பக்.38) தன்னுடைய வாழ்க்கை சிதையாமல் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும் என்பதை விவரிக்க மேற்கண்ட உவமை கையாளப்படுகின்றது. இங்கு படைப்பாளி சொல்லாடல்களை அவ்வாறே சூழலுக்கு ஏற்றவாறு உவமச் சொல்லாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்

“காலைக்குள் அவரது பிரச்சனைக்குத் தீர்வு ஏற்பட்டு முகம் அன்றலர்ந்த செந்தாமரை போலத் துலங்கியது” (உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக்.22) என்று கம்பராமாயணப் பாடல் அடியினையும், “திண்டுக்கல்லில் ஓர் இரவுக் கூட்டம் முடிந்து மேடையில் இறங்குகையில் கும்பிட்டுக் கொண்டே எதிரில் வந்தான் ஒருவன் 'தொழுத கைக்குள்ளும் படை ஒடுங்கும்' என்கிற குறளை அப்போது மறந்துவிட்டிருந்தார் தேனரசன்” (மேலது, பக்.25) என்னும் பதிவில் திருக்குறட்தொடரைப் பயன்படுத்தி கதைச் சூழலை விளக்குகின்ற உத்தியினை ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார்.

பகவத்கீதையின் வாசகத்தை அதன் சாராம்சத்தை பேச்சுவழக்கில் பொருந்துமாறு பயன்படுத்தியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

“அறுந்த வாட்சைத் தவிர எதைக் கொண்டு போனாய். சும்மா உனக்கு ஐநூறு தருவதற்கு? பிறக்கும்போது கூப்பாட்டுடன் பிறந்தாய். கூப்பன்களுடன் வளர்ந்தாய். அங்கிருந்து பெற்றதை அங்கேயே கொடு. கடிகாரத்தை வாங்கு! காலம் நான் கடிகாரம் நான்” (மேலது, பக்.43) என்னும் வாசகம் சுற்று என்னும் கதையில் இடம்பெற்று பகவத்கீதையின் உள்ளடக்கத்தை உணர்த்தியமைகின்றது. 'தொழுத கைக்குள்ளும் படை ஒடுங்கும்', 'ஒருநாள் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை', 'எண்ணிய எண்ணியாங்கு

எய்தியவர்கள் ஆனார்கள்' முதலிய திருக்குறட் தொடர்கள் பலவும் அவர்தம் கதையில் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

'உச்சிக்காற்று' என்னும் கதையில் கறுத்த நிறம் கொண்ட குமரேசன் மரத்தில் ஏறுவதை கரும்பல்லி மரத்தில் ஏறுவதற்கு ஒப்புமையாகக் காட்டுவதைப் பார்க்கின்றோம். இது பெருமாள் முருகனின் உவமை உத்திக்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

வா.மு.கோமு வின் 'ஏன்டா குப்பா வேட்டையா' என்னும் கதையில் குப்பன் குடிபோதையில் தள்ளாடி நின்றிருப்பதைக் கண்ட அவன் மனைவி,

"உங்களுக்கே சரக்குப்போட்டா ஆவாதுன்னு அன்னைக்கே சொன்னீங்கல்ல. அப்பறமேனுங்க குடிச்சுட்டு நேத்து பாறைமேல பேண்ட பூனையாட்ட பிதுக் பிதுக்குனு முழிச்சுட்டு ஒரு ஓரமா நின்னுட்டு இருந்தீங்க" (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள், பக்.40) என்று உவமைபட எடுத்துரைப்பதாகக் காட்டப்படுகின்றது. மேலும், இவரது 'ரகசியங்களை யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம்' கதையில், **"செத்தவன் கையில் வெத்தல பாக்கு வைப்பதுபோல என் கையில் புத்தகத்தை வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டான்"** (பிலோமி டீச்சர், பக். 48) என்ற பதிவு இடம்பெற்றுள்ளது. இங்கு பழமொழியினை உவமையாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். வா.மு.கோமு வின் கதையில் உவமை உத்தியினைக் கையாளும்போது அங்கதமும் கலந்து வெளிப்படுவதுண்டு. இத்தகு சிறப்பினால் அவர் பிற படைப்பாளர்களிடமிருந்து வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றார்

'நெரிசல் மிகுந்த வீடு' கதையில் ஆள் கூட்டம் அதிகம் நிறைந்திருப்பதை **"கெடா விருந்துக்கு குலதெய்வம் கோவிலில் கூட்டம் சேர்ந்தது மாதிரி இருந்தது இவன் வீடு"** (வா.மு.கோமு. சிறுகதைகள், பக்.) என்று உவமித்துச் செல்கின்றார்

மா.நடராசனின் 'சோளத்தட்டுக் கத்தை' என்னும் கதையில், தங்கவேலுவின் மனநிலையை விளக்கும்போது,

“அவ்வளவு சீக்கிரமாகச் சென்னியப்ப அய்யனால் இயல்புநிலை அடைய முடியுமா? நெருப்பில் சிவக்கக் காய்ச்சிய கம்பி ஒன்றை எடுத்துக் கண்ணில் குத்திக் குத்தி எடுப்பது போல் இருந்தது!” (அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும், பக்.82) என்று பாத்திரத்தின் மனவேதனையை வாசகர் மனதில் பதிவது போல் உவமித்துக் காட்டுகின்றார். ‘மத்தளம்’ எனும் கதையில் “அம்மா முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்துவிடும் போல ஒரு தீ பற்றி எரிகிறது” (மேலது, பக்.75) என்று உவமித்த நிலையில் பாத்திரத்தின் சினமிகுதியை வெளிப்படுத்துகின்றார். ‘வெண்டைக்காய் வினை ஆகிறது’ கதையில் சோமசுந்தரமோ பட்டா வண்டிச் சக்கரத்தில் சிக்கிய நாகம் நசுங்கியது போல முகம் சோம்பிப் போனான் என்று பாத்திரத்தின் உணர்வினை வெளிப்படுத்துகின்றார். ‘விரதல்’ கதையில் “அந்த யதார்த்தத்தின் சோகம், கனம், ஒரு பெரிய மலையைத் தூக்கித் தலையில் வைத்து நடக்கச் சொல்வது போல கொடுமையாக இருக்கும்” (மேலது பக்.20) இங்கு மலையைத் தூக்கும் செயல் மனதின் பாரத்திற்கு உவமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மகிழ்ச்சியினால் கண்கள் பிரகாசிப்பதை மின்னலுடன் ஒப்புமைப்படுத்தியிருக்கிறார். “புஷ்பலீலாவின் கண்கள் திடீரெனத் தோன்றும் மின்னல் போல அவன் கண்ணில் ஒரு வெளிச்சத்தைத் தந்தன” என்ற உவமைநயம் கவனத்திற்குரியது. இங்ஙனமே மா.நடராசனின் பிற கதைகளான பிரிந்து ‘பறக்கும் காடைக் குருவிகள்’, ‘மாலையாகும் உதிரிப்பூக்கள்’, போன்றவற்றிலும் உவமை உத்திகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

க.சீ.சிவகுமாரின் ‘அமிழ்து...அமிழ்து...’ எனும் கதையில் தேனரசனின் துயரமான மனநிலையினை வெளிப்படுத்துவதற்காக, “சூரியன் காய்கிற சுடுபாறையில் கையில்லாத ஊமையன் கண்ணால் பார்க்க உருகி வழியுமே வெண்ணெய் அதுபோல துயரில் உருகி வழிந்தது அவர் நெஞ்சு” என்ற உவமைத் தொடர் இடம்பெறுகின்றது. இங்ஙனம் கொங்குச் சிறுகதைகளில் உவமைகள் பலவாறாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

அங்கத உத்தி

யாரேனும் ஒருவரையோ, ஒரு கருத்தாக்கத்தையோ, ஒரு நிகழ்வையோ பழித்து, பகடி செய்து, கேலி செய்து எழுதுவது அங்கதம் எனப்படும். தொன்று தொட்டு அனைத்து மொழிகளிலும், பண்பாடுகளிலும், உலகம் முழுவதும் அனைவராலும் விரும்பப்படும் ஓர் நகைச்சுவை மிகுந்த இலக்கிய உத்தியாக அங்கத உத்தி போற்றப்படுகிறது. தமிழிலும் அங்கதம் தொன்றுதொட்டு கையாளப்பட்டது என்பதற்குத் தொல்காப்பியமே சான்றாகும். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் அங்கதம் இன்று 'எள்ளல்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

“அங்கதந் தானே அரித்தப தெரியின்

செம்பொருள் கரந்தது எனவிரு வகைத்தே” (தொல்.பொரு. செய்யுளியல், சூத்திரம் 438)

என்ற நூற்பாவில் செம்பொருளங்கதம், பழிகரப்பங்கதம் என இருவகை அங்கதங்களைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். தனிமனிதனிடமோ, சமுதாயத்திடமோ காணப்படும் குற்றங்களை நேரடியாகச் சுட்டிக்காட்டி எள்ளி நகையாடினால் அது பழிகரப்பங்கதம் அல்லது மறைமுக அங்கதம் எனப்படும். சமுதாயக் குறைகளை வன்மையாகச் சாடி சமுதாயத்தைச் சீர்படுத்துவது ஒருவகை. எள்ளி நகையாடி குறைகளைக் குத்திக்காட்டி, மக்களை சிந்திக்க வைப்பது ஒருவகை. இத்தகைய அங்கத வகைகளைக் கொங்குச் சிறுகதைகளிலும் காணமுடிகிறது.

வா.மு.கோமு வின் 'வெத்து வேட்டு' கதையில் சமுதாயத்தைச் சாடும் விதமாக அங்கத உத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“சில லாசப்புக்குகளுக்கு தாங்கள் லாசு புக்குகள் என்று தெரியவே தெரியாது! மிகச் சரியாக நீங்கள் லாசப்புக்குகள் என்பதையறிந்த நண்பர்களிடம் லாசப்புக்குகள் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளாது! லாசப்புக்குகள் எதிரேபேசும் எவரையும் லாசப்புக்குகள் என்றே நினைத்துக் கொண்டுதான், தான் உலகில் சிறந்த அறிவாளி கணக்காகப் பேசும்! ஆயிரம் தகவல்கள் வைத்திருக்கும் லாசப்புக்குகள் அறிவாளிகளைக்கூட குழப்பி விடுவதில் சாமர்த்தியசாலிகள்தான்” (வா.மு.கோமு

சிறுகதைகள், பக்.144) என்று பெயரின் பின்னால் சாதியைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் சமுதாயத்தை எள்ளி நகையாடுகின்றார். எவ்வளவு படித்திருந்தாலும் யார் பேச்சும் கேட்காத நியாயஸ்தர்கள் போல சிலர் பேசுவார்கள் என்பதை இதன்மூலம் காட்சிப்படுத்துகின்றார். இப்பதிவு பழிக்கரப்பங்கதத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது.

சிவகுமாரின் 'நெடுவயல் நிறைதல்' என்னும் கதையில் சரவணனின் பெரியப்பா இறந்த பிறகு, அவனது அம்மா, நடந்த நிகழ்வினைக் கூறி, "நல்லாப் பொழச்சிருந்தா நாலுசனம் வந்து பார்த்திருக்குமே! ஒருத்தரும் எட்டிக்கூட பாக்கலியே" (உப்புக்கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக்.76) என்று தனது வருத்தத்தைத் வெளிப்படுத்தினாள். இதனைக் கேட்ட சரவணனுக்கோ அழுகை பீறிட்டது அடக்கிக் கொண்டான். "சமயத்துல கடன் குடுத்து வச்சிருந்தாலும் இப்படி ஆகும்" (மேலது, பக்.76) என்றான். இக்கூற்றில் கடன் வாங்கியவர்கள் திருப்பித் தராமல் இழுத்தடிப்பதுடன் எட்டிக்கூடப் பார்க்கமாட்டார்கள் என்னும் பொருள் உள்ளடங்கியிருப்பதைக் காணலாம். இத்தகு வாக்கியங்கள் எள்ளலுடன் அமைந்து வாசகர்களை சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றன.

உரையாடல் உத்தி

சிறுகதையாசிரியரின் நடை, ஆசிரியர் கூற்றாக அமையும் பகுதி, கதைமாந்தர் கூற்றாக அமையும் பகுதி என இருவகைப்படும். கதைமாந்தர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசுகின்ற பேச்சே உரையாடல் ஆகும்.

பெரும்பாலான கொங்குச் சிறுகதைகளிலும் ஆசிரியர்களே கதைசொல்லியாக இருப்பதால் ஆங்காங்கே உரையாடல்கள் நிகழ்வதாக கதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. உரையாடல்களை இருவகைப்படுத்தலாம். அவை இயல்பான உரையாடல், உணர்வுகளின் தாக்கம் அமைந்த உரையாடல் என்பனவாகும்.

இயல்பான உரையாடல்

உரையாடல்கள் இயல்பானதாகவும், படிப்பவர்கள் மனதைத் தொடும் வகையிலும் இருக்க வேண்டும். அனைத்துச் சிறுகதைகளிலும் இத்தகைய உரையாடலைக் காணமுடிகிறது.

மா.நடராசனின் 'வெளியேறாத் தோசம்' கதையில் முத்துலட்சுமியின் கலவரக் குரலைப் புரிந்து கொண்ட திலகவதி,

“அப்படி எல்லாம் இல்லீங்க...என்னமோ ஒரு

அங்கலாய்ப்பு தானுங்க...” என்றாள்.

“சரி வெய்யுங்க போனை”

“சங்கீதாகிட்டக் குடுங்க...பேசீட்டு அப்புறம்

வெச்சிடறனுங்க...”

அப்படியெல்லாம் பேச வேண்டிய அவசியமில்லே... வெய்யிங்க பேசீட்டு அழுவீங்க அப்புறம் அவளும் அழுவாள்... உடனே புறப்பட்டு உங்களப் பார்க்க வரணும்னு ஆக்கியானம் வரும்... பேசாதே வெய்யிங்க... போனை... போதும்” (மயிலைமாடு, பக்.30) இது இயல்பான உரையாடலாக அமைந்துள்ளது.

வா.மு.கோழு கதைகளில் இத்தகைய உரையாடல்களை அதிக அளவில் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். இவருடைய கதைகளில் இருவருக்குமிடையேயான உரையாடலில் ஆசிரியரின் குறுக்கீடு மிகக் குறைவாகவே உள்ளது.

‘குருவி எங்கே திருமதி’ கதையில், “ஏங்க அண்ணனை உங்களுக்குத் தெரியுமா? எப்பப் பாத்தாலும் உங்க கடையில் வந்து வேலை இல்லீன்னா உக்கோந்துக்கறான்?”

“உங்க அண்ணனை இங்க கடைவெச்சதுல இருந்து தெரியும்”

“எங்கண்ணன் என்னப் பத்தி ஏதாச்சிம் சொல்லுவானா?”

“ம்... சென்னைக்குப் போயி வந்ததை சொன்னான்” (தவளைகள் குதிக்கும் வயிறு, பக்.61) இவ்வாறு உரையாடல் நீண்டு கொண்டே செல்கிறது. மேலும் இவரது கதைகளில் ‘மயிலாத்தா’, ‘ஏலைசா! ஒரே தள்ளு!’, ‘மறுபடியும் ஒன்னு இருக்கில்ல’, ‘குட்டிப்பிசாசு’, ‘அவிங்கவிங்களுக்கு அவிங்கவிங்க துன்பம்’, ‘எனக்கு ஒன்னுமில்ல டாக்டர்’, ‘குட்டிக் காதலின் வரலாறு’, என்று பல கதைகளிலும் இத்தகைய தொடர்ச்சியான உரையாடல் உத்தியை மிகுதியாகக் கையாண்டுள்ளார்.

பெருமாள் முருகனின், ‘சிறுத்த பூதம்’ கதையில், ஒரு சிறுமி தன் தந்தையிடம் பூதங்கள் குறித்து கேட்கிறாள். பூதங்கள் உருளும் காட்சி சிறுமி மனதில் படம் போல விரிகிறது. விழி அகல சற்றே பயத்தோடு மெதுவாகத் தந்தையிடம் கேட்கின்றாள்.

“குட்டிப் பூதம் என்ன செய்யும்பா...”

“குட்டிபூதமெல்லாம் பாவம். ஒரு பக்கமா உக்காந்துக்கிட்டு அழுவுமாம்...”

“எப்படி அழுவும்...”

“ஊ ஊன்னு உன்னாட்டந்தான் அழுவுமாம்...”

“போப்பா” (பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள், பக்.433) என்ற உரையாடல் இயல்பானதாக அமைந்துள்ளது.

என்.ஸ்ரீராமின் ‘கொம்பூதிகள்’ கதையின், முதன்மைப் பாத்திரமாகிய கொம்பூதி கரகாட்டம் ஆடக்கூடிய சரஸ்வதி என்ற பெண்ணிடம் அறிமுகமாகிறான். அவர்களின் அறிமுகமானது,

“நான் நல்லா ஆடினேனா?”

“ம்ம்ம்ம்...”

“ஊர் போனதும் செல்போன் வாங்கறேன். நம்பர் கொடுக்கறேன்... நீங்க செல்போன் வாங்கலியா...?”

ம்ம்ம்...?”

“உங்களை நான் மம்ம்’ன்னுதான் கூப்பிடப்போறேன்...”

“ம்ம்ம்...” (என். ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், பக்.124, 125)

இவ்வாறாக இயல்பான உரையாடலாக அமைந்தது. ஸ்ரீராமின் கதைகளில் உரையாடல்கள் நீண்டு செல்வதில்லை. இடையிடையே ஆசிரியர் குறுக்கீடு அமைந்துவிடுகிறது.

உணர்வுகளின் தாக்கம் அமைந்த உரையாடல்

மனவுணர்வுகளை வார்த்தைகளில் கொண்டுவரும் சக்தி மிகுந்த உரையாடல்களே கதைக்கு உயிரோட்டம் தரும்.

க.சீ.சிவகுமாரின் ‘இந்திரவதம்’ கதையில் இத்தகைய உரையாடலைக் காணமுடிகின்றது.

“ரொம்ப ஆச்சரியமா இருக்குங்க மாமா. இந்த நிலையில் உங்க கூட உட்காருவேன்னு நெனச்சே பாத்ததில்லை... தயக்கமாக் கூட இருக்கு”

“இதுக்கே தயங்கினா நா எப்படி உங்கூடப் பேசுவேன். உன்கிட்டே நிறையப் பேச வேண்டி இருக்குது”

“பேசங்க மாமா”

“பேசுவேன். ஆனா நாம பேசறது இப்படியே இந்த வேலிக்கால் ஓரமா மண்ணோட மண்ணா மறஞ்சு போயிடணும்” (கன்னிவாடி, பக்.114, 115)இவ்வாறு மனதிலிருக்கும் வலியை உணர்வுப்பூர்வமாக வாசகர்கள் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் இவ்வரையாடல் அமைந்துள்ளது.

ஸ்ரீராமின் ‘உடுக்கை விரல்’ கதையில்,

“பெரிய எசுமாங்க என்ன சொன்னாங்க?”

“சனங்க பஞ்சத்துல இருக்கும்போது கூத்து எதுக்குன்னு கேட்கிறாரு

உடுக்கப் பாட்டு பாடினா மழை ஏறங்குமுன்னு

அவருக்கு அதுல நம்பிக்கை இல்ல

அப்ப, நிலயாவரைக் காயைத் தின்னுட்டு நாம சாவவேண்டியதுதானா?” (என். ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், பக்.108, 109) என்ற உரையாடல் உடுக்கைக் கூத்து கட்டுபவர்களின் வறுமைநிலையின் உச்சத்தினை உணர்த்திற்று.

பெருமாள் முருகனின் ‘எல்லை’ கதையில்,

“இந்த இருட்டுக்குள்ள எங்கீனு போயித் தேடுவம். முண்டயன்... இந்நேரம் பாத்து ஒழிஞ்சு போனானே...”

“அது தேரயாட்டம் ஓடுது... மனுசனத் தூக்கி எறிஞ்சிருமாட்ட இருக்குது...”

அட மூக்கணாங் கவுறுமில்ல... கழுத்துக் கவுறுமில்ல... எப்பிடிப் புடிக்கிறது...”

எனத் தொடரும் உரையாடலில் மாடு திடீரென்று கயிறை அவிழ்த்துக் கொண்டு ஓடிய காட்சி காட்டப்பட்டுள்ளது. அதன் ஓட்டம் மற்றவர்களுக்கு ஏதேனும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்திவிடுமோ என்னும் அச்ச உணர்வினைத் தோற்றுவிக்கும் நிலையில் அமைந்துள்ளது.

வா.மு.கோமு வின் ‘சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா’ கதையில், பெற்றோரின் மன உணர்வினை வெளிப்படுத்தும் உரையாடல் இவ்வாறு அமைந்துள்ளது.

“எங்க பையனைக் கூட்டிட்டு நாங்க போறோமுங்க சார்...”

“அப்போ உன் மருமகளை தெருவுல உட்டுட்டு போறயா? அதுக்கு உன் பையன் ஒத்துக்கோணும்ல... நீயே கேட்டுப்பாரு உன் பையன்கிட்ட”

“சாதி வேற சாதிங்க அந்தப் புள்ளை... எங்க கூட எங்க வீட்டுல வந்து இருக்காதுங்க, எங்க சாதிப் புள்ளைய என் பையன் கட்டியிருந்தா ஒரு பிரச்சனையும் இல்லீங்கோ... இப்படித்தான் இவனோட அண்ணன்காரன் ஒரு வருசத்துக்கும் மிந்தி வேற சாதிப் பிள்ளையோட ஓடிப்போயிட்டான் கோபிக்கு. ஒரே வாரத்துல தனியா ஆடு வந்தான். ஏன்டான்னு கேட்டதுக்கு அந்தப் பிள்ளை கறி திங்கக் கூடாதுங்குதுன்னு சொல்லுதாம். சோறு ஆக்கத் தெரியலயாம். தினமும் கடையில சாப்பாடு வாங்கிட்டு வரச் சொல்லுதுன்னு ஓடியே வந்துட்டான். அவனுக்குப் பொண்ணு குடுக்குறதுக்கு இப்ப யாரும் இல்ல. இவனுக்கும் நாளைக்கு அந்த கதிதானுங்க” (பிலோமி டீச்சர், பக்.102) என்று தன் மகனின் எதிர்காலத்தை நினைத்து கவலைப்படும் பெற்றோரின் மனநிலையினை வெளிப்படுத்துவதாக இவ்வரையாடல் அமைந்துள்ளது. மேலும் சாதியைக் காரணம் காட்டி ஒரு பெண்ணின் வாழ்வு எத்தகைய சிக்கல்களைச் சந்திக்கிறது என்பதனையும் இவ்வரையாடல் உணர்த்திற்று.

க.சீ.சிவகுமாரின் ‘அமிழ்து... அமிழ்து...’ என்னும் கதையில் “உங்க பேச்சை மட்டும் கேக்கலைன்னா தற்கொலை செய்து கொண்டிருப்பேன் சார்” என்கிறான் ராஜ்குமார். இவ்வரையாடலில் தன் மனவேதனையைப் போக்கும் மருந்தாக தேனரசனின் மேடைப்பேச்சு அமைந்திருந்தது என்பதனை வெளிப்படுத்துகின்றான்.

குறியீட்டு உத்தி

ஒரு நிகழ்வினை வெளிப்படுத்த நேரடியான சொற்களைப் பயன்படுத்தாமல் பிறிதொரு சொற்கள் மூலம் புலப்படுத்துவது குறியீடு ஆகும். ஒரு படைப்பாளன் தான் கூற வந்த கருத்தை அவன் பயன்படுத்தும் குறியீட்டுச் சொல் விளங்க வைத்துவிடும். “குறியீடு இலக்கிய உத்திகளுள் ஒன்று. இது ஏதேனும் ஒன்று மற்றொன்றின் பொருட்டு அதன் பதிலியாய் குறியீடு நிற்கும்” (திருத்தக்க தேவரின் படிமக்கட்சி படைப்பு, இராம.பெரியகருப்பன் ஆய்வுக்கோவை தொகுதி II, பக்.365) ஒரு சில கொங்குச் சிறுகதைகளில் இவ்வுத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சிவகுமாரின் 'இயல்பிகந்த கிண்ணாரம்' கதையில் அமைந்துள்ள "காக்கைகள் அண்டாத அடர்வழி. மரங்களின் அடர்வில் தரை இருள் போர்த்தியிருந்தது" எனும் கூற்றில் இருள் படிந்த நேரத்தைக் குறிப்பிடும் குறியீடாக 'தரை இருள் போர்த்தியிருந்தது' என்னும் வாக்கியம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

'சீற்றம்' என்னும் கதையில் கணவனை இழந்த மல்லிகா பிற ஆடவர்களின் சீண்டல்களிலும், காமப்பார்வைகளிலுமிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்காக பாம்பின் வடிவம் கொண்ட பொட்டினை வைத்துக் கொள்கிறாள். இதனை, "வெற்று நெற்றியில் புதிதாக ஒட்டுப் பொட்டு எழுந்து நின்றிருந்தது. அதற்குப் பாம்பின் வடிவம்" என்னும் வரிகள் உணர்த்திற்று. இதில் 'பாம்பு' சீற்றத்தின் குறியீடாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வா.மு.கோமு வின் 'எச்சப் பண்ணாட்டு இவ்வுருக்கெதுக்குங்க சாமி' கதையில் இடம்பெற்றுள்ள "கும்புடுறேனுங் எசமாங்கவியளே!" எனும் வாக்கியம் சாதியத்தின் குறியீடாகப் பார்க்கப்படுகிறது.

மொழி நடை

"நடை என்பது ஓர் ஆசிரியரின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்தவல்லது. அவரை இனங்கண்டு கொள்ளும் வகையில் அவருக்கே உரியதாகவிருக்கும் வெளிப்பாட்டு மொழிப்பாங்கே அது. இலக்கியத்தில் அதுவே மிகப்பெரிய சாதனை என்று கூறுகிறார் முர்ரே. அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமாப்போல் எழுத்தின் அழகு நடையில் வெளிப்படும். இந்த நடையும் காலத்திற்குக் காலம், ஆளுக்கு ஆள் வேறுபட்டு விளங்கும்" (நாவல் இலக்கியம், மா.இராமலிங்கம், பக்.130)

உள்ளது உணர்வுகளையும் எண்ணங்களையும் வெளிப்படுத்த மொழி இன்றியமையாததாகிறது. இதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் சிறுகதையில் இடம்பெறும் மொழியானது கருத்து வெளியீட்டையும், உணர்ச்சிப் புலப்பாட்டையுமே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. மா.நடராசன், கசீ.சிவகுமார், என்.ஸ்ரீராம், பெருமாள்

முருகன், வா.மு.கோமு ஆகியோரது சிறுகதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள மொழிநடை இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

வடிவம்

மேற்குறிப்பிட்டவர்களின் சிறுகதைகளில் நீண்டதொடர், சிறியதொடர், ஒருசொல்லே தொடராக அமையும் அமைப்புகளும் காணப்படுகின்றன. கதையின் ஓட்டத்திற்கு நீண்ட தொடர்கள் உதவுகின்றன. மா.நடராசனின் 'ஈத்து எடுத்த செவலைமாடு' கதையில்,

“தலை வலியும், காய்ச்சலும் தனக்கு வந்தாத்தானே தெரியும்னு சும்மாவா சொல்லி வச்சாங்க? உங்களுக்கு எல்லாருத்துக்கும் கல்யாணத்தை மூச்சுவெச்சிட்டா நம்மபாடு கொஞ்சம் கொறையும்னு இருந்தா, உப்போ என்னடான்னா, எல்லாத்தையும் இழுத்துப் போட்டுட்டு நாங்க பாடுபட வேண்டியிருக்குது! என்று சரசாள் ஊருக்குப் போய்டுத் திரும்பி வந்து பண்ணயத்தைப் பார்க்காமல் இருக்கிறது சரியில்லை என்ற அடிப்படையில் மாமனார் நஞ்சுக்குட்டிக் கவுண்டர் பேசியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தேவிக்குக் கோபமும், ரோசமும் கிளர்ந்தெழுந்து அதனால் வரும் எதிர்ப்புணர்வைக் காட்ட வீட்டுக்குள் வேகமாகச் சென்றவள், நாய் சோத்துச் சட்டியைத் தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு சோத்தைப் பிசைந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள்” (அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும், பக்.24,25) இவ்வாறு முற்றுப்புள்ளி ஏதுமின்றி நெடிய தொடராக அமைந்துள்ள இக்கூற்று கதையின் ஓட்டத்தில் விறுவிறுப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

என்.ஸ்ரீராமின் 'ஆதாயவாதிகள்' கதையில், “வேற ஆருமில்ல நம்ம அழகிரி மூப்பன்தான் அது... அவன்தான் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால திருடின ஊர்க்கோழியெல்லாம் புடிச்ச சாக்குல போட்டுக்கிட்டு ஊர் கவுண்டர் ஊட்டு பொறக்கூட கதவு வழியே உள்ள போனதெ நாங் கண்ணால பார்த்தேன்... இதுல ஊர்க்கவுண்டருக்கு பங்கிருக்கு... அந்த ஆளு பெரிய மனுசனாட்டம் நடிச்சுக்கிட்டு நம்மலையெல்லாம் ஏமாத்தறாரு... ஊர்க்கவுண்டர்தான அழகிரி மூப்பனையும், கருமுட்டியையும் ஏவிவிட்டு ஊர் கோழியெல்லாம் புடிக்கச் சொல்லி ராத்ரிக்கு தண்ணி

அடிச்சிட்டு... கறி வறுத்து திங்கறாரு... இந்நேரம் ஊர்க் கவுண்டர ஊட்டு பொறக்கடையில வறுவல் நடத்திட்டு இருக்கும்... வேண்ணா போயிப் பாரு... நாஞ்சொல்லறது பொய்யான்னு... இப்ப நா பட்டிக்கு படுக்கப்போறே” (வெளிவாங்கும் காலம், பக்.75) எனும் நீண்ட தொடர் வட்டார வழக்கில் நீட்டிப் பேசும் வடிவத்தை உணர்த்துகிறது

பெருமாள் முருகனின் ‘வராக அவதாரம்’ கதையில், வினாக்களை அடுக்கடுக்காகத் தொடுக்கும் உரையாடல் வடிவம் காணப்படுகின்றது. “தினமும் சந்தித்துப் பேசுகையில் தங்குமிடம் பற்றி எதுவும் சொல்லாமல் இருந்துவிட்டு கடைசி நேரத்தில் நடராஜன் அதைப் பற்றிக் கேட்பதென்ன? எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடாமல் தன் பிடியில் சிலவற்றை வைத்துக் கொண்டு போக்குக் காட்டுகிற குரூர மனம் கொண்டவனா அவன்? ஆனால் நடராஜனின் முகத்தில் அப்படியொன்றும் தெரியவில்லை” (பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள், பக்.303) இவ்வாறு வினாக்களை அடுக்கடுக்காகக் கேட்டுக் கொண்டே போகும் வாக்கியங்களில் நீண்ட தொடர் அமைப்பினைக் காணமுடிகிறது.

வா.மு.கோமு வின் ‘மறுபடியும் ஒன்னு இருக்கில்ல’ என்னும் கதையில், “என்னேரமும் ஆம்பளைங்களுக்கு இதே நெனப்புதான் இருக்குமோ? வேற நெனப்பே இருக்காதா... கம்பெனிக்கி வேலைக்கு போனாலும் இதே தொல்லை... அழகா இருக்கீங்க... உங்களை லவ் பண்ணுறேன்... இதையே எல்லாரும் சொல்றாங்க... எனக்கு ஒரே சிரிப்பு... தமாஸா இருக்கு” (தவளைகள் குதிக்கும் வயிறு, பக். 119) எனத் தொடரும் உரையாடல் நீண்ட தொடர் வடிவில் அமைந்துள்ளது.

“இந்த ஊழியின் பெருஞ்சோகமும் உலகுண்ட கொடைகளின் பெருமகிழ்வும் ஒருசேரக் கவிகிறது பேதலித்தவர் மனதுகளில், சம்ஹரிக்கவும், சகிக்கவும் முடியாத அவசரங்களோடு உழன்று குழம்பிய கிறுக்கோ நாடகக் கொட்டகையின் மூலையிலும், குறிஞ்சித்தூண் ஒன்றிலும், சந்தைவீதி ஓடுபாலத்திலும் வானின்கீழ் படுத்திருக்கிறது” (கன்னிவாடி, பக்.148) என்ற நீண்ட தொடர் சிவகுமாரின் ‘கன்னிவாடி’ எனும் கதையில் அமைந்துள்ளது.

சிறிய தொடர்கள்

சிறிய தொடர்கள் பெரும்பாலும் கதையை விவரிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எழுவாய், பயனிலை அல்லது எழுவாய், செய்யப்படுபொருள், பயனிலை என்று இத்தகு தொடர்கள் அமைந்திருக்கும்.

ஸ்ரீராமின் 'வண்ணக் கனவுகளும் அப்பாவும்' கதையில், "அப்பா கலங்கியிருந்தார். முகம் சுரத்தற்றுப் போயிருந்தது. அப்பாவின் பேச்சை சந்திரன் மௌனமாக வாங்கிக் கொண்டான்" (என். ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், பக்.77) என்று சிறு சிறு தொடர்கள் அமையக் காண்கின்றோம்.

சிவகுமாரின் 'உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை' கதையில் "வேல மரத்தடியில் மண் அள்ளித் தின்றவள். உப்புத்தாள் மீது தொடக்கப்பள்ளி நாளில் முட்டிக்கால் போட்டவள்" (உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக்.135) மா.ந வின் 'வெண்டைக்காய் வினை ஆகிறது' கதையில், "ஆறுமுகம் வீடு பங்களா மாதிரி மிகப்பெரிய வீடு" (அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும், பக்.51) வா.மு கோமுவின் 'குட்டிப் பிசாசு' கதையில், "நான் எங்க அக்காவைக் கேக்கவே இல்லை. நீங்க சொல்றீங்க. எங்கக்காவைப் பாக்குறதுக்கு வந்தப்பதான் உங்களைப் பார்த்தேன்" (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள். பக் 110) பெருமாள் முருகனின் 'வெள்ளி மீன்' கதையில் "பூபதிக்கு ஆடுதிருடுவதைப் பழக்கிவிட்டவர் அவன் அப்பன்தான். அவரோடு ஒப்பிட்டால் தன் திருட்டு ஒன்றுமே இல்லை என்றுபடும்" (பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள், பக்.237) என்று கொங்குப் படைப்பாளர்கள் தேவைக்கேற்ப சிறு தொடர்களைக் கையாண்டு கதைக்கு மெருகேற்றுகின்றனர். அதனுடன் இத்தகைய தொடர்கள் அனைத்தும் கதை நிகழ்ச்சியை விவரிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

சிறுசிறு தொடர்களைப் பயன்படுத்தும்போது ஒரே எழுவாயின் செயல்களே தொடர்ந்து வருமானால், வினைமுற்றுகளை எச்சங்களாக மாற்றிவிடுகின்றார்கள். ஒரே தொடராக பயன்படுத்தாமல் வினைமுற்றுகளாகப் பயன்படுத்தி, சிறுசிறு

தொடர்களாகப் பயன்படுத்துகின்ற அமைப்பினையும் மேற்கண்ட கதைகளில் காணமுடிகிறது.

மரபுத்தொடர்கள்

ஒரு சொல் அல்லது சொற்றொடர் அதன் நேரான பொருளை உணர்த்தாமல் வழிவழியாக வழங்கிவரும் பொருளை உணர்த்துவது மரபுத்தொடர் எனப்படும் பண்டையத் தமிழ்ச் சான்றோர்களும், முன்னோர்களும் வழிவழியாகப் பொருள் பொதிந்த சொற்றொடர்கள் பலவற்றைப் பேச்சிலும் எழுத்திலும் கடைபிடித்து வந்திருக்கிறார்கள். அச்சொற்களை வழிவழியாக வழங்கி வந்த முறையால் மரபுச் சொற்கள் என்று கூறுவர். அத்தகைய மரபுச் சொற்களும், தொடர்களும் கொங்கு வட்டாரப் படைப்புகளை அலங்கரிப்பதுண்டு.

மா.நடராசன் கதைகளில் மரபுத்தொடர்கள்

கரைபுரண்டு ஓடியது → அளவு கடந்து வெளிப்படுதல் (மயிலைமாடு, பக்.26)

தலைமுழுகி விட்டார்கள் → உறவினை அற்றுவிடுதல் (மேலது, பக்.42)

ஏட்டுச் சுரக்காய் → அனுபவத்தோடு கூடாத கல்வியறிவு (மேலது, பக்.53)

உப்புசப்பில்லாப் பேச்சு → பயனற்ற பேச்சு (வா.மு.கோமு சிறுகதைகள் – தொகுதி II, பக்.64)

காது கொடுத்து கேட்டான் → அவதானித்தான் (பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள், பக். 95)

கொங்குச் சிறுகதைகளில் மரபுச் சொற்களை விட வட்டார சொற்களும், இலக்கியச் சொற்களுமே அதிக அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஒலிநிலை காரணச் சொற்கள்

ஒலி உணர்த்தும் சொற்கள் பெரிதும் கதை நகர்விற்கு உதவுவதாக அமைந்துள்ளன.

என்.ஸ்ரீராம் கதைகள்

டகடகடகுக்கூ..., ப்ச், ம்...ம்..., டக்..டக்..டக்.., தூய், சஞ்சணக்கு...சஞ்சணக்கு..., ம்க்கும், அரகரா...அரகரா...அரகரா... போன்ற ஒலி உணர்த்தும் சொற்கள் ஸ்ரீராமின் கதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மா.நடராசன் கதைகள்

மா.நடராசனின் கதைகளில் இடம்பெறும் ச்ச், சர்..சர்.., கட்டு...கட்டு..., என்ற ஒலியுணர்த்தும் சொற்கள் கதைச் சூழலை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

வா.மு.கோமு கதைகள்

வா.மு.கோமுவின் கதைகளில் டக்...டக்...டக்..., சலங், ஜிவ்வுனு, பர்ர்ர் ஆகிய ஒலிச் சொற்கள் கதை நிகழ்வை கண்முன் காட்டுகின்றன.

பெருமாள் முருகன் கதைகள்

பக்கூஉ...பக்கூஉ, டிங்குனு என்று பெருமாள் முருகன் பயன்படுத்தும் சொற்கள் கதாபாத்திரங்களின் செயல்களை விளக்கவோ, நிகழ்ச்சிகளை விவரிக்கவோ இன்றியமையாததாக அமைகின்றன.

ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்

ஒருவரின் செயல் ஏற்படுத்தும் சத்தத்தை அல்லது ஒன்றின் தன்மையை மனம் உணரும் விதத்தில் குறிக்கும் சொற்கள் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களாகும். இவை, அச்சக் குறிப்பைத் தரும் இடைச்சொற்கள், விரைவுக் குறிப்புச் சொற்கள் என இருவகைப்படுத்தப்படுகின்றன.

அச்சக் குறிப்பைத் தரும் இடைச்சொற்கள்

திடுமென்ற சப்தம்	→	என்.ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், (பக்.53)
வீலென்று கத்தினான்	→	” (பக்.87)
கணீரென்று	→	” (பக்.26)
திடும் திடுமென	→	” (பக்.50)
சட்டென	→	வா.மு.கோமு.சிறுகதைகள்- தொகுதி 1, (பக்.134)
குபீர்குபீரென	→	” (பக்.134)
திக்கென்று	→	” தொகுதி 1 (பக்.124)
திடுகுப்பென	→	கன்னிவாடி,க.சீ.சிவகுமார், (பக்.123)
வீறென	→	மயிலை மாடு, மா.நடராசன், (பக்.11)
கணீரென்று	→	” (பக்.28)
சுளீரென்று	→	பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள், (பக்.419)

விரைவுக் குறிப்புச் சொற்கள்

படீரென்று	→	என்.ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், (பக்.37)
விறுவிறுவென	→	” (பக்.34)
ரவரவரென	→	” (பக்.35,49)
வெறிச்சென	→	” (பக்.51)
சட்டென	→	” (பக்.101)
பளீரென	→	” (பக்.112, 115)

பளிச்சென	→	மயிலை மாடு, மா. நடராசன்,	(பக்.28)
பளீரென	→	"	(பக்.16)
பொலபொலவென	→	அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும் "	(பக்.49)
பளிச்சென	→	"	(பக்.30)
ஓவென	→	பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள்,	(பக்.82)
நெடுநெடுவென	→	"	(பக்.138)
குளுகுளுவென	→	கன்னிவாடி, க.சீ.சிவகுமார்,	(பக்.20)
கபக்கென	→	வா.மு.கோமு சிறுகதைகள் தொகுதி 1,	(பக்.66)
மாங்குமாங்கென	→	"	(பக்.45)
பர்பரீரென	→	"	(பக்.71)
சடக்கென	→	"	(பக்.54)
நறுக்கென	→	" தொகுதி II	(பக்.2)
சுள்ளென	→	"	(பக்.16)
மடாரென, கோவென	→	"	(பக்.20)
வளவளவென	→	"	(பக்.30)
சுளீரென	→	"	(பக்.419)

மேற்காணும் வண்ணம் வழக்கில் பயன்படுத்தக்கூடிய ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களை அவ்வாறே தன் படைப்புகளிலும் ஆசிரியர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவற்றில் சில குறிப்புச் சொற்கள் வட்டார வழக்கில் பயன்படுத்துவனவாக இருக்கின்றன.

இணைப்புச் சொற்கள்

ஒரு வாக்கியத்தில் இருவேறு சொற்கள் இணைந்து வருவது இணைச்சொல்லாகும். மொழிநடையினைச் சிறப்பிக்கும் பொருட்டு தக்க இடங்களில் இணைச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. செய்திகளையும் கருத்துக்களையும் பிறரிடம் கூறும்போது சுவைபடக் கூறுவதற்காக ஒரே பொருள்தரும் இருசொற்களை இணைத்துப் பயன்படுத்துவது இணைச்சொற்கள் எனப்படும். இவை மூன்று வகைப்படும்.

1. நேரிணைச் சொற்கள்
2. எதிரிணைச் சொற்கள்
3. செறியிணைச் சொற்கள்

முதலிய இணைப்புச் சொற்களை கொங்குச் சிறுகதைகளில் காணமுடிகிறது.

1. நேரிணைச் சொற்கள்

தண்ணி கிண்ணி	→	தவளைகள் குதிக்கும் வயிறு, வா.மு.கோமு,	(பக்.141)
மானமாவது ரோசமாவது	→	”	(பக்.146)
துணிமணி	→	”	(பக்.180)
நாளும் கிழமையுமா	→	”	(பக்.180)
பணமும் பாட்டிலும்	→	”	(பக்.182)
கூடமால	→	”	(பக்.232)
வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமா	→	”	(பக்.23)
சீருஞ்செலவும்	→	”	(பக்.37)

ஏழை பாளைகள்	→	”	(பக்.3)
கோங்கிரியாக் கீங்கிரியா	→	”	(பக்.39)
எடங்கா முடங்கா	→	”	(பக்.46)
நகை நட்டு	→	”	(பக்.80)
எழவு தழவு	→	அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும்,	(பக்.57)
கெடுவா முடுவா	→	”	(பக்.5)
கூச்சமும் நாச்சமும்	→	”	(பக்.6)
மாடுகீடு	→	”	(பக்.69)
போயி கீயி	→	”	(பக்.85)
அரசல் புரசல்	→	”	(பக்.85)
துள்ளத் துடிக்க	→	”	(பக்.100)
காத்துக் கருப்பு	→	பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள்,	(பக்.115)
பட்டாப்பட்டி	→	”	(பக்.125)
கிட்டத்தட்ட	→	”	(பக்.124)
பொலிவும் செழுமையும்	→	”	(பக்.271)
கடை கண்ணி	→	உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை, க.சீ.சிவகுமார்,	(பக்.21)
மக்க மனுஷரு	→	”	(பக்.30)
மூட்டை முடிச்சு	→	”	(பக்.136)

வேலை வெட்டி → ” (பக்.116)

2. எதிரிணைச் சொற்கள்

வாறவங்க போறவங்க	→	தவளைகள் குதிக்கும் வயிறு, வா.மு.கோமு, (பக்.25)	
அங்கீ இங்கீனு	→	”	(பக்.91)
தெற்கு வடக்கு	→	”	(பக்.146)
விழுந்து எழுந்து	→	”	(பக்.161)
இப்பவோ பொறகோ	→	மயிலை மாடு, மா.நடராசன்,	(பக்.6)
கருங்கண் செங்கண்	→	”	(பக்.74)
சூரியனோ நெலாவோ	→	”	(பக்.45)
பட்டும் படாத	→	பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள்,	(பக்.251)
நல்லது கெட்டது	→	”	(பக்.199)
முன்னும் பின்னும்	→	”	(பக்.243)
கையும் காலும்	→	”	(பக்.251)
உயர்மட்ட கீழ்மட்ட	→	உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை	(பக்.36)
சுருக்கியும் பெருக்கியும்	→	”	(பக்.51)
மெய் பொய்	→	”	”

3. செறியிணைச் சொற்கள்

ஒரு சொல்லின் பண்பு அல்லது செயலை வலுவூட்டும் விதமாக ஒத்த பொருளுடைய இரு சொற்கள் இணைந்து வருவது செறியிணைச் சொற்கள் எனப்படும்.

முத்து முத்தான	→	என்.ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், (பக்.125)
சொட்டுச் சொட்டா	→	அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும், மா.ந (பக்.66)
பறவாப் பறப்பான்	→	தவளைகள் குதிக்கும் வயிறு, வா.மு.கோமு, (பக்.138)
கருப்பு கருப்பா	→	” (பக்.164)

மேற்கண்டவாறு படைப்பாளிகள் இணைச் சொற்கள் பயன்படுத்துவதன் மூலம் பாத்திரங்களின் செயல்பாடுகளையும், எண்ணங்களையும் தெள்ளென உணர்த்திவிடுகின்றார்கள்.

அடுக்குத் தொடர்கள்

ஒரு சொல் இரண்டு அல்லது மூன்று முறை அடுக்கித் தொடர்வது அடுக்குத் தொடர் எனப்படும். காலங்காலமாக அடுக்குத் தொடர்களும் இரட்டைக் கிளவிகளும் இலக்கியங்களில் இடம்பெற்று கதைச் சூழலை மெருகேற்றுகின்றன என்பதை பழந்தமிழ் இலக்கண நூல்கள், இலக்கிய நூல்கள் வழி அறிகின்றோம். அந்நிலை இன்றைய இலக்கியங்களிலும் தொடர்ந்து கடைபிடிக்கப்படுகின்றது.

செரி...செரி...	→	என்.ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், (பக்.72)
காதும் காதும்	→	அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும், மா.நடராசன், (பக்.4)
விண்ணு விண்ணுன்னு	→	” (பக்.21)
அவிக அவிக	→	” (பக்.24)
சுத்திச் சுத்தி	→	” (பக்.67)
நடங்க நடங்க	→	” (பக்.68)
வெறுக் வெறுக்	→	” (பக்.76)
போங்க போங்க	→	” (பக்.79)

தடுக்கத் தடுக்க	→	”	(பக்.85)
பொத்திப் பொத்தி	→	மயிலை மாடு, மா.நடராசன்,	(பக்.4)
தடவித் தடவி	→	”	(பக்.5)
கவுட்டி கவுட்டியாக	→	”	(பக்.20)
உலுக்கி உலுக்கி	→	”	(பக்.42)
முழுக்க முழுக்க	→	”	(பக்.54)
மினுக் மினுக்	→	”	(பக்.75)
சரி சரி	→	தவளைகள் குதிக்கும் வயிறு, வாழு.கோழு,	(பக்.17)
குட்றா குட்றா	→	”	(பக்.24)
குட் குட்	→	”	(பக்.31)
இழுத்து இழுத்து	→	”	(பக்.65)
மொதமொத	→	”	(பக்.130)
வெக்கு வெக்குன்னு	→	”	(பக்.139)
விட்டு விட்டு	→	”	(பக்.143)
ஊர் ஊராய்	→	”	(பக்.145)
திருப்பி திருப்பி	→	”	(பக்.150)
படர்ந்து படர்ந்து	→	”	(பக்.166)
குட்டி குட்டி	→	”	(பக்.166)

தாங்கித் தாங்கி	→	”	(பக்.183)
வாங்க வாங்க	→	”	(பக்.170)
வருக வருக	→	”	(பக்.185)
சாத்து சாத்துனு	→	”	(பக்.201)
பாளம் பாளமாய்	→	கன்னிவாடி, க.சீ.சிவகுமார்,	(பக்.20)
விதிர் விதிர்த்தது	→	”	(பக்.52)
கிச்சு கிச்சு	→	”	(பக்.60)
ஊற்றி ஊற்றி	→	”	(பக்.52)
பழகப்பழக	→	பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள்,	(பக்.32)
பாத்துப்பாத்து	→	”	(பக்.80)
கத்தகத்தயா	→	”	(பக்.110)
கத்திக்கத்தி	→	”	(பக்.116)
கருமம் கருமம்	→	”	(பக்.164)

இரட்டைக் கிளவி

ஒரு சொல் தனித்துப் பொருள் தராமல் இருமுறை இடம்பெற்று ஒரு கருத்தைப் புலப்படுத்துமாயின் அச்சொல் இரட்டைக் கிளவி எனப்படும். கொங்குச் சிறுகதைகளில் இடம்பெற்றுள்ள இரட்டைக்கிளவிகள் கீழ்வருமாறு தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

படபடத்தது	→	தவளைகள் குதிக்கும் வயிறு, வா.மு.கோமு,	(பக்.110)
சொதசொதத்தது	→	”	(பக்.71)

வரவர	→	”	(பக்.137)
மடக்மடக்	→	”	(பக்.141)
தடதட	→	”	(பக்.142)
பதைபதைத்தது	→	”	(பக்.164)
கிறுகிறுப்பு	→	”	(பக்.165)
குசுகுசுன்னு	→	”	(பக்.182)
சரசர	→	”	(பக்.183)
மடமடவென	→	”	(பக்.192)
வெடுவெடுப்பா	→	”	(பக்.201)
குடுகுடுவென	→	”	(பக்.225)
துருதுருப்பு	→	உப்புக்கடலைக் குடிக்கும் பூனை, க.சீ.சிவகுமார்,	(பக்.26)
வழுவழுப்பு	→	”	(பக்.33)
கிறுகிறுத்தது	→	கன்னிவாடி, க.சீ.சிவகுமார்,	(பக்.21)
சரசரக்கும்	→	”	(பக்.50)
பரபர	→	மயிலை மாடு, மா.நடராசன்,	(பக்.12)
மினுக்மினுக்	→	”	(பக்.75)
படபடக்க	→	”	(பக்.51)
சரசர	→	பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள்,	(பக்.83)

நசநச	→	”	(பக்.86)
தடதட	→	”	(பக்.111)
கலகல	→	”	(பக்.164,178)
வழவழ	→	”	(பக்.173)
சடசட	→	”	(பக்.177)
குறுகுறு	→	”	(பக்.193)
கிறுகிறு	→	”	(பக்.216)
நறநற	→	”	(பக்.235)
முணுமுணு	→	”	(பக்.240)

முதலிய அடுக்குத்தொடர்களும், இரட்டைக் கிளவிச் சொற்களும் கொங்குச் சிறுகதைகளில் இடம்பெற்று கொங்கு மக்களின் வாழ்வியல் சூழலை படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

புதிய சொல்லாட்சி

பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்தாத, இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்படாத சில புதிய சொற்களைக் கதைகளினூடே எடுத்தாளப்படுவது புதிய சொல்லாட்சியாகும்.

காலப் பிறழ்வு	→	காலச்சூழல் மாற்றம்	→	உ.கு.பூ, (பக்.44)
குறிஞ்சி	→	திண்ணை	→	” (பக்.20)
அத்தக்கூலி நடத்துனர்	→	சி.எல்.நடத்துனர்	→	” (பக்.39)
துந்துபி	→	விசில்	→	” (பக்.41)

உட்கிடை	→	சிம்கார்டு	→	”	(பக்.136)
பேசுகருவி	→	தொலைபேசி	→	”	(பக்.137)
புளகம்	→	மயிர்க்குச்செறிதல், மகிழ்ச்சி	→	”	(பக்.183)
ஓலறை	→	அரண்மனை	→	பெ.மு.கதைகள்,	(பக்.108)

மங்கல வழக்குச் சொற்கள்

அமங்கலமானவற்றையும், வெளிப்படையாகக் குறிப்பிட விரும்பாதவற்றையும் நாகுக்காக வெளிப்படுத்தும் சொல் அல்லது தொடர் மங்கல வழக்கு ஆகும்.

கந்தன் திருவடி நிழலடைந்தார்	→	உ.கு.பூ. க.சீ.சிவகுமார்,	(பக்.23)
விண்ணுலகம் எய்தினார்	→	”	(பக்.36)
முருகலோக பதவியடைந்தது	→	”	(பக்.115)

என்று கொங்கு வட்டாரச் சிறுகதைகளில் பல மங்கல வழக்குச் சொற்கள் இடம்பெற்ற நிலையில் கொங்கு வட்டார மக்களின் உயரிய பண்பாட்டு வழக்காறுகளை உணரமுடிகின்றது.

எதுகை மோனைத் தொடர்கள்

- ❖ உரமிழந்த மனதுடன் உரப்பையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஊர் நோக்கிப் பயணமானார். (உப்புக் கடலைக் குடிக்கும் பூனை, பக்.19)
- ❖ ஆரறிவு காணாது பேரறிவு படைத்திருக்க வேண்டும். (மேலது, பக்.84)
- ❖ அப்பம் ஓரிடத்தில் அக்கார வடிசில் ஓரிடத்தில். (மேலது, பக்.103)
- ❖ அஞ்செழுத்தை நெஞ்சழுத்தி (மேலது, பக்.271)
- ❖ அங்கியும் இங்கியும் (மயிலைமாடு, பக்.91)
- ❖ வெள்ளையும் சொள்ளையுமா (மேலது, பக்.23)

❖ அடிமேல் அடிஅடித்தால் அம்மிக்கல்லே நகரும். (மேலது, பக்.26)

என்ற வழக்காறுகள் வழி கொங்கு மக்கள் இலக்கிய நயங்களுடன் உரையாடும் திறன் பெற்றவர்கள் என்றறிகின்றோம். கொங்கு வட்டாரப் படைப்பாளிகளும் அதனை ஓர் இலக்கிய உத்தியாகக் கையாண்டு வெற்றியடைந்துள்ளனர்.

வசைச் சொற்கள்

வட்டார இலக்கியங்களில் வசைச் சொற்கள் இடம்பெறுவது இயல்பானதே. பாத்திரங்களின் உணர்வுகளை வசைச் சொற்கள் தெற்றென வெளிப்படுத்துகின்றன.

❖ சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு வந்த சுசீந்திரனிடம் “சாமி சாமியாயிருப்பே வசியப் பொருத்தமாம் மண்ணாங்கட்டியாம் காத்தால பத்து மணிக்கு தலைய விரிச்சுப்போட்டு பேயடிச்சவளாட்ட உக்காந்துட்டு இருக்கா...” (த.கு.வ, பக்.147)

❖ இந்த வக்களஓலி வந்து இன்னிக்கு காரியத்த குட்டிச் செவுராக்கிட்டானே என நொந்து அன்னநடை நடந்து வீடு வந்து சேர்ந்தார். (மேலது, பக்.143)

❖ டேய்... ராசுக்கோல்... பரதேசி நாய்! உண்ட ஊட்டுக்கே ரண்டகம் நெனைச்சிட்டியேடா?” என்று அதற்கு மேல் பேச முடியாமல் அப்படியே சைக்கிளோடு சரிந்து உட்கார்ந்தார். (மயிலைமாடு, பக்.50)

❖ அள்ள முண்டை... அள்ள முண்டை... காப்பாத்துங்க காப்பாத்துங்க... செனைமாடு போகுதே... போகுதே...” என்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டே கிணற்றுக்குள் விழுந்து விட்டாள். (மேலது, பக்.6)

❖ நீங்க எல்லாம் என்ன புடுங்கினீங்க...?” (என்.ஸ்ரீராமின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள், பக்.1)

❖ வெளுக்கற வண்ணாந்தானே நீ... மாத்தில்லாம என்ன புடுங்கறதுக்கா வரே...” (மேலது, பக்.66)

- ❖ பாவம் அந்த அப்பராணி முண்டெ (மேலது, பக்.29)
- ❖ ஒரு மயிரும் ஆகவே... சாமானெல்லாம் எடுத்து வை கெளம்பப்போற”. (மேலது, பக்.66)
- ❖ எடுபட்ட நாயி... ஆரப் பார்த்துடா முண்டைங்கற முதிச்சதும் இல்லாத சண்டைக்கு வர்றயா” (பெ.மு.கதைகள், பக்.389)

தமிழகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வசைச்சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. வசைச்சொற்கள் பெரும்பாலும் கோபம், வெறுப்பு, கசப்பு போன்றவற்றின் வெளிப்பாடாகவும், ஒருவரைக் கேலி, கிண்டல் செய்வதற்காகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கொங்குச் சிறுகதைகளில் பெருமளவில் முகம்சளிக்க வைப்பதான வசைச்சொற்கள் காணப்படுவதில்லை. க.சீ.சிவகுமார் சிறுகதைகளில் வசைச்சொற்கள் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆங்கிலச் சொற்கள்

வா.மு.கோமு, க.சீ.சிவகுமார் ஆகிய இருவரின் படைப்புகளிலும் ஆங்கிலச் சொற்களின் பயன்பாடு அதிகளவில் காணப்படுகின்றன. மிகக் குறைந்த அளவிலான ஆங்கிலச் சொற்களின் பயன்பாட்டினை என்.ஸ்ரீராம், பெருமாள் முருகன், மா.நடராசன் போன்றோர் கதைகளில் காணமுடிகிறது.

திரையிசைப் பாடல்கள்

கதைகளில் ரசணையைக் கூட்டுவதற்காகச் சில படைப்பாளர்கள் திரையிசைப் பாடல்களையும் உத்தியாகக் கதைகளினூடே பயன்படுத்துகின்றனர். அவ்வகையில் சிவகுமார் கதைகளில் ஓரிரண்டு திரைப்பாடல்களையும், வா.மு.கோமுவின கதைகளில் பல இடங்களிலும் திரையிசைப் பாடல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

- ❖ “தாழையாம் பூமுடிச்சு’ பாட்டுதான் நினைவுக்கு வருகிறது. குறிப்பாக, ‘மண் பார்த்து வளர்வதில்லை... மரம் பார்த்து படர்வதில்லை’ என்கிற வரி!” (உ.கு.பூ, பக்.221)

- ❖ “இன்ப லோகமே வந்து ஆடுதே’ என்று பாடல் மனதுக்குள் ஓடியது”. (மேலது, பக்.12)
- ❖ “உன்னைக் காணாத கண்ணும் கண்ணல்ல. உன்னை எண்ணாத நெஞ்சும் நெஞ்சல்ல” பாடலை டெய்சி உதடுகள் பிரிய பாடிக் கொண்டு கண்ணாடி முன் நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்”. (த.கு.வயி, பக். 71)
- ❖ உன்னைப் பார்த்த பர்ஸ்ட்டு செகண்ட்ல என்ன காரணம் தேடிப் பாக்குறேன் கண்டபடி நானும்... இல்ல தயவு செஞ்ச ஒரு கன் எடுத்து என்னைச் சுடு” என்று ஒரே பாடலையும் இந்த இரண்டு வரியையும் பாடி என்னை நோகடிப்பீர்கள் நண்பேன்டா! (பிலோமி டீச்சர், பக். 62)
- ❖ உன்னு உன்னாரே உன்னு உன்னா வர்றான் வர்றான் பூச்சாண்டி ரயிலு வண்டியிலே... என்று பாட்டமும் ஆட்டமும் களைகட்டும். (மேலது, பக்.63)

இவ்வாறாக, திரைப்படப் பாடல்களின் தாக்கம் சிறுகதைகளிலும் காணப்படுகின்றன. மேலும் வாசகர்களை எளிதில் கவரும் விதமாகவும் இந்த உத்தி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

பாத்திரப் படைப்புகள்

பாத்திரப் படைப்பு என்பது ஆங்கிலத்திலுள்ள ‘character’ என்னும் சொல்லின் தமிழாக்கமாக அமைகின்றது. கதையின் உயிரோட்டமாக விளங்குவது பாத்திரங்களாகும்.

“கதைப்பின்னலை விட இன்றியமையாத ஒன்று புனைகதையில் உண்டு. அதுதான் கதைப்பின்னலுக்கு பெருமையும் சிறப்பையும், உயிரோட்டத்தையும் கொடுக்கின்றது. அந்த ஒன்றுதான் பாத்திரம்” (பிரபஞ்சன் சிறுகதைகளில் பாத்திரப்படைப்பு, ரெ.மாலா, பக்.261) என்று மாரல் எல்வுடு கூறுகிறார். பாத்திரப் படைப்பை அடிப்படையாக வைத்துதான் புனைகதைகள் உருவாகின்றன. உடலுக்கு உயிர்போன்று கதைகளுக்குப் பாத்திரப்படைப்பு இன்றியமையாதது ஆகும். “அன்றாட

வாழ்வில் நாம் சந்திக்கும் அத்தனை மனிதர்களுமே கதையில் பாத்திரமாக ஆகத் தகுதி பெற்றவர்களே. எனவேதான் நாவலாசிரியர்கள் ஒரு பாத்திரத்தைப் படைக்க உண்மை மனிதர்களையே மாதிரியாகக் கொள்கின்றனர்” (நாவல் இலக்கியம், மா.இராமலிங்கம் பக்.52)

பாத்திரப் படைப்பு என்பது ஒரு பெயரைக் குறிப்பிடுவதோ, உடலமைப்பை வருணிப்பதோ இல்லை. மனம், அறிவு, சிந்தனை, குணவியல்பு, சூழ்நிலைகளின் போது வெளிப்படும் உணர்ச்சிகள் இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து அனுபவமாக வெளிப்படுவதைத் தீட்டுவதே பாத்திரப் படைப்பு.

கதைகளில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள் உண்மை மனிதர்கள் போலவே ஆகிவிடுகின்றனர். ஆகவேதான் ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் கண்ணீர் விடும்போதோ, சிரிக்கும் போதோ அல்லது சினம் கொள்ளும் போதோ அத்தகைய உணர்வுகளை வாசகர்களும் பெறுகின்றனர். இவ்வாறு உயிரும் உணர்ச்சியும் மிக்க வாழ்வு பெறுமாறு செய்தல் படைப்பவரின் அரிய திறனே ஆகும். கற்பவருக்கு மட்டுமல்லாமல் படைப்பவருக்கும் அவர்கள் உண்மை மனிதர்கள் போல் ஆகிவிடுகின்றனர். “பாத்திரங்களோடு பரிவும் பாசமும் வைக்க வேண்டும்” (<http://www.tamilvu.org>) என்கிறார் ஜெயகாந்தன்.

அன்றாட வாழ்வில் நாம் காணும் பாத்திரங்கள்தாம் சிறுகதைப் பாத்திரங்கள். சிறுகதை ஆசிரியர்கள் ஒரு கதையைச் சொல்லாமல் பாத்திரங்களை மட்டும் உருவாக்கி உலவ விட முடியும். ஆனால் பாத்திரங்கள் இல்லாத கதை இருக்க முடியாது. எனவே பாத்திரங்கள்தான் சிறுகதையின் அடிப்படையாகக் கருதப்படுகிறது.

பாத்திர வகைப்பாடு

பாத்திரங்களின் வகைப்பாடு பலவாறாக அமைந்துள்ளது. இந்த வகையில்தான் பாத்திரங்களை வகைப்படுத்த வேண்டும் என்னும் நெறிமுறைகள் இன்னும் உருவாக்கப்படவில்லை.

“பாத்திரப்படைப்பு ஒரே மாதிரி அமைவதில்லை சில பாத்திரங்களை நாம் அனுபவத்தினால் உணர்ந்து கொள்கிறோம். சில பாத்திரங்களில் நாம் ஐக்கியமாகிறோம்”

ஈ.எம்.பாஸ்டர் பாத்திரங்களை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிப்பார். அவை “1) உருண்டைப் பாத்திரங்கள் அல்லது முழுநிலைப் பாத்திரங்கள் எனவும், 2) தட்டைப் பாத்திரங்கள் அல்லது ஒருநிலை மாந்தர்” கதைப்போக்கை நிர்ணயிக்கும் பங்கு எல்லாப் பாத்திரங்களுக்கும் சமமாக வாய்ப்பதில்லை. கதையின் நிகழ்ச்சிப் போக்கையே சில பாத்திரங்கள் மாற்றுவதுண்டு. அதற்குத் துணையாகசில பாத்திரங்கள் படைக்கப்பட்டிருக்கும். இடையிடையே வந்துபோவோர் சிலர். இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாத்திரங்கள் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. அவை,

1. முதன்மைப் பாத்திரங்கள்

2. துணைமைப் பாத்திரங்கள்

என்பனவாகும். கொங்குச் சிறுகதைகளில் காணலாகும் பாத்திரப்படைப்புகள் கீழ்வருமாறு காணப்படுகின்றன.

க.சீ.சிவகுமார் கதைகளில் பாத்திரங்கள்

முதன்மைப் பாத்திரங்கள்

க.சீ.சிவகுமார் படைத்த பெரும்பாலான கதைகளில் அவரே முதன்மைப்பாத்திரமாக இடம்பெறுவதுண்டு. அவர் தம் வாழ்வையும், தன்னையுமே முன்னிலைப்படுத்தி பாத்திரங்களாக வார்த்துள்ளார். சில கதைகளில் தன்னுடைய வாழ்வில் சந்தித்த நண்பர்களையும் பாத்திரங்களாக்கியுள்ளார். இவர் தமது ‘கன்னிவாடி’ கதைகளில், தன்னுடைய ஊரைக் களமாகக் கொண்டு அங்குள்ள மக்களைப் பாத்திரங்களாகப் படைத்துள்ளார். சிறுவனாக, தற்கொலை செய்து கொள்ள முனைபவனாக, காதலில் தோல்வியடைந்தவனாக, வறுமையின் பிடியில்

உழல்பவனாக தமது கதைகளில் தன்னையே முன்னிலைப்படுத்திப் படைத்துக்காட்டியுள்ளார்.

‘கன்னிவாடி’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம்பெறும் கதைகளில் பெரும்பாலும் சிறுவர்களும் இளைஞர்களுமே சமுதாயக் கருத்துக்களை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்களாக இருக்கின்றனர். இவர்களே கதையின் முதன்மைப் பாத்திரங்களாகத் திகழ்கின்றனர். அவ்வகையில் ‘நாற்று’, ‘மேகங்கள் தீர்ப்பதில்லை’, ‘குரங்குப் பணியாரம்’, ‘காற்றாடை’ ஆகிய கதைகளில் சிறுவர்களே முதன்மைப் பாத்திரங்களாகின்றனர். வறுமையின் பிடியில் உழலும் சிறுவர்கள் அன்புச் செல்வன், அருள் செல்வன், என்ற பெயர்களோடு உலா வருகின்றனர். பெயரளவிலாவது செல்வம் இருக்க வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தில் இப்பெயர்கள் இடப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இவருடைய கதைகளில் இடம்பெறும் பாத்திரங்களை சமுதாய விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தும் பாத்திரங்கள், தன்னம்பிக்கையூட்டும் பாத்திரங்கள் என வகைப்படுத்தலாம்.

‘நாற்று’ கதையில் படித்து வேலைக்குப் போனால்தான் குடும்பத்தின் வறுமை நீங்கும் என்ற சூழலில் செல்வம் என்னும் முதன்மைப்பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் படித்தும் தேர்வுக்குச் செல்வதற்கு பணமில்லாத காரணத்தால் பதினொன்றாம் வகுப்பில் தோல்வியடைகிறான். இத்தகைய சூழலிலும் தான் ஒரு உழவன் மகனாயினும் தேர்ச்சி பெறாதவர் என்று மரியாதையாக எழுதியிருப்பதை எண்ணி தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொள்கின்றான். தேர்வுகளில் தோல்வியடைந்து விட்டால் தன் இன்னுயிரையே மாய்த்துக் கொள்ளக்கூடிய தற்காலச் சூழலில் தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொள்ளும் இப்பாத்திரம் சமுதாயத்திற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது.

‘மேகங்கள் தீர்ப்பதில்லை’ கதையில் வானம் பார்த்த பூமியையே நம்பியிருக்கும் உழவனுடைய மகனாக அருட்செல்வன் படைக்கப்பட்டுள்ளான். வேளாண் தொழிலை மட்டுமே நம்பினால் வறுமை நீங்காது என்றுணர்ந்து வேறு சில வேலைகள் செய்து பெற்றோருக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றான்.

தன்னம்பிக்கையால் படித்து சிறந்த மேடைப்பேச்சாளராகவும், தமிழாசிரியராகவும், முன்னேற்றமடைந்திருக்கும் தேனரசன் என்னும் பாத்திரத்தை 'அமிழ்து...அமிழ்து...' என்னும் கதையில் காணமுடிகின்றது. இரவிக்குமார் என்னும் சிறுவன் சிறுவயதிலேயே தாயை இழந்து, வறுமையின் காரணமாக பலூன்களை விற்கும், தினசரி செய்தித்தாள்களை விற்பனை செய்தும், உதவித்தொகைகள் பெற்றும், மேற்படிப்பு படிக்கின்றான். குழந்தைத் தொழிலாளியாக இருந்த இரவிக்குமார் தன்னுடைய சொந்த முயற்சியினால் வாழ்வில் முன்னேற்றமடைந்து மாவட்ட கலெக்டர் அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் அரசாங்கப் பணியாளராகிறான். இவ்வாறு சமுதாயத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக ரவிக்குமார் பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது.

மூடநம்பிக்கைகளை விடுத்து உழைப்பை மட்டுமே நம்பியிருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் வாழ்க்கையில் முன்னேற முடியும் என்ற கருத்தினை 'எம்பயம்' என்னும் கதை வெளிப்படுத்துகின்றது. அதனை தர்மராஜன் என்னும் பாத்திரம் மூலம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர்.

க.சீ.சிவகுமார் படைத்தளித்த பாத்திரங்கள் அனைத்துமே நேர்மறையான எண்ணம் கொண்டவர்களாகவும், தைரியமானவர்களாகவுமே படைக்கப்பட்டுள்ளனர் அல்லது யார் மூலமாவது திருந்தக்கூடிய வாய்ப்பினைப் பெறுபவர்களாக இருக்கின்றனர். விதிவிலக்காக தற்கொலை செய்து கொண்ட தன் நண்பனின் இறப்பிற்கான காரணம் அறியமுடியாமல் தவிக்கும் தன்னுடைய மனநிலையினை 'இயல்பிகந்த கிண்ணாரம்' கதையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

துணைமைப் பாத்திரங்கள்

இவர்கள் தலைமை மாந்தர்களுடன் ஏதாவது ஒரு வகையில் தொடர்பு கொண்டவர்கள். கதை நகர்விற்கு இன்றியமையாத நிலையில் வேண்டப்படுபவர்கள். துணை மாந்தர்களின் துணை இன்றி கதையில் சிறுசிறு நிகழ்வுகள் கூட இடம்பெற இயலாது. ஒரு சிறுகதை நிறைவு பெறுவதற்குத் துணைமாந்தர்கள் அவசியம் என்பது தெரிய வருகிறது. துணைமாந்தர்கள் முழுமையாகச் சித்திரிக்கப்படாத

கதாபாத்திரங்களாக விளங்கிய போதிலும், கதையின் ஓட்டம் கருதிச் சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள் ஆகின்றனர்.

‘பலூன்’ கதையில் ரவிசுமாரின் பள்ளி ஆசிரியர் அவனுக்குத் துணையாக இருந்ததால் மட்டுமே அவனால் முன்னேற்றப் பாதையை அடைய முடிந்தது. ‘ஆர்வலர்க்கு இல்லை அடைக்குந்தாழ்’ கதையில், துன்பங்கள் பல வந்தபோதும், தன் நண்பனுடன் உடனிருக்கும் உற்ற நண்பனாக அழகர் எனும் பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. ‘மேகங்கள் தீர்ப்பதில்லை’ கதையில் அருட்செல்வனுக்கு அறிவுரை கூறும் குருசாமி எனும் பாத்திரம் கதையின் இறுதிவரை அவனுக்கு தன்னம்பிக்கையூட்டும் அறிவுரைகளை எடுத்துரைக்கின்றார். அந்நிலையில் சிக்கலுக்கான தீர்வினையும் எடுத்துரைத்து கதையின் நிறைவிற்குக் காரணமாகின்றார். கதையின் மையக் கருத்துக்களை முதன்மைப் பாத்திரங்கள் வழிநின்று எடுத்துரைப்பினும், கருத்துக்களை வாசகர்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பதற்குத் துணைமாந்தர்களின் தேவை இன்றியமையாததாகின்றது என்பதனை இப்பாத்திரங்கள் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

மா.நடராசன் கதைகளில் முதன்மை பாத்திரங்கள்

மா.நடராசனின் ‘மயிலைமாடு’ கதையில் மந்திரியப்ப அய்யன் எனும் முதன்மைப் பாத்திரம் இடம்பெற்றுள்ளது. 1970களில் கொங்கு வேளாண் சமுதாயத்தினைப் பிரதிபலிப்பவராக அவர் காட்டப்பட்டுள்ளார். கால்நடைகளின் மீது அவருக்கிருந்த அதீதப் பற்று வேளாண் தொழிலில் அவருக்கு இருந்த ஈடுபாடு ஆகியவை கதையோட்டத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. ‘அடையாளத் தீ’ கதையில் மயில்சாமி எனும் முதன்மைப் பாத்திரம் சாதிவெறியும், பொறாமை குணமும் கொண்டவனாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. ‘பிறவாப்புளி’ என்னும் கதையில் பழனிச்சாமி எனும் பாத்திரத்தின் வாயிலாகக் கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார் ஆசிரியர். குடும்பத்தின் ஆண் வாரிசு என்ற நிலையில் குடும்பத்திற்காகத் தன் வாழ்க்கையையே தொலைத்து விடுகிறான். அவனுடைய அக்காள், தங்கை ஆகிய இருவரின் வாழ்வையும் சூழல்கள் புரட்டிப்போட வாழ்க்கையே கேள்விக்குறியாகிறது. தன் உடன் பிறந்த சகோதரிகளின் குழந்தைகளையும் தானே வளர்க்கும் சூழ்நிலைக்குத்

தள்ளப்படுகிறான். இதனை மனத்திருப்தியோடு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மனிதனாகக் காட்சியளிக்கிறான்.

'கிளைவாய்க்கால்' கதையில், ஊர் பஞ்சாயத்துத் தலைவராக இருக்கக்கூடிய சாந்தகுமார் முதன்மைப்பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளார். எவ்வளவு வசதி படைத்தவராக இருப்பினும் எளிமையே அவரது குணமாக அமைகின்றது. அதனால் வாசகர்களின் மனங்கவர்ந்த பாத்திரமாக சாந்தகுமார் காணப்படுகின்றார்.

துணைமைப் பாத்திரங்கள்

'காணியாளன்' கதையில் இடம்பெறும் சிக்கலுக்கான தீர்வினை எடுத்துரைக்கும் விதமாகப் பொன்முத்து என்னும் துணைப்பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது. 'மயிலைமாடு' கதையில், இடம்பெறும் மயில்சாமி என்னும் பாத்திரம் தன் தந்தையின் குணத்திற்கு எதிர்மறையான குணம் படைத்தவன். விவசாயத்தையும், கால்நடை வளர்ப்பினையும் உதாசீனப்படுத்தக்கூடிய இன்றைய தலைமுறையினரைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் விதமாக இப்பாத்திரத்தைப் படைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

'அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும்' கதையில், கருணையாத்தாள் என்னும் முதன்மைப் பாத்திரத்திற்குத் துணையாக அவளது பேத்தி பாக்கியலட்சுமி படைக்கப்பட்டுள்ளாள். தன் அப்பத்தாளின் மீது கொண்ட பாசமும், அக்கறையும் காரணமாக திருமணத்தைக் கூட விரும்பாத பாத்திரமாகக் காணப்படுகின்றாள். இவ்வாறு தன் அப்பத்தாளுக்காகவே வாழ்நினைக்கும் பாத்திரமாக பாக்கியலட்சுமியைப் பார்க்க முடிகின்றது.

என்.ஸ்ரீராம் கதைகளில் முதன்மைப் பாத்திரங்கள்

ஸ்ரீராமின் கதைகளில் தொன்மக் கதைகளில் காணலாகும் கதைமாந்தர்களும், யதார்த்தப் புனைவில் உருவாகிடும் கதைமாந்தர்களும் பயணிக்கின்றனர். ஸ்ரீராமின் கதைமாந்தர்கள் எதிர்த்துக் கேள்வி கேட்காதவர்களாக அல்லது தங்களுடைய வீழ்ச்சிக்குத் தாங்களே காரணமாகின்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள்.

'முனிவிரட்டு' கதையில் மாராண்டி என்னும் பாத்திரம் முதன்மைப் பாத்திரமாக இடம்பெறுகின்றான். விரதமிருந்து முனியாக தெய்வமுற்று ஆவேசமாக ஆடுகின்றான்.

அந்நிலையில் எருமைக் கிடையைப் பலியிட்டு அதன் குடலைக் கழுத்தில் மாலையாக இட்டுக் கொண்டு ஊருக்குள் ஓடி வருகிறான். இதனால் பயமுற்ற ஊரார் வீட்டின் கதவை சாத்தியவாறு பீதியில் உறைகின்றனர். இறுதியில் சாட்டைக்காரரின் சாட்டை விளாசலில் உடலைவிட்டு முனி போக, தன் வீட்டுக்கு மாராண்டி செல்கிறான். இவனது மகன் தன் தந்தையை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் முனி என்றெண்ணி அலறுகிறான். எது புனைவு எது யதார்த்தம் என்று வரையறை செய்ய முடியாமல் மாராண்டியா முனியா என்ற கேள்வி எழுப்பும் விதம் இப்பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது.

'இரவோடு போயினர்' கதையில் சாம்பசிவன் என்னும் சலவைத் தொழிலாளியின் மூத்த மகள் மணியக்காரரின் மகனுடன் உடன்போக்குச் செல்கிறாள். சாம்பசிவத்தைக் கிணற்றுக்குள் தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டு சித்திரவதை செய்கிறார் மணியக்காரர். ஓடிப்போனவர்களைத் திரும்ப அழைத்து வருகின்றனர். சாம்பசிவத்தின் மகள் அரளிவிதை அரைத்துக் குடித்துத் தற்கொலை செய்துகொள்கிறாள். இந்நிலையில் சின்ன மணியக்காரரின் மகளுக்கு தெரட்டி சீரின் போது மாத்துத்துணி எடுத்து வராததால் சாம்பசிவம் அவமானப்படுத்தப்படுகிறான். ஏற்கனவே மனவலியின் உச்சத்திலிருக்கும் சாம்பசிவம் அதிகமான மன உளைச்சலினால் தன் இளைய மகளை அழைத்துக் கொண்டு ஊரைவிட்டே செல்கிறான். ஆதிக்க சக்தியின் அடக்குமுறைக்குள்ளாகும் சாம்பசிவம் போன்ற விளிம்புநிலையினரின் கையாலாகாத நிலையினை எடுத்துரைப்பதாகவே இம்முதன்மைப் பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

'நிழல் விளையாட்டு' கதையில் சோமன் தன்னுடைய அக்காள் மீது மிகுந்த பாசம் கொண்டவன். இவள் அரண்மனைக்காரருடன் உறவு கொண்டதில் கர்ப்பமாகிறாள். இதனை ஊரார் அறியும் முன் தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். அவள் உடலைப் புதைக்கும் போது ஊரார் மூலம் அவள் கர்ப்பிணி என்பதை சோமன் அறிகின்றான். அரண்மனைக்காரர் இவனை அடித்து உதைக்கும்போது சிறுவனாக இருப்பினும் எதிர்த்து கேள்வி கேட்கிறான். அவமானம் தாங்காமல் அரண்மனைக்காரர் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார். ஆதிக்க சாதியினரின் அதிகாரம் மேலோங்கியிருக்கும் தருவாயில் யாரிடமும் நியாயம் கேட்க முடியாமல் உறைந்து

போயிருந்த சோமன் ஒரு தருணத்தில் அரண்மனைக்காரரை எதிர்த்து கேள்வி கேட்கும் துணிச்சல் நிறைந்த பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளான்.

துணைமைப் பாத்திரங்கள்

'தாமரை நாச்சி' கதையில் மனப்பிறழ்வுக்குள்ளாகிற தாமரை நாச்சியினால் மற்ற மூன்று பெண்களின் திருமணம் பாதிக்கப்படுகிறது. அதனால் அவளது தந்தை மணியக்காரர் தன் மகளுக்கு நஞ்சினைக் கொடுத்துக் கொன்றுவிடுகிறார். மகள் இறந்த துக்கம் தாளாத அம்மா தினமும் அழுகிறாள். அவளையும் மணியக்காரர் கொன்று விடுகிறார். தொடர்ச்சியாகக் கொலைகளைச் செய்துவிட்டு எந்த பதற்றமும் இன்றி திரியும் துணைமாந்தரான மணியக்காரரை ஆணாதிக்கச் சமுதாயத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகப் படைத்துக் காட்டியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

'ஆறுமுகக் காவடி' கதையில் பெரிய பூசாரி மாந்திரீகனின் சதியால் ரத்தவாந்தி எடுத்து தலை சுற்றி காவடியோடு கீழே விழுகின்றார். பெரிய தோட்டியார் தெய்வமேறி காவடியாட்டம் ஆடி மாந்திரிகரின் சதியை உடைத்தெறிகிறார். மாந்திரீகன் தோட்டியின் காலில் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்கிறான். பூசாரியின் சாதிவெறியினையும், நன்றிகெட்ட நிலையினையும் இக்கதை விளக்குகிறது. தோட்டியின் நற்குணம் வெளிப்படும்படியாக அப்பாத்திரத்தைப் படைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

'உடுக்கை விரல்' கதையில் கதைசொல்லியின் அப்பா மாபெரும் உடுக்கடிக்கலைஞராகக் காட்டப்பட்டுள்ளார். கடுமையான வறட்சி மிகுந்த கோடைக்காலத்தில் பொன்னர் சங்கர் கதையினை உடுக்கடித்துப் பாடினால் மழைவரும் என்னும் நம்பிக்கை ஊராரிடையே இருந்து வந்தது. இந்நிலையில் இரவு முழுவதும் சண்முகா நதிக்கரையில் உடுக்கையடிக்கின்றார்கள். ஆனால் மழைவரவில்லை. உடுக்கையையும், உடுக்கை விரல்களையும் தண்ணீரில் தூக்கியெறிந்த கலைஞன். இன்று பிச்சைக்காரனாக மாறிய அவலத்தினை எடுத்துரைக்கும் வண்ணம் கதைசொல்லியின் அப்பா பாத்திரம் அமைந்துள்ளது.

பெருமாள் முருகன் கதைகளில் முதன்மைப் பாத்திரப்படைப்பு

பெருமாள் முருகனின் அனைத்து கதாபாத்திரங்களும் சாதாரணமானவர்கள். 'மாலைநேரத் தேநீர்' கதையில், முதுமை அடைந்தபோது தனிமையில் வாக்கூடிய ஒருவரின் மனநிலையினை குமரேசன் என்னும் பாத்திரம் மூலம் காட்சிப்படுத்துகிறார். ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர் குமரேசன் தன் முன்னாள் மாணவர்களுடன் பொழுதுகளைக் கழித்த தருணங்களை அசைபோடுகிறார். எப்பொழுதும் அளவு தெரியாமல் அதிகமாக தேநீர் தயார் செய்துவிட்டு தன்னைத் தேடி மாணவர்கள் யாரேனும் வருவார்கள். அவர்களோடு சேர்ந்து தேநீர் பருகிக்கொள்ளலாம் என்று காத்திருக்கக்கூடிய சூழலையும் காட்சிப்படுத்துகிறார். நினைவுகளை மட்டும் சுமந்து கொண்டு பேச்சுத்துணைக்கு யாரேனும் வரமாட்டார்களா என்று தவிக்கும் முதுமையின் தனிமையினை விளக்குவதற்காக குமரேசன் பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

'வறுகறி' கதையில் குமரேசன் என்னும் சிறுவன் தன் தாத்தா பாட்டி வீட்டில் வளர்பவனாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளான். தாத்தாவுடன் சேர்ந்து காடுமேடெல்லாம் சுற்றித் திரிபவன். வேட்டையாடுவதில் ஆர்வம் கொண்டவன். பள்ளியில் 'நாடோடிப் பயலே' என்றே எல்லோராலும் அழைக்கப்படுபவன். தாத்தாவுடன் சேர்ந்து எலி, பெருக்கான், முயல், உடும்பு, காடை, கவுதாரி, அணில் என வேட்டையாடச் செல்பவன் என்ற நிலையில் அவன் காணப்படுகின்றான். ஒருநாள் வேட்டைக்குச் செல்லும்போது முருவானின் (பன்றி) இறைச்சியை வறுத்துப் பங்கிடுவதில் ஏற்பட்ட சலசலப்பில் தாத்தாவின் தோள்பட்டையில் வெட்டு ஏற்படுகிறது. வெட்டியவர்கள் ஓட்டம் பிடித்தனர். குமரேசன் மட்டுமே அருகில் இருக்கிறான். துணிச்சல் மிக்க சிறுவனாக இப்பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

'உள்ளத்தில் எழுதிய முகம்' கதையில் சரஸ்வதி என்னும் பாத்திரம் தன்னம்பிக்கை நிறைந்தவளாகவும், சமூகத்தின் மீது அக்கறை கொண்டவளாகவும் படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். தன்னுடைய நிறம் மற்றவர்களின் கேலிப்பேச்சுக்கு உள்ளாகும்போது அதனை மாற்றும் பொருட்டு அவள் மனதளவில் சிறு பாதிப்புக்குள்ளாகிறாள். அந்த பாதிப்பிலிருந்து அவளே வெளிவர எண்ணி அதற்கான மாற்றுவழியைச் சிந்திக்கிறாள். தன் மனதுக்குள் எண்ணிய உருவம் வயதாகி சிதைத்த போது மீண்டும் ஒரு குழந்தை உருவாகி மலர்ந்து அவளது வாழ்க்கையை வேறொரு

பாதைக்கு அழைத்துச் செல்கிறது. உருவக்கேலிக்குள்ளாவதால் ஒரு பெண் மனதளவில் பாதிக்கப்படுதல், அதனால் அவள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் ஆகியவை கதையில் காட்டப்படுகின்றன. எனினும் அதற்கான தீர்வு தன்னிடம்தான் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட பாத்திரமாக சரஸ்வதி என்னும் பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘கோம்பைச் சுவர்’ கதையில் முதன்மைப்பாத்திரமாக முத்துப்பாட்டர் உலாவருகின்றார். அவருக்குச் சிறுவயது முதலே தூக்கம் பெரிய சொத்தாக இருந்து வந்தது. சிறிது காலமாக தூக்கத்தைத் தொலைத்தவராகக் காணப்பட்டார். தன்னைவிட வயதில் சிறியவனும், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சார்ந்தவருமான முருகேசன் மிகப்பெரிய சுவர் எழுப்பி வீடு கட்டத்தொடங்கியதே இதற்குக் காரணமாகும். கோம்பைச் சுவரை யாரும் அறியாமல் இடித்துத் தள்ளிய பிறகே பெரிய சுவை இறங்கிய மகிழ்ச்சியில் உறங்கிப் போனார். ஆதிக்கசாதியின் அதிகாரத்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாக முத்துப்பாட்டரின் பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது.

ஆண் பிள்ளைகள் பிறந்தால் நல்லகெதி கிடைக்கும் என்று கூறும் இக்காலகட்டத்தில் தனக்கு ஒரு பெண் குழந்தை இல்லையென்று வருந்தும் ஒரு பெண்ணின் மனநிலையை வெளிப்படுத்துவதாக ‘நல்லகெதி’ எனும் கதையில் வரும் ‘அம்மா’ பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

துணைமைப் பாத்திரங்கள்

‘சந்தன சோப்பு’ கதையில் முதன்மைப் பாத்திரம், துணைமைப் பாத்திரம் இரண்டிற்கும் ஆசிரியர் பெயர் வைக்கவில்லை. ஆனால் கதை சொல்லிப் போகும் முறையில் இரு ஆண்களின் வயதையும் கூட வாசகர்களால் அனுமானித்துக் கொள்ள முடியும். குடும்ப வறுமை காரணமாக தன் ஊரை விட்டு வெளியூரில் வேலை தேடியவாறு ஒரு சிறுவன் வருகின்றான். அவனுக்குப் பேருந்து கழிப்பறையில் கல்லாவில் சில்லறைகளை வாங்கிப் போடும் வேலை கிடைக்கின்றது. மலங்களின் நாற்றத்தில் வாழ்க்கையே வெறுத்து விடுவது போல தோன்றிய அச்சிறுவனுக்கு ஆறுதலாக அவன் ஊரைச் சேர்ந்தவர் வருகிறார். இவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் வெளியில் அழைத்துச் சென்று தேநீர், உணவு வாங்கித்தருவது மட்டுமல்லாமல், அவன்

பிரச்சனைகளைக் கேட்டறிந்த பின் சந்தனச் சோப்பு வாங்கிக் கொடுத்து கையில் பணமும் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறார். அடுத்தமுறை அவர் வரும்போது சிறுவன் தெளிவாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் தன் வேலையை முன்வந்து செய்து வருவதைப் பார்த்து திருப்தியுடன் திரும்புகின்றார். கதையின் சிக்கலுக்குத் தீர்வு காணும் விதமாக அமைந்த இப்பாத்திரப்படைப்பு கதைக் கருவிற்கு வலு சேர்த்திருக்கிறது எனலாம்.

'கோம்பைச் சுவர்' கதையில் முருகேசன் எனும் பாத்திரம் கதைக்கு வலுசேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது. முருகேசன் முத்துப்பாட்டரின் பேரனைவிட வயதில் பெரியவன். காட்டுவேலை பார்த்துக் கொண்டே நூற்பாலையிலும் வேலை செய்து வருபவன். சொந்தமாக வீடு கட்டியபின் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற லட்சியம் கொண்டவன். தன்னைவிட வயதில் மூத்தவர்களுக்கு மரியாதை கொடுக்கும் பண்பினன். இளைய தலைமுறையினருக்கு நல்லதொரு எடுத்துக்காட்டு என்னும் நிலையில் இப்பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது.

'வேப்பெண்ணெய் கலயம்' கதையில் குள்ளப்பாட்டியின் பாத்திரப்படைப்பை மேலும் மெருகேற்றும் விதமாக அவளது பேரன் குஞ்சு என்னும் துணைப்பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது. குள்ளப்பாட்டி தனியாக இருந்த காலங்களில் ஒரு நேரம் மட்டுமே சமைப்பாள். குஞ்சு வந்த பிறகு மூன்று நேரமும் அவனுக்காக பார்த்துப் பார்த்து உணவு சமைத்துக் கொடுத்தாள். அவனைக் கவனித்துக் கொள்வதிலும், அவன் விளையாடச் செல்லும் நேரம் அவனது வருகைக்காகக் காத்திருப்பதிலுமே மகிழ்ச்சியடைந்தாள். குஞ்சுவை தனது இன்னொரு பேத்தி வீட்டில் கொண்டு விடுவதற்காக அவனை அழைத்துச் செல்லும்போது பல நினைவுகளில் சஞ்சரிக்கிறாள். வெகு தூரம் நடந்து பல நாட்கள் ஆகிவிட்டன. இப்போது நடக்கும்போது அவளுக்குச் சின்னஞ்சிறு பிள்ளையாய் அந்த காடுமேடுகளில் சுற்றித் திரிந்த காலங்கள் நினைவில் வந்தன. குஞ்சுவின் இருப்பு பாட்டியின் இத்தனை கால ஆயுளுக்கு மாபெரும் அர்த்தத்தைக் கொடுப்பதாக அமைகின்றது.

வா.மு.கோமு கதையில் முதன்மைப் பாத்திரப்படைப்பு

‘திசை தவறி நகரும் நதிகள்’ கதையில் திலீபன் என்னும் பாத்திரம் ஈரோட்டிலுள்ள திருவள்ளூர் ஆதரவற்ற குழந்தைகள் நல காப்பகத்தில் நான்கு வருடமாய் பணிபுரிந்து வருபவன். தன் தாயைத் தவிர வேறு யாரைப் பார்த்தாலும் ஆதரவாகவும், இரக்ககுணம் படைத்தவனாகவும் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளான். அவன் தந்தை குடியின் காரணமாக ஐம்பது வயதை எட்டுவதற்கு முன்னதாகவே இறந்துவிடுகிறார். தந்தை இறந்து ஏழெட்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு அவன் தாய் வேறொருவரை அழைத்து வந்து இவர்தான் உன் தந்தை என்று அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார். அதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத திலீபன் அன்றிலிருந்து தாயிடம் பேசுவதையே நிறுத்தி விடுகிறான். பல நாட்கள் இரவில் காப்பகத்திலேயே தங்கிக் கொள்வதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டான். தாயினுடைய உண்மையான அன்பினையும், அவள் உள்ளத்தையும் உணர்ந்து கொள்ளாத பாத்திரமாக திலீபன் பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது.

‘குருவி எங்கே திருமதி’ கதையில் முருகன் என்பவன் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டவன். திருமணத்திற்கு முன் அவனுடைய மனைவி ஒருவனால் ஏமாற்றப்பட்டு மூன்று ஆடவர்களால் பாலியல் கொடுமைக்கு ஆளானவள். அதனால் உளவியல் ரீதியான பாதிப்பினால் திருமணம் முடித்த சிறிது நாட்களுக்குப் பின் தன்னை ஆணாகக் கற்பனை செய்து கொண்டு உடையிலும் நடையிலும் ஆணாகவே தன்னை பாவித்துக் கொள்கிறான். இத்தகைய சூழலிலும் தன் மனைவிக்கு உறுதுணையாக இருக்கக்கூடிய பாத்திரமாக முருகன் பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. எந்த சூழலிலும் தன் மனைவியை விட்டுக் கொடுக்க நினைக்கவில்லை. அவளை குணப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் உறுதி கொண்டவனாகக் காணப்படுகின்றான். இங்ஙனம் நல்லெண்ணம் கொண்ட கணவனாக அவனைப் பார்க்க முடிகின்றது.

துணைமைப் பாத்திரங்கள்

‘திசை தவறி நகரும் நதிகள்’ என்னும் கதையில், திலீபனின் நண்பன் சக்திவேல் என்ற பாத்திரப்படைப்பு கதைக்கு வலு சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது. தன் நண்பனின் தவறை உணர்த்துவதற்காக டீக்கடைக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். அங்கு நிகழ்ந்த ஒரு காட்சியை விளக்கி, அவனிடம் “ஒன்னரை மணி நேரத்தைப் போக்க முடியாம

துணைக்கு ஆள் இருந்தா தேவலைன்னு யோசிச்சுத் தடுமாறி வந்திருக்கியே... உன் அப்பா இறந்து எத்தனை வருசம் ஆச்சு? நீயும் காப்பகத்துக்கு வந்து நாலு வருசம் ஆச்சு... நீ வந்த பிறகு அம்மா தனிமையில் எத்தனை நாள் தவிச்சிருப்பாங்க... ஒரு நாளாச்சும் நீ சாப்பிட்டயாம்மான்னு உன் அம்மாவை கேட்டிருப்பியா. நீ உயிரோட இருந்தும் உன் அம்மா அனாதையா யோசிக்கக்கூடாது இல்லையா..." என்கிறான். இக்கேள்வி திலீபனின் மனதை உறுத்தவே அம்மாவிடம் தான் நடந்து கொண்ட விதத்தை எண்ணி வருந்துகிறான். சக்திவேலின் பாத்திரப்படைப்பு மூலம் இன்றைய தலைமுறையினரிடம் மறுமணத்தின் அவசியத்தை எடுத்துரைக்கின்றார். இங்ஙனம் மனோபக்குவமும், தெளிவும் கொண்ட பாத்திரமாக இப்பாத்திரம் அமைந்துள்ளது.

'இந்த தடத்தில் உள்ள அனைத்து இணைப்புகளும் உபயோகத்தில் உள்ளன' எனும் கதையில், துணைப்பாத்திரமான ஆண் பாத்திரம் (பெயர் சூட்டப்படவில்லை) தன் எஜமானரின் மனைவியின் மீது காதல் கொள்கிறான். அவளோ துணிச்சல் மிகுந்தவளாகக் காணப்படுகின்றாள். இவன் துணிச்சலற்றவனாகத் தெரிகின்றான். ஆசிரியரே கதை சொல்லியாக இருப்பதால் படைப்பாசிரியரே ஆண்பாத்திரமாக நின்று 'நான்' என்னும் தொனியிலேயே கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார். எஜமானரின் மனைவி இவர் மீது காதல் கொண்டு அதிக உரிமை எடுத்து அடிக்கின்ற, திட்டுகின்ற தருணங்களிலும் அதை மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய பாத்திரமாக கதைசொல்லி அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது. "நீ பன்றது உனக்கு நல்லாயிருக்கா" என்று கூறக்கூடிய இடத்தில் அந்த பெண் செய்வது தவறு என்பதனை அறிவுறுத்த முயலுவதாக அமைந்துள்ளது. மேலும் தன் தவறை உணர்த்துவதை விட அந்தப் பெண் செய்யும் தவறை உணர்த்துவதற்காகவே இப்பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது.

'சுந்தரேசன் விஜயா' கதையில் சுந்தரேசன் காசநோயாளியாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளான். காசநோயாளிக்குத் திருமணம் என்பது எவ்வளவு தடையாக அமையும் என்பதையும் அவனது மனநிலையினையும் காட்சிப்படுத்தும் விதமாக இப்பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது.

'புள்ளி பிசகிய கோலம்' கதையில், பாலகிருஷ்ணன் எனும் பாத்திரம் திருநங்கையான அருணாவைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புவது

புலப்படுகின்றது. அதன் பொருட்டு அவன் தன் விருப்பத்தை அருணாவின் தந்தையிடம் வெளிப்படுத்துவது காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பாலகிருஷ்ணன் பெண்களின் மீது மரியாதையும், அக்கறையும் கொண்டவன். இவனுக்கு உடல்நிலை சரியில்லாத தருணத்தில் அருணா என்கிற அருணாச்சலம் நன்கு கவனித்துக் கொள்கிறாள். அவளுடைய அமைதியான குணமும் அவள்மீது காதல் கொள்ளக் காரணமாக அமைந்தது. திருநங்கை என்று தெரிந்தும் அவளுக்கு வாழ்க்கை கொடுக்க நினைக்கும் இளைஞனாக பாலகிருஷ்ணன் பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது. இவ்வாறாக வா.மு.கோழுவின் கதைகளில் திருநங்கைகள், நோயாளிகள், கைம்பெண்கள் போன்ற பாத்திரங்கள் இடம்பெற்று சமூகத்தில் ஒரு மாற்றுச் சிந்தனையை தூவிச் செல்கின்றனர்.

கொங்குச் சிறுகதைகளில் இடம்பெற்றுள்ள ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் ஒரு சமூகசிந்தனையை விதைக்கிறது எனலாம். ஆகவே கதைக்களம், கதைக்கரு, கதைப்பின்னல் ஆகிய மூன்றனுக்கும் வலுச் சேர்ப்பது பாத்திரப்படைப்புகளாகும் என்பதனை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தொகுப்புரை

கதை சொல்வது என்பது ஒரு கலை. அதிலும் அழகாகச் சொல்வது என்பது வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு திறன். நிகழ்வுகளும் உணர்வுகளும் அவற்றின் சூழமைவுகளோடும் உயர்நிலைகளோடும் எடுத்துரைக்கப்பட்டு கலைவடிவங்கொள்வது என்பது கதைசொல்லியின் திறனில் அடங்கியுள்ளது. அவ்வகையில் கொங்கு வட்டாரத்தைக் களமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டிருக்கும் சிறுகதைகள் அனைத்தும் அங்கு வாழும் எளிய மக்கள் பற்றியதாக இருக்கிறது.

அம்மக்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களைக் கருவாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ள இக்கதைகளை எடுத்துரைக்கும் முறையில் ஒவ்வொரு படைப்பாளர்களும் உத்திமுறையாலும், வடிவத்தாலும் வேறுபாடுகளைக் கொண்டுள்ளனர்.

புனைவியல் என்பது காதல், வீரம், இயற்கை, தனிமனித முக்கியத்துவம், தன்னுணர்ச்சிப் புலப்பாடு, கற்பனைச் சிறப்பு ஆகிய கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது

என்னும் திறனாய்வாளர்களின் கருத்துக்கிணங்க கொங்குச் சிறுகதைகள் தனிமனிதர்களை முன்னிலைப்படுத்தி அவர்களது சிக்கல்களுக்கும் சிறப்புகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் விதம் படைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் சமூக அவலங்களையும், தீமைகளையும் சுட்டிக்காட்டி சமூகம் சார்ந்த சிந்தனையை எழுப்புகிறது. கதைகள் சுவைபட அமைய வேண்டும் என்பதற்காக தலைப்பிடல் உத்தி, நோக்குநிலை உத்தி, நனவோடை உத்தி, பின்னோக்கு உத்தி, இலக்கிய சொற்றொடர் உத்தி, அங்கத உத்தி, உரையாடல் உத்தி, மொழிநடை உத்தி, பாத்திரப்படைப்புகள் போன்ற உத்திமுறைகளைத் திறம்படக் கையாண்டுள்ளனர்.

முடிவுரை

முடிவுரை

- ❖ ஒரு படைப்பாளனின் கடமைகளுள் முக்கியமான ஒன்று தமக்கே உரிய பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பதிவு செய்வதாகும். அவ்வகையில் கொங்குச் சிறுகதைப் படைப்பாளர்கள் கொங்கு நாட்டின் பண்பாட்டுக் கூறுகளை கொங்கு வட்டார வழக்கில் மண்மணம் மாறாமல் பதிவு செய்திருக்கின்றனர்.
- ❖ காலங்காலமாக வேளாண் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்த கொங்குச் சமுதாயம் இன்று தமது பண்பாட்டு வேர்களிலிருந்து முற்றிலும் பிரிக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதை கொங்குச் சிறுகதைகள் உணர்த்துகின்றன.
- ❖ வேளாண்மையை பிரதானத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த கொங்குச் சமூகத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு விளைநிலங்கள் யாவும் இன்று மனை நிலங்களாகவும், பருத்தி ஆலைகளாகவும், இயந்திர வார்ப்புத் தொழிற்சாலைகளாகவும் மாற்றம் கண்டுவிட்டது என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ வேளாண் உற்பத்தி குறைந்துவிட்ட காரணத்தால் கால்நடைகளை வளர்ப்பதில் இடர்பாடுகள் ஏற்பட்டுள்ளது என்பது சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- ❖ 20 ஆம் நூற்றாண்டின் அறிவியல் வளர்ச்சியால் மனித வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாற்றம் அதற்கு முந்தைய பல நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைக் காட்டிலும் பெரிது என்னும் செய்தி வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது.
- ❖ மழையின்மையாலும் உற்பத்தி குறைவாலும் பாதிக்கப்பட்ட வேளாண் மக்களின் நிலை சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கொங்கு மக்கள் இயற்கையையும் பயிர்களையும் ஒருசேர நேசித்து வந்தனர் என்பதற்குச் சான்றாக அவர்கள் பயன்படுத்தி வருகின்ற வேளாண்மை சார்ந்த பழமொழிகள், விடுகதைகளைக் கூறலாம்.
- ❖ நகரமயமாதலின் விளைவால் இன்றைய தலைமுறையினர் பிழைப்புக்காக கிராமங்களை விட்டு நகர்ப்புறங்களுக்குப் புலம்பெயரும் பண்பாட்டு நெருக்கடி குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளால் உறவுகள் பிரிந்து பாகப் பிரிவினைகளாக உருவெடுக்கின்றன.

- ❖ குடும்ப வறுமையின் காரணமாக குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் உருவாகின்றனர். அந்நிலை மாற வேண்டும் என்னும் கருத்து வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கொங்குச் சமூகம் ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிறைந்ததாகக் காணப்படுகிறது என்பது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ தாழ்நிலைப்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு இன்றளவும் உணவு, தேநீர் போன்றவை தனிப்பட்ட குவளைகளில் வழங்கும் வழக்கம் இருக்கிறது என்பது சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- ❖ முதலாளித்துவச் சமூகம் தொழிலாளர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டுகின்றனர் என்பது சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- ❖ மனித வாழ்வில் ஏற்படும் சிக்கல்கள் அனைத்திற்கும் மனமே காரணமாக அமைகிறது. உள்ளத்து உறுதியே வாழ்வின் எல்லா நிலைகளிலும் வளமளிப்பது. அது இல்லாததாலேயே பலவகை அச்சங்களுக்கு ஆட்பட்டு 'நிலைகெட்ட மனிதனாக இச்சமுதாயத்தில் உருவாகிறான். ஆகையால் உளநலம் காக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்ற முடிவு பெறப்படுகின்றது.
- ❖ மனக்கோளாறுகள் உருவாகப் பாலியல் சிக்கல்கள் முதன்மைக் காரணமாகவும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் இரண்டாம்தர காரணமாகவும் அமைவதைக் காண முடிகிறது.
- ❖ சமூக ஏற்பு பெற்ற குடும்பங்கள் போலியாகப் போவதற்கும், சமூகம் ஏற்புப் பெறாத ஆண், பெண் உறவுகள் பெருகி வருவதையும் கதைகள் உணர்த்துகின்றன. தனிமனிதனின் சுயநலப் போக்கினையும், அதிகார மனப்பாங்கினையும் கதைகள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- ❖ கொங்குச் சிறுகதைகளில் உளவியல் கூறுகள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றை கதைமாந்தர்களின் உணர்வுகள் மன எழுச்சிகள் மூலமாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.
- ❖ மனிதர்களின் பாலுணர்வு இயற்கையானது. அந்த உணர்வு கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்ற பொழுது சிக்கல்கள் ஏற்படுவதில்லை. கட்டுப்பாட்டினை மீறும் பொழுது அவை சிக்கல்கள் நிறைந்த பேசுபொருளாகின்றன.

- ❖ முதுமையில் பாலுணர்வு ஆண், பெண் இருவருக்கும் குறைவதில்லை என்று சொல்லப்பட்டாலும், ஆண்களிடம் அதுவே வெறியாகும் பொழுது அவ்வுணர்வு வக்கிரமாகிறது என்பதை, மா.நடராசன், வா.மு.கோமு போன்றவரின் கதைகளின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.
- ❖ குடும்ப நிலையில் பொருளாதார பாதிப்பு, குடும்ப உறவுகளில் நலிவு போன்றவை காணப்படுவதால் முதியோர்களின் மனநிலை பாதிக்கப்படுகிறது.
- ❖ முறையற்ற ஆண், பெண் பாலியல் உறவுகளால் குடும்பத்தின் மையம் தகர்க்கப்படுவதைக் காண இயலுகின்றது. நடத்தை மாறுபாடு ஆளுமைச் சிதைவிற்கு இட்டுச்செல்கிறது.
- ❖ பாலியல் தொழிலாளிகளாக அடையாளங்காணப்பட்ட பலரும் குடும்பத்தாரால் அல்லது ஆண்களால் அதற்குள் தள்ளப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றனர் என்பதை வா.மு.கோமு வின் 'பாலியல் தொழிலாளியின் குட்டி சரிதை' என்னும் கதை உணர்த்துகிறது.
- ❖ விதிகளையும் மரபுகளையும் மீறிச்செல்லும் உளப்போக்கு பெரும்பான்மையோரிடத்து வெளிப்படுவதை கொங்குச் சிறுகதைகள் உணர்த்துகின்றன.
- ❖ சிறுகதைகளில் இடம்பெறும் நிகழ்வுகளும் உணர்வுகளும் அவற்றின் சூழமைவுகளோடும் உயர்நிலைகளோடும் எடுத்துரைக்கப்பட்டு கலைவடிவம் கொள்வது என்பது கதை சொல்லலின் திறனில் அடங்கியுள்ளது.
- ❖ கதைகளைப் படைப்பதில் கொங்கு வட்டார எழுத்தாளர்கள் கையாண்டுள்ள உத்தி முறைகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.
- ❖ கொங்கு எழுத்தாளர்களில் இலக்கியச் சொற்றொடர் உத்தியை க.சீ.சிவகுமார் அதிகளவில் பயன்படுத்தியிருப்பது இவரின் இலக்கியப் புலமையை வெளிப்படுத்துவதோடு பிற எழுத்தாளர்களிடம் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது.
- ❖ கொங்கு வட்டாரப் பெண் எழுத்தாளர்கள் சிறுகதைகளைப் படைப்பதைவிட கவிதை, புதினம் இவற்றில்தான் அதிக அளவில் கவனம் செலுத்தி வருகின்றனர் அகிலா போன்ற எழுத்தாளர்கள் சிறுகதைகள் படைப்பினும் அவையனைத்தும்

வட்டாரம் சார்ந்து இல்லாமல் பெண்ணியம் சார்ந்த எழுத்துக்களாக இருப்பதால் ஆய்வு எல்லைக்குள் பெண் எழுத்தாளர்கள் இடம்பெறவில்லை.

- ❖ கொங்குப் பகுதிகளில் பெண்களுக்கான சுதந்திரம் போதிய அளவில் கிடைக்காத காரணத்தால் அவர்கள் வட்டாரம் சார்ந்து எழுதுவதைவிட பெண்ணியம் சார்ந்து எழுதுவதில் நாட்டம் காண்பிக்கின்றனர் என்பது அறிய முடிகின்றது.
- ❖ பெரும்பாலான கொங்கு சிறுகதைகளில் இடம்பெறும் பெண்கள் ஆண்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றனர். ஸ்ரீராமின் கதைகளில் வரும் பெண்கள் கதைகளில் புனைவாகவே நின்று வெளிப்படுகின்றனர். அவர்கள் பேசுவதற்கான இடம் கதைகளில் அமையவில்லை என்பதை இதற்குச் சான்றாகக் குறிப்பிடலாம்.
- ❖ ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட படைப்பாளர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற சில குறிப்பிட்ட பகுதி மக்களின் வாழ்வியலையே பதிவுசெய்திருப்பதால் முழுமையாக இல்லையெனினும் ஒருவாறு கொங்குச் சமூக மக்களின் வாழ்வியலை அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.
- ❖ இப்படைப்பாளர்கள் அனைவரும் கொங்குச் சமூகத்தை ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிறைந்த சமூகமாகக் காட்டியிருக்கின்றனர். வேளாண்மை சிக்கல்களையும் பதிவுசெய்திருக்கின்றனர். எனவே ஆய்வின் கருதுகோளை இவ்வாய்வு மெய்ப்பிக்கிறது.

துணைநாற் பட்டியல்

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை சான்றாதரங்கள்

1. கோமகன். வா.மு - தவளைகள் குதிக்கும் வயிறு
எதிர் வெளியீடு
96.நியூ ஸ்கீம் ரோடு,
பொள்ளாச்சி
ஆகஸ்டு-2013
2. கோமகன். வா.மு - பிலோமி டீச்சர்
எதிர் வெளியீடு
96.நியூ ஸ்கீம் ரோடு,
பொள்ளாச்சி
ஜனவரி - 2013
3. சிவகுமார்.க.சீ - உப்புக்கடலைக் குடிக்கும் பூனை
வம்சி புகஸ்,
19, டி.எம். சாரோன்
திருவண்ணாமலை
டிசம்பர்-2009
4. சிவகுமார்.க.சீ - கன்னிவாடி
தமிழினி பதிப்பகம்
67,பீட்டர்ஸ் சாலை, ராயப்பேட்டை,
சென்னை.
ஏப்ரல்-2007
5. நடராசன்.மா - அப்பத்தாளும் ஒரு கல்யாணமும்
நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் (பி)லிட், 41-
B, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை

6. நடராசன்.மா

மே-2014

- மயிலை மாடு
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி)லிட், 41-B, சிட்கோ
இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை

7. பெருமாள் முருகன்

மே-2017

- பீக்கதைகள்
அடையாளம் பதிப்பகம்
1205/1, கருப்பூர் சாலை,
புத்தனத்தம், சென்னை
டிசம்பர்-2004

8. பெருமாள் முருகன்

- பெருமாள் முருகன் சிறுகதைகள்
காலச்சுவடு பதிப்பகம்
669 கே.பி.சாலை, நாகர்கோவில்
டிசம்பர்-2016

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

1. அப்பாத்துரை.கா

- கொங்குத் தமிழக வரலாறு
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்
பாண்டிபஜார், சென்னை
2019

2. அரங்க மல்லிகா

- தலித் அறம்
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை.

3. அரங்கநாதன்.தி.இரா(தமிழில்)

போவாஸ்.ஜி.டி (ஆங்கிலம்)

- தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல்

- நிறுவனம், 1957
4. அரவிந்தன் - நெகிழும் வரையறைகள்
விரியும் எல்லைகள்
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
669,கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில்-629 001
2019
5. அறிவழகன்.வாசு - தமிழ் இலக்கியத்தில்
உளப்பகுப்பாய்வு
தமிழகக் கல்வி ஆராய்ச்சி வளர்ச்சி
நிறுவனம், 48, வட்டச்சாலை,
கோடம்பாக்கம், சென்னை.
2014
6. இசக்கியம்மாள்.ஆ - பெண்மனச் சிக்கல்கள்
காவ்யா வெளியீடு,
கோடம்பாக்கம், சென்னை
2009
7. இந்திரசித்து.க
இளவரசு.இரா (தொகுதி-I) - சூர்யகாந்தன் படைப்பிலக்கியத்
திறனாய்வு
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை
2005
8. இந்திரசித்து.க
இளவரசு.இரா (தொகுதி-I) - சூர்யகாந்தன் படைப்பிலக்கியத்

- திறனாய்வு
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை
2005
9. இராசமாணிக்கம்.மு - தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்
சென்னை
2017
10. இராசு.செ - கொங்கு வேளாளர் குல வரலாறு
20,ராஜவீதி, கோவை
2018
11. இராசேந்திரன்.சே - தமிழ்க்கவிதையில் திராவிட
இயக்கத்தின் தாக்கம்
பூமணி பதிப்பகம்,
சென்னை.
1985
12. இராமலிங்கம்.ம - நாவல் இலக்கியம்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை
1999
13. இளம்பூரணர் உரை - தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்)
கழக வெளியீடு
2004
14. கமலா.பொ.நா - தொல்காப்பியம் முதல் தெரிதா வரை
காவ்யா பதிப்பகம்

- 14,முதல் குறுக்குத் தெரு
ட்ரஸ்ட்புரம், சென்னை.
2007
15. கருப்புசாமி. வஞ்சி - கொங்கு நாட்டுப்புறம் (புதிய
பார்வை),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை
2005
16. கலாமணி.த - இலக்கியமும் உளவியலும்
ஜீவநதி வெளியீடு
2018
17. கலைமணி.என்.வி - சிக்மண்ட் பிராய்டின் நம்மை
மேம்படுத்தும் எண்ணங்கள்
சாந்தி நிலையம், புதிய எண் 126,
உஸ்மான் சாலை, தி.நகர், சென்னை.
2001
18. காஞ்சனா.இரா - இலக்கியமும் உளவியலும்
விஷ்ணுப்ரியா பதிப்பகம்
1997
19. காஞ்சனா.இரா - பெண்ணிய உளப்பகுப்பாய்வும்
பெண் மொழியும்
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்
மயூரா காம்ப்ளக்ஸ், மதுரை
2013
20. காந்தி.க - தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும்

நம்பிக்கைகளும்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

சென்னை.

2017

21.காமராசு.இரா

- தமிழ் ஆளுமைகள் மரபும் நவீனமும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை

2005

22.காமராசு.இரா

- தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வுக்
கோட்பாடுகள்
சாகித்ய அகாதெமி

2018

23.கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

- தமிழ்ச் சமூகமும் பண்பாட்டின்
மீள் கண்டுபிடிப்பும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை.

2010

24.கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

- தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும்
வளர்ச்சியும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை.

25.கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

- நாவலும் வாழ்க்கையும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
270

- சென்னை.
26. கிருஷ்ணசாமி.ப - கொங்கு நாட்டு வரலாறும்
அண்ணன்மார் வழிபாடும்
காவ்யா பதிப்பகம்
14,முதல் குறுக்குத் தெரு
ட்ரஸ்ட்புரம், சென்னை.2012
27. குருசாமி. மா.பா - இலக்கியச் சிந்தனை
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்
142, ஜானி ஜான் கான் சாலை.
இராயப்பேட்டை, சென்னை.
28. கைலாசபதி.க - சமூகவியலும் இலக்கியமும்
காலச்சுவடு பதிப்பகம்
669,கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில்-629 001
2019
29. சக்திவேல்.சு - நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
தி.நகர், சென்னை
2012
30. சசிக்குமார்.ப - விஜயா பதிப்பகம்
ராஜவீதி, கோயம்புத்தூர்
2016
31. சண்முகம்.ஆ
சித்திரபுத்திரன்.எச் - ஆய்வு முறையியல்
அன்னம் பதிப்பகம்
271

32. சண்முகம்.தா.ஏ - உளவியல்
கழக வெளியீடு
1961
33. சண்முகசுந்தரம்.சு - கொங்கு நாட்டுப்புறப் பண்பாடு
ஷாண்வி புகஸ்,
அக்ஷயா நகர், பேகூர்,
பெங்களூர்.
2019
34. சாந்தா - சின்னப்ப பாரதியின் நாவல்கள்
காவ்யா பதிப்பகம்
14,முதல் குறுக்குத் தெரு
ட்ரஸ்ட்புரம், சென்னை.
1999
35. சிவகாமி.ச - பன்முகப் பார்வையில் பழமொழிகள்
மாதவி பதிப்பகம்
36. சிவசுப்பிரமணியன்.ஆ - அடித்தள மக்கள் வரலாறு
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை.
2018
37. சிவசுப்பிரமணியன்.ஆ - இனவரைவியலும் தமிழ் நாவலும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை.
2014
38. சிவராஜ்.து - சிவம் பதிப்பகம்

வேலூர்.

1994

39. சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம்

மாணிக்கம் பல்லடம்

(தொகுதி - I)

- கொங்கு களஞ்சியம்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,

புதுத்தெரு, சிதம்பரம்

தமிழ்நாடு 608 001

2011

40. சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம்

மாணிக்கம் பல்லடம்

(தொகுதி -II)

- கொங்கு களஞ்சியம்

மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,

புதுத்தெரு, சிதம்பரம்

தமிழ்நாடு 608 001

2011

41. சுசிலா.மா

- திரு.வி.கலியாணசுந்தரனாரின்

சமுதாயப் பார்வை

செல்வி பதிப்பகம்

92, அந்தணர் குறிச்சி வடக்குத் தெரு,

திருவையாறு, தஞ்சாவூர்.

42. சுந்தரராஜன்.பெ.கோ

சிவபாதசுந்தரம்.சோ

- தமிழில் சிறுகதை வரலாறும்

வளர்ச்சியும்

க்ரியா பதிப்பகம்

2/25, 17வது கிழக்குத் தெரு

காமராஜர் நகர், திருவான்மியூர்

சென்னை.

273

43. சுப்பிரமணி இரமேஷ் - தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறும்
விமர்சனமும்
காலச்சுவடு பதிப்பகம்
669,கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில்-629 001
2019
44. சுப்பிரமணி இரமேஷ் - பெருமாள் முருகன் இலக்கியத்தடம்
669,கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில்-629 001
2020
45. சுப்பிரமணியன்.ச.வே - பாரதியார் வாழ்க்கை கொள்கைகள்
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை.
2017
46. சுரேஷ்.எம்.ஜி - பின் நவீனத்துவம்
புதுப்புனல் பதிப்பகம்,
5/1,பழனி ஆண்டவர் கோவில் தெரு,
முதல்மாடி, அயனாவரம்
சென்னை.
47. செல்லப்பன் - ஒப்பிலக்கியங்கள் கொள்கைகளும்
பயில்முறைகளும்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை.
48. செல்லப்பா.சி.சு - தமிழ்ச் சிறுகதை பிறக்கிறது
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
669,கே.பி.சாலை,

நாகர்கோவில்-629 001

2019

49. ஞானசேகரன்.தே

- கொங்கு நாடோடிக் கதைகள்
காவ்யா பதிப்பகம்
14,முதல் குறுக்குத் தெரு
ட்ரஸ்ட்புரம், சென்னை.

50. ஞானமூர்த்தி.தா.ஏ

- ஐந்திணைப் பதிப்பகம்
அண்ணாநகர், சென்னை
2016

51. தமிழவன்

- அமைப்பியலும் அதன் பிறகும்
அடையாளம் பதிப்பகம்
புத்தனத்தம், திருச்சி.

52. தேவநேயப்பாவாணர்.ஞா

- பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும்
பண்பாடும்
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
பிரகாசம் சாலை, சென்னை.
2009

53. நடராசன்.தி.சு

- திறனாய்வுக் கலை
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை.
2009

54. நாராயணன்.ஆர்.எஸ்

- இயற்கை வேளாண்மை அன்றும் இன்றும்
தாமரை பப்ளிகேஷன்ஸ்
சென்னை
2010

275

55. நீலகண்டன்.எஸ் - ஒரு நகரமும் ஒரு கிராமமும்
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
669,கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில்-629 001
2019
56. பக்தவத்சல பாரதி - தமிழர் மானிடவியல்
அடையாளம் பதிப்பகம்
புத்தனத்தம், திருச்சி.
57. பக்தவத்சல பாரதி - திராவிட மானிடவியல்
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
669,கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில்-629 001
2016
58. பக்தவத்சல பாரதி - பண்பாட்டு உரையாடல்
அடையாளம் பதிப்பகம்
புத்தனத்தம், திருச்சி.
2017
59. பக்தவத்சல பாரதி - மானிடவியல் கோட்பாடுகள்
அடையாளம் பதிப்பகம்
புத்தனத்தம், திருச்சி.
2012
60. பக்தவத்சல பாரதி - வரலாற்று மானிடவியல்
அடையாளம் பதிப்பகம்
புத்தனத்தம், திருச்சி.
2020

61. பக்தவத்சல ரெட்டி - நாட்டுப்புறவியல் கோட்பாட்டுப் பார்வைகள்
தென்னிந்திய மொழிகளின்
நாட்டுப்புறவியல் கழகம்,
62. கு.பாரதி - திறனாய்வு அணுகுமுறைகள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை.
1989
63. பரமசிவன்.தொ - பண்பாட்டு அசைவுகள்
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
669,கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில்-629 001
2001
64. பரமேஷ்.செ.ரா - சமூக உளவியல்
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை.
65. பரிமளம்.க - தி.ஜானகிராமன் நாவல்களில் பாலியல்
விடியல் பதிப்பகம்,
கோயம்புத்தூர்
66. பன்னரசு.இரா - ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள் ஒரு திறனாய்வு
சி.ஏம்.ஏஸ். அச்சகம்
பாளையங்கோட்டை.
1978
67. பன்னீர் செல்வம்.க - பெருமாள் முருகன் படைப்புகளும் கொங்கு
நாட்டு வாழ்வியலும்
காவ்யா பதிப்பகம்,
14,முதல் குறுக்குத் தெரு
277

68. பாத்திமா சூசைமணி - ட்ரஸ்ட்புரம், சென்னை.
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை.
2007
69. பாலச்சந்திரன்.சு - இலக்கியத் திறனாய்வு
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை.
2007
70. பிரண்டா பெக் - கொங்குக் குடியானவர் சமூகம்
அடையாளம் பதிப்பகம்
புத்தனத்தம், திருச்சி.
2019
71. புலியூர் கேசிகன் - புறனானூறு
கௌரா பதிப்பகம்/சாரதா பதிப்பகம்
திருச்சிராப்பள்ளி.
2006
72. பூரணச்சந்திரன்.க - கதையியல்
அடையாளம் பதிப்பகம்,
புத்தனத்தம், திருச்சி.
2012
73. பெசண்ட் கிரிப்பர் ராஜ்
(தமிழில்) - பிறழ்நிலை உளவியல்
கழக வெளியீடு, 1965
74. பெருமாள். அ.க - நாட்டார் வழக்காற்றியல் சில அடிப்படைகள்
கோமளா ஸ்டோர்ஸ்,
278

- நாகர்கோவில்
1986
75. பெருமாள் முருகன் - சாதியும் நானும்
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
669, கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில்-629 001
2014
76. பொன்ராஜ்.வே - தலித்தியத்தின் நோக்கும் போக்கும்
காவ்யா வெளியீடு,
14, முதல் குறுக்குத் தெரு
ட்ரஸ்ட்புரம், சென்னை.
77. மங்கையர்க்கரசி - கி.ரா.வின் சிறுகதைப் படைப்பாளுமை
காவ்யா பதிப்பகம்,
14, முதல் குறுக்குத் தெரு
ட்ரஸ்ட்புரம், சென்னை.
78. மதியரசன்.வெ - தமிழகத்தின் ஒடுக்கப்பட்டோர் மீதான
வன்முறைகளும் இலக்கியப் பதிவுகளும்
காவ்யா பதிப்பகம்
14, முதல் குறுக்குத் தெரு
ட்ரஸ்ட்புரம், சென்னை.
2016
79. மாணிக்கம்.வீ - கொங்குநாடு கி.பி.1400 வரை
விடியல் பதிப்பகம்,
கோயம்புத்தூர்.
80. மித்ரா - புதுக்கவிதைகளில் உளவியல் சிந்தனை
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்

- (பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை.
81. ரவிச்சந்திரன்.தி.கு - சிக்மண்ட் ஃப்ராய்டு உளப்பகுப்பாய்வு
அலைகள் வெளியீட்டகம்,
5/1 ஏ, இரண்டாவது தெரு,
நடேசன் நகர், இராமாபுரம்,
சென்னை.
2015
82. ராஜராஜன் ஹிப்னோ - ஆழ்மனத்தின் அற்புத ஆற்றல் சக்திகள்
ஆனந்த நிலையம்
7/14, புதூர் முதல் தெரு,
அசோக் நகர், சென்னை - 83
2017
83. ருத்ரன் - மனநோய் சிகிச்சை முறைகள்
கவிதா வெளியீடு
8, மாசிலாமணி தெரு,
பாண்டி பஜார், தி.நகர்,
சென்னை.
2013
84. லதா - கழிவறை இருக்கை
நோராப் இம்பிரிண்ட்ஸ்,
19/5, நவரத்தினம், ருக்மணி சாலை,
பெசண்ட நகர், சென்னை 600 090
2020
84. விஜயலட்சுமி.த - தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாடு
பூவரசி வெளியீடு,
280

சென்னை.

2019

85. வாசுதேவன்.கா - பன்முக நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
தேவன் பதிப்பகம்
சென்னை
86. வேங்கடசாமி. மயிலை. சீனி - கொங்கு நாட்டு வரலாறு
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
(பி) லிட், அண்ணாசாலை,
சென்னை.
87. வேணுகோபால்.சு - தமிழ் சிறுகதைப் பெருவெளி
தியாகு நூலகம்
சென்னை
2019
88. ஜோஸ்பின்மேரி.அ - இருபதாம் நூற்றாண்டு தலித் தமிழ்ச்
சிற்பிதழ்களில் தலித் பண்பாடு
பாவை பதிப்பகம்
இராயப்பேட்டை, சென்னை.
2013

ஆங்கில நூற்கள்

1. Anand B. Kulkarni

Ashok G. Chaskar

- An Introduction to Literary
Theory and Criticism
Orient Blackswan Private Ltd
3-6-752 Himayatnagar,

- Hydrabad 500 029
2. Brill. A. A - The Basic Writings of Sigmund Freud
Digital Library of India
1938
  3. Forester.E.M - Aspects of the Novel
Atlantic Publishers & Distributers
(P)Ltd. 2000
  4. Frank O'Conner - The lonely voice
World Publishing Company.
1963
  5. Hudson.W.H - An introduction to the study of
Literature
London George G.Harrap &
Company,
3 Portsmouth Street Kingsway W.C.
1913
  6. Sigmund Freud - Dream Psychology
Newyork, The James A. McCann
Company
1921

இணையதள முகவரிகள்

1. <https://www.tamilvu.org>
2. <https://geotamil.com>

3. <https://www.muthukamalam.com>
4. <http://shodhganga.inflibnet.ac.in>
5. <https://www.tamildigitallibrary.in>
6. <http://icds.tn.gov.in/icdstn/educationtamil.html>

பின்னிணைப்புகள்

வா.மு.கோமு உடனான நேர்காணல்

1. உங்கள் கதைகளில் பெருவாரியான கதைகள் பாலியல் சிக்கல்கள் நிறைந்தனவாக இருக்கிறதே. இத்தகைய கதைகளைப் படைப்பதற்கான காரணம் என்ன?

மனிதன் நீங்கள் சொல்லும் பாலியல் இல்லாமல் பிறக்கவேயில்லை. சும்மாவுக்கேனும் பாலியல் விசயங்கள் என் எழுத்துக்களில் இருந்திருந்தால் அவைகள் கவனிக்கப்படாமலேயே போயிருக்கும். என் எழுத்துக்களில் எந்தப்பெண்ணும் நாயகனிடம் சென்று என்னை எடுத்துக்கொள் என்று சொல்லவில்லை. பாலியல் சிக்கல்களை இப்போது பேசாமல் எப்போது தான் ஒரு எழுத்தாளன் தன் எழுத்துக்களில் பேசத்துவங்குவான்? இதே போல எழுத்துக்களில் பாலியல் விவரணைகள் சில என் எழுத்துக்களில் சேர்க்கப்பட்டதற்கான காரணம் என்று பார்த்தால் கால மாற்றம் தான்.

எல்லோரும் நல்லவிதமாக எழுதி பெயர் பெறவே ஆசை கொள்கிறார்கள். அது எனக்கும் உண்டு. நானும் நல்லவிதமாக தேர்ந்தெடுத்த விசயம் பாலியல். இதை மற்றவர்கள் தொட பயப்படுவது காரணமாக இருக்கலாம். எத்தனை நாளைக்கு பூவும் பூவும் முட்டிக்கொள்வதாக திரையில் காட்டினார்கள்? இப்போது திரைத்துறையினரே காட்ட முடியாது ஒரு முத்தக்காட்சியில் கூட!

2. 'பாலியல் தொழிலாளியின் குட்டி சரிதை' இக்கதை உங்கள் சொந்த அனுபவத்தில் படைக்கப்பட்டதா?

இந்தக் கதையைப்பற்றி சொல்ல வேண்டுமானால் ஜி.நாகராஜன் என்கிற என் மூத்த படைப்பாளியை நீங்கள் வாசித்திருக்க வேண்டும். வாசிக்காவிடினும் பரவாயில்லை. அவர் ஒரு ஆங்கிலம் அறிந்த எழுத்தாளர். மதுரை அவர் ஊர். அவர் கதைகளில் பாலியல் தொழிலாளிகளிடம் அவரே சென்ற அனுபவங்களை முந்தைய காலகட்டங்களில் எழுதினார். அவரை தமிழ்

இலக்கிய உலகு இன்றுவரை கொண்டாடுகிறது. (இது இப்போது குறைந்து அழிந்துவிட்டது).

எனக்கும் பின்னால் எழுத வரும் எவரும் எனைத்தாண்டிய எழுத்தை கொடுக்க வேண்டும். அது நிச்சயம் நடக்க வேண்டும். இந்தக்கதை உண்மைகள் கலந்த புனைவுதான். எனக்கு இந்தக்கதையில் வரும் அனுபவம் இல்லை. என் நண்பருக்கு நடந்தது. அதை அவர் சொல்கையில் உள்வாங்கிக்கொண்டேன். ஆனால் அந்தப்பெண்ணிடம் நான் அலைபேசியில் பேசினேன். அவருக்கு சில பாலியல் ஜோக்குகள் சொன்னேன். அவர் அலைபேசியில் சிரித்தது எனக்கு இன்னமும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. ஒரு பெண் யாரோவாக இருக்கட்டும். என்னிடம் பேசுகையில் நிச்சயம் புன்முறுவலேனும் செய்தாக வேண்டும். இது என் இயல்பு.

3. நீங்கள் எழுத்தாளராக அறிமுகமாவதற்கு முன்னோடியாக இருந்தவர்கள் யாவர்?

அஸ்வகோஸ் என்கிற ராஜேந்திரசோழன், அசோகமித்திரன். புதுமைப்பித்தன். இவர்கள் எழுத்தில் வாழ்க்கை இருக்கிறது. சுஜாதா கதைகளும் எனக்கு உதவின. ஒரு கதையின் ஆரம்பம் மற்றும் முடிவு எவ்விதம் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக.

4. 'பிலோமி டீச்சர்', 'டெய்ஸி டீச்சர்' இக்கதைகளில் ஆசிரியைகளை மையப்படுத்திப் படைக்கக் காரணம் என்னவாக இருந்தது?

பிலோமியோ.. டெய்ஸியோ.. நீங்கள் வாசிக்காத ஸ்டெல்லாவோ எல்லோருமே அற்புதமான கேரக்டர்கள். டீச்சர் என்றால் அதில் ஒரு கெத்து இருக்கிறது. அதிலும் அவர்களுக்கு அதிகம் மூளை வேலை செய்யும் என்று எல்லோரும் நம்புகிறார்கள். நம்பிக்கையை உடைப்பது என் வேலையல்ல. பிலோமி இந்தக்கதையில் வாழலாமென

ஒரு திட்டத்துடன் இயங்குகிறார். அதிலும் அடி! என்றால் இனி பிலோமி என்னவாவார்? எனக்குமே இந்தக்கேள்வி இருக்கிறது. ஆசிரியைகள் என்றால் அறிவு ஜீவிகள் என்பது பொதுவான முட்டாள்தனம்.

5. உங்கள் கதைகளில் தலைப்பிடல் உத்தியைப் பற்றிய உங்கள் கருத்து?

இதைப்பற்றி நான் யோசிப்பதேயில்லை. நானாக ஒரு தலைப்பை வைத்து எழுதிய கதைகள் மிகக் குறைவு. எழுதி முடிக்கப்பட்டபின் தோன்றும் தலைப்பை வைக்கிறேன். அது நன்றாக இருக்கிறது அல்லது இல்லை என்பதுபற்றி நான் அதிகம் கவலை கொள்வதில்லை. ஏனென்றால் அது எனக்கான தனித்துவமான தலைப்புகள். ஒரு எழுத்தாளன் தலைப்புக்கெல்லாம் காலதாமதம் செய்யும் நிலையில் இன்று இல்லை.

6. 'இரண்டு மூன்று கதைகளில் காசநோயாளியின் மனநிலையைக் காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறீர்கள். இவர்கள் உங்கள் வாழ்வோடு தொடர்புடையவர்களா?

காசநோயாளி என்று நான் எழுதிய கதைகள் சில இருக்கலாம். அது என் வாழ்க்கை தான். நான் எப்போதோ இறந்திருக்க வேண்டியவன். என் பையனுக்கு இப்போது வயது 21. என் எழுத்துக்கள் இப்படி மிக தைரியமாய் வருவதற்கு காரணமும் இந்த வியாதி தான்.

7. திருநங்கைகளைப் பற்றிய கதைகளின் பதிவு உங்கள் மனதைப் பாதித்த நிஜ வாழ்க்கைப் பாத்திரங்களா?

இல்லை! திருநங்கைகளைப்பார்த்தால் நீங்கள் எப்படி உங்களால் முடிந்த உதவிகளை செய்வீர்களோ அப்படித்தான் நானும். எழுத்தில் திருநங்கை எழுதிய சில புத்தகங்கள் அச்சாக்கம் பெற்று தமிழில் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பாக வந்தன.

அவைகள் திருநங்கை சொல்ல எழுத்தாளன் எழுதி அந்த திருநங்கை பெயரிலேயே வெளிவந்த புத்தகங்கள். தொடர்ந்து பல புத்தகங்கள் விற்பனைக்கு வந்து அடிபட்டன. அந்த சமயத்தில் அவர்களைப்பற்றியும் எழுதனும் என நான் எழுதிய கதைகள் 2. போக அந்த வாழ்க்கை சரிதங்கள் எல்லாமே ஒன்றையே திரும்பத் திரும்ப சொல்கின்றன.

8. உங்கள் கதைகள் வெளிவந்த பிறகு ஏதேனும் எதிர்ப்புகளைச் சந்தித்துள்ளீர்களா?

சில இருந்தன. ஆனால் அந்தக்கதைகள் இரண்டும் குங்குமம் இதழில் வந்தவை. கோர்ட்டிலே சந்திப்போமென மிரட்டல் இருந்தது. இயல்பாகவே நான் கொஞ்சம் பயந்த சபாவம். கேஸ் போட்டா போட்டுக்கோடா! உரிமை குங்குமத்தில் இருக்கிறது. உன்னை சென்னை கூப்பிடுவார்கள். போய் அங்கே போடு! எனக்கும் அந்தக்கதைக்கும் சம்பந்தமில்லை. அது அவர்கள் உரிமையாகிவிட்டது! அவ்வளவுதான் சொல்லியிருக்கேன்.

இன்னும் சொல்லலாம்.. ஆனால் நீங்கள் சயனம் என்கிற என் நாவலை வாசித்திருக்கணும்.

9. மனநலம் பிறழ்ந்தவர்களைப் பற்றிய கதைகளைப் படைப்பதற்கான காரணம் என்னவாக இருந்தது?

நீங்கள் சரியாய் இருக்கிறீர்களா? என்று நீங்களே ஒருமுறை கேட்டுப்பாருங்கள். சும்மா கேட்பதைவிட கண்ணாடி முன்பாக நின்று. எங்கேனும் உங்களிடமும் உங்களுக்குத் தெரிந்தே தவறு செய்யலாம். அதை நீங்களும் ஆதரிக்கலாம். எல்லாமும் ஒரு கட்டத்தில் வெடிக்கத்தான் செய்யும். மனநிலை பிறழ்வுகள் பற்றி கோபி கிருஷ்ணன் கதைகளை வாசித்ததால் நான் கண்ட பிறழ்வாளர்களை என் எழுத்தில்

புனைவுகளாக சித்தரிக்கிறேன். வருடம் ஒரு கதையேனும் அவர்களை எழுதாவிடில் அந்த வருடமே முடிந்த திருப்தி என்னிடம் வராது. அவர்கள் வாழ்வில் எங்கேனும் அடிபட்ட பாவப்பட்டவர்கள். செயல்கள் நமக்கு வேடிக்கையாய் இருக்கலாம். அதன் பின் இருக்கும் வேதனைகளை படிப்போரும் உணர்வதில்லை. உணரட்டும்!

10. உங்களுடைய கதைகள் மூலம் இச்சமுதாயத்திற்கு நீங்கள் கூற வரும் கருத்து யாது?

நீங்கள் ஒன்றை செய்ய முடிவெடுத்து விட்டீர்களெனில் சரியோ தவறோ முழுமையாக சொல்லி முடித்து விடுங்கள்! மேற்கொண்டு அதை விட்டு விடுங்கள் அல்லது அதிலிருந்து விடுபட்டுவிடுங்கள்.

ஆறுவயது, ஏழு வயது பாப்பாக்களைக்கூட கைவைத்து கொலை செய்யும் மனநிலைக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறது இந்த உலகு. என் எழுத்து அதையும் சொல்ல வந்தால் வக்கிரப்புத்திக்காரன் என்று கூசாமல் சொல்லும் விமர்சகர்களும் வளர்ந்திருக்கிறார்கள். கூடவே நாசுக்கா சொல்லத் தெரியாதுங்களா உங்களுக்கு? என்று அலைபேசியில் கேட்கும் நபர்களையும் கொண்டதுதான் இன்றைய மாற்றம். மற்றபடி தினத்தந்திக்கான தீனிகள் இன்று விதம் விதமாய் அதிகரித்திருக்கிறது.

ஒவ்வொரு ஆண்களும் ஒவ்வொரு ரகம். என்றாலும், பெண்கள் தங்களை வலுவாக வெளிப்படுத்திக்கொள்வார்கள் என் கதைகளில்.. 'திருவிழாவுக்கு போன மயிலாத்தாள்', 'அவிங்கவிங்களுக்கு அவிங்கவிங்க தும்பம்', 'எக்ஸெல் சூப்பர்', 'மஞ்சள் நீராட்டு', 'ஏச்சு பன்னாட்டு இவளுக்கெதுங்குங்க சாமி', 'டெய்சி டீச்சர்', பிலோமி டீச்சர்', 'என் செல்லம் என்னிக் கொல்லுதாமா', 'வுட் யூ லைக் ஈட் ஃப்ரூட்?', 'துரதிஷ்டக்காரன்' கதைகளில் வரும் பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்துவமானவர்களாக இருப்பார்கள்.

காதலும் காமமும் எனது கதைகளில் இடையறாது மோதிக் கொள்கின்றன. காமம் காதலைப் பந்தாடிவிடும் வலிமை கொண்டதாக இருக்கும். காமம் துரோகத்தின்

வேரைப் பற்றியபடி இருக்கிறது. 'அவிங்கவிங்களுக்கு அவிங்கவிங்க தும்பம்' கதையில் வரும் சுந்தரம் மனைவி ரோஸ்மேரியை விட்டு வேறொருத்தியோடு ஓடிப்போய், திரும்ப வந்து மேரியை சமாளிக்கிற விதம் - அந்த வீட்டை எட்டிப் பார்த்துக் கேட்பதுபோல இருக்கிறது. காதல் என்ற நம்பிக்கைக்கு வெளியே கூட்டுக்கொண்டாட்டமாக அசிங்கப்பட்டு கொண்டிருக்கிறது 'பிலோமி டீச்சர்' கதையில்.

நான் இந்த சமுதாயத்தை திருத்தவந்த எழுத்தாளன் என்று எங்குமே சொல்வதில்லை. என் எழுத்து பெண்களுக்கானவை. பெண்கள் பாதுகாப்பாய் எவ்விதம் வாழ வேண்டுமென சொல்ல வருபவை. ஆண்களுக்கான எழுத்து நான் எழுதத்துவங்கவேயில்லை. ஆனால் ஆண்கள் தான் என் எழுத்து பாலியல் எழுத்து என்று சுட்டிக்காட்டினார்கள். அவர்கள் நிச்சயம் பாலியலில் தோற்றுப்போன ஆண்களாக இருக்கணும். இது தான் நான் உறுதியாக சொல்கிறேன்!

சமுதாயத்தை திருத்துவதற்கு ஒரு கால கட்டத்தில் நல்லவிதமா வாழு சாமி என்று கதை எழுதினார்கள். அது அத்தோடு முடிந்தது.

11. உங்களை எப்படிப்பட்ட எழுத்தாளராக அடையாளம் காட்ட விரும்புகிறீர்கள்?

உங்கள் விருப்பம் நிறைவேறியதா?

அடையாளம் காட்ட வேண்டிய இடத்தில் நான் இப்போது இல்லை. என எழுத்துகள் கொங்கு மண்ணின் பழைய அழிந்துவரும் பல பேச்சு வழக்குகளை என்னால் முடிந்த அளவு கதைகளில் எழுதிவருகிறேன். என்னை பாலியல் எழுத்தன் என்று அடையாளப்படுத்தி முடித்துவிட்டார்கள். நான் வேறுவித எழுத்துக்களுக்கு தாவி வந்துவிட்டேன். அவர்கள் இப்போது தூங்கி விட்டார்கள்.

நான் கொங்கு மண்ணின் எழுத்தாளன். இந்த அடையாளம் கிடைத்து விட்டது.
நான் சிறார்களுக்கும் 15 புத்தகங்களை இந்த நான்கு வருட காலங்களில் எழுதி
வெளியிட்டிருக்கிறேன். அடையாளத்தை உருவாக்க நான் எழுதவில்லை. வாசகர்கள்
அதை உருவாக்குவார்கள்.

எழுத்தாளர் பெருமாள் முருகன் உடனான நேர்காணல்

1. சாதியம் சார்ந்த சிக்கல்களைப் பதிவு செய்திருப்பது சொந்த அனுபவத்தினாலா அல்லது வேறு ஏதேனும் காரணம் இருக்கிறதா?

தமிழில் மட்டுமல்ல இந்திய எழுத்தாளராக இருக்கக்கூடிய ஒருவர் எழுதும்போது சாதியப் பிரச்சனைகளை எழுதாமல் இருக்க முடியாது. காரணம் என்னவென்றால் நம்முடைய சமூகம் சாதிய சமூகம். ஒரு கிராமம் என்று எடுத்துக்கொண்டோமானால் அங்கு எத்தனை சாதிகள் இருக்கின்றனவோ அத்தனைக்கும் தனித்தனி குடியிருப்புகள் இருக்கும். அவர்களுக்கு தனி பண்பாடு, தனி விழாக்கள், கொண்டாட்டம், சடங்குகள் எல்லாமே தனித்தனியாக இருக்கும். ஒரு சாதிக்கும் இன்னொரு சாதிக்கும் இடையேயான உறவு கொடுக்கல் வாங்கல் என்பதற்கெல்லாம் எல்லைகள் உண்டு. அதற்குட்பட்டுத்தான் நடப்பார்கள். நகரத்திலும் சாதிகள் உண்டு. அதனை நாம் இல்லையென்று சொல்லமுடியாது. கிராமம் அளவிற்கு இல்லையென்றாலும் நகரத்திலும் இருக்கிறது. அப்படியென்றால் நம் சமூகத்திலிருந்து வரும் ஒரு எழுத்தாளர் சாதியப் பிரச்சனையை எழுதுவது என்பது இயல்பானது. சாதிகளுக்கிடையே இருக்கக்கூடிய உறவுகளையும் முரண்களையும் எழுதுவது என்பது இயல்பானது.

2. குமரேசன் என்னும் பாத்திரப் பெயர் தொடர்ந்து சில கதைகளில் பயன்படுத்தக் காரணம்? கதாபாத்திரம் வாழ்வோடு தொடர்புடையதா?

எழுத்து என்பதே வாழ்வோடு தொடர்புடையதுதான். வேறென்ன எழுதுவது என்பது வாழ்விலிருந்து எனது இலக்கியம் என்றுதான் எல்லோரும் சொல்வார்கள். குமரேசன் என்ற பெயர் ஏன் திரும்பத்திரும்ப பயன்படுத்துகிறேன் என்றால் அந்த பெயர் பிடித்திருப்பது என்பது ஒரு காரணம். ஒரே பெயரைப் பயன்படுத்தும் போது ஒவ்வொரு கதைக்கும் வேறு பெயரை யோசிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை அது ஒரு காரணம். குமரேசன் என்பது கொங்கு வட்டாரத்தில் வழக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய ஒரு பெயர்தான். குமரேசன் பயன்படுத்துவேன், முருகேசன் பயன்படுத்துவேன் இதுமாதிரியான சில பெயர்களெல்லாம் அதிகமாக இந்தப்பகுதியில் புழக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய

பெயர்கள்தான். குமரேசன், முருகேசன் இதெல்லாம் முருகனைக் குறிக்கக்கூடிய பெயர்கள். கொங்குப் பகுதியில் முருகனைக் குறிக்கக்கூடிய பெயர்களை வைப்பது அதிமாக இருப்பதைப் பார்க்கலாம். ஆக அந்த அடிப்படையிலும் இந்தப் பெயரை நான் அதிகமாகப் பயன்படுத்தியிருப்பேன்.

3. உங்கள் கதைகளில் புனைவைத் தாண்டி நிஜ சம்பவங்கள் இடம்பெற்றுள்ளனவா?

புனைவு என்பது செவ்வாய்கிரகத்தில் நடப்பதுமாதிரி நாம் கற்பனை செய்வது கிடையாது. நிஜ வாழ்க்கையிலிருந்துதான் சம்பவங்களை எடுக்கிறோம். எல்லா படைப்பாளர்களுமே நிஜ வாழ்க்கையிலிருந்து, நாம் பார்க்கக்கூடிய அன்றாடம் நடக்கக்கூடிய சம்பவங்கள் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களைத்தான் கதைகளாக்குகிறோம். அதனை கதையாக்கும் போது கதைக்காக சில விஷயங்களைப் பண்ணுவோம். அதைத்தான் நாம் புனைவு என்று சொல்கிறோம். மற்றபடி புனைவு வேறு உண்மைச் சம்பவம் வேறு என்று கிடையாது. கதையில் இரண்டும் பிணைந்து இருக்கும்.

4. கொங்குப் பகுதியின் பண்பாடுகள் மாற்றம் கண்டுவிட்டதென நீங்கள் உணர்கிறீர்களா?

கொங்குப் பகுதியினுடைய பண்பாடு மட்டுமல்ல எல்லா பகுதியின் பண்பாடும் மாறத்தான் செய்யும். மாற்றம் ஒன்றுதான் மாறாதது. காலம் எல்லாவற்றையும் மாற்றும். நூறு வருடங்களுக்கு முன் இருந்த அதே வாழ்க்கையை இன்றைக்கும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால் அந்த சமூகம் முன்னேறவில்லையென்று அர்த்தம். அப்பொழுது மாற்றங்கள் நிகழும். புற அளவிலான மாற்றங்கள் நிகழும்போது அக அளவிலான மாற்றங்களும் நிகழும். எந்தப்பண்பாடுமே மாறாதது என்று எதுவுமே கிடையாது. உலகத்தில் எந்த நாட்டை எடுத்துக்கொண்டாலும், எந்தப் பகுதி மக்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் காலந்தோறும் மாறிக்கொண்டு தான் இருப்பார்கள். நம் சமூகத்திலும் அப்படித்தான் மாறியிருக்கிறது. சங்க இலக்கியத்தில் நாம் பார்க்கக்கூடிய பண்பாடும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் பார்க்கக்கூடிய பண்பாடும் ஒன்றல்ல. அதேபோல ஒவ்வொரு காலத்திலும் பார்க்கலாம். சங்க இலக்கியத்தில் கள் குடிப்பது, மது அருந்துவது போன்றவை இயல்பான

பழக்கம். அதுவே விருந்தோம்பலில் ஒரு முக்கியமான கூறாக இருக்கிறது. பதினென் கீழ்க்கணக்குக் காலம் வரும்போது கள் குடிக்கக்கூடாது, மது அருந்தக்கூடாது என்ற கொள்கை வந்தது. திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற நூல்களிலும் கள்ளுண்ணாமை பற்றி பேசுகிறார்கள். இரண்டுக்கும் இடையில் ஒரு நூறாண்டு இருநூறாண்டு அல்லது ஐநூறாண்டு என்று கூட இருக்கட்டும் அதற்குள் எவ்வளவு பெரிய மாற்றம் வந்துவிட்டது. அப்படியென்றால் நாம் தமிழ் இலக்கியம், சங்க இலக்கியத்திலிருந்து இரண்டாயிரம் ஆண்டு கழித்து இன்று பார்க்கிறோம். நிறைய மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொண்டுதானே இருக்கிறோம். அப்படியென்றால் கொங்குப்பகுதி மட்டும் எப்படி மாறாமல் இருக்கும். கொங்குப் பகுதியில் 20 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து மிகப்பெரிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான் கொங்குப் பகுதிக்கு அணைக்கட்டுகள் வந்தன. இன்று நாம் பிரபலமாகச் சொல்லக்கூடிய மேட்டூர் அணையாகட்டும், ஆழியாறு அணை, சோலையாறு அணை, பவானி சாகர் அணை, திருமூர்த்திமலை போன்ற பல அணைக்கட்டுகள், எல்லாமே இருபதாம் நூற்றாண்டில் வந்தது தான். இந்நூற்றாண்டில் அணைக்கட்டுகள் வரும்போது நீர்ப்பாசன வசதி கூடுகிறது. அப்போது விவசாயம் மாறுகிறது. விவசாயம் மாறும் போது அதற்கேற்றவாறு பண்பாடும் மாறும். உணவுப் பண்பாடு, உடையில் பண்பாடு மாறும், பண்புமுக்கம் அதிகரிக்கும். இப்படி எத்தனையோ மாற்றங்கள் இருக்கின்றன. அந்த மாற்றங்களை மாறியிருக்கிறது என்று கருதாமல் என்னால் எவ்வாறு இருக்க முடியும். மாறியிருக்கிறது என்பதை நம்பித்தான் ஆக வேண்டும். மாற்றம் நல்லது என்று தான் நான் கருதுகிறேன்.

5. பீக்கதைகள் தலைப்பிடலுக்கான காரணம் என்ன? இக்கதைகளைப் படைக்கும் போது உங்கள் மனநிலை என்னவாக இருந்தது?

பீக்கதைகள் என்று தலைப்பிடுவதற்கான காரணம் என்ன என்றால் அந்த கதைகள் எல்லாமே ஒரே கருப்பொருள் சார்ந்தவையாக இருந்ததுதான் காரணம். அது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நான் கருதியதுதான் காரணம். அதற்கான காரணத்தை அந்த நூலினுடைய முன்னுரையிலேயே நான் விரிவாக சொல்லியிருக்கிறேன். அதை எழுதும்போது கிட்டத்தட்ட ஏழெட்டு ஆண்டுகள்

அவ்வப்போது ஒவ்வொரு கதையாக எழுதுவது. ஐந்தாறு கதைகள் எழுதியதற்குப் பிறகுதான் அப்படியொரு தலைப்பில் நாம் புத்தகம் வெளியிடலாம் இன்னும் சில கதைகள் எழுதினால் நல்லது என்று தோன்றியது. மற்ற கதைகள் எழுதும்போது என்னுடைய மனநிலை எப்படியிருந்ததோ அப்படித்தான் அதுவும். ஏனென்றால் உணவைப்பற்றிப் பேசும்போது நாம் கூச்சப்படுவதில்லை. அதே சமயம் கழிவைப் பற்றிப் பேசும்போது கூச்சப்படுகிறோம். உணவு உண்பது எப்படி இயல்பானதோ அதேபோலத்தான் அன்றாடம் கழிப்பது என்பதும் இயல்பானது. அதனால் உணவைப்பற்றி எழுதும்போது நமக்கு என்ன மனநிலை இருக்கிறதோ அதே மனநிலைதான் கழிவைப்பற்றி எழுதும்போதும். அதனால் எனக்கு எந்த மனநிலை மாற்றமும் இல்லை. அது ஒரு பிரச்சனை என்று அதை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதியதுதான். அதனால் எனக்கு மனநிலை சாதாரணமாகத்தான் இருந்தது.

6. உங்களை எழுத்துலகிற்கு அடையாளப்படுத்துவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் அல்லது எழுத்தின் முன்னோடியாக யாரை உணர்கிறீர்கள்?

என்னை எழுத்துலகிற்கு யாரும் அறிமுகப்படுத்தவில்லை. எழுதுவதற்கு உற்சாகப்படுத்தியவர்கள் இருக்கிறார்கள். எனக்கு எழுத்தாற்றல் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட என்னுடைய பேராசிரியர்கள் சிலர் எனக்கு உற்சாகம் கொடுத்தார்கள். நான் எழுதியதைப் படித்து கருத்து சொன்னார்கள். எழுத்துக்கான முன்னோடி என்று நான் பலரைச் சொல்ல முடியும். தமிழில் நான் அப்போது வாசித்த புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், கொங்குப் பகுதியை மையமாக வைத்து எழுதிய ஆர். சண்முகசுந்தரம், சுந்தர ராமசாமி, ஜி. நாகராஜன், இப்படி ஏராளமான பேர் எனக்கு முன்னாடி எழுதியிருந்த முன்னோடிகள் தமிழ் இலக்கிய முன்னோடிகள் எல்லோருமே எனக்கும் முன்னோடி என்று என்று தான் நான் சொல்லுவேன்.

7. 'தீச்சாலை' கதையை எழுதத்தூண்டிய சூழல் என்னவாக இருந்தது?

ஒவ்வொரு கதையை எழுதுவதற்கும் ஏதாவது ஒரு தூண்டுதல் வரும். அதுமாதிரி நான் சந்தித்த சின்ன ஒரு சம்பவம் அந்தக் கதையை எழுதுவதற்குத் தூண்டுதல் தந்தது.

8. உங்களை வட்டார எழுத்தாளர் அல்லது எழுத்தாளர். இவற்றில் எதை அடையாளமாக்கிக் கொள்ள விரும்புகிறீர்கள்?

நான் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புவது எழுத்தாளர் என்பதைத்தான். வட்டார எழுத்தாளர், தலித் எழுத்தாளர், பெண்ணிய எழுத்தாளர் இந்தமாதிரியான அடையாளங்களெல்லாம் உங்களை மாதிரியான ஆய்வாளர்கள், விமர்சகர்கள் அவர்களுடைய தேவைக்காக கொடுத்துக்கொள்ளக்கூடியதுதான் மற்றபடி பொதுவானது எழுத்தாளர் என்பதுதான். எழுத்தாளர் எந்த வகைப்பட்டவர் என்ன என்பதெல்லாம் மற்றவர்கள் கொடுக்கக்கூடியதுதான். என்னைப் பொறுத்தவரையில் எனக்கு எழுத்தாளர் என்ற அடையாளம் போதும்.

9. உங்களின் கதைகளில் விளிம்புநிலை மக்களை மையப்படுத்தக் காரணம் யாது?

நானும் விளிம்புநிலை வாழ்க்கையிலிருந்து வந்தவன்தான். அந்த வாழ்க்கை எனக்கு தெரியும். எனக்குத் தெரிந்த வாழ்க்கையைத்தானே நான் எழுதமுடியும். தமிழில் பெரும்பான்மையான எழுத்தாளர்கள் விளிம்புநிலை மனிதர்களைத்தான் எழுதியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய கதைகளில் நம்முடைய இலக்கியத்தில் மேல்தட்டைச் சார்ந்த மக்களுடைய வாழ்க்கை அதிகமாகப் பேசப்பட்டதில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். கொஞ்சம் சாதி அடிப்படையில் வேண்டுமானால் பிராமணர்கள், முதலியார், வேளாளர், சைவப்பிள்ளைமார் இப்படி இவர்களுடைய வாழ்க்கை பேசப்பட்டிருக்கலாம். அதிலும்கூட அவர்கள் பெரிய பொருளாதார அடிப்படையில் மிக உயர்ந்த நிலையைச் சேர்ந்தவர்களுடைய வாழ்க்கை அதிகமாகப் பேசப்படவில்லை என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். மொத்தத்திலேயே இருபதாம் நூற்றாண்டு தமிழ் இலக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டோமானால் எல்லோருமே விளிம்புநிலையைப் பேசியவர்கள்தான் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்

10. உங்கள் கதைகள் வாயிலாக இந்த சமுதாயத்திற்கு நீங்கள் கூறவிருக்கும் கருத்து என்ன?

என் கதைகள் மூலமாகவெல்லாம் இந்த சமுதாயத்திற்கு நான் எதையும் சொல்ல விரும்பவில்லை. சமுதாயத்திற்கு எத்தனையோ தலைவர்கள் பெரும்

பெரும் திருவள்ளுவர் மாதிரியான இலக்கியவாதிகள் அவர்களெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லோரும் சொல்லி கேட்காத ஒன்றையா நான் சொல்லி கேட்டுவிடப்போகிறார்கள். தந்தை பெரியார் அவருடைய வாழ்நாள் முழுவதும் தமிழ்ச்சமூகத்துக்கு எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னார். ஆனால் தமிழ்ச்சமூகம் அதைப் பெரிதாகக் கேட்கவில்லை. அப்படி பெரும் தலைவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையையே அர்ப்பணித்து சொன்னதையே கேட்காதபோது ஒரு சாதாரண எழுத்தாளரான நான் சொன்னால் இச்சமூகம் கேட்கப்போகிறதா என்ன. அதனால் இந்தச் சமூகத்துக்கு நான் எந்தக் கருதையுமே சொல்ல விரும்பவில்லை. எழுத்தாளராக நான் என்னுடைய அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன் அவ்வளவுதான்.

11. குறிப்பிட்ட இந்த வட்டாரம் சார்ந்த நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்யக் காரணம்?

நான் இந்த வட்டாரத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவன் என்பதுதான். நாம் எங்கு பிறந்து வளர்கிறோமோ? வாழ்கிறோமோ? அந்தச் சூழலைத்தான் நம்முடைய கதைகளில் நாம் பதிவு செய்யமுடியும். நான் திருநெல்வேலி வட்டாரத்தில் எழுதுகிறேன், வட ஆற்காடு வட்டார வழக்கில் எழுதுகிறேன் என்று சொல்லி எழுத முடியுமா? அந்த மொழியும் எனக்குத் தெரியாது, அந்த வாழ்க்கையும் பெரிதாகத் தெரியாது அப்படியிருக்கும்போது எனக்குத் தெரிந்தது எந்த வட்டாரமோ நான் பிறந்து வளர்ந்து வாழக்கூடியது எந்த வட்டாரமோ அதை மையமாக வைத்துத்தான் எழுதமுடியும்.

12. வட்டார மக்களின் வாழ்வியலை உங்களுக்கு முன் சரியாகப் பதிவு செய்தவர்கள் இருக்கிறார்கள் எனில் யாரைக் கூறுவீர்கள்?

எனக்கு முன்னால் கொங்கு வட்டார வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்தவர்கள் என்று ஒரு பெரிய பட்டியலே இருக்கிறது. சரியாகப் பதிவு செய்தவர்கள் யார் என்று எப்படி சொல்ல முடியும். ஒவ்வொருவரும் ஒரு பகுதி. அவர்களுடைய காலச்சூழலை ஒட்டிய விஷயங்களைப் பதிவுசெய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் காலத்து வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய வாழ்க்கைப் பார்வையின் அடிப்படையில் இந்த வட்டார வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் சொல்லமுடியும். ஆர்.சண்முகசுந்தரத்திலிருந்து கு.சின்னப்ப பாரதி, பெ.தூரன், சி.ஆர்

இரவீந்திரன், சூரியகாந்தன், இரா.வடிவேலன் இப்படி நிறைய பேர் இருக்கிறார்கள். இன்று எழுதிக்கொண்டிருக்கக்கூடிய வா.மு.கோமு, என்.ஸ்ரீராம், காலமான க.சீ.சிவகுமார் இப்படி நிறைய பேர் இந்தப் பகுதி வாழ்க்கையை எழுதக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

13. சமூகத்தின் மீதான பயம் உங்கள் கதைகளில் பிரதிபலிப்பதாக உணர்கிறீர்களா?

சமூகத்தின் மீது எனக்கென்ன பயம்? எனக்கு சமூகத்தைப் பார்த்து எந்த பயமும் இல்லை.

14. சமய நம்பிக்கைகளில் இருக்கும் மூடநம்பிக்கையைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும் என்பதற்காக 'உனக்கு என்ன வேணும்ய்யா கதையைப் படைத்தீர்களா? வேறு ஏதேனும் காரணம் உள்ளதா?

மூட நம்பிக்கையை ஒழிப்பதற்காகவெல்லாம் நாம் கதை எழுதமுடியாது. தந்தை பெரியார், டாக்டர். அம்பேத்கர் போன்றவர்களெல்லாம் மூடநம்பிக்கையைப் பற்றியெல்லாம் நிறைய பேசியிருக்கிறார்கள். சமய நம்பிக்கையில் இருக்கக்கூடிய மூடநம்பிக்கைகள் பற்றியெல்லாம் பேசியிருக்கிறார்கள். நான் அந்த மாதிரியான ஒரு கருத்தை மையமாக வைத்துக் கொண்டு ஒரு கதையை எழுத முடியாது. 'என்ன வேண்டும்ய்யா உனக்கு' என்ற கதை ஒரு அனுபவம். கதையை நாம் அப்படித்தான் பார்க்க வேண்டும். அவர்களுடைய நம்பிக்கை குழையும் போது அவர்கள் எப்படி அவர்களுடைய வாழ்க்கையையே மாற்றிக் கொள்கிறார்கள் என்பதைப் பேசக் கூடியதுதான் அந்தக் கதை. அது ஒரு அனுபவம் சார்ந்தது.

என்னுடைய ஆய்வு எல்லையில் இருக்கக்கூடிய ஐந்து
படைப்பாளர்களில் இரண்டு படைப்பாளர்களிடம் மட்டுமே பேட்டி காண
முடிந்தது. ஒருவரிடம் (என்.ஸ்ரீராம்) பேட்டி காணுவதற்கான சூழல்
அமையவில்லை. இருவர் (மா.நடராசன், க.சீ.சிவகுமார்) காலமாகிவிட்டனர்.